

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๖

พระราชสุทธานมมงคล

(จรัญ จิตฺตมฺโฆ)

คำปรารภ

ดอกมะลิ ได้รับความนิยมว่าเป็นยอดของบรรดาดอกไม้หอม แก่นไม้ที่หอมที่สุด ท่านว่า“แก่น
จันทร์” และรากไม้ที่หอมเป็นเยี่ยม ได้แก่“รากกฤษณา”

แต่พระพุทธเจ้าตรัสว่า หอมที่เลิศล้ำกว่าบรรดาดอกไม้ทั้งหลายนั้น ก็กลิ่นหอมของสัตบุรุษ
“สตยจ คนุโธ ปฎิวาตเมติ” เพราะกลิ่นหอมของสัตบุรุษหอมฟุ้งทั้งตามลมและทวนลม และหอมได้ทั่ว
ประเทศและทั่วโลกด้วย ส่วนดอกมะลิ แก่นจันทร์ และรากกฤษณานั้น หอมได้เพียงตามลมทวน
ลมไม่ได้ และหอมได้แต่ใกล้ ๆ เท่านั้น

พระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นสัตบุรุษ
องค์หนึ่งตามพระพุทธพจน์ข้างต้นนั้น หอมทั้งตามลมทั้งทวนลม จะหอมได้กว้างและไกลเพียงใดนั้น เห็น
จะต้องอ้างอิงพยานหลักฐานสักเล็กน้อย

- ในด้านอาณาจักร น่าจะเป็นจังหวัดปราจีนบุรีที่หอมหลวงพ่อบอกมากที่สุด เพราะภายใต้การนำของ
คุณประมวล รุจนเสรี ผู้ว่าราชการจังหวัด ได้นำข้าราชการถึง ๒,๐๐๐ คน มาเข้ารับการพัฒนาจิต
แบ่งเป็นรุ่น ๆ ละ ๔ วัน ๔ คืน กลิ่นหอมตลบอบอวนที่ไม่มีวันจางก็คือข้าราชการจำนวนมาก
สามารถละเลิกอบายมุขได้เด็ดขาด

อีกหน่วยหนึ่ง ก็ได้แก่ สปข ซึ่งมีโรงเรียนในสังกัดถึง ๓๑,๓๕๔ โรงเรียน มีบุคลากรถึง ๓.๔
แสนคน อาจารย์นิรันดร์ บรรดาศักดิ์ ได้นำกองทัพของท่านเข้ามาตีมรสพระธรรม ปีละกว่า ๒,๕๐๐
คน แบ่งเป็นรุ่น ๆ รุ่นละ ๗ วัน มีหลวงพ่อบอกเป็นผู้อุปการะ และมีคุณแม่ คริสติ กรินชัย เป็นวิทยากร
และขณะนี้ก็ยังดำเนินการหมุนเวียนกันเข้ามาสู่วัดอัมพวันอย่างไม่หยุดยั้ง

- ในด้านพุทธจักร กรมการศาสนาได้ระบุเจาะจงเอาวัดอัมพวันเป็นฐานตั้งโรงเรียนฝึกหัดครู
พระที่สอนปริยัติธรรมทั่วประเทศ โดยนิมนต์ครูแผนกบาลีมารับอบรมก่อนในปี ๒๕๓๔

และในต้นปี ๒๕๓๕ มหาวิทยาลัยสงฆ์ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ส่งพระนักศึกษากว่า
๔๐๐ รูป มาฝึกกลดรับการฝึกวิปัสสนาจากหลวงพ่อบอกเป็นเวลา ๑ สัปดาห์

เพื่อสนองงานพระศาสนาในด้านนี้ หลวงพ่อบอกจึงต้องเร่งเนรมิตโรงเรียนฝึกหัดครูพระ ขนาด ๔ ชั้น
หลังมหิมายักษ์ และเสร็จทันใช้งานในปี ๒๕๓๕ นี้

- ในด้านต่างประเทศ หลวงพ่อบอกยังได้จาริกไปประกาศพระพุทธศาสนาทั้งในอเมริกา และสิงคโปร์
อีกด้วย

เพื่อความกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับ “คุณลักษณะอันพิเศษของสัตบุรุษ” จึงขออัญเชิญข้อความในพระ
คัมภีร์มาตีแผ่ให้ทราบโดยทั่วกัน ดังนี้:-

ฉายมณฺเฑสุส กุพฺพนฺติ ตិฏฐฺญตฺติสยมาตเป
ผลานนฺปี ปฺรสุเสว รุกฺขา สปฺปฺริสาอิว

สร้างร่วมเงาให้ความร่มเย็นแก่ผู้อื่น ทั้งคนแลหมู่สัตว์ ส่วนตนเองขีติยีนหัยด้รับความร้อนของ
แสงแดดอย่างไม่พริ่นพริ้ง ถึงคราวมีลูกมีผล ก็มีเพื่อให้ผู้อื่นสัตว์อื่น ด้รับประทาน หาให้มีเพื่อตัวเองไม่
พฤษชาติฉันใด สัตบุรุษก็ฉันนั้น

ปฏิปทาข้างต้นนี้ เป็นจริยาวัตรของพระพุทธสาวก ผู้เดินตามรอยบาทของพระศาสดา แลหลวง
พ่อจรัญแห่งวัดอัมพวัน เป็นองค์หนึ่งในพระพุทธสาวกเหล่านั้น หลวงพ่อเปี่ยมไปด้วยความเสียดสละ
ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้กับงานสร้างคนพัฒนาคน โดยมีรู้จักเห็นคเห็น้อย ทั้งกลางวันและกลางคืน หลวง
พ่อจึงเป็น สัตบุรุษผู้ยิ่งยง ซึ่งหอมหวนทวนลม โดยแท้

พรพิเศษซึ่งคู่ควรกับความวิเศษของหลวงพ่อ เห็นมีแต่พรของพระบรมศาสดาเท่านั้น ที่ด้รับไว้ว่า

อปฺปมาทรโต ภิกขุ ปมาเท ภยทสฺสิวา

อภพฺโพ ปริหานาย นิพฺพานสฺเสว สนฺติเก

ภิกษุผู้ยินดีในความไม่ประมาท เห็นภัยในความประมาทอยู่ทุกเมื่อ (คือเจริญสติอยู่เป็นนิจ) ภิกษุ
นั้นไม่อยู่ในวิสัยที่จะตกต่ำ แต่ขอเป็นผู้อยู่ใกล้พระนิพพานโดยแท้

ในวารดิถีคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อ ๑๕ สิงหาคม ได้เวียนมาบรรจบอีกคำรบหนึ่ง เป็นปีที่ชนมา
ยุของหลวงพ่อครบ ๖๔ พรรษา ปวงศิษย์ขออัญเชิญพุทธพรดั่งที่กล่าวอ้างมานั้น จงสถิตเสถียรอยู่แนบสนิท
กับหลวงพ่อ ตลอดกาลเป็นนิจ

หนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๖ จำนวนหนึ่งหมื่นเล่มนี้ เป็นธรรมบรรณาการ ต่างเครื่อง
สักการะที่

ศิษยานุศิษย์น้อมนำมาบูชาพระคุณพระอาจารย์ ซึ่งมีพระคุณเหนือเศียรเกล้าพื้นที่จะประมาณได้

ขอรศพระธรรม อันเป็นยอดแห่งรศทั้งหลายอันเกิดจากหนังสือธรรมะเล่มนี้ จงช่วยเสริมส่งให้
กลิ่นหอมของความเป็นสัตบุรุษของหลวงพ่อ พระภาวนาวิสุทธิคุณ ได้กำจรกำจายกว้างไกลออกไปในหมู่
สาธุชนผู้ใคร่ธรรม โดยหาประมาณมิได้เทอญ

คณะผู้จัดทำ

พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

มันตา หอรัตนชัย

สมพร แมลงภู'

ดร.สุจิตรา รมรินทร์

ภาคประวัติ

อภินิหาร
พระนเรศวรที่อเมริกา

พระภควานวิสุทธิคุณ

๑๑ เม.ย. ๓๕

วันนี้จะเล่าเรื่องแปลก คือ เรื่องพระนเรศวรไปแสดงอภินิหารที่อเมริกา ก่อนอื่นขอท้าวความหลังที่
จะมีเหรียญสมเด็จพระนเรศวร ซึ่งสร้างโดย นายประมวล รุจนเสรี

สมัยนั้น นายประมวล รุจนเสรีย้ายจากรองผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี ไปดำรงตำแหน่งผู้ว่า
ราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน พวกพม่า กะเหรี่ยงมาปล้นคนไทย เอาของของคนไทยไป กำลั้งตำรวจไม่พอ

นายประมวล รุจนเสรี จึงได้วิทญูให้กองทัพภาคที่สามมาช่วยด่วน พอวิทญูเสร็จแล้วนี่ก็ขึ้นได้ว่า
ถ้าพวกทหารมาก็จะยิงพวกกะเหรี่ยง พม่าตายเป็นบาป

ใจจึงประหวัดถึงสมเด็จพระนเรศวร ขอพระนเรศวรทรงโปรดช่วยลูกช้าง ปกปักษ์รักษาลูกให้อยู่เย็น
เป็นสุขและปลอดภัย ณ บัดนี้

ปรากฏว่าครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน ฝนมาเป็นการใหญ่เลยทีเดียว พระนเรศวรลอยขึ้นมาปรากฏองค์บนนภา
ภาคครึ่งองค์ เทอูทกวารี พวกที่เห็นก็สเก็ดชรูปไว้

เมื่อเครื่องบินมาถึงพร้อมอาวุธครบมือ ลงไม่ได้เลย เกิดพายุร้าย เกิดเมฆหมอก เครื่องบินกองทัพ
ภาคที่สามต้องกลับเชียงใหม่

พอกลับเชียงใหม่แล้ว ทางพวกพม่า กะเหรี่ยงหนีหมดเลย ไม่ได้เอาข้าวของไป เอาคืนหมด และหนี
เข้าพม่าไป คนไทยเลยปลอดภัย พระนเรศวรก็หายวับไปกับตา

พอพระนเรศวรหายไปแล้ว ดินฟ้าอากาศก็โล่งสว่างทันที เครื่องบินลงได้ แต่พม่าได้หนีไปหมดแล้ว
เหตุการณ์เกิดขึ้นมาอย่างนี้ เลดลบันดาลให้ นายประมวล รุจนเสรี ผู้ว่าราชการจังหวัดสร้าง

เหรียญสมเด็จพระนเรศวรขึ้นมาด้านหน้าเป็นรูปพระนเรศวรครึ่งพระองค์กำลั้งเทอูทกวารีด้านหลังเป็น
แผนที่ประเทศไทย มีธรรมจักรอยู่ตรงกลาง และมีอักษรเขียนไว้ว่า “คนไทยรักษาแผ่นดินด้วยพุทธธรรม”
ซึ่งตรงกับพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันว่า “เราจะปกครองแผ่นดิน
โดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน”

เมื่อนายประมวล รุจนเสรี สร้างเหรียญแล้ว ได้นำถวายสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
ทรงแผ่นเมตตาดินเหรียญนี้ และได้แจกแก่ข้าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่มาอบรมปฏิบัติธรรม ซึ่งนาย
ประมวล รุจนเสรี ได้จัดขึ้นที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ปีต่อมา นายประมวล รุจนเสรี ได้ย้ายมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี ก็ได้จัดอบรมข้าราชการ
ขึ้นที่วัดอัมพวัน จำนวน ๒ รุ่น ๆ ละ ๒๐๐ คน ตั้งแต่เจ้าเมืองไปจนถึงกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและยังมาพิเศษอีก
ท่านเจ้าเมืองบอกว่า ใครมาปฏิบัติธรรมจะแจกเหรียญสมเด็จพระนเรศวรคนละเหรียญ

ขอแทรกตรงนี้ว่าในการปลุกเสกเหรียญหรือแม่เมตตานี้ ต้องให้เหนือกว่า บางทีเรามีรูปศักดิ์สิทธิ์
ไปให้พระอะไรปลุกเสกก็ได้ จะถูกหรือ และเราจะไปรู้ว่า จิตวิทยาการใครสูงใครต่ำประการใดสมเด็จพระ
พระสังฆราชนับได้ว่าสูงที่สุดในประเทศไทย

พอเสร็จการอบรมรุ่นที่ ๑๐ ขณะนั้น ข้าราชการทหาร กรมแผนที่ทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด
กระทรวงกลาโหม ยังอบรมอยู่ในตอนเช้าวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๔ อาตมาได้เดินทางไปประเทศ
สหรัฐอเมริกา ได้ขอเหรียญสมเด็จพระนเรศวรจากผู้ว่าราชการจังหวัดไป ๒ กำ เอกลัดติดข้อมไว้ ๑ เหรียญ
นอกนั้นใส่ห่อพลาสติกไว้

ไปถึงสนามบินคอนเมือง กงสุลและแขกผู้ใหญ่มาต้อนรับ ก็แจกเขาไปเหลืออยู่ไม่เท่าไร
เดินทางจากคอนเมืองสอง โมงเช้าแวะเติมน้ำมันที่เมืองโซล ๕ นาฬิกา และบินข้ามมหาสมุทร ๑๑
ชั่วโมง ถึงลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในวันเดียวกันนั้นเอง คือ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๔ ที่เมืองไทยเป็นเวลากลางวัน แต่ที่สหรัฐอเมริกา
เป็นเวลากลางคืน มีลูกสาวของครอบครัวหนึ่งที่ลอสแอนเจลิส พ่อเป็นชาวอเมริกา เป็นนักประวัติศาสตร์ แม่
เป็นคนจีนอยู่ในเมืองไทยที่เขาวราช ฐานะรี รววมหาศาล

เขาฝันว่ามีพระสงฆ์แห่งประเทศไทยมาที่บ้านของเขา มีเหรียญสมเด็จพระนเรศวรมา ๑ เหรียญ
รูปร่างอย่างนั้น ๆ ติดข้อมมาเพียงเหรียญเดียว และได้ให้แก่เขา เขาดีใจมาก

ขณะฝันอาตมาขึ้นเครื่องบินแล้วนะ ไปคอนเมืองก็เหลืออีก ๑๐ เหรียญ พอไปผ่านกงสุลก็แจกหมด
เลย เหลือติดข้อมเพียงอันเดียว

เมื่ออาตมาอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเหลืออีก ๒ วันก็จะกลับแล้ว มีดอกเตอร์คนหนึ่ง มีภรรยา ๒ คนมีชู้
หมด เขาบอกว่าจะมีอีกคนหนึ่ง

อาตมาบอกว่า อย่ามีนะ ถ้ามีก็มีชู้อีกนะ คุณเมื่อก่อนแห่งกรมกามเมสุมิจฉาจารย์มา คุณเป็นดอกเตอร์ก็
จริงนะ คุณก็เป็นคนดีด้วย ทำไมภรรยาจะมีชู้ เพราะกามเมสุมิจฉาจารย์ติตมา ๖๐ เปอร์เซนต์ อย่าลืมนะ
กรรมฐานจึงจะรู้

เขาอาสาขับรถพาอาตมาไปเที่ยว ตอนนั้นพวกที่ติดตามก็ไปกันคนละทาง โยมอำนาจ สุณีย์ วิบูลพร
ดร. กิ่งแก้ว ก็ไปกันคนละทาง เขาบอกว่าหลวงพ่อไปเที่ยวกับผม อาตมาก็ไปด้วย

รถผ่านขึ้น ไปบนภูเขา มีบ้านที่อยู่สัสมากมาย จำไว้นะที่อเมริกาถ้าใครอยู่บนยอดเขาเป็นเศรษฐี
นะ แต่ถ้าคนไทยอยู่บนยอดเขา ถือว่าไปแย่งชิงอยู่ คือ จนที่สุด ไม่มีที่อยู่

ที่บนภูเขามีดอกไม้ปลูกไว้สวยงามมาก รถได้แล่นถึงหน้าบ้านใหญ่โตหลังหนึ่ง ดอกเตอร์ที่เป็น
คนขับรถก็บอกว่าหลวงพ่อบ้านนี้ใหม่ หิวน้ำไหมครับหลวงพ่อดีวะบ้านนี้เจ้าของบ้านใจดีจึงเลย
เขาชอบกับผม มีลูกสาวสวยด้วย

นี่เทวดาเข้าเคลือบบันดาลใจคนขับแล้ว อาตมาก็บอกว่า แวะเป็นแวะไม่มีลูกศิษย์ตามมาด้วย สบายมาก
เขาก็แวะจอดหน้าบ้าน บีบแตรเป็น ๆ ลูกสาววิ่งออกมาเลย บอกว่า “นิมนต์เจ้าค่ะ” ดอกเตอร์ก็
แปลกใจถามว่า “หลวงพ่อรู้อจักเขาหรือ” อาตมานี้ก็จะตู่เสียแล้ว ไม่รู้อจักเลยนะ ทำไมมาเรียกถูกต้อง

เขากล่าวว่า “หลวงพ่อกะ หนูดีใจมาก นิมนต์กะหลวงพ่อ” เขาพูดจาทักทายกันเหมือนคนรู้จักกัน มาตั้ง ๑๐ ปี

อาตมาก็เข้าไปในบ้าน อันดับแรกพบรูป จอมพล ป. พิบูลสงครามก่อน รูปบานใหญ่มาก ใน ประเทศไทยตามสำนักงานต่าง ๆ อาตมาดูมาหลายแห่งแล้ว ไม่มีรูปจอมพล ป. พิบูลสงครามเลย พ่อของเขาเป็นนักประวัติศาสตร์ สะสมรูปบุคคลสำคัญไว้ มีรูปพระนเรศวร และพระเจ้าตากสิน ด้วย

พออาตมาเห็นรูป จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็นึกถึงบรรพบุรุษของไทยและพ่อของเขาส่งภาษาบอก กับอาตมาว่า

“ผู้บริหาร ผู้บริการ และนักปกครองที่ดียิ่ง ไม่มีใครเกินจอมพล ป. พิบูลสงคราม” เขายกย่องจอมพล ป. มาก

อาตมาเข้าไปนั่ง พ่อของเขาก็นั่งสวด สติ เรียบร้อยแล้วก็นั่งเก้าอี้ แม่ของเขาก็นั่งสวด สติ เรียบร้อยแล้วไปหาน้ำมาเลี้ยง

ลูกสาวของเขาสวยน่ารัก จมูกโด่ง ผิวเหลืองเนื้อละเอียดเหมือนแม่ ไม่เหมือนผิวของฝรั่งทั่วไปซึ่งเหมือนควายเผือก ทำทางเขาเหมือนกับว่าจะรู้จักกับอาตมาเป็นแรมปี

พออาตมาฉันน้ำ เรียบร้อยแล้ว เขาก็เข้ามากราบ ๗ หน พร้อมกับกล่าวว่า “ขอกราบนมัสการเจ้าคะ ดิฉันขอเล่าเรื่องแปลกให้ท่านฟัง ไม่ทราบว่าจริงเท็จประการใด ถ้าจริงขอประทานเจ้าคะ”

อาตมาก็แปลกใจ ดอกเตอร์ก็แปลกใจ เขาพูดไทยได้แจ่มเลย เขาบอกว่า “เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ได้ฝันไปว่ามีพระสงฆ์ไทยมาบ้านนี้มีเหรียญสมเด็จพระนเรศวรมาเจ้าคะ”

อาตมาก็ถามว่า “รูปร่างพระนเรศวรเป็นอย่างไรล่ะ”

เขาก็บอกว่า “ครั้งตัวกะ กำลังเทน้ำ ข้างหลังมีแผ่นที่ประเทศไทยและเขียนภาษาไทยว่า คนไทย รักษาแผ่นดินด้วยพุทธธรรม ถ้ามีจริงอยู่ในย่ามของหลวงพ่อ ขอประทานเจ้าคะ” และก็ถือพานมารอไว้ ดอกเตอร์ก็บอกว่า “หลวงพ่อ มีเหรียญอะไรนะ ไม่เห็นให้ผมบ้าง”

อาตมาก็บอกลูกสาวเขาไปว่า ยังไม่ทราบว่าจะมี หรือหลุดไปแล้วยังรับปากไม่ได้ ต้องดูก่อน พอเอามือล้วงเข้าไปในย่ามก็แกะเหรียญนี้ นออกมา พ่อของเขารีบลงจากเก้าอี้มารับ กราบใหญ่เลย มีเพียงเหรียญเดียวเท่านั้น หมดยามแล้ว

วันรุ่งขึ้น ครอบครัวนี้ก็นำขนม ไปถวายอาตมาที่ลอสแอนเจลิส ดอกเตอร์ก็คุยใหญ่ หลายคนจะมา ล้วงย่ามอาตมา อาตมาก็บอกว่า หมดแล้ว หมดตั้งแต่สนามบินแล้ว ไม่มีให้ นี่ก็เหตุการณ์ของสมเด็จพระนเรศวรที่ผ่านมา

ข้างต้นมงคลชัย

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๑๑ เม.ย .๓๕

หลังจากที่พระนเรศวรทรงแสดงอภินิหารที่อเมริกาแล้ว อาตมากลับมาอยู่ที่วัด วันหนึ่งฝันว่ามี มังกร ๒ หัว วิ่งเข้ามาในวัด ก่อนหน้านั้นมีเหตุการณ์เกิดขึ้นในวัด

มีพระองค์หนึ่งชื่อ **ชัชวาลย์** ตอนนี้อยู่ไปแล้ว พักอยู่ที่หอสมณุชประมุข วันหนึ่งหลังจากไป เคนจงกรมกลับมา มีจูงองไถ่กลับมาเลย พอเข้าหอสมมุขได้ก็ปิดกระຈก งูก็จกที่กระຈก มีพระเห็นกัน หลายองค์

พระองค์นี้มีกรรมเคยฆ่างูมาทั้งครอก ตายบ้างไม่ตายบ้าง ความจริงที่วัดอัมพวันนี้จะมิจูงอง หรือ?

ก็มีคนมาเล่าให้อาตมาฟัง อาตมากงคิดถึงงู เลยฝันไปว่า มังกร ๒ หัว มาที่กุฏิอาตมา

พอฝันได้ ๗ วัน อัยการชัยวัฒน์ พญ. จิตรพร เกตุปริชาสวัสดิ์ ได้มังกร ๒ หัว จากคนที่ขุดได้จาก ชายแดนเขมร คนที่ขุดได้เขาร้อนกร้อนใจไม่ทราบว่าจะไปให้ใคร เลยนำมาให้อัยการ ตอนนั้น ๒ ทุ่มกว่า แล้ว เกือบ ๔ ทุ่ม อัยการนี่ก็ถึงอาตมาเลยรีบนำมาให้เลย

รูปร่างเป็นอย่างนี้ หนักมาก มีเนื้อทองคำผสมอยู่ ๒๕ เปอร์เซ็นต์

พออาตมาได้มังกร ๒ หัวแล้วในไม่ช้า อาตมาก็มีนิมิตว่าข้างของสมเด็จพระนเรศวรเข้ามาในวัด

อาตมาก็บอกว่า “ข้างเข้ามายังง”

ข้างก็บอกว่า “จะมายุ่กับหลวงพ่อ”

อาตมาก็บอกว่า “จะมายุ่ที่วัดนี้อย่างไร เดียวก็กินก๋อไผ่หมด กินดินไม่หมดนะซี”

อยู่ต่อมาได้ ๗ วัน อาตมากำลังฉันอยู่บนศาลา มีชายหนุ่มคนหนึ่งทราบตอนหลังว่าเป็นผู้จัดการ ฝ่ายจัดเลี้ยง โรงแรมดุสิตธานี ได้รับอนุมัติจากโรงแรมให้สร้างข้างดอกไม้ต้อนรับชาวต่างประเทศในการ ประชุมธนาคารโลก ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ระหว่างวันที่ ๖-๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๔

เมื่อมีการประชุมธนาคารโลกเสร็จสิ้นแล้ว เขาก็ไม่รู้ว่าจะไปตั้งไว้ที่ไหน มีเจ้าของโรงงานแห่ง หนึ่งอยากได้ แต่เขาไม่ให้

เขาเคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องข้าง ได้พบประวัติของอาตมาว่าหลวงพ่อวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ไป เรียนคาถาข้าง ข้างตกน้ำมัน กับหลวงพ่อดีม วัดหนองโพ นึกว่าพระองค์นี้น่าจะเข้าทำ จึงขับรดมาเลย ซึ่งเป็นการมาวัดนี้เป็นครั้งแรก

มาถึงก็แหวกคนเข้ามากราบถวายข้าง ๓ เชือก เป็นข้างทองเหลือง เนื้อสัมฤทธิ์ เป็นของที่ระลึก แล้วก็เล่าความเป็นไปให้ฟัง และถามอาตมาว่า

“หลวงพ่อจะรับไหมครับ ถ้าผมเอาข้างมาถวาย” อาตมาตื่นตันใจเป็นอย่างยิ่ง นิ่งนิ่ง ไม่พูด

เขาก็กล่าวอีกว่า “หลวงพ่อกับ ผมจะเอาช่างมาที่นี่ ทำด้วยโฝม คนอยากได้เยอะ แต่ผมไม่ให้ ผมไม่รู้จักหลวงพ่อก่อนนะ ผมเกิดสังหรณ์ใจไปหยิบหนังสือเกี่ยวกับช่างมาเล่มหนึ่งเปิดอ่านพบประวัติหลวงพ่อดีเลย ว่าไปเรียนคาถาช้างตกน้ำมัน จับช่างป่าได้ มีหลวงพ่อก็คือผมจึงมาที่นี่ครับ จะนำช่างมาถวาย”

อาตมาบอก “ตกลง มาเลย” ไม่ต้องพูดมากหรอก เพราะอาตมาฝันก่อนแล้วว่าเป็นช่างพระนเรศวร

อาตมาตีความได้ ๒ ประเด็น ถ้าตีความช่างคู่บ้านคู่เมือง ทั้งเผือก คือช่างพระนเรศวร ถ้าตีความในศาสนาเรียกว่าช่าง “ปัจฉัยนาคินทร์” เป็นช่างคู่บ้านคู่เมืองของพระเวสสันดร

พออาตมาบอกให้นำมาเลย เขาบอกว่าจะนำวันอาทิตย์ อาตมาก็ตกลง

แต่แล้วอาตมานั่งสวดมนต์ภาวนา เทพเจ้าของช่างบอกว่า “วันพฤหัสบดี เป็นวันเกี่ยวคองหมองยุ่งกันกับ

กรมหลวงชุมพร”

อาตมาจึงบอกลูกศิษย์ให้ทำบายศรีรับมงคล ช่างต้นมงคลชัยจะเข้าวัดวันพฤหัสบดี

ลูกศิษย์ก็บอกว่าไม่ใช่วันพฤหัสบดี เขาจะมาวันอาทิตย์ อาตมาก็บอกให้เชื่อหน่อย ทำรับวันพฤหัสบดี เขาก็ทำให้เรียบร้อย

วันนั้นอาตมาไปงานที่กรุงเทพฯ กลับมาถึงอำเภอบางปะหัน เห็นรถบรรทุกช่าง โชเฟอร์ของอาตมาก็จับตามช่างมา

อาตมาให้ลูกศิษย์นำบายศรีมาให้ตอนบ่ายสี่โมง นำรูปช่างที่ถ่ายจากการประชุมธนาคารโลกมาตั้งพร้อมบายศรี จุดธูปเทียนบูชา ช่างมาถึงบ่ายสี่โมงพอดี

ผู้จัดการมาถึงตกใจ มากัน ๑๕ คน ช่วยกันยกช่างลง

เขาบอกว่า “ผมนัดหลวงพ่อกว่าจะมาวันอาทิตย์ แต่ผมนำมาวันพฤหัสบดี”

อันนี้เป็นเรื่องแปลกอันหนึ่ง แต่ก็ไม่แปลกอะไร คิดหนอมันบอก เกิดประโยชน์นะ ตามลูกศิษย์ดูได้พวกที่มาวันนั้น ได้ขอถวายสังฆทานให้เทวดาช่างด้วย

ช่างดอกไม้ในงานเว็ลด์เบงค์

ผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยง

โรงแรมดุสิตธานี

โรงแรมดุสิตธานีได้รับเกียรติให้จัดงานเลี้ยงต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุมเว็ลด์เบงค์ ซึ่งได้มีการจัดประชุมขึ้นที่ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ระหว่างวันที่ ๗-๑๘ ตุลาคม ๒๕๓๔ มีนายเบงค์จากชาติต่างๆ เข้าร่วมประชุม ๑๑๕ ชาติ จำนวนประมาณ ๕,๐๐๐ คน

ผมเป็นผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงของโรงแรม ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในกาจัดงานดังกล่าว เมื่อไปเห็นห้องผมก็รู้สึกหนักใจเพราะห้องใหญ่มาก ผมคิดไม่ออกว่าจะใช้อะไรมาจัดจึงจ้องเหมาะสมควรกับห้องที่ใหญ่ขนาดนี้ เมื่อเสร็จจากการดูสถานที่แล้ว ผมจึงได้ติดต่อกับอาจารย์ธีรวัลย์ วรธนัทย์ ซึ่งท่านเคยทำงานอยู่ที่กรมศิลปากรและปัจจุบันท่านประจำอยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตอุเทนถวาย ผมปรึกษาท่านว่าให้ท่านช่วยหาอะไรสักอย่างแต่งห้องงานเลี้ยงนี้ และที่สำคัญที่สุดคือ จะต้องเป็นเอกลักษณ์แบบไทยๆ เมื่อผมปรึกษาท่าน ท่านก็ยังคิดไม่ออกในขณะนั้น แต่ผมก็ยังใจเย็นว่ายังมีเวลาเหลืออีกเดือนหนึ่ง อาจารย์ธีรวัลย์ท่านก็รับปากกับผมว่าท่านจะช่วยคิด แต่ต้องขอเวลาสักหน่อย เมื่อเวลาใกล้เข้ามาผมก็ได้โทรไปถามท่านอีกครั้ง วันนั้นเป็นวันศุกร์ท่านก็บอกผมว่าวันจันทร์ท่านจะให้คำตอบ แต่ผมมาทราบในภายหลังว่าท่านตั้งใจที่จะปฏิเสธเพราะท่านเองไม่ทราบว่าทำอะไรดี

ในคืนวันอาทิตย์นั่นเอง ท่านอาจารย์ท่านก็ฝันเพราะก่อนนอนท่านได้จู่จู่บอกพระพิฆเนศวร ปรากฏว่าท่านได้ฝันเห็น ช่างตัวใหญ่อยู่กลางห้องประชุม ท่านสะดุ้งตื่นขึ้นในตอนตี๓ และรีบลุกขึ้นมาร่างภาพที่ฝันเห็นเก็บไว้ทันที เช้าวันจันทร์ท่านก็โทรมาหาผมทันที และบอกกับผมว่าท่านคิดออกแล้ว ท่านจะทำเป็นช่างตัวใหญ่ ซึ่งทางผมเองก็เห็นด้วยกับท่าน

ผมได้นำความคิดนี้ไปเสนอกับนายโดยตรงของผมคือ คุณชูพงษ์ บุณนาคซึ่งทางคุณชูพงษ์ท่านก็บอกว่าดี เพราะโรงแรมดุสิตทำอะไรก็ต้องเกี่ยวกับช่างอยู่เสมอ

ผมจึงทำเรื่องขออนุมัติงบประมาณในการจัดสร้างซึ่งเป็นงบประมาณที่สูงมาก ซึ่งต่อมาเราก็ได้รับความร่วมมือจากบริษัท โท้กและบริษัท ทรูรอดในการจัดสร้างครั้งนี้ด้วย ทำให้การจัดสร้างได้เริ่มขึ้น

เมื่อเริ่มจัดทำ ก็เริ่มปรึกษากันอีกว่าจะใช้ช่างแบบไหนดี เพราะลักษณะของช่างนี้ก็มีหลายแบบ ท่านอาจารย์ธีรวัลย์จึงได้ไปถามโรงหล่อไปพบกับคนที่เคยทำโรงหล่อของทางกรมศิลปากร ช่างหล่อคนนี้คือ คุณมานพ อมรฤทธิโรจน์ เขาเคยเห็นแบบช่างของพระนเรศวร ซึ่งท่านศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ได้ปั้นไว้ตอนที่ท่านสร้างอนุสาวรีย์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ที่อำเภอคอนจิกย์ จังหวัดสุพรรณบุรี เราได้เห็นแบบหนึ่งเป็นช่างเอี้ยวตัว ชูวง ยกขาเล็กน้อยคล้ายๆ เป็นช่างกำลังใจดี กำลังเล่น ทักทายผู้คน ซึ่งเห็นว่าเหมาะที่เข้ามาเข้ากับงานที่เราจะต้องใช้ต้อนรับแขกพอดี เพราะเราต้องการช่างที่เป็นตัวแทนของคนไทย เราจึงตกลงเลือกแบบนี้

เมื่อสร้างเสร็จและนำไปตั้งแสดงอยู่ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ผมได้ตั้งข้างนี้บนแท่นไม้ซึ่ง
ได้ทำมอเตอร์สำหรับให้ข้างหมุนตัวโซว์อบ ๆ งานและท่านอาจารย์ธีรวัลย์ ก็ได้ชดออกด้วยไม้มาติดที่ข้าง
ทั้งตัวเต็มไปหมด ซึ่งมองดูแล้วสวยงามมาก มอเตอร์ที่จะใช้หมุนข้างโซว์นั้นเราได้ทดลองกันแล้วอย่าง
เรียบร้อย หากแต่พอเริ่มงานจริง ๆ มอเตอร์สำหรับหมุนเป็นกลับขาด ไม่ทำงาน

ผมเองไม่ได้คิดอะไร นอกจากโทษว่าเป็นความบกพร่องของตัวเอง เพราะข้างคงจะมีน้ำหนักมาก
เกินไป ทางฝ่ายเทคนิคได้พยายามแก้ไข แต่ทำอย่างไรก็แก้ไขไม่ได้ หากในส่วนของผู้รู้เขาก็บอกว่า เทพ
เบื้องบนลงประทับ เนื่องจากเป็นของสูง ฉะนั้นฝรั่งต้องเป็นฝ่ายเดินดูเองรอบ ๆ ไม่ใช่ให้ข้างหมุนโซว์ผม
เองก็ขยี้เฉย ๆ ในฐานะที่ผมเป็นผู้คุมงาน ผมจะไม่ฟังเรื่องเทพ ผมควรจะแก้ไขในความบกพร่องของงาน
มากกว่า

เมื่องานเลิกและจะนำข้างกลับมาที่โรงแรมดุสิตธานี เราใช้พนักงานยกถึง ๕๐ คน เมื่อจะยกข้าง
ลงจากแท่น แต่ยกลงมากันไม่ได้เพราะรู้สึกข้างหนักมาก ทีแรกผมไม่เชื่อ แต่ก็นึกถึงว่าในตอนสร้างข้างนี้
มีการบวงสรวงเพราะท่านอาจารย์ธีรวัลย์ก็กลัวว่าจะเสร็จไม่ทัน ซึ่งผมก็ไปไหว้พระพิฆเนศวรด้วย เพื่อความ
สบายใจของอาจารย์ธีรวัลย์ที่ต้องการให้ผมทำ แต่เมื่อมาถึงเวลานี้ ผมเริ่มคิดและเมื่อคิดแล้วผมจึงนำ
ท่านอาจารย์ธีรวัลย์ทิ้งไว้ให้ไปจุดไหว้ แต่ผมไม่กล้าให้พวกลูกน้องเห็น เพราะกลัวพวกเขาจะคิดว่าผมเป็น
อะไร ผมอายุเขา แต่ในที่สุดผมก็ต้องยอมรับกับตัวเอง เพราะเมื่อผมจุจตุรัส ดอกปักลงกลางแจ้งและบอก
ว่า “ขอเชิญท่านกลับดุสิต” จะมีอะไรหรือไม่ ผมไม่ทราบ แต่พอผมเชิญเสร็จ ปรากฏว่ายกขึ้นได้สบาย
เลย และเมื่อนำกลับมาที่ดุสิต ผมก็ไปไหว้ที่ศาลดุสิตว่าขอฝากข้างไว้ที่นี้ชั่วคราว เพราะยังไม่รู้จะทำ
อย่างไรกับข้างนี้ต่อไป

ผมพยายามคิดว่าจะนำข้างนี้ไปไว้ที่ไหน เพราะผมไม่ต้องการที่จะทำลาย พอดีกับผมเคยอ่าน
หนังสือที่เกี่ยวกับข้าง พบชื่อหลวงพ่อบุญรอดว่าท่านเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดิม วัดหนองโพ และท่านเรียน
วิชาขงสาร ผมจึงคิดว่าถ้าผมจะให้วัดก็ควรจะเป็นวัดที่ารู้คุณค่า ผมก็เลยลองดูว่าจะเป็นของท่านหรือไม่
หรือจะต้องไปอยู่ที่ใด ผมก็เลยมาที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จำผมก็เข้าไปหา นำข้างลอดตัวเล็ก
 ๆ ที่ทำเป็นที่ระลึกในงานประชุม ถวายหลวงพ่อบุญรอด ๓ เชือก ผมก็ลงกราบท่าน ท่านมองหน้าผมแล้วถามว่า
อะไร ผมก็บอกว่าข้างครับ หลวงพ่อบุญรอดท่านแกะออกดู ผมจึงเรียนท่านว่า ผมจะนำข้างตัวใหญ่มาถวายหลวง
พ่อบุญรอด ท่านไม่ว่าอะไร แต่สิ่งลึกลับ เชน โคม ซึ่งเป็นมรดกทายาทวัด พาไปดูสถานที่ ตอนแรกผมคิดว่าจะตั้งไว้
หน้าศาลา แต่ลึกลับ นี้อื้ออยู่ข้างโบสถ์ ผมจึงกลับไปเรียนหลวงพ่อบุญรอดท่านว่าได้ที่แล้ว ท่านก็ว่าถ้ามีที่ก็จะ
รับไว้ ผมจึงเรียนท่านว่าผมจะนำข้างมาในวันอาทิตย์หน้าคือ วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๓๔ เพราะจะต้องใช้
พนักงานช่วยขน ท่านก็รับทราบตามนั้น

เมื่อผมกลับมาที่โรงแรมตั้งเรื่องรถ และพนักงานที่จะขนข้างไปถวายท่าน ปรากฏว่าพนักงานไม่
ว่างในวันอาทิตย์ จะไปได้ก็คือวันพฤหัสบดี ถ้าไม่ไปในวันพฤหัสบดี ก็จะต้องเลื่อนไปอีกหลายวัน ผมจึง
ตัดสินใจว่าจะไปวันพฤหัสบดี ทั้ง ๆ ที่ในใจรู้สึกกังวลว่านัดกับหลวงพ่อบุญรอดท่านวันอาทิตย์ ไม่ทราบว่าจะแจ้ง
ให้ท่านทราบได้อย่างไรจะต้องเลื่อนมาเป็นวันพฤหัสบดี กลัวว่าท่านจะตำหนิว่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา แต่ก็

ต้องไปวันพฤหัสบดี ๑๕ ธันวาคม ๒๕๓๔

บ่ายวันพฤหัสบดี เมื่อรถที่บรรทุกช้างแล่นเข้าเขตวัด ก็ปรากฏว่าหลวงพ่อบ้านนั่งรถของวัดกลับมา จากฉันทเพลพอดี เมื่อคณะเราเข้าไปในวัดก็เห็นว่าทางวัดทำบายศรีไว้ต้อนรับและคนในวัดต่างก็คอยรับ ช้างกันตามคำสั่งของหลวงพ่อบอกว่าช้างจะมาถึงวันนี้

ผมเองเมื่อไปถึง ผมก็บอกว่าไม่ได้นับไว้ว่าจะมาวันนี้มันบังเอิญ ทุกคนก็บอกว่าหลวงพ่อบ้านสั่ง ให้ทำบายศรีรับวันนี้ ทั้ง ๆ คนในวัดก็ค้ำกันแล้วว่าผมนับไว้วันอาทิตย์แต่หลวงพ่อบ้านยืนยันว่าวันนี้

เมื่อท่านมาถึงก็ทำพิธีรับ ผมถามท่านว่าท่านทราบได้อย่างไรว่าจะมาวันนี้ ท่านก็หัวเราะเฉย ไม่ตอบว่าจะไร ต่อมาผมจึงทราบจากท่านว่าท่านอธิษฐาน เสียทายว่า ถ้าเป็นช้างของสมเด็จพระนเรศวร ให้มาในวันพฤหัสบดี

ลุงปุ่นได้เล่าให้ผมฟังว่าก่อนที่ผมจะพบท่านในครั้งแรก หลวงพ่อบ้านฝันว่า ช้างจะเข้ามาในวัด ผมก็ขี้ขลาดใจว่า ผมเองตัดสินใจมาหาท่านกะทันหัน ทำไมท่านฝันได้และเมื่อแจ้งท่านว่า จะนำมาวัน อาทิตย์และเลื่อนมาเป็นวันพฤหัสบดี ท่านก็สั่งทำบายศรีรอรับไว้อีก ผมเองรู้สึกประหลาดใจมาก ใน วันที่ผมนำช้างมาถวายนั้นผมมีม้า ๒๕ คน แต่ผมเองที่นับคิดว่ามา ๑๖ คนหลวงพ่อบ้านถามผมว่ามากันกี่ คน ผมตอบว่า ๑๖ คน ท่านทำหน้ายิ้มเหมือนไม่เชื่อ แต่ก็ไม่ได้ค้านว่าจะไร ท่านถามยี่ว่า ๑๖ คนแน่หรือ แล้วท่านก็นำเหรียญสมเด็จพระนเรศวรมาให้ผม ๑๖ เหรียญ ให้แจกกันทุกคนที่มา พอแจกเหรียญแล้ว ผม ถึงได้รู้ว่าผมนับผิด ขาดไป ๑ เหรียญ และเมื่อผมมาวัดอีกครั้งในวันอาทิตย์ลูกศิษย์หลวงพ่อบ้านได้ให้เหรียญ มาให้ผมอีก ๑ เหรียญ และบอกว่าหลวงพ่อบ้านสั่งไว้ว่าทำผู้จัดการมา ให้เอาเหรียญนี้ให้

ได้มีผู้รับอาสาจะหล่อช้างนี้ให้กับทางวัด โดยที่จะขอหล่อเป็นสองเชือก โดยผู้หล่อเองจะเก็บ ไว้ ๑ เชือก และให้กับทางวัด ๑ เชือก ผมจึงได้มาถามหลวงพ่อบ้านว่าต้องการที่จะให้หล่อหรือไม่ ผมรู้ว่าถ้าจะ หล่อก็คือจะต้องเอาช้างตัวนี้เป็นแบบ เท่ากับล้มเขา แต่หลวงพ่อบ้านไม่ต้องการ ท่านบอกว่าใส่ใจว่า ช้างตัวนี้จะทำจากอะไรท่านสนใจในสิ่งที่อยู่ข้างในนั้นมากกว่า ท่านพูดตั้งแต่ตอนแรกแล้วว่าใครจะมาขอ หล่ออย่าให้หล่อนะ ท่านไม่อนุญาต เพราะท่านคิดว่าของดีต้องมีชิ้นเดียว เราจึงปรึกษากันว่าจะตกแต่งช้าง ตัวเดิมนี้ให้สวยขึ้น โดยการเอาปูนพอกและตกแต่งเครื่องทรงให้สวย ซึ่งเราจะมาทำกันภายหลัง

ผมเองนึกถึงที่ตัดสินใจในการนำช้างนี้มาถวายแก่หลวงพ่อบ้าน และอยากที่จะให้ทุกคนคิดว่า ช้างนี้เป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่ระลึกถึงสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพราะช้างนี้เป็นช้างคู่บารมีกับพระองค์ ท่าน ที่ช่วยกอบกู้บ้านเมือง

ผู้ที่รักชาติ กู้เอกราชของชาติไม่ใช่แค่คนนะ ช้างก็มีความกตัญญูมากเช่นเดียวกัน

ในการนำช้างมาถวายที่วัดนี้ นี้ ภาระผมได้รับอนุญาตจาก คุณหญิงชนัดต์ ปิยะอุย กรรมการ ผู้จัดการโรงแรมดุสิตธานี ผมใคร่ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ด้วย

สมเด็จพระคุณาจารย์ (โต) พรหมรังสี
ปางอุ้มบาตรพรมน้ำพระพุทธมนต์

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๘ เม.ย. ๒๕๕

ที่วัดอัมพวัน มีวิหารอยู่ทางทิศใต้ของโรงอุโบสถ ภายในวิหารเป็นที่ประดิษฐาน สมเด็จพระคุณาจารย์ (โต) พรหมรังสี ปางอุ้มบาตรพรมน้ำพระพุทธมนต์

ผู้สร้างถวายเป็นคุณแก่คุณเส็ง คุณผ่องศรี ใจบุญ ได้นำมาถวายวัดอัมพวันเมื่อพ.ศ. ๒๕๓๐ พร้อมกับหลวงปู่'แสง

เมื่อนำมาถวายยังไม่มีวิหาร ได้อัญเชิญท่านเจ้าคุณสมเด็จฯ ไว้ในโรงอุโบสถ และหลวงปู่'แสงประดิษฐานอยู่ที่ศาลาปฏิบัติกรรมฐาน

อยู่ต่อมาประมาณ ๑ เดือน มีคนข้างวัดมาบอกว่า สมเด็จฯโตท่านอยากมาอยู่ข้างนอก อาตมาก็รับทราบไว้

ต่อมามีคนจากนครสวรรค์มาถามหาสมภารวัดอัมพวัน มาถึงก็มากราบ ถามว่า

“ท่านเป็นสมภารใช่ไหม? สมเด็จฯโตให้มาบอกว่าท่านไม่อยากอยู่ในโบสถ์ ข้ามหัวไปข้ามหัวมา จู้นจ้านกันมากเหลือเกิน ช่วยสร้างวิหารให้ที”

อาตมาก็ยังไม่ยอมเชื่อ ต่อมาอาจารย์วิทยาลัยครูนครสวรรค์ ฟันมาบอกว่า “ท่านสมเด็จฯโตให้มาบอกสมภารว่าช่วยสร้างวิหารให้ที”

ในฟันอาจารย์คนนั้นก็ถามว่า “ท่านเจ้าคุณสมเด็จฯ ทำไมไม่ไปบอกท่านเอง”

ท่านบอก “ไม่ขลัง ต้องให้คนอื่นบอกถึงจะขลัง เพราะสมภารองค์นี้ทิวสูง”

อาตมาก็มานึก มาบอกเราสามปากแล้ว อาตมาก็ไปยกมือไหว้ จุศรูปเทียนบอก เหมือนท่านจะยิ้มบอกเรา

ปรากฏว่าสร้างเดือนเดียวเสร็จ พอยกท่านไปไว้ เงินไหลนองทองไหลมาใหญ่เลย

อีกประการหนึ่ง ที่ท่านอยู่ในโบสถ์ ใครมาก็ยกมือไหว้แต่สมเด็จฯโต ไม่ไหว้พระประธานกันเลย โยมพ่อศรีปิดทองชะสวย ก็ยิ่งข่มพระประธานในโบสถ์อีก

อาตมาก็ต้องปิดทองพระประธานทั้งสององค์ พอคิดร.กิ่งแก้ว อัฒวาร มาบอกอีกว่า หลวงพ่อไม่มีบริวาร ต้องมีพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรนะ อาตมาก็อัญเชิญประดิษฐานกับพระประธานองค์เก่า และปิดทองสวายนาม

ประวัติการสร้างสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี และหลวงปู่'แสง

โยมแสงได้เล่าถึงประวัติการสร้างท่านเจ้าคุณสมเด็จพระฯ และหลวงปู่'แสงว่า

ตอนแรกผมศรัทธาแต่หลวงปู่'แสง ก่อนที่จะหล่อหลวงปู่'แสง มีลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณวัดมณีชลขันธ์ มาปรารภว่า

“พระอื่นเขาทำกันได้ แต่ทำไมหลวงปู่'แสงไม่มีใครคิดทำ พอได้รับฟัง ผมก็รับปากทันทีว่าจะหล่อ แต่คนลพบุรีไม่เคยเห็นหลวงปู่'แสง เห็นพระพุทธรูปตามยอดเจดีย์ก็ว่าเป็นหลวงปู่'แสง เพราะรูปท่านไม่ค่อยปรากฏ

ท่านเจ้าคุณวัดมณีบอกว่าที่นั่นมีที่โน่นมี ผมก็นำกลองจะไปขอล่าก็ไม่มี อยู่มาวันหนึ่ง ป้าตีแม่ค้าส้มผัก สมพร ที่มีชื่อเสียงของจังหวัดลพบุรีได้มาถามผมว่า “จะไปเวียนเทียนที่พุทธมณฑลหรือเปล่า จะได้ฝากเงินไปทำบุญด้วย”

ผมบอก “ไม่ไป ตั้งใจจะไปหารูปหลวงปู่'แสง”

ป้าตั้งบอกว่า “รูปหลวงปู่'แสงนี้ เห็นมีอยู่ที่บ้าน พ.ท. สมบัติ คุณวิไล ศิริวัฒน์ อยู่ใกล้กับวัดศรีสุทธาวาส น่าจะลองไปถามดู”

ผมก็คิดใจมาก ค่ำก็ล่องไปที่บ้าน พ.ท. สมบัติ คุณวิไล ศิริวัฒน์ ทันทีเมื่อเอ่ยปากขอรูป เขาก็ชี้ไปที่ข้างฝาผมก็บอกขออนุญาตถ่าย จะนำไปหล่อ

พอเอื้อมมือไปหยิบรูป ปรากฏว่า กรอบรูปร่วงกราวลงมา เหลือแต่รูปกับกระจกติดมือมาเท่านั้น

ผมก็นึกว่า เอ๊ะ! อยู่ได้อย่างไรสงสัยเป็นปาฏิหาริย์ ท่านคงรอให้เราได้ทำพระรูปท่าน

แล้วผมก็ไปหาท่านเจ้าคุณวัดมณีฯ บอกว่าจะหล่อ แล้วผมก็สาบานกับท่านเจ้าคุณว่า

“ถ้าผมหากินกับหลวงปู่'แสงขอให้มีอันเป็นไป”

แล้วผมก็มาคิดว่า หลวงปู่'แสงกับหลวงปู่'โตนี้เป็นลูกศิษย์อาจารย์กัน ถึงอย่างไรเราก็จะหล่อมายู่ด้วยกันเถอะ ศิษย์อาจารย์จะได้อยู่ด้วยกัน

จึงได้ไปตกลงกับลุงอ้าว สุภาพักต์ว่าจะสร้างวิหารและหล่อรูปเหมือนหลวงปู่'แสงเป็นเนื้อนวโลหะ ๑ องค์ รูปหล่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ปางถือคัมภีร์ ๑ องค์ ประดิษฐานไว้ที่พระวิหารหลวงปู่'แสงอนุสรณ์

หลวงปู่'วัดอัมพวันบอกว่าจะปลุกวิหาร ต้องวางศิลาฤกษ์ แล้วหลวงปู่'ก็ไปเขียนดวงที่วัดทองพุ่มพวง จ.สระบุรี

ในดวงนั้นเขียนไว้ว่า “ท่านเจ้าคุณพระศีลวรคุณ (นวน) เป็นประธาน นายเส็ง-นางผ่องศรี ใจบุญเป็นผู้ดำเนินงานพร้อมทั้งคณะกรรมการทุกคน”

ปรากฏว่ามีคนไม่พอใจ ประท้วงจะขอร่วมครึ่งหนึ่งจึงได้ทำหนังสือกันไว้ว่า วันวางศิลาฤกษ์จะมาวางเงิน ๓ แสน ถ้าขาดเหลือก็จะเพิ่มเติม

เมื่อถึงเวลานั้น วันรุ่งขึ้นจะวางเงิน ตอนเย็นเขาเดินคอตมาบอกว่าไม่สามารถนำเงินมาให้ได้ แล้วเขาก็เล่าเหตุการณ์ว่า ที่เขานำเงินมาให้ ๓ แสนนี้ เขาจะขายสมเด็จพระพุฒาจารย์โต สมเด็จวัดระฆังที่เขาถืออยู่ ตกลงไว้ ๔ แสนได้วิ่งไปหาคนที่ซื้อ หวังจะไปเอาเงินเขาคัวย วิ่งอยู่ดี ๆ สร้อยคอที่แขวนไว้หลุดขาด เขาเลยใจคอไม่ดี

ผมก็ปลอบเขา แล้วมาบอกพวกกรรมการว่า อย่าไปทวงเงินเขานะ เขาไม่มีเงินวาง เดี่ยวเขาจะอาย เป็นอันว่าเขาไม่ได้มาทำเลย

พอหล่อเสร็จจะอัญเชิญขึ้นวิหารไปเชิญเขา เขาก็ป่วยมาไม่ได้ พองานฉลองครั้งที่สอง เขาก็เข้าโรงพยาบาล นี่คือบารมีหลวงปู่ เขาคิดจะจำหน่ายหลวงปู่ แล้วมาร่วมกับเรา แต่เราหวังทำให้ท่านด้วยศรัทธา เลยมาไม่ได้เลย

แล้วผมก็คิดขึ้นมาเองว่า จะต้องอัญเชิญหลวงปู่โตและหลวงปู่แสงอย่างละหนึ่งองค์ไปวัดอัมพวัน มันนี่อย่างไรบอกไม่ถูก

เฮียฮั่ว สุภาพักต์ บอกว่าถ้าจะนำไปหล่อให้วัดอัมพวัน ให้ไปดูรูปที่วัดอุโลม อบางปะหัน จ.อยุธยา เป็นรูปหลวงปู่ที่เป็นภาพออกมาจากจอหนัง ปางอุ้มบาตรพรหมน้ำพระพุทธรมณต์ มีคนเห็นกันทั้งนั้น

ใคร ๆ ก็เรียกว่าปู่โตปาฏิหาริย์ผมก็นำกล้องไปถ่ายภาพ แล้วนำไปให้ช่างหล่อที่กรุงเทพ เกิดปาฏิหาริย์อีก

หลวงพ่อเสกทองแผ่นไป นำไปใส่ในบ้ำ ปราบกว่าตอนหล่อแผ่นทองเกิดบินขึ้นไปข้างบน ลักคู่ก็บินลงมาลงบ้ำอีก ท่านแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็น ช่างหล่อบอกตกตะลึงเลย มีแบบนี้ด้วยหรือนี่

พอนำท่านไปไว้ที่วัดอัมพวันใหม่ ๆ หลวงพ่อบอกเรื่อยเลยว่า แยกเยอะขึ้นทุกวัน ตอนนี้อยู่สุดจิตเลย

เมื่อตอนหล่อหลวงปู่โตและหลวงปู่แสงเสร็จใหม่ ๆ หลวงพ่อได้ไปสวดมนต์จักร ได้นำน้ำใส่บาตรปู่โตแล้วปักเทียนทำน้มนต์

พอเสร็จพิธี เทียนไขในบาตรเป็นรูปมังกร ๑ หัว ได้อัญเชิญไว้บนวิหาร

ต่อมาวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ ได้จัดงานมหาพุทธาภิเษกรูปหล่อหลวงปู่โตและหลวงปู่แสง ที่วัดมณีชลขันธ์

หลวงพ่อได้นิมนต์สมเด็จพระญาณสังวร° มาพุทธาภิเษก ท่านเมตตาอยู่ตั้งแต่สองทุ่มถึงเที่ยงคืน ซึ่งปกติท่านจะแผ่เมตตาแค่ ๕ นาที แต่นี่ท่านแผ่ให้เป็นชั่วโมง

ขณะพุทธาภิเษก เกิดอภินิหารฟ้าลั่นเปรี้ยงไปทีเจดีย์ ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่หน้าฝน ฟ้าร้อง ๓ ครั้ง ไฟในวิหารดับ ๓ ครั้ง ไฟนอกวิหารไม่ดับ ฝนตกลงมาเป็นละอองน้อย ๆ คนอยู่ในเหตุการณ์ตื่นตื่นกันมาก

พอเสร็จพิธีมหาพุทธาภิเษกเทียนไขที่ปักทำน้มนต์ในบาตรหลวงปู่โต เป็นรูปมังกร ๒ ตัว

มีร่างทรงมาทำน้มนต์หลวงปู่โตหยดเทียนเหมือนพระบรมสารีริกธาตุ แบบเมล็ดข้าวสาร

เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๓๕ อาตมาได้ไปที่วัดอุโลมกับโยมเส็ง เพื่อจะไปดูว่า ภาพหลวงปู่
ออกมาจาก จอหนัง มีประวัติความเป็นมาอย่างไร

ทางวัดอุโลมได้จัดการต้อนรับอย่างดี จากนั้นโยมฮั่ว สุภาพักต์ ได้เล่าให้ฟังว่า

ที่วัดอุโลมกำลังสร้างโบสถ์ มีการฉายภาพยนตร์ ๗ วัน ๗ คืน

หลวงพ่อก (สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)) บอกว่าจะอยู่เป็นเดือนเพื่อช่วยหาเงินสร้างโบสถ์ มีคนทรงมา
อยู่ด้วย

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงปู่ ท่านลงมาทรงแต่เช้า พอหลวงปู่ ลงลูกศิษย์หนีหมด ท่านเรียกผมเข้าไปนั่ง
ข้างหน้าท่านเลย พวกลูกศิษย์กลัวท่าน

ท่านบอกว่า “เฮ่นนี้ จะมีอะไรเกิดขึ้นที่จอหนังวู้”

เขาฉายภาพยนตร์กัน ๗ คืน พอตอนสี่โมงเย็น จออยู่เฉยๆ ไม่มีลมพัด มีคนขายของเขเห็นเป็น
รูปเงาหลวงพ่อก (ปู่โต) นั่งพรหมนั่งม้นอย่างนี้ และเกษตรง

เขาเห็นแล้วก็วิ่งไปบอกผม ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่จอหนัง หลวงปู่ ท่านบอกให้ฉันแล้วว่าจะมีอะไร
เกิดขึ้นที่จอหนัง ผมก็ไปดู คนอื่นเขาเห็นองค์เดียว แต่ผมเห็นสององค์ มีพระมาลัยยืนอยู่องค์หนึ่ง

รุ่งขึ้นท่านมาทรงแล้วถามท่านว่า “อะไรเกิดขึ้นที่จอหนัง”

ท่านตอบว่า “ขรัวโต”

° ปัจจุบัน สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช

จึงถามท่านว่า “หลวงพ่อกมีความประสงค์อะไร จึงเกิดที่จอหนัง”

ท่านบอกว่าให้หล่อรูปท่านที่นี่

ท่านว่า “ขรัวโตอยู่ไหน เงินไหลที่นั่น”

ผมเรียกกรรมการวัดมาปรึกษา มรรคทายก กรรมการวัดและพระทุกองค์ไม่เห็นด้วย ผมก็เลยจะ
หล่อเอง ไปติดต่อกรมศิลปากร สร้างพระเขาคิด ๑๗,๐๐๐ บาท พอเขาทราบว่าจะสร้างสมเด็จพระพุฒาจารย์โต
เขาคิดแค่หมื่นเดียว ขอค่าขึ้นล่อง ๕๐๐ บาท

ร่างทรงหลวงปู่ บอกว่า**พระอินทร์จะเททอง** ผมก็มีละคร ๓ วัน ๓ คืน ท่านบอกให้ผมแต่งชุด
ขาวเพราะพวกเทพจะลงมาเททองกันเยอะ แล้วจึงเชือกห้ามคนเข้าไป

พอถึงเวลาหล่อ พระขันโต ผมก็เกิดคิดว่าพระอินทร์จะลงมา ผมมัวแต่ยุ่งทางพระ ได้ยินเสียง
หลวงปู่ บอกว่า

“ฟังนะ จะให้พวกเขามาร่วมด้วย หลวงปู่ คัดให้เขาออก มันไม่มีเชื้อเทพ อย่าให้มันเข้า ให้มัน
ออกห่างๆ”

พอตอนนี้ พวกบ้านผมเขาบอกเห็นดอกบัวขาวลงเต็มหลังคาโรงพิธีก็เหลียวมาดูที่โรงพิธี ก็เห็น

“พระอินทร์ท่านมาเททอง มากันสององค์ ผมก็นึกว่าใครเอาตัวละครมาอยู่ในโรงพิธี ผู้หญิงนุ่งผ้า
จีบแบบตัวละคร ตัวพระอินทร์แต่งตัวเหมือนพระเอกมีขลุ่ย”

ใครว่าพระอินทร์เขียว แต่ผมเห็นเนื้อเหลือง ผมลืมหูลงพอบอกว่า พระอินทร์จะเททอง มั่วแต่
ยุ่งทางพระ พอเห็นปลายรองเท้าแหลมสูง จึงนึกขึ้นได้ พระอินทร์ก็ค่อย ๆ จางหายไป

หลวงปู่ สมเด็จท่านนั่งอยู่ที่ศาลาเพียงตา ท่านสั่งให้ตั้งศาลเพียงตา แล้วปู่ผ้าขาววางหมอนขวานไว้
เขาก็เห็นกันหลายคน พอพิธีเสร็จต่างคนก็วิ่งมาบอกว่าเห็นอย่างโน้น เห็นอย่างนี้

หล่อเสร็จเขาก็นำไปกะเทาะที่กรุงเทพฯ พอกะเทาะออก ไม่มีซารุดที่ตรงไหนเลย เขาบอกว่า
น่าจะกะเทาะที่วัดอูโลม เพราะไม่ต้องปะหรือแต่งที่ไหนเลย

หล่อแล้วผมจะเชิญไว้ในโบสถ์ท่านไม่ยอม ท่านว่า พอหลวงพ่อดำศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา เขาจะมาไหว้แต่
หลวงพ่อดำ เกรกรรมที่จะมาอยู่กับหลวงพ่อดำมาถึงที่อาตมาได้บันทึกไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ พระพุทธเจ้า
หลวงได้ตรัสกับอาตมาว่า

“พระคุณเจ้า โยมจะบอกให้ พ.ศ. ๒๕๓๐ เจ้าคุณอาจารย์ของเราจะมาอยู่ในโรงอุโบสถของท่าน”
อาตมาถามว่า “เจ้าคุณอาจารย์ไหนละ”

ท่านตอบว่า “เจ้าคุณอาจารย์ของเราคือ สมเด็จโต พรหมรังสี พระคุณเจ้าไม่น่าจะไม่รู้จัก”
อาตมาก็บอกว่า “โยม จะมาอยู่ได้ยังไง โบสถ์ก็จะพังแล้ว วัดก็โทรมแล้ว”

ท่านตอบว่า “พระคุณเจ้า คนมีบุญเขาจะเอามา”

อาตมาก็จัด พ.ศ. ๒๕๐๐ กับ พ.ศ. ๒๕๓๐ ห่างกันตั้ง ๓๐ ปี อาตมาก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร เพราะ
ตอนนั้น ยังไม่ได้รู้จักกับโยมเถิงและโยมผ่องศรี

ท่านบอกต่อไปว่า “ผู้มีบุญวานานี้ จะนำพระอาจารย์ของเจ้าคุณอาจารย์เรามาอยู่ที่วัดนี้ด้วย”

อาตมาก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร มาทราบตอนหลังว่าเป็นหลวงปู่แสงนั่นเอง แต่ท่านได้บอกไว้หมดว่า

“อาจารย์ของเจ้าคุณสมเด็จก่อนกว่า แต่เจ้าคุณสมเด็จต้องมายอมเป็นศิษย์ของหลวงปู่แสง เพราะ
ท่านได้สำเร็จญาณสมาบัติ”

ท่านยังบอกอีกว่า “ท่านเจ้าคุณสมเด็จที่จะมาอยู่ในโรงอุโบสถของท่าน จะแปลกกว่าที่อื่น ที่ไม่มี
ที่ไหน”

พระพุทธเจ้าหลวงได้ประทับทรงเด็ก ๒ ๔ ที่มากับบิดาจากเพชรบูรณ์ มาหาอาตมาเพื่อให้เจิมรด
ที่อาตมายอมจดเพราะพูดสะกิดหัวใจว่า “พระคุณเจ้า เมื่อเข้าอยู่ที่ไหน เมื่อเพลอยู่ที่ไหน เดียวนี้อยู่ที่ไหน
โยมก็เช่นเดียวกัน ใครนึกถึงโยม โยมถึงบ้านนั้น ถ้าไม่นึกถึงโยม มันก็ไม่ถึง”

อาตมายังได้คำพูดของท่านมาสอน เราบ้านอยู่ติดกัน ถ้าไม่ได้เป็นญาติกัน ก็ไม่สนใจกัน อยู่
ห่างไกลกัน ถ้ายังสนใจกันก็นึกถึงกัน อย่างนี้เป็นต้น

เมื่อสมัยที่อาตมาอยู่วัดอัมพวันใหม่ ๆ พ.ศ. ๒๔๘๕ พวกญวนพวกคริสต์มาตีอวนหน้าวัด พระ
ไปว่า ก็ยิงไกววัดไปแกงอีก อาตมาใช้กรรมฐานแก้ คือแผ่เมตตา

อาตมาใช้คาถาของหลวงพ่อดำ ท่านเจ้าคุณธรรมกิติที่สามารถสอนแม่นาคพระโขนงนั่งกรรมฐาน
ได้

คาถาของท่านคือ

“เมตตา คุณฉิ่ง อระหัง เมตตา” จำไปเลย เลือกร้อยสยบ ช้างคู่อย่างไร ตกน้ำ มั่นอย่างไรสยบ
หมดถ้าจะขับรถให้ว่า

“เมตต์ถุจะ สัพพะโล กัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง” คาถาของสมเด็จพระโต ขับรถผีช่วย
เลยนะ วันนี้เอาคาถาของสมเด็จพระโตมาเผยแพร่

พระพุทธเจ้าหลวงทรงทำนายเกี่ยวกับวัดอัมพวัน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

๑. วัดนี้จะเป็นแหล่งที่มาของข้าราชการ จะมีหอบประชุมใหญ่เกิดขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๒๕
๒. พ.ศ. ๒๕๓๐ เจ้าประคุณสมเด็จพระอาจารย์จรรย์วิฑฒิต จะมาประทับในโรงอุโบสถของท่าน และ
โบสถ์ของท่านจะต้องสร้างใหม่ เป็นรูปทรงแบบใหม่
๓. จะมีสำนักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานขึ้นมา
๔. หลวงปู่แสงอาจารย์ของสมเด็จพระโต จะมา พ.ศ. ๒๕๓๐
๕. ในเวลาถัดมา วัดนี้จะแปลงสภาพ ข้างหน้าจะเป็นข้างหลัง ข้างหลังจะเป็นข้างหน้า
๖. เมตตาคารของวัดจะมาอีก ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือนจะเข้าวัด
๗. ศาลาหลังเบ้อเริ่มเกิดขึ้น ศาลาจะมี ๕ มุข
๘. เมตตาคารแห่งนี้ ใจจะหลั่งไหลมาอีกมากมาย มีเจ้าแม่กวนอิม ปู่ โทมาร์ศักดิ์พระสิวลี
พระพุทธลีลา จะมีที่วัดท่าน
๙. ผู้มีบุญวาสนาจะประสาทพรให้ (สมเด็จพระญาณสังวร)
๑๐. พระบัณฑิตจะเข้าวัด โรงครัวจะมีการจัดระบบดีขึ้น

^๒ ขณะที่วัดมีโรงเรียนฝึกหัดครูสอนปริยัติธรรม แผนกบาลี มีพระ ปช๑ – ปช. ๕ เข้าอบรมรุ่นละ ๒
เดือน โรงครัว สร้างจัดระบบใหม่ หุงข้าวได้ที่ละ ๑ กระสอบ สุกภายใน ๑ ชั่วโมง มีเตาทำจัดเศษอาหาร
สด ปรับอุณหภูมิได้

เมื่ออาตมาไปอยู่กับหลวงพ่อดัดปากน้ำ

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๒๑ เม.ย .๓๕

อาตมาขอเล่าเรื่องพิเศษสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่มีประโยชน์ อาตมาไปอยู่กับหลวงพ่อดัดสองรุ่นด้วยกัน รุ่นแรก พ.ศ. ๒๔๕๓ รุ่นที่สอง พ.ศ. ๒๔๕๖

เวลาบ่ายสองโมงมีญาติโยมมาหา มาก ใครมีทุกข์ร้อนให้เขียนชื่อ นามสกุล หรือวัน เดือน ปีเกิดก็ได้ใส่บาตรไว้ ท่านจะออกรับแจกเวลาบ่ายสองโมง อาตมาก็ไปเป็นลูกศิษย์ท่าน

นอกจากนี้ยังมีการแจกพระและรูป ฐาของค์ละ ๒๕ บาท หรือ ๓๐ บาทก็มี รูปบานละ ๒๕ บาท อาตมาได้ตำรานี้มา

วันหนึ่งอาตมาบอกหลวงพ่อบอกว่า “ขอมุชาพระสักกำถะ จะนำไปแจกญาติ” ท่านบอก “ไม่ได้ ต้องเอาไปองค์เดียว” อาตมาก็ไม่ทราบว่าจะโยบายท่านทำไมให้องค์เดียว

อาตมาก็ไปเข้าชี้ถามท่าน ท่านก็ตอบออกมาคำหนึ่งว่า “นี่เธอให้เธอไว้มาก ๆ ถ้าเธอโลภมากเอาไปขาย เธอเป็นบาปนะ เขาไม่ได้เคารพนับถือก็ไปเที่ยวแจกเขาส่งไป ปัญหาอยู่ตรงนี้ และอีกประการหนึ่งถ้าเขาเคารพบูชา ให้เขามารับเอง” ท่านพูดมีเหตุผล

อาตมาก็บอกว่า “หลวงพ่อดัดครับ ญาติผมเยอะนะ” ก็ยังไปเข้าชี้กับท่านอีก วันสุดท้ายท่านบอก “ตามใจ”

อาตมาก็บอกว่า “ตามใจ อย่าให้เป็นบาปนะหลวงพ่อนะ” หยิบใส่ย่ามมา จะเป็นบาปหรือไม่ก็ไม่ทราบ ได้มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๖ เดียวนี้ไม่มีเหลือติดย่ามสักองค์เดียว

ประการที่สอง อาตมาได้ตำราอีก เวลาพักผ่อนท่านให้เข้าไปในห้อง ท่านให้คลี่กระดาษที่คนเขียนใส่บาตร อ่านให้ท่านฟังว่า เขาเขียนให้ช่วยเรื่องอะไร

อาตมาก็อ่านชื่อ ก. ชื่อ ข. นามสกุลนี้ วัน เดือน ปี นี้ ขอให้ช่วยลูกไปต่างประเทศ ขอให้ช่วยอย่างโน้นอย่างนี้

พอท่านฟัง บอก “อ้อ! ลึกทึ่ง” ท่านบอกว่า “แต่ไม่ออก ช่วยไม่ได้ คนนี้ช่วยไม่ได้ พรุ่งนี้เขาจะตายแล้ว” อาตมาก็ลึกลงใจเข้าไป พรุ่งนี้ตายจริงๆ

ท่านบอกว่า “คนที่ไม่ม่มีกุศลนะ แต่ไม่ออก”

อีกใบหนึ่งเขียนว่า “หลวงพ่อดัดช่วยดิฉันด้วยคะ สามิทั้งดิฉันแล้ว เขาขอฟื่องหย่าแบ่งสมบัติ วันนั้นขึ้นศาล มีบุตรด้วยกัน ๕ คน” ก็อ่านให้ท่านฟัง

ท่านบอกว่า “รายนี้เก็บไว้ ใส่อีกบาตรหนึ่ง รายนี้ช่วยได้”

วันหลังต่อมา อาตมากราบเรียนถาม “หลวงพ่อดัดครับ ที่ช่วยได้กับช่วยไม่ได้ เป็นอย่างไรนะครับ”

ท่านบอก “ อ่านคู่มือแล้ว คนนี้กุศลไม่พอ กุศลไม่มี เลช่วยไม่ได้”
ท่านอธิบายว่า “เหมือนคนช่วยตัวเองไม่ได้ จะช่วยเขาอย่างไรได้เล่า” แหม! อาตมาได้ตำรา
และท่านบอกว่า “กรรมฐานนี้ดีที่สุดใน ต้องใช้คาถา เรานั่งกรรมฐานก่อน ยกจิตให้เป็นกุศล มี
เมตตา ไม่อิจฉาริษยาใคร หมกปัญหาไม่พอใจใคร แล้วแผ่ออกไปตามชื่อนั้น ๆ หรือจะแผ่ทั่วไปก็ได้ ถ้า
เขามีกุศลพอช่วยได้ ถ้าไม่มีกุศลก็ช่วยไม่ได้”

คนเข้ามากราบท่านเวลาบ่ายสองโมง เขียนใส่บาตรเต็มเลย ได้เงินเข้าวัดมาก
ท่านบอกว่า “เราทำอะไรนะคุณนะ ถ้าโลกมากอยากได้ของเขาแล้วแผ่ไม่ได้ผล ถ้าเราไม่ยอม
ได้ของใคร วางจิตให้เป็นกลาง ทำใจให้สบาย ทำจิตให้เป็นปกติมันจะได้”
อาตมาออกมาจากวัดได้เคล็ดลับนี้มา ก็ขอฝากไว้ด้วย
ท่านสอนอาตมาว่า “นี่เธอจะช่วยคนไหนก็ให้เขาช่วยตัวเองได้ ถ้าเขาช่วยตัวเองไม่ได้ คุณไปช่วย
เขา คุณเสียเวลานะ คนช่วยตัวเองไม่ได้ ไม่ต้องสนใจ แผ่อย่างไรก็ออกไม่ได้”

อีกประการหนึ่ง คนนี้ช่วยได้แต่จิตเราไม่ดี จิตเราไม่เป็นกุศลกระแสไฟหมด จิตมันหดหมดอ้าย
ตายอยาก ช่วยเขาก็ไม่ได้ ขอฝากไว้ด้วยทุกคน

อาตมาได้ตำรานี้มาแผ่เมตตาได้ผลมาจนถึงทุกวันนี้
มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อสดกำลังแจกของ อาตมาก็นั่งอยู่ข้างโยมท้าวมาบอกว่า “หลวงพ่
มะพร้าวหมดแล้ว ข้าวสารก็หมด” ตอนนั้นยังไม่รู้ ร่ายเหมือนสมัยนี้
หลวงพ่ร้อง “อ้อ ๆ โยมไม่เป็นไร โยมไปเถอะ เดี่ยวเขาเอามาให้”

รุ่งขึ้นเช้า มะพร้าวมาจากบางช้าง ๒ ลำเรือ ข้าวสารมาจากไหนไม่ทราบ ขนกันแทบแยเลย
อาตมาก็ยังช่วยคน ไม่เห็นท่านว่าคาถาอะไร

อาตมาก็ได้ตำราท่านมา ท่านบอกว่า “ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมกก็ไม่มา เราไม่หวงกัน เราก็
ไม่อด หมกก็มาเรื่อย ๆ”

ท่านบอกให้ยกจิตให้สูง แผ่เมตตาออกไปให้ได้ ผลจากการแผ่เมตตา ใครเป็นญาติอยู่ที่ไหนก็จะ
นำมาให้

อาตมาได้ใช้ตำราของท่านมาจนทุกวันนี้

เมตตาบารมีของหลวงพ่

คือหลวงพ่ภาวนาวิสุทธิคุณ

เปี่ยมคุณเมตตาจะหาไหน

ช่วยดับทุกข์ดับร้อนช่วยรอนภัย

เป็นร่มโพธิ์ให้ประชามาพักพิง ๆ

กระโดดตึกเก้าชั้น

พิมพ์ใจ แซ่เตี่ยว

๒๖ พ...๓๕

ดิฉันเริ่มป่วยเป็นโรคไตเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ไปตรวจที่โรงพยาบาลรามารบดิ หมอได้ให้ยามาทาน จึงได้พักอยู่กับพี่สาวที่กรุงเทพฯ

ระหว่างพักอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ฝันไปว่า ตัวเองจะต้องตาย พอตายแล้วก็มีคนมาแห่ แต่ไม่ยอมไปกับเขา มีพระสงฆ์ห่มจีวรสีครามาช่วย ๓ องค์ พระมาลูบศีรษะให้ บอกว่าไม่เป็นไรแล้ว ดิฉันก็ไหว้พระแต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร เป็นพระห่มผ้าเหลืองมา นานับถือมากลักษณะเหมือนพระพุทธเจ้า

พอรุ่งขึ้น (วันที่ ๑ เม.ย. ๓๓) ก็ไม่สบาย พี่ได้พาไปหาหมอที่โรงพยาบาลรามารบดิ หมอสั่งให้นอนในโรงพยาบาลทันที

อยู่โรงพยาบาล ทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับตั้งหลายวัน หมอก็ให้ทานยา มีอาการเพื่อตลอดเวลาญาติที่เฝ้าบอกว่า จะกระโดดตึกตั้งหลายครั้งแล้ว แต่พอดีเขาอยู่เฝ้าจึงกระโดดไม่ได้

ห้องที่นอนอยู่นั้นเป็นห้อง ไอซี.ยู. พยาบาลเขาไม่ให้เฝ้า พวกญาติก็เลยกลับบ้าน

ผู้ป่วยที่อยู่เตียงใกล้กันเขาบอกว่า ตอนที่ไปโดด เขาก็เห็น พอจะโดดเขาก็ถึง ถึงไปแต่ก็ไม่รู้เรื่องเลยเขาถึงไว้บอกว่า อย่าโดด อย่าโดด

เขาถึงไม่ไหวก็เลยปล่อยให้โดดลงไป พอโดดแล้วเขาก็ไปบอกพยาบาล ปรากฏว่าที่กระโดดนั้นอยู่ลาดฟ้าชั้น ๕ ต้องปีนขึ้นไป โดดแล้วไปค้างอยู่ที่ชั้น ๖ หลังจากนั้นก็สลบไม่รู้เรื่องเลยเป็นเวลา ๓ เดือน

เหตุที่ไปกระโดดตึก เพราะมีคนมาบอกว่า อยากกลับบ้านไหม ถ้าจะกลับบ้านให้ไปทางนี้ จึงได้แต่พยายามจะไปกระโดดให้ได้

ตอนที่สลบอยู่นั้น หมอได้จับมัดเท้ามัดมือทั้งสองข้าง เพราะต้องใส่สายยางตั้ง ๖ กว่าสาย มีทั้งสายออกซิเจนช่วยหายใจ สายให้อาหาร สายล้างไต สายดูดของเสียจากภายใน เนื่องจากซี่โครงไปทิ่มปอด สายขั้วถ่าง ฯลฯ

น้ำหนักตอนเข้าโรงพยาบาลประมาณ ๖๐ กว่า กก. หลังจากโดดแล้วใหญ่เป็นสองเท่า นอนเต็มเตียงเลย ปัจจุบันตัวเล็กเหลือเพียง ๕๐ กก. เท่านั้น

หมอที่ดูแลคนไข้ได้บอกกับคุณแม่ว่าให้ทำใจได้แล้วแต่คุณน้ำล่อและคุณน้ำทองสุข อัฐโส บอกว่าให้พามาหาหลวงพ่อจรรย์ วัดอัมพวัน เพราะรู้ว่าหลวงพ่อช่วยได้

คุณน้ำทั้งสองเล่าว่า ความจริงก็ไม่ค่อยรู้จักหลวงพ่อ ไปเชียงใหม่กลับมา มีคนบอกว่า หลวงพ่อวัดนี้เก่ง ก็เลยเข้าวัดมาตั้งแต่ โมงเช้าว่าจะได้พบหลวงพ่อ เวลาบ่าย ๒ โมง ก็อดสำหรั่งคอยจนพบ

คิดว่าจะชวนกันมานั่งกรรมฐานแต่พอดีหลานป่วยหนัก เลยไปชวนแม่เขามาหาหลวงพ่อ บอกว่าหลวงพ่อก็นี่ช่วยได้ เพราะช่วยมาหลายคนแล้ว

พากันมาถึงวัดประมาณเที่ยงคืนได้พักที่วัด รุ่งเช้าได้พบหลวงพ่อก็ได้เล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อก็ให้เขียนชื่อนามสกุลของเด็ก และหลวงพ่อกถามว่า อยู่ห้องไหน ดึกที่เท่าไร โรงพยาบาลอะไร

แล้วก็บอกให้แม่เด็กกลับไป หลวงพ่อก็จะช่วย หายแน่ และให้น้ำทั้งสองคนอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

พอกลับไป หมอบอกว่าพูดได้แล้ว อาการก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ มา รวมเวลาอยู่รักษาตัวที่โรงพยาบาล ประมาณ ๓ เดือน ตอนโคดติกไม่รู้สึกรู้ตัว พอรู้สึกตัวก็ปรากฏว่า โรคหายหมดแล้ว เหมือนเกิดใหม่

เพราะหมอบอกว่าช่วยไม่ได้แล้ว เวลาหายใจเลือดออกทางปาก ทางจมูกเต็มไปหมด พอไปดูแล้วไม่รอด ๕๕% ก็ไม่มีที่พึ่งแล้วนอกจากหลวงพ่อก็คือเดียว ถ้าหลวงพ่อบอกไม่รอดก็คงไม่รอด

แต่หลวงพ่อบอกว่า รอด ไปเถอะ จะช่วย หายแน่

ตอนที่นอนอยู่โรงพยาบาลนั้น มีความรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ดูภายนอกเขาเห็นว่าสลบ และมีอาการเพื่อ

ดิฉันนอนอยู่บนเตียง เห็นเป็นดวงแก้ว ๆ สองดวง ดวงใหญ่กับดวงเล็ก มันจะมเข้ามาใกล้เรื่อยเลย เข้าใกล้แล้ว มันก็ลอยไปลอยมาตามห้อง มันจะเข้ามาหาตัวให้ได้

มีความรู้สึกว่ามันไม่ได้มาเป็นมิตร มาไม่ดี ก็ไม่ยอม พอคืออาโกเขาเข้ามาใกล้ เลยไปดึงหลวงพ่อ (พระเครื่อง) ของอาโกมา คือ หลวงพ่อพรหม วัดช่องแค มาถือไว้แล้ว ดวงใหญ่ก็ลอยขึ้นไปเรื่อย ๆ ดวงเล็กพอเห็นหลวงพ่อก็หายไปเลย แต่ดวงใหญ่ยังไม่ยอมไป

พอในวันนั้น สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช มาทำพิธีที่ตึกล่าง หัวหน้าพยาบาลเขาก็ไปนิมนต์สมเด็จพระสังฆราชมารคนนี้ มนต์ให้ พอรคนนี้มนต์แล้ว ที่เป็นดวง ๆ ก็หายไปเลย แล้วก็ค่อยดีขึ้นมาเรื่อย

เพื่อนที่ข้างเตียงเขาเล่าว่า ตอนที่นอนอยู่ ยังไม่รู้ตัว มีคนไข้เข้ามาในห้อง ไซ.ยู. ชื่อพิมพ์ใจ ชื่อเดียวกันเลย

ตอนที่เขายังไม่ได้เข้ามาเพื่อนที่ข้างเตียงฝันว่า มีคน ๒ คน จะมาเอาคนชื่อพิมพ์ใจ คนผมยาว ๆ (ตอนนั้นยังผมยาวอยู่ มาถามเขา เขาก็บอกว่าอยู่เตียงโน้น เขาฝันแล้วเขาก็เล่าให้ฟัง

พออีกวันหนึ่ง ก็มีคนชื่อพิมพ์ใจ เข้ามาอีกเตียงหนึ่ง เขาเข้ามาดี ๆ มาอยู่ข้าง ๆ แต่ดิฉันป่วยหนัก คุณแม่ได้ไปบอกให้หลวงพ่อบอกช่วย และหลังจากโคดติกแล้ว หมอและพยาบาลคิดว่าไม่รอด แล้วก็ตัดผมให้สั้น

พออยู่มาอีกไม่กี่วัน คนที่ชื่อพิมพ์ใจที่อยู่ข้างเตียงก็ตายเลย ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก ยั๊ดี ๆ อยู่เลย ยังเดินมาคุย มาคอยดูดิฉัน อยู่ ๆ เขาก็ตาย

คุณแม่เล่าว่าตอนที่อยู่โรงพยาบาล ตัวววมเต็มเตียง สมอบวมนิ่มเหมือนลูกโป่ง ศีรษะสูงโตขึ้น เป็นไตขึ้นสมอง หมอเรียกว่า “ไตหลงลืม”

และดิฉันมีอาการเพื่อถึงเรื่องผีสองดวงตลอดเวลา และเพื่อว่ามีพระมาช่วย และก็แปลกที่ว่าดิฉัน

ถูกมัดมือ มัดเท้า ปิดตา แต่ก็ขอสมมุคปากกา มาฉบับที่ก็ได้ โดยยกเข้าชั้นขึ้นมามันก็ไว้ได้ ๒ เล่ม พอพื้นชั้นนั้นก็หายหมด ไม่เห็นเจ็บอะไร มีแผลเป็นที่แขนนิดหน่อยเท่านั้น

ได้ออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๓๔ คุณแม่ได้พามาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ได้เป่าสิริชะให้แล้วบอกว่าหาย และมอบพระให้ดิฉัน ๒ องค์ สำหรับไว้ติดตัว

กลับไปอยู่ที่บ้านประมาณปลายเดือนสิงหาคม มีอาการชักกระตุกที่มือข้างซ้าย และเลื่อนมากระตุกทั้งตัว จึงต้องเข้าโรงพยาบาลอีก เมื่อออกจากโรงพยาบาลก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ต่อมาวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๓๕ คุณป้าคนโตและคุณน้าทั้งสอง ได้พามาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ตั้งใจจะอยู่หลายวัน แต่มีญาติเสีย เลยอยู่ได้คืนเดียว

ได้มีโอกาสกราบหลวงพ่อ และกราบเรียนถามข้อสงสัยต่าง ๆ หลวงพ่อเล่าว่า

“วันที่แม่เด็กมา ร้องไห้ใหญ่เลย อาตมาบอกไม่ต้องร้องไห้ ร้องทำไมเล่า ไม่เป็นไรจะแม่เมตตาให้ ร้อยอยู่แล้ว เลยไม่ได้คุยกันเพราะจะรีบไป”

ดิฉันได้เรียนถามเกี่ยวกับดวงที่เห็นสีขาว แว็บ ๆ คล้ายดาว ๒ ดวง ที่วนไปมาคล้าย ๆ จะทำร้าย นั้น เป็นดวงอะไร

หลวงพ่อบอกว่า **“แสงที่มี ๒ ประการ คือเกี่ยวกับยมทูตอย่างหนึ่ง จะมาเอาชีวิตไป อีกแสงหนึ่งมาช่วยเข้าไว้”**

ดิฉันเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

คนข้างเตียงเขาฝันว่า จะมาหาคนชื่อพิมพ์ใจ ผมยาว ๆ พอตื่นวันนั้นพยาบาลเขาตัดผมให้พอดี และมีคนป่วยชื่อพิมพ์ใจเข้ามาใหม่อีกคนหนึ่ง แต่เขาไม่เป็นอะไรมาก อยู่ดี ๆ เขาก็ตาย

หลวงพ่อบอกว่า **“ไม่ต้องเป็นอะไรก็ตาย มันถึงคราว หมาเวลาแล้ว หนูจำไว้ ดวงสองดวง ดวงหนึ่งจะมาเอาแล้วอีกดวงหนึ่งช่วยเข้าไว้ มันเป็นอย่างนี้ หนุยังมีบุญวาสนาเพิ่มเติม**

แต่เหตุผลข้อเท็จจริง หนูต้องตายวันนั้นแหละ ตายที่โคตตึกแน่นอน แต่ตอนนั้นหลวงพ่อกำลังเขียนหนังสืออยู่นะ

เขียนอยู่ที่เวบ ตกใจ วางปากกา เห็นเด็กโคตตึกก็แม่เมตตา “เมตตา จะ สัพพะโร กัสมิง มานะ สัมภาวะเย อัมปะริมานัง เมตตา คุณณัง อะระหังเมตตา”

อธิฐานจิตว่า **“เด็กคนนี้เคยเป็นญาติของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอช่วย ณ บัดนี้”** บอกใครจะเชื่อได้ รู้เลยว่าไม่เกินวันสองวัน แม่เค้าจะต้องมา ยังบอกสมประสงค์เลยว่า **“ใครมาร้องไห้ที่นี่ บอกหลวงพ่อด้วย”**

มาแล้วก็ไม่มีความจะคุยกัน และยังสั่งไว้ด้วยว่า ถ้าหายพาลูกพาหลานมานะ

นี่เห็นนะ ไม่ใช่หลวงพ่อไม่รู้ ถ้าไม่รู้ก่อน หรือไม่เคยช่วยนะ ก็ต้องถามนาน ต้องคุยกันนาน แต่นี่บอกไม่ต้องคุย หุ้ครื่องให้เสีย ช่วยแล้วนี่นา ก็พูดอย่างนี้

หนูมีบุญนะหนูนะ หลวงพ่อเคยอธิษฐานไว้ จะขอให้หนูนุ้ยให้หมดในชาตินี้ โยมจำไว้เราเกิด
มาหลายชาติแล้ว เราเกี่ยวข้องกับใคร ใครจะรู้ได้

เกิดเวียนว่ายตายเกิดมาตลอดเรายังไม่สามารถไปนิพพานได้ ก็ต้องเวียนมา บางทีมีโอกาสพบกัน
บ้าง ได้ช่วยเหลือกัน

เมื่อกลับจากวัดไปถึงบ้านก็มีอาการชักเหมือนเดิมอีก หลังจากชักแล้วก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ รู้สึกว่า
ความจำ ปฏิกิริยาไหวพริบจะดีเหมือนเดิม คุณแม่ดีใจมากที่ดิฉันรอดตายมาได้

ขณะนี้ดิฉันยังอยู่ในความดูแลของแพทย์อยู่ ตอนแรกเขานัดเดือนละครั้ง ต่อมาสองเดือนครั้ง ตั้งแต่
นี้ไปนัดสามเดือนครั้ง ระยะเวลาการนัดห่างออกไปเรื่อย ๆ

หมอก็แปลกใจว่าทำไมดิฉันหายเป็นปกติได้ไว เมื่อก่อนเคยทานยาครั้งละ๖๐ เม็ด เดียวนี้เหลือ
ครั้งละ ๑๕ เม็ด

หลวงพ่อก็แนะนำให้ดื่มน้ำตะไคร้คั้นวาง ให้ดื่มน้ำมันสน จะช่วยรักษาและป้องกันกระดูกงูได้
ดิฉันมีความซาบซึ้งในองค์หลวงพ่อกว่า ที่ช่วยให้ดิฉันรอดชีวิตมาได้ในครั้งนี้ และยังได้แนะนำ
วิธีแก้ไขผลกระทบจากการทานยารักษาโรคอีกด้วย ทำให้ดิฉันมีความมั่นใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ และคง
จะมีโอกาสได้ศึกษาต่อไปในปีการศึกษาหน้า

ดิฉันขอกราบเท้าหลวงพ่อ ด้วยความระลึกถึงในพระคุณเป็นอย่างสูง ดิฉันเหมือนเกิดใหม่แล้ว
ภายใต้เมตตาธรรมของหลวงพ่อ

ขอหลวงพ่อดีสุขภาพแข็งแรง มีอายุยืน จะได้เป็นที่พึ่งของปวงชนและหมู่สัตว์ ผู้ยากไร้ต่อไป
ดิฉันตั้งใจว่าถ้าโอกาสอำนวยจะมาปฏิบัติศาสนากิจที่วัดอัมพวัน เพื่อบูชาคุณแต่ผู้มี
พระคุณทุกท่าน และอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่อรับอนุโมทนาและอโหสิกรรมต่อกันตั้งแต่นี้
เป็นต้นไป

นางสาวพิมพ์ใจ แซ่เตียว

๑๕๔/๕ หมู่ ๑ ต.ช่องแค อ.ตาคี

จ.นครสวรรค์

หลวงพ่อดิฉันเคารพเทิดทูน

อ.อรุณี อิศรีทอง

ดิฉัน นางสาวอรุณี อิศรีทอง อาจารย์ ๒ ระดับ ๖ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ.

พระนครศรีอยุธยาจ.วัดอัมพวัน เพราะเขตการศึกษาฯ ขอใช้สถานที่ของวัดจัดทำอุปกรณ์แนะแนว ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ครั้งแรกที่มา ดิฉันรู้สึกแปลกใจที่มีญาติโยมมาพบหลวงพ่อกฎีกามากมายผิดกับ วัดอื่น ๆ ที่เคยพบ ก็เลยสนใจเวลาว่างจากการทำอุปกรณ์ ดิฉันจะมานั่งในกุฏิ หลวงพ่อเห็นก็ถามว่ามาจากไหน ตอนนั้นรู้สึกดีใจมากที่ท่านเมตตาเรา ดังนั้นเมื่อมีเวลาว่างทุกครั้งดิฉันจะมานั่งในกุฏิหลวงพ่อดะ เมื่อหลวงพ่อก็จะแสดงธรรมให้กับคณะครูแนะแนวด้วย การแสดงธรรมของท่านเป็นเรื่องฟังง่ายและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และเหมือนท่านจะทราบความรู้สึกนึกคิดของผู้ฟังธรรม ท่านมักแสดงธรรมที่ตรงกับใจของเราคิดเสมอ ๆ และดีใจที่สุดที่หลวงพ่อบอกชื่อ อรุณี ได้ เริ่มรู้สึกผูกพันกับวัดอัมพวัน มากกว่าวัดอื่น ๆ รวมทั้งรู้สึกที่วัดมีคุณค่าทางจิตใจเป็นครั้งแรกก็คือ วัดอัมพวัน

ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็มากราบหลวงพ่อยู่เสมอ หลวงพ่อก็ให้ความเมตตาเรียกลูกสาวทุกคำ ท่านจะ ตักเตือนและแนะแนวทางที่ดีเสมอ เมื่อดิฉันมีเรื่องไม่สบายใจมาปรึกษาท่าน ท่านก็ให้คำแนะนำ ตลอดเวลาและให้พบทุกครั้ง ทั้ง ๆ ที่ท่านหาเวลาพักผ่อนได้น้อยเหลือเกิน เมื่อมีเวลาว่างดิฉันจะมาปฏิบัติ ธรรมที่วัดอัมพวันและมาพร้อมกับนักเรียน มธ. ซึ่งจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทุก ๆ ปี ท่านเมตตาต่อ คณะครู-อาจารย์และนักเรียน โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์มาก ทุกครั้งที่มาปฏิบัติธรรม ท่านจะแสดงธรรม ให้พวกเราทุกครั้ง ครั้งละหลาย ๆ ชั่วโมง พวกเราทุกคนชื่นชมและเคารพในหลวงพ่อบ้าง

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันดิฉันไม่เคยประสบอุบัติเหตุร้ายแรง ไม่เคยผ่าตัดแถมไม่เคยต้อง นอนโรงพยาบาลเลย ทั้งนี้ส่วนหนึ่งดิฉันมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามาจากการสวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ เช้าและ ก่อนนอน การปฏิบัติธรรมของดิฉัน ดิฉันเคารพพระทุกรูป โดยเฉพาะหลวงพ่อดิฉันจะพบกับเหตุการณ์ร้ายแรง แต่ก็รอดมาได้ด้วยบารมีและการแผ่เมตตาของหลวงพ่อบ้างครั้งก็ทราบ บางครั้งก็ไม่ ทราบ

โดยเฉพาะเรื่องนี้ นักเรียนที่จบการศึกษาแล้วได้มาชวนดิฉันไปเที่ยวจังหวัดระยองด้วยในวันที่ ๑๓-๑๕ มีนาคม ๒๕๓๕ ดิฉันตัดสินใจอยู่นาน ในที่สุดไม่มีใครไปด้วย ดิฉันจึงรับปากไป โดยมีอาจารย์ หญิงอีก ๑ ท่านไปเป็นเพื่อนกัน รถออกวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. พอขึ้นรถ ดิฉันก็สวดมนต์และหลับในรถ ก็รู้สึกเหมือนกันว่าคนขับรถขับเร็วมากอาจจะเนื่องจากยังวัยรุ่นอยู่ ถึง จังหวัดระยอง ซ้ำกันนี่เรือไปเที่ยวเกาะเสม็ด แวะเข้าที่พักริมทะเลเหตุการณ์ปกติ รถที่นั่งไปจอดนอน แถบชายทะเล โดยคนขับไม่ทราบว่าเขานี้ น้ำทะเลจะขึ้นมาทำให้รถขึ้นไม่ได้ ตอนแรกเราจะออกรถจาก บ้านพักเวลา ๘.๐๐ น. ตรงของวันที่ ๑๕ มีนาคม ๓๕ แต่รถขึ้นจากน้ำทะเลไม่ได้ ต้องรอให้น้ำทะเลลง และข้างรถมาลากขึ้น

ตกลงเราออกเดินทางไปประมาณ ๑๐.๐๐ น. เข้าไป ๒ ชั่วโมง เราตกลงว่าจะไปวัดญาณสังวราราม ขณะรถแล่นไป ดิฉันนอนในรถในความรู้สึกว่าไม่ได้หลับแต่เคลิ้มเท่านั้น ดิฉันสะดุ้งทันที เพราะเห็นของจดหมายสีขาวลอยมาหาดิฉัน เมื่อลอยมาถึง ๆ ดิฉันจำได้ว่าลายมือหน้าซองเป็นลายมือของหลวงพ่อดีดอัมพวัน เขียนว่า “พระภิกษุวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน ต.บ้านเป้ง อ.เมือง จ.สิงห์บุรี” ดิฉันตกใจลุกขึ้นคิดว่าหลวงพ่อกะบอกอะไรกับดิฉันหรือเปล่า ถ้าหลวงพ่อกะบอกอะไรดิฉัน ทำไมท่านไม่เขียนหน้าซองเป็นชื่อดิฉัน จะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ดิฉันเล่าให้เพื่อนฟังก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ดิฉันเก็บความสงสัยตลอดทาง แต่ก็คิดว่าวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๕ ดิฉันจะไปกราบหลวงพ่อดีดอัมพวันอยู่แล้วจะถามท่านวันนั้น ตลอดทางกลับอยุธยา รถที่นั่งไปขับแย่มาก แม้ที่สุดในชีวิตของดิฉันตั้งแต่เคยนั่งรถมาแข่งซ้าย, แข่งขวา จี๊ดกร๊าดกันหน้าตลอดเวลา ตอนนั้นกลัวเกิดอุบัติเหตุที่สุด นั่งเกร็งและสวดมนต์มาตลอดทาง บอกเพื่อนให้เตือนคนขับรถให้ช้ากว่านี้ เพื่อนก็บอกว่าไม่มีอะไรหรอก คนขับรถชำนาญทางมากยอมรับว่ากลัวมากที่สุด

ในที่สุดทุกคนมาถึง จ.อยุธยา ด้วยความปลอดภัย ดิฉันและเพื่อนก็โล่งใจไปด้วย แต่ดิฉันไม่หายสงสัยในเรื่องจดหมายเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังไม่มีใครทราบ

วันที่ ๒๕ มี.ค. ๓๕ ดิฉันและเพื่อน ๆ มากกราบหลวงพ่อดีดอัมพวัน พอดีมีการบวชพระ๑๐๑ รูป หลวงพ่อดีดอัมพวันไม่ว่างตั้งแต่เช้า แต่ก็เมตตาลงมาพบ ดิฉันถามหลวงพ่อดีดว่า “หลวงพ่อกะ หลวงพ่อกะบอกอะไรกับหนูคะ วันที่หนูไป จ.ระยอง” หลวงพ่อดีดบอกว่า “หลวงพ่อดีดเมตตาช่วยหนู เพราะถ้าหลวงพ่อดีดไม่เมตตาให้ รถของลูกสาวต้องชนกับรถคันอื่น และลูกสาวต้องไปนอนโรงพยาบาลหัก ๒ ข้าง” พูดพร้อมกับหยิบรูปของท่านส่งให้ดิฉันดิฉันตกใจมากรวมทั้งตื่นตันจนน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ดิฉันในความเมตตาของหลวงพ่อดีดที่มีต่อดิฉันและครอบครัวมาโดยตลอด ดิฉันคิดถึงตัวเองว่าถ้าต้องเข้าหักนอนโรงพยาบาล ดิฉันจะเป็นอย่างไร แล้วนักเรียนจะเป็นอย่างไรคิดเพียงเท่านั้น ดิฉันก็กลัวจนสุดประมาณแล้ว ท่านบอกให้รอท่านก่อนเพราะท่านจะรีบเข้าโบสถ์ แต่เพื่อน ๆ มีธุระต้องกลับก่อน ดิฉันแจ้งกับพี่ ๆ ที่วัดว่าจะมากกราบหลวงพ่อดีดใหม่ เรียนหลวงพ่อดีดด้วย

เมื่อมากกราบหลวงพ่อดีดอีกครั้งพร้อมเพื่อน ๆ หลวงพ่อดีดเพิ่งจะขึ้นไปพักผ่อน แต่ก็บอกให้รอก่อน หลวงพ่อดีดเมตตาดิฉันและครอบครัวจริง ๆ ท่านบอกว่าวันนั้นถ้าท่านไม่เมตตาช่วยดิฉัน ดิฉันต้องเจ็บหนักเกือบถึงชีวิต แต่แคล้วคลาดด้วยเวลาด้วย ดิฉันนึกจิตใจที่ทรอกเข้าไป ๒ ชั่วโมง และครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แล้วที่ท่านเมตตาช่วยดิฉัน ดิฉันขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อดีดในความเมตตากรุณาที่ท่านให้กับดิฉันและครอบครัวมาตลอด ท่านพูดเสมอว่า “หลวงพ่อดีดเมตตาให้อุบัติและครอบครัวเสมอ ๆ” ท่านเป็น “หลวงพ่อดีด” ที่ดิฉันเคารพเทิดทูนตลอดชีวิต

การแผ่เมตตาให้ผู้ที่มิกุศลไม่พอก็ช่วยไม่ได้

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

อาตมาประสบมาด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น เราชอบกับรัฐมนตรี ชอบกับอธิบดี จะนำเด็กไปฝาก
คิดว่าต้องได้แน่ ๆ แต่แล้วไม่ได้ ก็จะผิดหวัง

ถ้าเรานั่งเจริญกรรมฐาน จะทราบได้ว่าเด็กกุศลไม่พอ ต้องไปเพิ่มกุศลที่เด็ก

อาตมาก็กำหนด ลิดหนอ ๆ ทำไมเอาเด็กไปฝากแล้ว รัฐมนตรีรับได้แต่ไม่ช่วยหนอ อ้อ เด็กกุศล
ไม่พอเข้างานนี้ไม่ได้ ถ้าเข้างานนี้จะต้องลิดคุก ต้องไปทำงานเป็นลูกจ้างเขาเลยไม่มีบุญวาสนาจะได้อยู่
กระทรวงมันออกมาอย่างนี้ ไม่ใช่ฝากได้ทุกอย่งนะ

บางคนนำลูกมาฝาก ฝากไม่ได้ก็โกรธ บอกว่าจะไม่มาวัดนี้อีก ก็ได้ ตำรากฎแห่งกรรมอีก ช่วย
เขาได้มาก เขารักเรามาก ช่วยเขาได้น้อย เขารักเราน้อย ช่วยเขาไม่ได้เลย เขาไม่รักเราเลย นี่เป็นกฎแห่ง
กรรม

หัวหน้ากองแก้กรรม

เมื่อสมัยหลวงชาติตระการโกศล เป็นปลัดกระทรวงมหาดไทย ชอบกับอาตมามาก อาตมานำเด็ก
ไปฝากก็ไม่ได้ ฝากพลตำรวจเอก ประเสริฐ รุจิรวงศ์ ก็ไม่ได้ เพราะเด็กไม่มีกุศล

ผู้อำนวยการกองคนหนึ่ง อยาไปปรากฏชื่อเลย นานมาแล้ว มาที่วัดนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ พา
คุณนายมาด้วย มาบอกกับอาตมาว่า “กลุ่มใจจึงหลวงพ่อ”

อาตมาก็ถามว่า “กลุ่มใจเรื่องอะไร เดี่ยวจะบอกให้”

เขาบอกว่า “ตำแหน่งในกองของผมมีว่าง ๑ ตำแหน่ง ต้องการรับวุฒิปริญญาโท สาขาที่ตรงกับ
งานถึงจะทำงานได้ แต่มีผู้ฝากหลายคนทั้งรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง เจ้าหน้าที่ฝาก ผมจะรับใคร ผมกลุ่มใจ
มาก หลวงพ่อถ้าผมรับฝากเข้างานไม่ได้ก็จะขัดใจกัน และก็ไม่เจริญในหน้าที่การงานแน่”

อาตมาก็บอกให้ผู้อำนวยการกองและคุณนาย มานั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๗ วัน วันที่ลากลับจะ
บอกวิธีแก้ปัญหาให้

อาตมาแนะนำไปว่า ให้เด็กที่เจ้านายฝากมทดลองทำงาน ๖ เดือน ถ้าทำได้จะบรรจุหมดเลย
แล้วป้อนงานให้ทำ

หัวหน้ากองก็รับนโยบายไปดำเนินการ เรียกคนที่ฝากมารับงานบอกว่าคุณหนู หน้าที่นี้ต้องทำ
อย่างนี้นะ

พออยู่ได้ ๔-๕ วัน มาบอกแล้วท่านหัวหน้ากองครับ ผมทำไม่ได้เลย หัวหน้ากองดีกับผม
เหลือเกิน ยังไม่ทันสอบให้ผมมาทำแล้ว ผมขอบพระคุณมาก

ฝ่ายผู้หญิงก็บอกว่า ท่านหัวหน้ากองคะ หนูไม่เคยทำงานอย่างนี้เลย ทำไม่ได้หรอก

ผู้อำนวยการกองก็บอกว่า หนูทำไม่ได้ ต้องไปบอกกับคุณลุงของหนูนะเขาก็ไปบอกคุณลุง บอกให้ฝากงานที่ใหม่เถอะ งานที่นี้ทำไม่ได้ หัวหน้ากองดีที่สุดเลย

ตกลงว่าคนที่วุฒิไม่ตรงกับงานก็ถอนไปหมด หัวหน้ากองก็สบายใจด้วย ได้สองชั้นด้วย

นี่แหละวิธีทดสอบงานได้มาจากกรรมฐานทั้งสิ้น วิชาการบอกวิธีทำงาน ไม่ใช่บอกให้แก่แต่การปฏิบัติธรรมเป็นการแก้ปัญหาวีชีวิต คือกฎแห่งกรรมที่ดีที่สุด

ฎีกาเข้าอาวาส

พระภิกษุวิสุทฐิคุม

อาตมาอยู่ฎีกาหลังนี้มานาน ๑๕ ปีแล้ว ค่อย ๆ ซ่อมแซม เปลี่ยนกระเบื้องเล็กเป็นกระเบื้องใหญ่ เปลี่ยนกระเบื้องใหญ่เป็นสังกะสี มันรื้อบ่อยนักเอาสังกะสีมุงเสียเลย ไม่มีใครมาอยู่กับเราหรอก ตอนกลางวันร้อนเหงื่อหยดลูกกาง

ไม้พื้นที่แรกนึกว่าเป็นไม้สัก พอรี้อเข้าจริงเป็นไม้ตะแบก ผุหมดเลย

อาตมาก็ไม่ได้รู้ว่าพวกกรุงเทพฯ เขาจะมาทำ คิดว่าจะทำกันเอง ค่อยช่างทำศาลาพักกร้อนหน้าวัด ให้เสร็จก่อน ซ่อมสังกะสีมาเปลี่ยน รื้อไปเปลี่ยนวันเดียวก็อาจเสร็จ และคงจะใช้ทุนไม่เท่าไร

มีอยู่วันหนึ่ง จึงจกสองหัวสองหางมาตีข้างฝา ดีแล้วร้องใหญ่และสักประเดี๋ยวหนุออกมาอีกแล้ว มาเยอะเลย มาดึงจีวรอาตมา อาตมาเลี้ยงไว้เยอะเลย ไม่กัคอะไรใครหรอก ให้กล้วยมันกิน

เดี๋ยวมลงสาบออกมาอีกแล้ว เดินกันเป็นทางหมด ก็เดินมาหาอาตมา เขาอยากจะทำแต่พูดไม่ได้ ถ้าพูดได้ เขาคงบอกว่า หนีเถอะ เขาจะมารื้อฎีกาแล้ว

อยู่ต่อมา ๓ วัน สัตว์เหล่านี้หนีหมดเลย เอากล้วยให้หนูกินก็ไม่มา แมลงสาบก็ไม่มี จึงจกสักตัว เดียวก็ไม่มี ตัวที่มาตีข้างฝาเมื่อ ๒ คืนที่แล้ว ก็ไม่มี หายไปหมด

โยมปาริชา รุ่งโรจน์ธนกุล อยู่หมู่บ้านอยู่เจริญ ได้มาตกลงกันง่าย ๆ บอกว่า หลวงพ่อย้ายฎีกาเถอะ จะซ่อมสร้างให้ใหม่ เลยอาตมาก็ต้องย้าย

พวกสัตว์เขารู้ก่อน หนีไปหมดเลย โบราณเขาบอกว่า จึงจกก็ต้องเชื่อไว้ก่อน เด็กเดี๋ยวนี้นี้ไม่ค่อยเชื่อพ่อแม่ แม่ว่า แม่ทัก แล้วยังจะมาเถียงแม่อีก

พอช่างมาดู เขาบอกให้สร้างใหม่ดีกว่า รื้อตรงโน้นก็พัง ยุ่งไปหมด บานปลายออกไป เลยใช้ไม้แดง ไม้แดงหมด แต่อาตมาไม่มีเจตนาจะได้ไม้แดงหรอก ก็แล้วแต่เขา

แรงบันดาลใจในการสร้างกุฏิ

ปาริชา รุ่งโรจน์ชนกุล

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เป็นวันแรกซึ่งหลวงพ่อดีกล่าวไว้ว่า ท่านถูกคนกรุงเทพฯ ปฏิวัติ เพราะท่านต้องถูกสังข้ายโดยมิทันตั้งตัว เตรียมใจ

ช่วงเวลาหลวงพ่อดีฉันเข้าเสร็จเข้าประกอบศาสนพิธีที่หอนัน กลับออกจากหอนันหลังเพลแล้ว เพียงระยะเวลา ๓-๔ ชั่วโมง กุฏิของท่านก็โล่งเรียบ

โต๊ะหมู่บูชา พระ โต๊ะ เก้าอี้ ป้าย สารพัดสิ่งของข้างล่าง ไม่มีอะไรเหลือให้เห็นอีกเลย ผนังทึบ เป็นปูน

ทุกด้านถูกทุบออกได้โดยง่ายดาย เพราะน้ำยาประสานปูนสลายตัวแล้ว

กาลครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้กระทำสมเจตนาธรรมตั้งแต่วินาทีที่ข้าพเจ้าเคยยื่นอธิษฐานไว้(พ.ศ.

๒๕๒๐)

“ถ้าพระองค์นี้คือจริงแล้ว เมื่อข้าพเจ้าได้ “ดี” ข้าพเจ้าจะกลับมาเป็นผู้อุทิศกุฏิ เป็นศิษย์ของ หลวงพ่อ”

และข้าพเจ้าก็ได้กลับมาเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๔ ได้เริ่มทำตามที่เคยอธิษฐานมาจนบัดนี้

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังมีได้กลับมาที่วัดอัมพวันนี้ ข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อดีพระภิกษุวิสุทธคุณ ซึ่งจำพรรษาอยู่ที่วัดอัมพวัน ตลอดมานานับเวลา ๑๕ ปี

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวันและเริ่มรับหลวงพ่อดีท่านเข้าไว้เฝ้าที่ระยะนั้น เริ่มมาจากคุณอา ของข้าพเจ้า คุณวันเพ็ญ คุณธนน้อย วงษ์รักไทย ซึ่งเป็นคนกรุงเทพฯ แต่ไปประกอบอาชีพที่จังหวัด ระยอง

คุณอาได้อ่านหนังสือประวัติของหลวงพ่อดี ว่าสามารถรู้กรรม รู้แก้ โทษกรรมให้เจ้ากรรมนาย เวน ถ้าเรา

มีอะไรติดค้าง จะได้สามารถทำให้ถูกจุด แก้ให้ถูกทางได้

เหมือนว่าเราทำชั่ว ทำอะไรไม่ดีไว้ ชั่วหรือไม่ดี ก็จะสนองกลับให้เราต้องทุกข์ โศก เกิดเป็น ปัญหาให้เราต้องทุกข์ และเราจะต้องหาทางออกทางแก้ทุกอย่างให้พ้นทุกข์ ถ้าเราหาทางออกทางแก้ได้แล้ว เราจึงจะมีความสุขสงบได้

ส่วนความทุกข์ของคุณอาของข้าพเจ้าก็คือ บุตรสาว(น้องเจ๊ียบ หรือมาริษา วงษ์รักไทย) ได้ป่วย เป็นลูคีเมีย (มะเร็งในเม็ดเลือด) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐

คุณอาของข้าพเจ้าได้เรียนถามหลวงพ่อดีว่า บุตรสาวของท่านสวย น่ารัก เรียบร้อย เป็นที่รักของ ทุกคน

ไม่เห็นทำอะไรที่ไม่ดีเลย ทำไมถึงต้องมาป่วยด้วยโรคเช่นนี้ ทำอย่างไรจึงจะแก้ให้ดีได้

หลวงพ่อบ้านหลังตาชัว๑๐ วินาที (กะพริบตา) ท่านได้กล่าวว่า “โยม มารดาของโยมทั้งสอง
สบายดีหรือ”

คำตอบนี้คือ **ธนูดอกแรก** ที่ตรึงข้าพเจ้าให้เริ่มศรัทธา นับถือครั้งแรกเพราะความหมายอันนี้
หมายความว่า

ถ้าเรารักบุตรอันเป็นที่ศรัทธามากเท่าไร บิดามารดาก็ย่อมรักเรา เมื่อเรารักเอาใจใส่ดูแล
ปรนนิบัติบิดามารดา อาณิสต์อันนี้แหละจะย้อนกลับให้บุตรธิดาของเราได้ดีได้งามสมกับความสุขที่บิดา
มารดาได้รับ เราก็จะมีความสุข ครอบครัวก็จะเป็นสุข

ซึ่งคำตอบนี้ข้าพเจ้าตีความเข้าใจเพียงผู้เดียว เพราะเวลานั้นคุณอายุยังวัยรุ่นใจ เกี่ยวกับโรคภัยของ
น้องเจี๊ยกโดยไม่มีเวลาเอาใจใส่คุณปู่ คุณย่ามากนัก(คุณพ่อคุณแม่ของอา)

ต่อมาน้องเจี๊ยกก็ได้จากไป ยังความโศกเศร้าให้แก่คุณอาทั้งสองและข้าพเจ้ายิ่งนัก

ธนูดอกที่สอง ที่ตรึงข้าพเจ้าเมื่อกลับมา เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔ เมื่อข้าพเจ้าย้อนถามในใจ
กับตัวเองว่าที่ข้าพเจ้าคิดไว้เมื่อ ๑๕ ปีนั้น ถูกต้องดีแท้แค่ไหน

ข้าพเจ้าจึงเรียนถามหลวงพ่อบ้าน

“ถ้าเราทิ้งลูกทิ้งสามีมาอยู่วัด นั่งกรรมฐานนี้บาปไหม

หลวงพ่อบ้านตอบว่า

“เราทิ้งไปทำดีหรือทำไม่ดีล่ะ ถ้าทำดีจะบาปได้อย่างไร”

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้นิมนต์หลวงพ่อบ้านเพลที่บ้านพ่อบ้านคือคุณสมชาย รุ่งโรจน์ธนกุล มี
บุตรธิดา ๒ คน คือ **ด.ช. หนึ่ง** และ **ด.ญ. หทัยทิพย์ รุ่งโรจน์ธนกุล**

คุณสมชายยินยอมและยินดีให้เลี้ยงพระ ทั้ง ๆ ที่เวลาลูกน้องหรือญาติมิตรทำบุญบ้าน จะถูก
ตำหนิว่าบ้าน

ก็ดีมีสุข ทำไม่ต้องสิ้นเปลืองทั้งเวลา เงินทอง มีเวลาว่าง เงินเหลือใช้เหลือกินแล้ว

เคยเรียนถามหลวงพ่อบ้านว่า คุณสมชายทานเหล้าเก่ง ไม่ค่อยมีเวลาให้กับบ้าน แต่หลวงพ่อก็ได้ตอบ
กลับมาว่า

“ถึงอย่างไรเขาก็เป็นพ่อบ้านที่ดี โยมมาวัดเขาก็ไม่ขัดศรัทธา โยมอยากจะทำบุญอะไร หรือพี่น้อง
เคือคร้ออะไรเขาก็จะช่วยเหลือให้ทุกอย่าง ไม่ว่าญาติข้างตัวหรือญาติข้างเรา” ซึ่งเรื่องนี้เป็นความจริงเป็น
การตอกย้ำอีกครั้งหนึ่ง ที่ทำให้ข้าพเจ้าศรัทธาในหลวงพ่อบ้าน

ทั้งที่คุณสมชายก็ไม่เคยเห็นหลวงพ่อบ้าน และหลวงพ่อบ้านก็ไม่เคยเห็นตัวคุณสมชายมาก่อน หรือรู้
ประวัติเรามาก่อน ซึ่งครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่มาหาหลวงพ่อบ้าน โดยที่ไม่มีใครพามาเลยเรามาเองเดือน
กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๔)

คุณสมชาย ถ้ารู้ว่ามาหาหลวงพ่อบ้านจะไม่ขัดเลย จะเลี้ยงเพล หรือมาวัดทุกครั้งจะไม่ขัด มาทุกครั้ง
ก็จะฝากเงินมาทำบุญด้วย

โดยที่จริงแล้วคุณสมชายไม่เคยพบหลวงพ่อดี นอกจากฟังจากปากเรา ก็ยอมทำบุญบ้านโดยที่ยอมปิดสำนักงาน ทำบุญกันที่บ้าน

คุณสมชายได้พบหลวงพ่อดีจริงๆ เมื่อคราวที่นิมนต์หลวงพ่อดีไปฉันเพลที่บ้านรวมแล้ว๒ ครั้ง หลังจากทำบุญครั้งแรกได้๑ อาทิตย์ คุณสมชายได้ให้ไปรับพระกับหลวงพ่อดีที่วัดอัมพวัน แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะคิดว่าคุณสมชายอ่านหนังสือหลวงพ่อดีแล้ว อยากจะได้พระ

ครั้งที่สองคุณสมชายก็เร่งให้ไปรับพระอีก บอกว่าหลวงพ่อดีมาเตือนให้มารับพระ ก็ยังไม่สนใจ แต่ก็บอกกับคุณสมชายว่า จะขอเดินทางไปเที่ยวฮ่องกงก่อน แล้วจะกลับมารับให้

วันที่ที่กลับจากฮ่องกง คุณสมชายก็เร่งให้ไปรับพระอีก จึงได้เดินทางมารับในวันเสาร์ต้นเดือนของเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔

พอมาถึง หลวงพ่อดีบอกให้เตรียมพระไว้ให้แล้วสององค์ ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกเลย

คุณสมชาย และข้าพเจ้า รวมทั้งคณะหมู่บ้านอยู่เจริญ ได้ร่วมกันซ่อมกุฏิครั้งใหญ่เกือบจะเรียกได้ว่าสร้างใหม่เริ่มตั้งแต่วันที่๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

ซึ่งในกาลครั้งนี้ได้ปรึกษากับคุณที่เสนอ คุณสมประสงค์ รวมทั้งพระและชาววัดอัมพวันซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดหลวงพ่อดี

หลวงพ่อดีท่านมิได้ออกความประสงค์สิ่งใด นอกจากความมั่นคงแข็งแรงของกุฏิ มิฉะนั้น เวลาลูกศิษย์ ลูกหามากๆ อาจจะทนรับน้ำหนักไม่ไหว

หากกุฏิขาดตกบกพร่อง มีตำหนิสิ่งใดแล้ว ข้าพเจ้าขอน้อมรับผิดเพียงผู้เดียว และถ้ามีส่วนกุศลอันใด ข้าพเจ้าและคณะขอมอบให้หลวงพ่อดีช่วยแผ่เมตตาถึงลูกศิษย์ทุกท่านด้วย

เดิมทีกุฏิสร้างมานานับ ๕๐ ปี พื้นไม้ชั้นบนเป็นรูโหว่ ขนาดเอามือสอดลงมาได้ หลังคากุฏิชั้นบนเปิดจั่วเห็นนกพิราบ (ฝ้ายนเป็นบ้านนกพิราบ) ฝนตกก็รั่ว

หลังคาเป็นสังกะสีทำให้ร้อนอบอ้าว ฝ้ายนเปิดรั่วมุลนก เศษฟางสิ่งปฏิกูลหล่นลงมา

พื้นบนแสนกว้าง แต่เป็นที่วางหนังสือและสิ่งของจีปาละ จะมีที่ว่างประมาณ ๑X๒ ตารางเมตร คือที่จำวัดของหลวงพ่อดี

ตอนแรกนั้นได้ยินแต่หลวงพ่อดีท่านปรารภว่า หลังคารั่ว ต้องการจะรื้อหลังคาซ่อมใหม่ซึ่งข้าพเจ้าตอนนี้ก็นึกเพียงแต่ซ่อมหลังคา คงไม่ต้องใช้เท่าไรนัก

จึงมาปรึกษากับคุณสมชาย ซึ่งยังไม่เคยเห็นกุฏิหรือมาที่วัดนี้เลยเห็นด้วย ยินดีเป็นนายทุน เป็น**เจ้าภาพออกค่าใช้จ่าย**

ส่วนข้าพเจ้าเป็นผู้ประสานงานและออกทุนทรัพย์เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อช่างผู้รับเหมาจากหมู่บ้านอยู่เจริญ มาเห็นกุฏิแล้ว คงลงความเห็นว่า **ควรรื้อกุฏิซ่อมทั้งหมดเพียงสถานเดียว**

เพราะฝ้ายนล่างรับน้ำหนักชั้นบนจนแอ่นโค้งลงมาหมดแล้ว แลมปลวกก็กัดเริ่ม บ่อเริ่ม ยังกับขนมแผ่นอัดเป็นชั้นๆ เห็นแล้วชวนให้ขุ่นลุก

งบประมาณในการซ่อมกุฏิ

มีดังนี้

ค่าเฟอร์นิเจอร์	๑๐๐,๐๐๐ บาท
ค่าวัสดุก่อสร้าง	๘๐๐,๐๐๐ บาท
ค่าแรงคนงาน	๑๐๐,๐๐๐ บาท
เบ็ดเตล็ด	๕๐๐,๐๐๐ บาท

จะซื้อตู้เย็น โคมไฟ เต้าแก๊ส ทีวี และทุกสิ่งทุกอย่างภายในกุฏิหลวงพ่อก็จะขอเหมาหมดเลย อยู่ต่อมาสักกระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าฝันเห็นเลือดและคนตาย ได้กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า “ที่ฝันสิ่งนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

หลวงพ่อบอกว่า เจ้ากรรมนายเวรเขามาตามทวง ต้องทำบุญหรือทำกรรมฐานแผ่เมตตาให้พวกเขา สวดมนต์ให้มาก ๆ

ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ทำทรัพย์สินเสียหายไปเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไรหรอก เราคืนให้เขาแล้ว เจ้ากรรมนายเวรตามไม่ถึงตัวเราแล้ว ก็ถือว่าฟาดเคราะห์ไป

เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ หลวงพ่อก็ได้โทรศัพท์มาที่บ้าน บอกให้ไปตรวจอย่างละเอียดโดยการเอ็กซเรย์ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงพ่อกว่าได้ไปหาหมอแล้ว

แต่หลวงพ่อก็ได้สั่งให้กลับไปตรวจอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งพอตรวจวันนั้น ก็จำเป็นต้องเข้าโรงพยาบาลจริง ๆ เพราะปวดท้องมากเลย เป็นไข้ อาเจียนออกมาเป็นเลือด

เมื่อไปตรวจอย่างละเอียด ถึงได้รู้ว่า ป่วยเป็นลำไส้อักเสบ ต้องนอนโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ ๑-๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕

วันแรกที่ออกจากโรงพยาบาลถึงบ้าน หลวงพ่อก็ได้โทร.มาอีก บอกว่าตอนนี้หายแล้วนะ ไม่มีอะไรแล้ว

ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่แปลกมากเพราะก่อนเข้า หลวงพ่อก็สั่งให้เข้าพอกกมาบู้บ หลวงพ่อก็บอกไม่มีอะไร หายแล้ว เรียบร้อยไม่มีปัญหาในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าได้เลี้ยงเพลพระที่วัดอัมพวันและหลวงพ่อสวดธรรมจักรให้

กุฏิที่เสร็จออกมาแล้วยังไม่สวยสมใจเพราะใช้เวลาเร็วเกินไป และตัวเองป่วยอยู่ ทำให้ไม่คุมงานเป็นปกติ และดีใจมากที่ได้มาสร้างกุฏิให้หลวงพ่อ รู้สึกเป็นความผูกพันกับหลวงพ่อและกุฏิ

แม้บางครั้ง จะเบื่อไม่อยากจะมา ก็ต้องมีสาเหตุให้มา และพอมาก็สนใจส่วนใหญ่มากก็จะได้พบหลวงพ่อกับทุกครั้ง

จะมาดึกตื่น เข้า กลางวัน ก็ต้องได้พบหลวงพ่อ เหมือนว่าหลวงพ่อก็คอย

บางวันหลวงพ่อก็ไม่อยู่ ก็จะบอกว่าวันนี้สงฆ์ปาริยามา ให้บอกด้วยว่าหลวงพ่อก็อยู่หรือไม่ได้

บางครั้งนึกในใจว่า ขอให้หลวงพ่อก็อยู่ด้วยนะ ป่วยรอกก็ได้อ้อพอมมาถึงแล้ว หลวงพ่อก็ป่วยจริง ๆ ด้วย อยู่ดีดีก็ปวดศีรษะขึ้นมา

ตอนนี้ก็เลยไม่กล้าที่จะนึกจะคิดว่า ให้หลวงพ่อยรอนะ เพราะจะเหมือนการแข่งขันแข่งหลวงพ่อกลับ
บาป

การสร้างกุฏิหลวงพ่อก็เลยให้คำแนะนำในการก่อสร้างเลย ท่านคงเห็นว่าเป็นเรื่องสุดแต่ความ
ศรัทธาของโยมผู้บริจาค

สรุปแล้วข้าพเจ้าจะเป็นคนสร้างคนทำทั้งหมดเพราะหลวงพ่อกุฏิให้เลย ให้เป็นคนทำเองหมด
ยกให้ตัดสินใจคนเดียวไปเลย

ข้าพเจ้าได้อาศัยถามพระบ้าง ถามลูกศิษย์ภายในวัดด้วย เพราะบางสิ่งบางอย่างเราไม่เข้าใจว่าหลวง
พ่อมิ่ววัตถุประสงค์เช่นไร

ผู้บริจาคปัจจัยสมทบทุนสร้างกุฏิ มีดังนี้

๑. คุณแม่กิมตุ้ย แซ่อึ้ง (รุ่งโรจน์ธนกุล)	๒. คุณสมชาย รุ่งโรจน์ธนกุล
๓. คุณศิริลักษณ์ รุ่งโรจน์ธนกุล	๔. คุณศิริอร รุ่งโรจน์ธนกุล
๕. คุณปรีชา-ระพี จิระสกุลสุข	๖. คุณธนน้อย-วันเพ็ญ วงษ์รักไทย

ผู้ร่วมให้คำปรึกษาประกอบด้วย

๑. คุณเสนอ ตันศิริ
๒. คุณสมประสงค์ เหล่าตระกูล
๓. คุณนิรันดร์ เอกสุภาพันธ์

เทพวัดอัมพวัน

พระภาวนาวิสสุทธิคุณ

ที่วัดอัมพวันมีเทพให้ปกปักรักษาและทำการช่วยเหลือในการต้อนรับสอนกรรมฐาน คนที่เคยเป็นญาติ หรือมีบุญเท่านั้นจะสัมผัสได้

มันเป็นเรื่องอัศจรรย์เมื่อครั้งที่ สปช พาคูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ มาอบรมที่วัดอัมพวัน มีครูใหญ่แก่ ๆ กลุ่มหนึ่ง ๔-๕ คน อยากรู้ว่าใครจะดีมีน้ำชาร้อน ๆ แต่พวกเด็ก ๆ ที่ดชอบเอาน้ำชาไปใส่น้ำแข็ง ครูกลุ่มนั้นไม่ชอบ

ปรากฏว่า นายห้างทองย้อย ออกไปต้อนรับเอาน้ำชาร้อน ๆ ไปเลี้ยง ใส่เสื่อสุทศุดขาวแบบมาบวงสรวงตอนสร้างโบสถ์ มาด้วยกันสามคน^๒ พอต้อนรับเสร็จแล้วก็เดินออกไป

ครูกลุ่มนั้นก็เดินออกไปถามพระที่เมรุว่า เห็นคน ๓ คนออกไปทางนี้ไหม พระก็บอกว่าไม่มี ไม่มีใครอยู่ที่นี่

เขาพากันเดินต่อมาถึงศาลาบำเพ็ญกุศล เห็นรูปอยู่ที่ศาลา ก็เลยชี้ให้ดูว่า คนนี้เองที่นำน้ำชามาเลี้ยง

คนเราตายไปแล้วต้องเกิดเลยอาจเป็นเปรตหรืออสุรกายหรือเทพบางคนไม่เข้าใจนึกว่าเป็นผี เดี่ยวนี้เขาเป็น เทพอันศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว

นายห้างทองย้อย ชโลธร สมัยเมื่อมีชีวิตอยู่ ได้ร่วมสร้างอุโบสถหลังใหม่ และสร้างพระประธานองค์ใหญ่ ประดิษฐานอยู่ในโรงอุโบสถ มีชื่อว่า “หลวงพ่อชโลธร” พระประธานองค์เล็กเป็นพระประธานเก่าแก่มากตั้งแต่อุโบสถหลังเดิมมีชื่อว่า “หลวงพ่อสำเร็จผล”

อาตมาทราบว่า นายคำ วานิช อยู่ที่ปากบาง มีกฎแห่งกรรมอยู่กับนายห้างทองย้อย จะต้องช่วยเหลือกันต่อไป

อาตมาบอกนายห้างทองย้อยว่า ให้นายคำ วานิช ขับรถให้ และบอกว่า “ใน ๗ วันนี้เป็นต้นไป นายห้างอย่าขับรถเองเป็นอันขาด” สติมันบอกว่านายห้างทองย้อยจะต้องถูกรถชนตาย

นายคำ วานิช พ่อแม่เป็นลาวพวน อยู่บ้านโพธิ์คา มีหนี้สิน นานาไปงานองจํานำหมด

^๑ สำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

^๒ หลวงพ่อบอกว่าที่เห็น ๓ คนนั้น มีตายไปแล้วคนเดียว อีก ๒ คนยังมีชีวิตอยู่ แต่จิตวิญญาณมา

พอดี เศษ. วสันต์ พานิช ลูกศิษย์วัดนี้ มีหน้าที่จัดคนไปรบที่เวียตนาม อาตมาเคยฝากลูกของยายที่บ้านเหนือ ชื่อ โกะ ให้ไปรบที่เวียตนามด้วย

นายคำ วานิช เป็นคนจน ขับรถให้คนที่ปากบางบ้าง มาขับให้อาตมาบ้าง เขาก็มาเล่าให้ฟังว่า “หลวงพ่อกับผมจนจัง มีที่นาพ่อแม่ก็นำไปจำนำหมดหมด ไม่มีเงินจะไปใช้เขา”

อาตมาก็นึกขึ้นได้บอกว่า “พ่อกับแม่เตรียมตัวไปซ่อมรถที่จังหวัดกาญจนบุรี แล้วไปรบที่เวียดนามต่อไป”

พอดี เศษ. วสันต์มาที่วัด จึงพูดกับเศษ ให้ถอนนายโก๊ะออก ใส่ชื่อนายคำ วานิชแทน เพราะนายคำ วานิช เคยเป็นทหารมาแล้ว

รุ่งขึ้น คณะทหารก็บินไปเมืองกาญจน์ ฝึกแล้วบินต่อไปเวียดนามไปอยู่เวียดนาม ๒ ปี ได้เงินมา ๒ ล้านให้แม่พ่อแม่หมด

ถึงเวลาแล้วที่นายคำ วานิช ต้องไปอยู่กับนายห้างทองฮ้อย ไปดูแลตอนนายห้างเจ็บป่วย นายคำ วานิช กลับจากเวียดนาม มีเงินทองมากมายเหลือไม่เต็ม บุหรี่ไม่สูบ เครื่องยนต์ กลไกเก่งมาก เขาไถ่มาเสร็จจะไปอยู่กับพี่ชายที่กรุงเทพฯ ไปทอดป่าทองโก๊ะขาย ถ้าอาตมาไม่มีบุญคุณกับเขา ไม่มีทางที่จะยึดเขาไว้ได้

อาตมาเรียกนายห้างทองฮ้อยมาและบอกว่า นายห้างอย่าขับรถนะแล้วบอกนายคำ วานิช ให้ขับรถให้นายห้างทองฮ้อย เขาก็เชื่ออาตมา นายห้างดีใจใหญ่ นั่งสบายเลย เป็นผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ มีโรงสี ๒ โรง โรงน้ำแข็งใหญ่ ๑ โรง

ในที่สุดวันนั้นถึงคราวตาย คุณนายสุมาลย์ลืมนี่ที่อาตมาสั่ง ให้นายคำ วานิช ขับรถตู้ไปกรุงเทพฯ ไปซื้อต้นไม้เอามาปลูก นายห้างทองฮ้อย อยู่บ้านคนเดียว

พอดีมีโทรศัพท์เชิญด่วน ให้ไปเป็นกรรมการแข่งเรือยาว นายห้างตอบตกลง ลืมนี่ที่อาตมาสั่งไม่ให้ขับรถจัดแจงแต่งตัวใส่ชุด ขับรถเบนซ์ออกไป

เวลา ๒ ทุ่ม หมดอายุ รถเหล็กบรรทุกทุกคืนของชลประทานจอดขวางทางอยู่ นายห้างไม่เห็น ขับความเร็ว ๑๒๐ กม/ชม. ไม่ได้เบรกเลย **ชนท้ายรถตูม!** คอเคลื่อน ปีนก็หาย แต่ยังไม่ตาย ความจริงต้องตายตอนนั้น

เหตุที่ยังไม่ตายเดี๋ยวนั้น เพราะอานิสงส์สร้างโบสถ์สร้างพระประธาน ยังให้อยู่อีก ๓ ปี ต้องการให้เปลี่ยนโรงสี โรงน้ำแข็งให้ลูกต่อไป

นายห้างไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ๓ ปี ก็นึกขึ้นได้ว่า “หลวงพ่อกับผมคิดจะขายเครื่องโรงน้ำแข็งทั้งหมด สิ่งเครื่องใหม่มาจากเยอรมันและก็เปลี่ยนโรงสีให้สีขาวได้มากขึ้น” พอเปลี่ยนเสร็จ ก็ตายพอดี

ตอนที่นายห้างทองฮ้อยเจ็บหนัก อาตมาไปเยี่ยม พอเห็นค่อยยังชั่ว อาตมาก็คุยบอกว่า “นายห้างทองฮ้อย ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างพระประธาน ทำบุญก็มาก ต้องมาโกนหัว ถังคอ เป็นอัมพาต เพราะอะไร”

อาตมาดูกรรมฐาน คิดหนอ คิดหนอ เสร็จตามสนอง บอกมาทันทีว่า สมัยเมื่อนายห้างยังเป็นหนุ่ม ขับเรือรุ่งเรืองชโลธรโยงเรือว้าว เรือควาย จากปากน้ำโพถึงกรุงเทพฯ

พอถึงตำบลบ้านเป็งก็จอดเพราะติดพันลาวบ้านเป็ง พวกญวนอยู่คนละฝั่งใต้วัดอัมพวัน นำเต่ามาขายให้จึงนำเต่ามาแก้มเหล้า นายห้างเป็นคนทุบเต่าเอง ใช้ไม้แหล่ปากเต่าแล้วดึงหัวออกมาตีโป๊ก!

พอเล่าเสร็จ นายห้างร้องไห้เป็นลมพับไป พี่นจู้ขึ้นมา ก็บอกว่า *จริงครับหลวงพ่อ ผมล้มไปแล้ว ผมทุบเต่าเป็นร้อย ๆ เวลาเรือโยงกลับมาแล้ว ก็มาค้ำบ้านเป็ง ที่บ้านแม่มีวิกลิเก วิกหนังสมัยเก่า*

บ้านญวนที่อยู่ปากโน้น บ้านลาวอยู่ปากนี้ คนญวนพอรู้ว่าเรือลำนี้มาก็เอาเต่ามาขายให้เป็น ๆ ดึงหัวออกมาทุบโป๊ก! คุณนายและพวกลูก ๆ ไม่รู้เรื่องหรอก

พูดแล้วนายทองย้อยก็สะอึกสะอื้นบอกว่า “หลวงพ่อกับ *รู้* ได้อย่างไรนี่ตอนผมเป็นหนุ่ม ๆ หลวงพ่ออยู่ที่ไหนก็ไม่รู้”

ตอนนั้นเอาตมาก็ยังไม่ได้บวชศกมันบอก ถ้าสะสมไว้นานจะออกมาในรูปนี้

แม่กาหลงนี่ก็เป็นเทพ แต่ก่อนนี้เป็นเปรตมากับกุกุที่วัดนี้ มานั่งเจริญกรรมฐานกลายเป็นเทพทันที มีเรื่องเกี่ยวกับแม่กาหลงไปช่วยญาติทางภาคเหนือให้พ้นจากการฆ่าตัวตาย

เรื่องมีอยู่ว่า ครอบครัวหนึ่งฐานะร่ำรวยมาก อยู่กันมานานจนลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาว สำเร็จปริญญาตรี ปริญญาโททั้งนั้น

ต่อมาสามีไปมีภรรยาใหม่ เกิดมีปากเสียงทะเลาะกัน สามีก็ออกจากบ้านไป ภรรยาก็เลยเสียใจจะกินยาอะโหลกไขว้หวังจะฆ่าตัวตาย

พอยกแก้วจะดื่ม มีมือมาปิดแก้ว ยาหล่นจากมือ

ก่อนที่จะปิด มีความรู้สึกว่าเป็นเรือนหัวน แล้วเข้าไปปิดบึ้งเลย เขาก็ตกใจว่า เอ๊ะ ใครมาปิดนี้ รูปร่างสวยเสียด้วย ผู้หญิงคนนั้นก็บอกว่า

“น้อยไป! นี่เธอ ไม่น่าจะกินยาตายเพราะเรื่องสามีคนเดียว มันเรื่องอะไรกัน ถ้าฉันไม่ได้เป็นญาติกับเธอฉันไม่มาช่วยเธอหรอก ถ้าฉันลงมาช่วยเธอไม่ทัน เธอตายนะ”

แล้วเทศน์สอนซะ ๑ กัณฑ์ บอกว่า สามีของเธอ มาคนละที่ไซ้ใหม่ ขอสรุปใจความให้สั้น ๆ จะขอลาละนะ เราจะรีบ ถ้าเธอไม่ใช่ญาติฉัน ฉันก็ไม่มาช่วยเธอ นี่เราเป็นญาติกัน จะไปนะ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขต่อไป

อย่าไปด่าสามี อย่าไปว่าสามี ถ้าขึ้นว่าอีก เราจะไม่มาช่วยเจ้าอีก เจ้าคงต้องกินยาตาย หรือผูกคอตายต่อไป เธอน่าจะมานั่งกรรมฐานบ้าง ไม่มีเลย

พอจะไป แม่เลี้ยงก็ถามว่า *อ้าว! เคี้ยว! คุณอยู่ที่ไหน*

ผู้หญิงคนนั้นจึงบอกว่า “เราชื่อกาหลง อยู่วัดอัมพวัน สิ่งบุรี”

ภาค
กรรมปฏิบัติ

คุณแม่สู้ม
ศิษย์เอกของหลวงพ่อ

เมือง ทองยิ่ง^๑
อุบาสิกาสู่ม ทองยิ่ง (แม่ใหญ่)

สมัยนั้นผมยังเป็นเด็กอยู่ อายุประมาณ๑๓-๑๔ ปีเห็นจะได้ กำลังเรียนอยู่ชั้น ม ๒ ที่โรงเรียนช
ละเอนวิททยา สิงห์บุรี ผมสังเกตเห็นว่าคุณแม่พายเรือไปกับแม่ช้อย(คุณยายของผม) และคนแก่อีก
ประมาณ ๒-๓ คน ไปวัดอัมพวันทุกวันพระ บ้านผมอยู่เหนือวัดอัมพวันขึ้นมาไกลโขทีเดียว ประมาณ
๘ กิโลเมตร นัยว่าไปปรับกัมมัฏฐานกัน ตกกลางคืนประมาณสองทุ่มคุณแม่ก็นั่งและเดินจงกรมสลับกันไป
พอประมาณตีสี่ ผมก็เห็นคุณแม่ นั่งและเดินอีก ที่เห็นเพราะเรานอนรวมกันที่ครอบครัว มีผม พี่สาวสอง
คน คุณแม่และคุณพ่อ ส่วนมากคุณพ่อมักจะนอนนอกมุ้ง ตอนแรก ๆ ผมก็นึกสงสัยว่าคุณแม่ทำอะไร
แทนที่จะหลับจะนอน กลับต้องมาอดหลับอดนอนอย่างนี้ เกรงว่าจะเสียสุขภาพ เพราะคุณแม่เป็นคนขยัน
ตอนกลางวันทำงานทั้งวัน ปลุกผักหญ้าไปตามเรื่อง พอกลางคืนก็นั่งและเดินไม่เคยเว้นเลยแม้แต่คืน
เดียว

ผมอดรนทนไม่ได้จึงต้องถาม ก็ได้คำตอบว่าแม่ไปปรับกัมมัฏฐานจากหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวันมา
ต้องปฏิบัติให้ได้ เพราะทุกวันพระคุณแม่ต้องไปสวดอารมณกับหลวงพ่อแล้วก็กลับมาปฏิบัติต่อ เกิด
อะไรขึ้นระหว่างปฏิบัติก็ต้องจดไว้ แล้วนำไปตามหลวงพ่อในวันพระต่อไป ตอนนั้นชื่อของหลวงพ่อจรัญ
ยังไม่ค่อยมีความหมายกับผมเท่าใดนัก บางครั้งยังนึกไม่พอใจเสียที่ที่ท่านมาเป็นเจ้าของหัวใจของคุณแม่
อีกคนหนึ่ง เพราะคุณแม่ทุ่มเทกับการปฏิบัติกัมมัฏฐานอย่างมาก ให้ความสำคัญกับหลวงพ่อจรัญมากจนทำ
ให้ผมมีความรู้สึกว่าคุณแม่ทอดทิ้งคุณพ่อผมรักคุณพ่อและเห็นใจคุณพ่อ ไม่ว่าจะมื่ออะไรเกิดขึ้น ผมเข้าข้าง
คุณพ่อเสมอ เป็นความคิดตามประสาเด็ก

บางครั้งก็คิดว่าคุณแม่ตัดช่อน้อยเฉพาะตัว เอาสบายคนเดียว หาได้รู้ไม่ว่าที่คุณแม่ไปวัดอัมพวัน
ทุกวันพระนั้น เป็นการกระทำที่เสียสละทั้งกำลังกายและใจ เพื่อชี้ขำพวกเราที่ดวงตายังมีมิดมิดอยู่ให้
สว่างได้ในอนาคต และคุณแม่ก็ทำได้จริง ๆ ทำให้พวกเราได้พบกับแสงสว่างแห่งชีวิตในที่สุด ซึ่ง
ความสำเร็จทั้งปวงของคุณแม่นี้ ก็ด้วยบุญบารมีและพลังความสามารถของหลวงพ่อจรัญ ที่ได้สั่งสอนชี้ นำ
ให้ปฏิบัติ ประกอบกับ ความพยายามอย่างสูงสุดและบุญกุศลที่คุณแม่ได้สร้างสมมาทั้งชาตินี้และใน
อดีตชาติ

ชื่อหลวงพ่อจรัญเริ่มเข้ามาในความรู้สึกของผมเรื่อย ๆ ผมเป็นคนสนใจทางพระ เห็นคุณแม่ปฏิบัติ
ก็ซักถามอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็ได้คำตอบที่แปลก ๆ หลายเรื่อง เช่น การอดนอนกลางคืนเพราะปฏิบัติ ก็บอกว่า
ไม่รู้สึก่อนนอนเลยทั้ง ๆ ที่ทำงานทั้งวัน ถามว่าจะได้อะไรจากการนั่งกัมมัฏฐานบ้าง คุณแม่บอกว่าหลวง
พ่อท่านว่าได้ทั้งครอบครัว ทุศลผลบุญที่คุณแม่นั่งกัมมัฏฐานจะได้แก่สามีและลูกด้วย

ตอนนั้นผมก็ยังไม่ค่อยเชื่อนักเพราะยังไม่ศรัทธาหลวงพ่อก่อน และยังไม่เคยได้สัมผัสหลวงพ่อกับตัวเองเลย ในภายหลังเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจึงได้ตระหนักว่าคำกล่าวนี้เป็นจริงทุกประการ

คุณแม่มีศรัทธาและยึดมั่นในหลวงพ่อกันเป็นที่สุด สมัยนั้นหลวงพ่อก่อนท่านมีเวลาสอบอารมณ์ผู้ปฏิบัติทุกคนในวันพระ คุณแม่จะจดจำทุกชั้น ตอนที่หลวงพ่อบอกแล้วกลับมาปฏิบัติที่บ้านด้วยความพยายามและอดทนจริงๆ ผมมานึกๆ คุณแล้ว คนที่จะประสบความสำเร็จในทางสายนี้ได้ต้องเป็นคนที่มีความวิริยะอุตสาหะสูงสุด ต้องไม่ออกแนวศรัทธาและยึดมั่นในทางสายนี้ ปฏิบัติตามแนวคำสอนนี้อย่างแน่วแน่ทุกชั้นตอนเพราะไม่ใช่เรื่องที่จะสำเร็จกันได้ง่ายๆ หลวงพ่อก่อนท่านพูดเสมอว่า นั่งกันเดี๋ยวเดียวก็คุยแล้วว่าได้ชั้นนั้นนั่นนี่ สำเร็จนั้นสำเร็จนี้ ผมคุยตัวอย่างจากคุณแม่ของผมแล้วเห็นว่าไม่ใช่เป็นสิ่งที่ง่าย ๆ **คุณแม่ฝึกปฏิบัติทุกวันไม่ขาด ตั้งแต่สองทุ่มถึงห้าทุ่ม ตีสี่ตีหกโมงเช้าเป็นเวลาถึงสิบปีกว่า** ท่านจะนั่งสมาธิได้อย่างแนบแน่น เริ่มนั่งตั้งแต่ ๕ นาที ๑๐ นาที ๑๕ นาที เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มีนาฬิกาไว้ดูอยู่ตลอดเวลา

บางครั้งผมเห็นคุณแม่นั่งตัวตรง บางครั้งท่านก็นั่งขัดสมาธิหงายท้อง เดี่ยวก็ค่อยๆ นั่งตัวตรง ผมถามว่าทำไมคุณแม่ต้องนั่งหงายท้อง ท่านบอกว่าสมาธิแรงกว่าสติ พอผลอสติก็หงายท้องเลย ทั้งๆ ที่ยังขัดสมาธิอยู่ พอรู้ตัวก็ต้องใช้สติกำหนดขึ้นนั่งท่าเดิม เรื่องหนึ่งที่ผมเห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์ก็คือ การกำหนดเวลานั่งได้เช่น ต้องการจะนั่ง ๑ ชั่วโมง

๒ ชั่วโมง ๓๐ ชั่วโมง ๔๐ ชั่วโมง ก็สามารถกำหนดได้ โดยการอธิษฐานจิตเช่นจะนั่ง ๒ ชั่วโมง ก็อธิษฐานว่าจะขอนั่งสมาธิ ๒ ชั่วโมง (มีวิธีอธิษฐาน) เมื่อเริ่มนั่งสัก ๒-๓ นาที ก็จะเกิดสมาธิแนบแน่น และสมาธิจะคลายเมื่อถึงเวลา ๒ ชั่วโมง (จากคำบอกเล่าของคุณแม่) ผมเห็นว่าผู้จะปฏิบัติได้อย่างนี้ต้องผ่านการฝึกปฏิบัติมาอย่างมากกับการนั่ง โดยกำหนดเวลา ผมได้เห็นการนี้โดยกำหนดเวลาของคุณแม่บ่อย

วันหนึ่งท่านก็บอกว่าหลวงพ่อก่อนให้นั่ง ๓๐ ชั่วโมง เพราะคุณแม่กำลังจะเลื่อนไปปฏิบัติขั้นต่อไปจะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุญกุศลของคุณแม่เอง คุณแม่เข้าไปนั่งสมาธิในห้องซึ่งไม่เคยมีใครเข้าไปไหนเลยเพราะร้อนอบอ้าว คุณแม่เริ่มนั่งตั้งแต่วิชาหนึ่งทุ่มของวันหนึ่งและออกจากสมาธิเวลาตีสองของวันรุ่งขึ้นครบเวลา ๓๐ ชั่วโมงพอดี โดยไม่ได้เคลื่อนไหวไปไหนเลย คุณแม่บอกว่าไม่รู้สึกหิวหรือต้องการขับถ่ายใดๆ ระหว่างที่คุณแม่นั่งนั้นพวกเราที่เป็นห่วง คอยไปแอบดูทางหน้าต่าง แต่ตอนกลางคืนไม่มีใครกล้าเข้าไป ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๑ หลวงพ่อก่อนได้ให้คุณแม่ไปนั่งสมาธิที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๓๐ ชั่วโมง เพื่อเป็นการทดสอบคุณแม่ก็นั่งได้ ตอนนั้นคุณแม่อายุได้ ๕๕ ปี ผมคิดว่าการนั่ง

๓๐ ชั่วโมงนั้น ก็สูงสุดแล้ว แต่เมื่อปี ๒๕๓๐ หลวงพ่อก่อนให้คุณแม่นั่ง ๔๐ ชั่วโมง ท่านก็ยังทำได้

เรื่องหนึ่งที่ทำให้ผมเริ่มสนใจและศรัทธาหลวงพ่อก่อน ก็คือเรื่องการสอบอารมณ์ คุณแม่เล่าว่าเมื่อเวลานั่งสมาธิกันหลายๆ คน หลวงพ่อก่อนก็จะนั่งสอบอารมณ์ของแต่ละคนไปด้วย แม้แต่เวลาคุณแม่ที่นั่งที่บ้านท่านก็สามารถสอบอารมณ์ได้ คุณแม่บอกว่าเวลานั่งสมาธิจะเกิดนิมิตต่างๆ เป็นระยะๆ ซึ่งจะต้องจดบันทึกไว้ แล้วนำไปบอกหลวงพ่อก่อนทุกวัน หลวงพ่อก่อนจะเป็นผู้บอกว่าปฏิบัติถูกหรือผิด ควรแก้ตรงไหนที่ผิด จะเป็นเครื่องหมายบอกว่าผู้ปฏิบัติได้เดินทางมาถูกแล้วหรือไม่

มืออยู่ครั้งหนึ่งคุณแม่เล่าว่า หลวงพ่อให้ฉันสมาธิที่วัดพรหมบุรี หลวงพ่อก็นั่งกุมอยู่ด้วย คุณแม่บอกว่า เป็นการนั่งที่ทรามที่สุดในชีวิต ใจแทบจะขาดเสียให้ได้ มีแต่ความทุกข์ทรมานทรมาน จึงได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าไม่ผ่านก็ขอถวายชีวิต หลังจากได้รับทุกขเวทนาจนถึงที่สุด ดวงใจก็ขาดวับไป เปรียบเสมือนสายว่าขาดผึง เมื่อถูกพายุพัดแล้วมีความรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ใต้ร่ม โป๊ะ มีลมพัดเฉื่อยฉ่ำ รู้สึกเย็นชื้น มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก พอออกจากสมาธิก็พบว่าหลวงพ่อนั่งยิ้มแสดงความชื่นชมอยู่แล้ว ท่านบอกว่าคุณแม่ผ่านขั้นสำคัญที่สุดแล้ว แสดงว่าหลวงพ่อกำลังรู้ภาวะจิตของทุกคนได้เป็นอย่างดี

ผมเริ่มรู้จักหลวงพ่ोजรฐมากขึ้นเมื่อตอนผมบวชเป็นพระภิกษุที่วัดศรีสาคร ระหว่างเดือนเมษายน-พฤษภาคม ๒๕๐๑ ประมาณ ๔๐ วัน คุณแม่ให้ผมไปรักษามัมภูฐานจากหลวงพ่ोजรฐมาปฏิบัติ ผมเริ่มเรียนรู้ถึงแนวทางการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน หลวงพ่อสอนว่าผมมีเวลาปฏิบัติได้น้อย ก็ให้ได้พื้นฐานไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผมมีเวลาปฏิบัติอยู่ได้ เดือน ไม่ค่อยก้าวหน้าเพราะผมไม่ได้ประจำอยู่ที่วัดอัมพวัน แต่จิตอ่อนมนำและศรัทธาทางปฏิบัติของหลวงพ่อกมาก จึงได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ หลังจากลาสิกขาแล้ว ผมกลับไปเรียนต่อที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาและต่อที่ มศว ประสานมิตร จนได้ปริญญาตรี (กศ.บ.) ตลอดเวลาที่ผมศึกษาอยู่นั้นผมใช้ชีวิตสมาธิของหลวงพ่ोजรฐตลอดเวลาอย่างได้ผลดียิ่ง เช่น ก่อนจะอ่านตำรา ผมจะนั่งสมาธิก่อนประมาณ ๕ นาทีแล้วเริ่มดูหนังสือ จะสามารถทำความเข้าใจจดจำได้เป็นอย่างดี ผมพักอยู่ในหอพักประจำ ทั้งที่บ้านสมเด็จและที่ประสานมิตร ที่อ่านหนังสือมักมีเพื่อนมากมายผมใช้ชีวิตสมาธิช่วยจนสามารถที่จะศึกษาหาความรู้ได้ในทุกสถานการณ์ มีเสียงเอ็ดตะโรของเพื่อนหรืออากาศร้อนอบอ้าวก็ไม่เป็นปัญหา

หลักสำคัญของหลวงพ่ोजรฐให้ไว้สำหรับการฝึกวิปัสสนากัมมัฏฐาน ก็คือการมีสติกำหนดรู้เท่าทันสภาวะของจิตอยู่ตลอดเวลากำหนดรู้ทุกอิริยาบถของเรา เมื่อได้ฝึกปฏิบัติจนเป็นกิจนิสัยแล้วก็สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี ถึงคราวสุขก็ไม่สุขจนหลง ถึงคราวทุกข์ก็ไม่ทุกข์จนเหลือทน ทำให้เป็นคนมีสติ ช่วยขจัดความโลภ, โกรธ, หลง ลงได้มาก ผมนำไปใช้กับการทนต่อทุกขเวทนา ซึ่งอาจจะเกิดจากกายหรือจิตก็ตาม จะรู้เท่าทันทุกข์ที่เกิดขึ้น แม้เรื่องที่เกิดขึ้นจะร้ายแรงเพียงใดก็ตามก็สามารถทำให้สงบ โดยใช้สติกำหนดรู้ แล้วค่อยหาวิธีแก้ไขไปตามเหตุผลที่ควรจะเป็น ใช้การแผ่กุศลจิตให้ทั้งมิตรและศัตรู โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ จนทำให้มีความรู้สึกละโลกนี้ผมมีแต่มิตรทั้งนั้น

มีเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างที่ผมได้รับฟังจากคุณแม่ ในการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานกับหลวงพ่อบางเรื่องอาจจะเป็นการบังเอิญ บางเรื่องก็เหลือเชื่อ ซึ่งผมก็มักจะบอกกับคุณแม่ว่าอย่าไปเล่าให้ใครเขาฟัง เพราะเขาอาจจะคิดว่าคุณแม่เพื่อฝันหรืออวดคุณธรรมคุณธรรม เพราะระดับจิตของคนไม่เหมือนกัน ผมจะขอนำมาเล่าบ้างเพียงเพื่อให้เห็นว่า

เมื่อได้ปฏิบัติถึงขั้นแล้วอาจจะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างนี้ขึ้นได้

เรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผมเองก็คือขณะที่ผมกำลังศึกษาอยู่ที่ มศวประสานมิตร ประมาณปี ๒๕๐๔ ผมวางแผนจะไปเที่ยวที่ มศว.บางแสน ในการแข่งขันกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ ตอนกลางคืนผมฝันว่า

คุณแม่ไปหาที่หอพักของมหาวิทยาลัย รุ่งเช้าผมก็ไม่คิดใจอะไรนัก เตรียมตัวขึ้นรถจะไปกับเขา พอรถเคลื่อนออกไปไม่รู้ว่ามီးอะไรคลใจให้ต้องโอดลงจากรถ เดินกลับหอพักเสียดาย ๆ ในใจก็นึกถึงความฝันตอนกลางคืน แต่ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะคุณแม่ไม่เคยไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย และก็ไม่มีใครที่บ้านเคยไปด้วย ผมนั่งทำงานอยู่ประมาณเกือบเที่ยงวัน เพื่อนมาบอกว่า มีคนมาหา คอยอยู่ที่ห้องโถง พอผมลงไปก็พบคุณแม่กับบุญมี (หลานสาว) ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเลย ทั้งดีใจและตกใจว่า คุณแม่มาได้อย่างไรเพราะทั้งสองคนนั้นไม่เคยไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย

ท่านเล่าให้ฟังว่าคิดถึงผม อยากจะมาเยี่ยม ตอนกลางคืนได้อธิษฐานจิตบอกว่า “ทีดเมือง รุ่งนี้แม่จะไปเยี่ยมนะ ให้คอยรับด้วย” พอรุ่งเช้าก็ขึ้นรถไปกรุงเทพฯ กันแต่เช้า พอถึงตลาดหมอชิตก็ยังหวังว่าผมจะไปรับ แต่เมื่อคอยแล้วไม่เห็นผมไปรับ ก็ตัดสินใจจะขึ้นรถเมล์ไปหาเลย ไม่เคยมีใครไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย แม้แต่ชื่อก็ยังไม่รู้จัก ถามเด็กกรวดว่า ไปวิทยาลัยสรรพสามิตไปทางไหน ลูกชายมาเรียนครูที่สรรพสามิต พวกเด็กกรวดจะพอฟังได้ว่าที่คุณแม่ถามนั้นคือ มศว.ประสานมิตร ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียกกันสั้น ๆ ว่าประสานมิตร จึงบอกให้ขึ้นรถเบอร์ ๑๘ ให้นำไปจนสุดทางแล้วจึงลง แล้วให้ถามเด็กกรวดใหม่ว่าจะขึ้นรถคันไหนไปประสานมิตร เป็นที่น่าอัศจรรย์คุณแม่ไปหาผมที่ประสานมิตรจนได้ ท่านที่เคยไป มศว.ประสานมิตร คงจะทราบดีว่าไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลยที่จะไปโดยรถเมล์ ครั้นจะขึ้นรถแท็กซี่ก็กลัวถูกหลอกหลวง

หลวงพ่อบอกว่า ธรรมดาจิตของคนทั่วไปจะกระจัดกระจายพุ่งชนานไม่มีพลังแต่เมื่อใดก็ตามที่เราสามารถรวมจิตให้เป็นหนึ่งเดียว ก็จะมีพลังอำนาจมหาศาลซึ่งเรียกว่าพลังจิต สามารถทำอะไร ๆ ได้ อย่างที่เราไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปได้ เช่น การใช้โทรจิต คือการติดต่อกันโดยใช้จิต หลวงพ่อเล่าว่า พระเครื่องที่ท่านสร้างนั้น ท่านสั่งช่างให้ทำโดยทางโทรจิต คุณแม่ก็เล่าถึงพลังจิตที่เกิดขึ้นกับท่านอยู่หลายเรื่อง เช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านไปเที่ยวเขาวงพระจันทร์ที่จังหวัดลพบุรีกับคณะภรรยา ตอนนั้นท่านอายุ ๖๐ กว่าแล้วใครที่เคยไปขึ้นเขาวงพระจันทร์ก็คงจะทราบว่าสูงเพียงใด มีหลายคนที่พักคอยอยู่ข้างล่าง พวกอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน หรือแม้แต่ก่อนกว่าท่านก็ไม่มีใครกล้าขึ้น

คุณแม่คิดว่า เมื่อมาแล้วต้องลองขึ้นดูแล้วหลังจากนี้แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้ขึ้นอีกแล้ว จึงตัดสินใจเดินขึ้นไปตามบันไดกับเขา ระยะแรก ๆ พวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ แรงดีก็แซงขึ้นหน้าไป มีเด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งแซงขึ้นหน้าไป เหลียวมองดูคุณแม่แล้วซุบซิบกันเหมือนกับจะบอกว่ายายแก่คนนี้จะขึ้นไปถึงยอดกับเขาหรือ ท่านเดินขึ้นอยู่พักใหญ่เห็นว่าดีมีเหนื่อยแล้วก็ลองใช้การกำหนดจิตจนเกิดสมาธิ และเกิดพลังขึ้นในร่างกาย ทำให้มีความรู้สึกเหมือนกับตัวเขาเดินขึ้นไปได้อย่างสบาย ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย แซงขึ้นหน้าคนอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ แล้วผ่านกลุ่มเด็กหนุ่มที่นั่งพักอยู่ริมบันไดมองดูท่านอย่างแปลกใจ เป็นเด็กหนุ่มกลุ่มเดียวกันกับที่ซุบซิบกันเมื่อตอนเดินแซงขึ้นหน้าท่านนั่นเองคุณแม่เดินขึ้นไปจนถึงยอดเขาวงพระจันทร์ในเวลาอันรวดเร็วไม่มีใครตามทัน นั่งคอยอยู่พักใหญ่พวกที่มาด้วยกันจึงได้ขึ้นไปถึง

คุณแม่ไม่ค่อยได้ใช้พลังจิตบ่อยครั้งนัก จะใช้ก็ต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมจะไปดูงานที่ประเทศแคนาดาเมื่อปี ๒๕๑๘ ตอนนั้นคุณแม่ยังอยู่ที่บ้าน จะมาวัดในวันพระเท่านั้น คุณแม่จะต้อง

ไปส่งผมในวันรุ่งขึ้น แต่ไม่มีโอกาสจะได้บอกเล่ากับหลวงพ่อเลยเพราะยังไม่ถึงเวลามาวัด **จิตลองใช้โทร** จิตกับหลวงพ่อบอกกลางคืนบอกว่า ไม่มีอะไรจะให้กับลูกเพื่อคุ้มครองตัวในการเดินทางไปเมืองนอก หลวงพ่อก็บอกคาถาให้ ๕ คำเอาไว้ป้องกันตัว คุณแม่จึงจดใส่กระดาษไว้ ตอนไปส่งผมที่สนามบินดอนเมือง ก็ส่งให้ผมแล้วบอกว่า หลวงพ่อก็ให้คาถาไว้ป้องกันตัว ท่องให้ขึ้นใจจะป้องกันเหตุต่างๆ ได้ ผมก็ได้อ่านคาถานี้ตลอดการเดินทาง

มีอยู่ตอนหนึ่งของการเดินทางจากญี่ปุ่นไปเกาะซอนโนลูลู เครื่องบินจะต้องบินเหนือมหาสมุทร เป็นเวลาถึง ๑๐ ชั่วโมง เหลืออีก ๔ ชั่วโมง จะถึงซอนโนลูลูก็เกิดพายุปะทะเครื่องบินขึ้นไปทั้งลำ ผมมีความรู้สึกเหมือนนั่งเรือหางยาววิ่งปะทะลูกคลื่น ผมไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อนเลย ครั้งนั้นจึงเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิต แต่ผมไม่รู้สติกลัวหรือตื่นตื่น เพราะผมบริกรรมคาถาของหลวงพ่อ ทุกครั้งที่มีความเสี่ยงอันตราย ผมรู้สึกปลอดภัยและทำได้ มีสติดี ไม่หวั่นไหว **เพื่อน**ของผมที่ไปด้วยกัน บางคนนั่งหันซีกตัวสั้น เครื่องบินวิ่งฝ่าพายุอยู่เกือบชั่วโมงจึงพ้น ทุกคนรู้สึกโล่งอกผมใช้คาถาของหลวงพ่อดลอดมาราจนทุกวันนี้ เนื่องจากผมยึดมั่นและศรัทธาในหลวงพ่อและคุณแม่มาก ทุกครั้งที่ผมใช้คาถานี้จึงมีความรู้สึกปลอดภัยและมีสติ คาถามี ๕ คำคือ **อุ มะ พัด พา ยะ อุ พัด อะ หัง** คาถาแต่ละคำมีความหมายในตัวเอง ผมจำไม่ได้ ถ้าท่านอยากรู้จะต้องถามหลวงพ่อเอาเอง

ในเรื่องการไม่ชอบอธิปาฏิหาริย์ของคุณแม่นั้น เป็นหนทางที่ทำให้คุณแม่ได้หลุดพ้นจากการยึดติดและพอใจในพลังอำนาจมาแล้ว ท่านเล่าให้ฟังว่าสมัยที่ท่านปฏิบัติในระยะแรกๆ ท่านมีความรู้สึกว่าท่านมีพลังจิตสูงมาก นั่งเพียง ๒-๓ นาที ก็เกิดสมาธิเนิบแน่น มีพลังนี้ก็อยากจะรู้อะไรเห็นอะไรก็รู้ได้ เห็นได้ทันที **ท่านระลึกชาติย้อนหลังได้ถึง ๗ ชาติ** สามารถรู้อดีต รู้ปัจจุบัน รู้อนาคต ได้อย่างนับล้าน หลวงพ่อบอกว่าท่านกำลังอยู่ในระยะของการเข้าสู่สมถกัมมัฏฐานซึ่งผู้ปฏิบัติทุกคนต้องผ่านสมถกัมมัฏฐานก่อน ส่วนมากคนจะคิดว่าตนสำเร็จแล้วเพราะจะเกิดอธิปาฏิหาริย์มากมาย เนื่องจากเป็นระยะที่มีพลังจิตสูงมาก อยู่ยงคงกระพัน เหาะเหินเดินอากาศนั่งทางในสามารถรู้ได้ทุกอย่าง เมื่อมีอธิปาฏิหาริย์คนก็จะศรัทธา ลากสักการะก็จะตามมา **จิตใจที่เคยมันอยู่กับการปฏิบัติธรรม ก็จะคลอนคลายไม่สามารถเดินทางไปสู่การหลุดพ้นได้** ระยะที่**คุณแม่ตัดสินใจไม่ยึดติดในอธิปาฏิหาริย์ใด ๆ** หลังจากผ่านขั้นนี้แล้ว ท่านยกว่าพลังอำนาจก็ลดลง เสื่อมลง ท่านก็ปฏิบัติต่อไปในแนวทางที่ได้ตั้งใจไว้หลวงพ่อบอกว่าเป็นการปฏิบัติ **ไปสู่วิปัสสนากัมมัฏฐาน**นั่นเอง

หลวงพ่อบอกเคยพูดเสมอว่า**ท่านไม่ได้สอนวิปัสสนากัมมัฏฐานเฉพาะคนธรรมดาเท่านั้น** ท่านยังสอนผีและเทวดาด้วย ครั้งแรกผมฟังก็ยังไม่เชื่อสนิทนัก แต่เมื่อผมคุยกับคุณแม่แล้วก็เชื่อว่าเป็นจริง เพราะคุณแม่ก็มีประสบการณ์ในการสอนผีเหมือนกัน ท่านบอกว่าคุณแม่ที่ตายไปแล้ว บางคนก็เคยรู้จักกันเคยมาปฏิบัติธรรมก็มาหา บางคนคุณแม่ชักชวนมาปฏิบัติธรรมก็มาปฏิบัติ บางคนก็ไม่มา บางคนก็มาอยู่เฉยๆ ไม่ปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับพื้นฐานจิตของแต่ละคน คุณแม่บอกว่าผิมนั่งสมาธิได้ดีกว่าคน นั่งนาน อดทน คุณแม่

ชวนมาปฏิบัติธรรมวิปัสสนาอยู่ด้วยหลายคน นาน ๆ ไปพวกเขาก็บอกว่า จะไปจุดแล้วก็หายไป บางครั้ง ขณะที่คุณแม่นั่งสมาธิอยู่ก็มีผีเป็นจำนวนมากมาหาเพื่อขอรับส่วนบุญกุศลและขอเรียนวิปัสสนากัมมัฏฐาน

หลวงพ่อนับว่าเป็นหมอชั้นเยี่ยม ท่านไม่เพียงแต่จะรักษาจิตของคนเท่านั้น ท่านยังสามารถรักษา ร่างกายของคน โดยใช้พลังจิตได้อีกด้วย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ คุณแม่ได้ป่วยเป็นหวัด มีอาการไอ เหนื่อยมาก ตอนนั้นคุณแม่ยังอยู๋บ้าน มาวัดเฉพาะวันพระ ผมจึงพาคุณแม่ไปตรวจที่โรงพยาบาลขุนสวรรค์ สิงห์บุรี คุณหมอวิชัยสั่งให้เอ็กซเรย์พบว่า ปอดข้างซ้ายมีสีขาวทั้งหมด แสดงว่าเป็นน้ำท่วมปอด จึงสั่ง ให้ไปตรวจที่โรงพยาบาลโรคทรวงอก นนทบุรี ผลการตรวจหมอเจาะเอาน้ำ ออกมาได้ถึง ๑.๓ ลิตร หมอ สงสัยว่าคุณแม่อยู่ได้อย่างไรไม่แสดงอาการ เพราะปอดมีน้ำ ขนาดนี้ต้องเหนื่อยมาก หน้ได้เจาะชาย โคนงด้านซ้าย เพื่อตัดเนื้อหุ้มปอดไปตรวจด้วย

คุณแม่บอกว่า ตอนเขาเจาะชายโคนงนั้น ท่านเข้าสมาธิแล้วนิมิตว่า เป็นการใช้กรรมอันเกิดจาก ท่านฆ่างูเหลือมตัวหนึ่ง ผมยังจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้ดี งูเหลือมยาวราว ๓ เมตรครึ่ง มากินเป็ดตอน กลางคืน คุณพ่อถือจอบลงไปดู ตามด้วยคุณแม่ ผม และพี่สาว งูเหลือมเห็นแสงตะเกียงจึงเลื้อยหนีเข้าป่า กระจาย คุณพ่อไม่กล้าแทง เจ็บจนมวอยู่ คุณแม่โมโหจึงคว้าจอบแทงเอง ลูกอ่อนหางของงู ผมเห็นงูดิ้น และพันด้ามจอบจนเป็นเกลียวน่ากลัว พวกเราจึงงูเหลือมจนตาย

ผลจากการตรวจนี้ จากปอดและเนื้อหุ้มปอด ปรากฏผลว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายที่ปอดข้างซ้าย ถ้าไม่รักษาจะตายภายใน ๕ เดือน ถ้ารักษาอาจจะอยู่ได้ถึง ๑ ปี เพราะขณะนั้น มะเร็งได้กินถึงเนื้อหุ้ม ปอดแล้ว ผมตกใจมาก พี่สาวสองคนนั้งร้องไห้ คุณแม่ยังไม่ทราบ เพื่อความแน่ใจจึงให้ลูกของน้ำเอาฟิล์ม ไปให้เพื่อนที่สถาบันมะเร็งดู ก็ได้รับคำตอบเหมือนกัน ผมได้มาราบนมัสการให้หลวงพ่อบุญคุณ ท่านก็ บอกว่าทราบแล้วเป็นที่ปอดข้างซ้าย ท่านก็พยายามช่วยอยู่ เมื่อเอาน้ำ ออกแล้วคงจะดีขึ้น ผมให้คุณแม่พักรักษาตัวอยู่ราว ๒ สัปดาห์

คุณแม่เล่าว่ามีอยู่คืนหนึ่ง ท่านนอนอยู่ได้ยินเสียงแตรรถ จำได้ว่าเป็นเสียงรถหลวงพ่อบุญคุณ ลวงพ่อบุญคุณยืนอยู่ข้างเตียงบอกว่าไม่เป็นไรจะช่วยเหลือแล้วก็ได้เดินกลับไป คุณแม่ดีใจมากที่หลวงพ่อบุญคุณ อากาศดีขึ้นมาก ผมพาคุณแม่ไปพักอยู่ที่บ้านของผม(บ้านพักครู รร.สิงห์บุรี) ตั้มาแผนโบราณให้กินหลาย ขนานรวมทั้งของคุณหมอสมหมายด้วย ราว ๓ เดือน ก็พาไปเอ็กซเรย์ที่พญาไทเอ็กซ์เรย์ปรากฏผลว่า เหมือนเดิม ผมปรึกษาคุณหมอสมหมาย ท่านบอกว่ายาแผนโบราณต้องให้ควบคู่กันกับยาแผนปัจจุบันที่ใช้ รักษาโรคมะเร็ง ผมจึงไปซื้อมา ๑ ชุด ราคา ๖,๕๐๐ บาท จะให้คุณหมอสมหมายรักษาชุดนี้ ขณะใช้จะ ทรมาณคนไข้มาก รับประทานอาหารไม่ได้ อาเจียน ผมจะร่ว และก็ไม่รู้ว่าจะหายหรือไม่ ผมมา ตริครองดู เห็นว่าคุณแม่อายุมากแล้ว ตอนนั้นอายุ ๗๐ ปี จะทรมาณท่านเปล่าๆ ถ้าใช้ยาแล้วท่านตายไป คนก็จะบอกว่าเป็นเพราะผมทำ

เมื่อผมไปหาหลวงพ่อบุญคุณ ท่านก็บอกว่า ให้คุณแม่มาอยู่วัด ท่านจะช่วยรักษาทางจิตให้ แล้วให้กินยา สมุนไพรควบคู่ไปด้วย ผมจึงให้คุณแม่มาอยู่วัด ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๒๖ เป็นต้นมา ผมมอบยาชุด นั้นให้คุณแม่ไป

ตอนนี้คุณแม่ยังไม่ทราบว่าท่านเป็นมะเร็ง ผมได้แต่บอกว่าเป็นเชื้อหุ้มปอดอักเสบ ให้คุณแม่รักษาตัวเองแล้วหลวงพ่อก็จะช่วยอีกแรงหนึ่ง ท่านก็ปฏิบัติมาตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะนี้ ท่านนั่งสมาธิ มีความรู้สึกว่าร่างกายเจ็บแปลบปลาบไปหมด และเหมือนมีอะไรพุ่งออกไปจากตัวท่านทุกสาขา คุณแม่ระลึกได้ว่าหลวงพ่อกำลังช่วยรักษา หลังจากนั้นท่านก็รู้สึกดีขึ้นและหายเป็นปกติ ขอบดาที่เคยคล้ำก็หายไป หลวงพ่อบอกว่าคุณแม่ได้ตายไปแล้ว แต่ด้วยบุญบารมีที่ท่านได้สร้างสมาจากการปฏิบัติธรรม และช่วยสั่งสอนให้คนปฏิบัติธรรม จึงช่วยให้มีชีวิตขึ้นใหม่ คุณแม่มาทราบที่ท่านเป็นมะเร็งประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เพราะหลวงพ่อดีเล่าให้ผู้ที่ เป็นมะเร็งคนหนึ่งฟังว่า การนั่งสมาธิสามารถรักษามะเร็งให้หายได้ ตัวอย่างเช่น แม่ส้ม เป็นต้น ชายคนนี้นั้นจึงมาถามคุณแม่ว่า เป็นมะเร็งหรือ หลวงพ่อบอกว่ารักษาหายแล้ว ใช่ไหม คุณแม่จึงทราบตอนนี้เองว่าท่านเป็นมะเร็ง

ผมเคยจะคิดพาคุณแม่ไปเอ็กซเรย์ว่าคุณแม่หายแล้วหรือยัง ปรีกษาหลวงพ่อดีแล้ว ท่านบอกว่า อย่าไปตรวจเลย เดี่ยวเห็นโน้นเห็นนี่แล้วทำให้ไม่สบายใจ แม่ใหญ่อายุมากแล้ว อย่าไปทรมานเลย แยกอมสละชีวิตเพื่อพระศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จะเป็นจะตายก็คงไม่เสียดายชีวิต ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่หลวงพ่อดีพูด คุณแม่ไม่เคยกลัวตาย ถือเป็นเรื่องธรรมดาท่านอุทิศชีวิตเพื่องานของหลวงพ่อดีงานอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยขจัดอวิชชาของมนุษย์ ให้เข้าใจหลักปฏิบัติธรรมอันถูกต้องและแท้จริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณแม่รู้ดีแล้วว่าเมื่อท่านตายไปแล้วท่านจะไปอยู่ที่ไหน คงจะเป็นเพราะบุญบารมีของคุณแม่ที่ได้สร้างสมาประกอบกับพลังจิตของหลวงพ่อดีที่พยายามรักษาและยาแผนโบราณที่คุณแม่รับประทานทุกวัน จึงช่วยให้คุณแม่ยังคงมีชีวิตอยู่มาตราบเท่าทุกวันนี้ เป็นแม่ใหญ่ของผู้ใคร่ปฏิบัติธรรมทั้งหลายเป็นกำลังสำคัญของหลวงพ่อดีที่จะช่วยกันสืบทอดพระศาสนาต่อไป

หลวงพ่อดีนี้ นอกจากท่านจะส่งเสริมในเรื่องการปฏิบัติธรรมแล้วท่านยังส่งเสริมในส่วนการศึกษาอีกด้วย ท่านมีความประสงค์อยากให้สถานศึกษาต่าง ๆ ได้ใช้ประโยชน์จากวัดอัมพวันในการอบรมบ่มนิสัยเยาวชนให้มากที่สุด

ในส่วน of โรงเรียนสิงห์บุรีนี้ ท่านให้ความสนใจมาก เพราะถือว่าเป็นโรงเรียนใหญ่และท่านเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนสิงห์บุรี ท่านให้ความเมตตาและช่วยเหลือโรงเรียนสิงห์บุรีตลอดมา ท่านมีส่วนช่วยให้โรงเรียนสิงห์บุรีสมัยผู้อำนวยการ *ชลิต เจริญศรี* ได้รับบริจาคหม้อแปลงไฟฟ้าขนาด ๒๕๐ KVA จากนายห้างสมเจตน์ เจ้าของบริษัทศิริวัฒน์ ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๖

สมัยที่ผมมาเป็นผู้ผู้อำนวยการของโรงเรียนสิงห์บุรี หลวงพ่อดีให้ความเมตตาตลอดมา รับเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ในงานทอดผ้าป่าสามัคคี เพื่อสร้างประปาขึ้นใช้เองในโรงเรียนเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๓ ได้รับเงินบริจาคประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ท่านยังบริจาคเงินติดตั้งตู้น้ำเย็นให้นักเรียนดื่มอีก ๒ ตู้ เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท และช่วยเป็นประธานในงานทอดผ้าป่าสามัคคีเพื่อสร้างห้องสมุดของโรงเรียนสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ได้รับเงินบริจาคประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท หลวงพ่อดีมีส่วนช่วยสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่โรงเรียนสิงห์บุรีอย่างมาก นับเป็นบุญของนักเรียน

โรงเรียนสิงห์บุรีที่มีหลวงพ่อดีใจคุณให้ความอนุเคราะห์เสมอมา ขออำนาจแห่งกุศลผลบุญที่หลวงพ่อดีใจสร้างสมมาโปรดจงเป็นพลวปัจจัยคลบบันดาลให้หลวงพ่อดีใจมีพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง หายจากโรคาพยาธิทั้งมวล ได้เป็นที่พึ่งของพวกเราผู้ใฝ่ในธรรมทุกคน

บันทึก

อันที่จริงผมตั้งใจจะเขียนเรื่อง “หลวงพ่อดีใจที่ผมรู้จัก” แต่เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วผมรู้เรื่องของหลวงพ่อดีใจผ่านทางคุณแม่ของผม ผมจึงจำเป็นต้องเขียนเรื่องของท่านทั้งสองควบคู่กันไป บางเรื่องที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว ผมอาจจะจดจำผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงบ้าง ก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ เรื่องของคุณแม่นั้นยังมีอีกมากมายซึ่งผมไม่มีโอกาสที่ซักถามพูดคุยด้วย เป็นประสบการณ์ที่ท่านได้รับระหว่างการปฏิบัติ ได้เรียนรู้ด้วยตัวท่านเอง และยังคงจำได้เป็นอย่างดี

ประสบการณ์ของคุณแม่ส้ม

(นับเป็นบุญแม่ส้มกรุณาเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาให้ฟัง จึงถือโอกาสบันทึกต่อท้ายไว้ ณ ที่นี้ด้วย)

สมพร แมลงภู'

๕ ก.ค.๑๕

ทางทะเล

สมัยเมื่อมาอยู่วัดอัมพวันใหม่ ๆ หลวงพ่อสั่งให้ลับมีดให้คม เอาไว้ถางหญ้า ฟันให้ตะไปเลย พบกอไผ่ก็ฟันเข้าไป

ฉันทกลับมานั่งกรรมฐาน ราว ๆ ๓๓ เห็นเป็นกอไผ่จริง ๆ อยู่ข้างถนนหน้าวัดอัมพวัน สมัยก่อนนั้นมันจริง ๆ ฉันทก็ฟันเสียจนทะเลเป็นทางไปเลย

พอฟันทะเลแล้ว ก็ผ่านไปได้ ไปพบปลายไม้ไผ่สะอู๋ ก็นึกขึ้นมาได้ว่า อ้อ นี่หลุดจากโน้นแล้ว ยังมีนี่อีกหรือ ยังมีไม้หักขวางอีก จึงเดินเลี้ยวปลายไม้ไป

เดินเข้าทางไปเลย เพราะเห็นทางแล้ว เดินตามทางไปเรื่อย ๆ พบบ้านหลังหนึ่งไม่มีคนอยู่ มีเสียงบอกว่า ที่เห็นเป็นเมืองนิพพาน

ฉันทก็เหยียดดูไปรอบ ๆ มองไม่เห็นขอบฟ้า ป่าไม้ ต้นไม้สักต้นก็มี มีแต่ทรายเป็นแก้วใสละเอียด อ่อนนุ่มเท้าเวลาเดิน บ้านเป็นไม้เก่าชั้นเดียว

ฉันทนั่งดู ๆ อยู่เห็นพระเดินมาจึงลงนั่งพนมมือ ใจรู้สึกว่าจะไม่ใช่พระธรรมดา เป็นพระอรหันต์ ฉันทก็ให้ท่านจนสุดแถวนับได้ ๑๑ องค์ พอสุดแถวฉันทก็เดินต่อท้ายเลขรวมเป็น ๑๒

เดินตามท่านไปทางทิศเหนือ ดูตะวันยังอยู่สูง แต่แดดไม่ร้อนเลยสว่างแต่ไม่ร้อน ไม่ได้ใส่รองเท้าเดินกับทรายแต่ไม่ร้อน เดินมาเย็นตลอดตามท่านไปจนเลี้ยวโค้งกลับ ฉันทก็รู้ว่ากำลังนั่งกรรมฐานอยู่ใหญ่

ระลึกชาติ

หลวงพ่อบอกว่า ฉันทเคยทำกรรมฐานมา ๗ ชาติแล้ว มาชาตินี้ปฏิบัติได้ครบ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ท่านก็บอกถึงแล้ว ฉันทก็เลยนั่งช้อนไปดูจึงได้รู้ว่า

ชาติที่ ๑ (ถอยหลังไป ๖ ชาติ) เกิดเป็นคนผู้ชาย เคยฝึกพุทธโธ ใช้รูปจุดเวลาปฏิบัติ มองเห็นก้านรูปเต็มส้อมเลย ได้อธิษฐานในชาตินั้น ขอให้พบอาจารย์ที่สอนในพงวิปัสสนาเพราะที่ทำอยู่ขณะนั้นเป็นสมณะ จึงได้มาพบในชาติที่ ๗ ซึ่งเป็นชาติปัจจุบัน

ชาติที่ ๒ เกิดเป็นเทวดา เป็นผลจากกุศลที่เคยปฏิบัติเมื่อชาติก่อน

ชาติที่ ๓ เกิดเป็นเทวดาชั้นต่ำลงมา เพราะไม่ได้เจริญกุศลเพิ่มขึ้น ได้จุติเป็นเทวดาฝ้าพระทวารในวังกรุงศรีอยุธยา เจ้าวังนี้มีพระราชธิดาสายงามมาก เกิดมีจิตปฏิพัทธ์ในพระราชธิดา เลยถูกเทพเบื้องบนสาปให้เกิดเป็นผู้หญิงตลอดไป

ชาติที่ ๔ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ในวังเมืองสุโขทัย ชาตินี้ได้เคยสอนกรรมฐานให้แก่คนจำนวนมาก เวลาเสร็จจากการรบทัพจับศึกมานั่งปฏิบัติกรรมฐานกัน ชาติปัจจุบันนี้จึงมีผู้คนมาปฏิบัติกันมาก

ชาติที่ ๕ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา สิ้นชีวิตเมื่ออายุ ๑๗ ปี

ชาติที่ ๖ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ใกล้วัดพรหมบุรี มีลูก ๔ คน สามเป็นโรคคันทั้งตัวนำพาะ ฉันบอกให้เขากลับไปอยู่บ้านกับพ่อแม่เถอะ ไม่ต้องห่วงลูกหรอก ฉันจะเลี้ยงเอง เขาก็ร้องไห้กลับไปอยู่กับแม่ ตอนนั้นกำลังสร้างศาลาวัดพรหมบุรี สามได้ลักเชือกก้านมะพร้าวของวัดมา พอเขาไปอยู่กับแม่แล้ว ฉันก็นำไปคืนวัดหมด ชาตินี้อายุ ๕๐ กว่าก็ตาย

ชาติที่ ๗ (ปัจจุบัน) พ่อแม่แต่งงานกันเดือน ๑๒ เขาไปยกข้อฟ้าที่วัดพรหมบุรี เขาเดินคู่กันมา พ่อก็สวย แม่ก็สวย พ่อหนุ่มโง่กระเบนไส้เสียปาน รู้สึกรักเขามาก เหมือนเห็นก่อนตาย เพราะที่บ้านกับวัดพรหมบุรีไม่ไกลกัน พอตายแล้วก็เกิดเลย

ตอนเกิดเกิดที่บางงา อ.พรหมบุรี ตอนที่นั่งดูอยู่นั้นเห็นลูกชายคนโตก็ตาย และมาเกิดแล้ว เป็นทหารมาอยู่กับลูกสาวคนโต ลูกสาวก็ให้มาช่วยฉัน และขอให้ฉันบวชให้

ฉันก็เลยคิดว่าคนนี้เป็นอย่างไรถึงสนิทสนม เรียกแม่ใหญ่ทุกคำ เพราะในอดีตนั้นพอมีลูกชาย จิตมีสัญญาจะต้องบวชลูก แต่ยังไม่ทันบวช ฉันก็ตายเสียก่อน

ลูกอีก ๒ คนก็เคยพบ เขาเคยมาหาอยู่ทางภาคอีสาน มาช่วยทำงาน ลูกผู้หญิงยังมีชีวิตอยู่ ตอนที่ฉันนั้นอายุ ๘๐ กว่าแล้ว ยังอยู่ที่บางงา

สามได้มาเกิดเป็นสุนัขอยู่ที่ตลาดสิงห์บุรี ฉันเห็นเขาก็รักและสงสาร เพราะเป็นขี้เรื้อนและเป็นแผลทั้งตัว พอพมารถาก็หาย เวลาฉันเดินจงกรมเขาก็เดินด้วย เวลานั้นก็มานั่งด้วย จึงนั่งดูรู้ว่าเป็นสามิเมื่อชาติที่แล้ว ตามมาให้เราใช้หนี้ที่ให้เขากลับไปอยู่กับแม่ ไม่ได้ดูแลรักษาเขา

คนที่พบกันในชาตินี้ส่วนใหญ่เคยพบกันเมื่อชาติที่ ๔ รู้สึกมีความผูกพันกับสถานที่วัดอัมพวันมาก ทรัพย์สมบัติ ที่ฝังไว้เห็นหมด พระทองคำมีเยอะ ทรัพย์สมบัติเขาเคลื่อนที่ได้ เขามีเจ้าของเฝ้าอยู่ที่เห็น หลวงพ่อว่าจริงทั้งนั้น หลวงพ่อขอที่ไม่ให้ถ้าให้ต้องมีตัวตายตัวแทน

เข้าผลสมาบัติ

หลังจากที่ฉันนั่งกรรมฐานที่บ้านตามคำสั่งของหลวงพ่อเข้าไปซัปดาห์นี้นั่ง ๖ ชั่วโมง วันที่สองนั่ง ๒ ชั่วโมง ไปถึง ๑๐ ชั่วโมง แล้วก็ขึ้นไป ๑ ชั่วโมงใหม่อีก ทำอย่างนั้นอยู่ ๔ ปี

หลวงพ่อได้สั่งให้ไปที่เรือนยายแถม อยู่ฝั่งตรงข้ามบ้านฉันที่บางมอญเพื่อทดลองให้นั่งกรรมฐานตามที่ หลวงพ่อสั่ง

ในวันนั้นหลวงพ่อให้ฉันนั่งคนเดียว กำหนดจิตที่พองยุบ จิตดับที่พองยุบ พอจิตเข้าแล้วตัวแข็งหมดนั่งไปได้ ๑๕ นาที หลวงพ่อให้แม่พาเอามือจับก่อน แล้วจึงให้เอาเข็มแทง ปรากฏว่าแทงไม่เข้า เลือดไม่ออก แข็งทั้งตัว

ตอนนั้นมีคนนั่งดูกันหลายคนเป็นกลุ่ม หมอชลอก็นั่งอยู่ เขากำลังสูบยาอยู่ เขาสูบเสียดังที่เห็นเพราะแสงมาเข้าตา

เขาก็เอาบุหรี่นั้นเข้ามาเหยงไปที่รูจมูก ควันขึ้นเพดาน ก็อัดไว้ไม่ให้ขึ้น ควันก็ออกมาข้างนอก รู้สึกร้อนนิดหน่อย แต่ไม่รำลึกเขานั่งหันหลังให้หลวงพ่ ท่านจึงไม่เห็นที่หมอชลอกเอาบุหรี่เหยงจมูกฉันฉันก็ไม่ได้บอกให้ หลวงพ่อฟัง

วันนั้นนั่ง๒๐ นาที เป็นการทดลองกัน ก่อนหน้านั้น ฉันเคยเข้ามาหลายครั้งแล้ว ครั้งแรกที่เข้าได้ตอนที่ปวดเต็มที่แล้วเจ็บก็ดับปุ๊บไป รู้สึกตัวเหมือนนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ เย็นสบาย สมัยอยู่ วัดพรหมบุรี

ครั้งต่อมาดับแบบดังพุธาเลยไปโผล่ที่เมืองบาดาล เห็นเป็นอุโมงค์และคูหาอยู่ข้างล่าง แลเห็นพระบรมสารีริกธาตุอยู่ใต้พื้นดิน มีไฟสว่างไสวแบบไฟนีออน ติดอยู่รอบ๔ ทิศมองโล่งเข้าไป แลเห็นพระธาตุอยู่ทางทิศเหนือ ฉันก็เข้าไปเดินนมัสการ พอกราบเสร็จก็เลิกกรรมฐานพอดี

ต่อมาหลวงพ่ให้มาปฏิบัติในโบสถ์ ท่านให้ยื่นกำหนด ให้ฉันปฏิบัติคนเดียว ให้มีคนยืนสองข้าง ท่านกล่าวว่า จะล้ม ปรากฏว่าไม่ล้ม

ตอนที่ทดลองนั้น ไม่ได้เดินจงกรม กำหนดยื่นหนอ พอดั่งอธิษฐาน ขอให้สมาธิแน่วแน่มจิตเข้าผลสมาบัติก็ทันที เขาก็ดับไปตามที่กำหนด กำหนดพองหนอ ยุบหนอ ๓-๔ ครั้ง จิตก็เข้าเลย หลวงพ่และคนอื่นๆ ได้แต่ยืนดูเฉย ๆ

ต่อจากนั้นหลวงพ่ท่านให้ทำที่บ้าน๒๐ ชั่วโมง ๒๕ ชั่วโมง แล้วก็ออกมา อยู่วัดอย่างมาก๓๐ ชั่วโมง

เวลานั่งกรรมฐานที่บ้าน ไม่มีใครกล้าเข้าไปดู ฉันจะอธิษฐานที่บ้านคราวละ ๓๐ ชั่วโมง พอครบกำหนดแล้ว จิตจะคลายออกเองก่อนเข้าจะบอกลูกหลานไว้ก่อน

ขณะที่จิตเข้าอยู่ ๓๐ ชั่วโมง ตอนนั้นไม่เห็นอะไร แต่มีสติอยู่กับตัวตลอด ไม่รับอารมณ์อะไรเลย มันซึ่งอยู่ในตัวเรา แรก ๆ จะไม่ได้ยินเสียง แต่ตอนหลังได้ยิน

พออายุ ๔๕ ปี หลวงพ่ให้มานั่งที่วัด ศาลาหลังเก่า๓๐ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๖ ทุ่มของวันรุ่งขึ้น เห็นเจ้าของวัดเป็นพระมาบอกว่า พอแล้ว ให้เลิกได้ แต่ฉันบอกว่ายังไม่ถึง ท่านก็ให้หนีนานาฬิกาบอกเวลา ๖ ทุ่ม แต่ฉันไม่เลิก พอครบกำหนดจิตจะออกเอง ภายกับจิตเขาจะรู้เวลาของเขเอง จะค่อย ๆ คลายออกแสดงว่าท่านมาทดลองเรา

ต่อจากนั้นฉันก็ปฏิบัติมาจนแก่ จนมาอยู่ที่กุฏิปัจจุบันนี้ ก็คิดว่าจะยังนั่งได้หรือเปล่า จึงได้นั่งดูไม่ได้อธิษฐานจิตว่า จะกำหนดเวลาเท่าไร จิตคลายออกเมื่อไรก็สุดแล้วแต่ปรากฏว่าฉันนั่งไป๓๖ ชั่วโมง ไม่มีปีติอะไร

มาช่วงหลังอายุ ๗๕ ก็นั่งอีกปรากฏว่านั่งไป๔๘ ชั่วโมง ปีนี้อายุ ๗๘ แล้วนั่งไป ๔๐ ชั่วโมง นั่งโดยไม่ได้อธิษฐานจิต ให้เขาออกของเขเอง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ตอนนั้นอายุ ๑๕ ปี ขณะที่เข้าผลสมาบัติอยู่นั้น เห็นพระจุฬามณี ฝักไม้
รูปเทียนเต็มไปหมด มีคนเฝ้าอยู่คนหนึ่งคอยเซ็นรถนำไปทิ้ง เป็นเครื่องออกไม้รูปเทียนที่เขาใส่มือคน
ก่อนที่จะตาย เมื่อตายแล้วก็ไปไหว้ที่พระจุฬามณี

ปีนี้ พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นพระจุฬามณีอีก ดูโน่นดูนี่ดูจนทั่ว ไม่มีผู้คน ไม่มีเครื่องดอกไม้รูปเทียน
เหมือนเมื่อก่อน

ใจนึกว่าเมื่อก่อนทำไมมีดอกไม้รูปเทียนมากมาย เดียวนี้ไม่มี ก็มีเสียงตอบมาว่า เดียวนี้ไม่เหมือน
เมื่อก่อนแล้ว เครื่องบินตกตายก็มี ตายในโรงพยาบาลก็มี ถูกรถชนตายกลางถนนหนทาง ตายเร็วขาดไป
หมด ไม่มีเตรียมของใส่มือหรือที่นั่นถึงไม่มีของดอกไม้รูปเทียน

เมื่อหันหน้าไปทางทิศเหนือแลเห็นพระบรมสารีริกธาตุและเห็นมาลัยดอกพุดที่แขว้อยถวายเป็น
พอบุชา พระธาตุที่กุฏิท่าน คล้องอยู่ที่เจดีย์

เมื่อตอนนั่งได้ ๔๘ ชั่วโมงก็เห็นดอกไม้ในห้องเต็มไปหมด กำหนดอย่างไรก็ไม่หาย พอออกจาก
กรรมฐานแล้วก็ไปกราบหลวงพ่อบุชา หลวงพ่อบุชาไม่ได้ลงมาพบก็เลยกลับ ไม่ได้เล่าให้หลวงพ่อบุชาฟัง กลับมาที่
ห้องก็สว่างไสวโล่งไปหมดทั้งห้อง เห็นเป็นตัวหนังสือข้างฝาผนังที่ ๕ ด้าน ตัวสวยไม่ใช่หนังสือไทย
และไม่ใช่หนังสือขอม เขาบอกว่าเป็นหนังสือเทพ อ่านออกคำว่า “แล้ว” ตัวเดียว

การเข้าผลสมาบัติจะมีกำลัง ไม่หิวโหย ไม่ปวดเมื่อย ไม่มีอะไรล้า ปิติก็ไม่ล้าสมาธิ เสมอเท่ากัน
หมดเลย มีความสุขไม่ยินดีในร้าย เป็นขันนอเบกขา แต่รู้แล้วก็วาง จิตของเรามีจิตเดียว ไม่มีอะไรเข้า
มากระทบเลย

ขณะที่เข้าผลสมาบัติ มีความรู้ผุดขึ้นเป็นขั้น ๆ แต่ที่ดี แต่ไม่มีปิติ เขาผุดขึ้นมาสอนเรา
จิตที่รู้อยู่นั้นไม่ใช่รู้แค่ญาณเดียวมีขั้นหยาบ ละเอียด และละเอียดเข้าไปอีก ขั้นนิพพานละเอียดเข้าไป

การเข้าผลสมาบัติอย่างหนึ่ง เข้านิโรธสมาบัติเป็นอีกอย่างหนึ่ง เสวยอารมณ์พระนิพพานอีกอย่าง
หนึ่ง เข้านิโรธสมาบัตินี้ไม่มีตัวตน

ครั้งหนึ่งจิตเข้าไป ๒๐ ชั่วโมง ก่อนเข้าจิตเขาจะรู้ของตัวเอง จิตจะรู้ว่าเข้าญาณนี้แล้วนะ
ญาณ ๑ ญาณ ๒ และต่อ ๆ ไป จิตยิ่งละเอียดลงไป เขาจะเข้าประมาณชั่วโมงหนึ่ง พอถึงชั่วโมงเขาก็
คลาออก และบอกให้รู้ว่าจะออกจากญาณนี้แล้ว และจะเข้าญาณต่อไปเขาบอกชื่อญาณออกมาเลย แต่ฉัน
ไม่ได้สนใจจำ ได้แต่รู้แล้วก็ผ่านไป

ตอนเข้าผลสมาบัตินี้ หยาบ เข้านิโรธละเอียด เข้าอารมณ์พระนิพพานยิ่งละเอียดเข้าไปอีก จิตเขา
บอกขึ้นมาเอง เวลาออกเขาก็ออกของเขาเองเงียบ ๆ

หลวงพ่อบุชานสอนว่า เราควรปฏิบัติให้ถึงแก่น อย่าให้มีกระพี้ติดให้รู้ถึงแก่นว่าเป็นอย่างไร ชั้นก็
ตั้งใจปฏิบัติ กำหนดจิตละเอียดละออดี เกิดเห็นเป็นต้นชุงยาวเพ็ชร์เลย มีแต่แก่น เหมือนอย่างที่เรา
รู้ว่าไว้

ฉันก็ปฏิบัติไปไม่ให้มีกระพี้ เขาแสดงให้ดูว่าซุงไม่มีกระพี้ติดเลยสักนิด ถึงได้รู้เห็นว่าเข้าผล
สมาบัติแล้วยังเข้านิโรธ แล้วเข้าถึงอารมณ์พระนิพพาน

เขาปรากฏอารมณ์ญาณนั้น ญาณนี้ การเห็นไม่เหมือนกัน ละเอียดเข้าไป ๆ ละเอียดยิ่ง มีจิตเดียว
จิตใจไม่ต้องชำระแล้ว

สอนกรรมฐาน

ตั้งแต่อยู่วัดพรหมบุรี มีคนมาขอฝึกกรรมฐานกับหลวงพ่อบอกว่า ท่านสั่งมาให้ฉันช่วยสอนเดินสอนนั่ง
ให้ก่อน หลวงพ่อเป็นผู้อธิบายตอนหลัง ประมาณ ๒ ชั่วโมง ใครแะมาสอนเลยมาเมื่อไรสอนเมื่อนั้น

ตอนอยู่วัดพรหมบุรี ฉันไปวัดวันอาทิตย์ พอมายู่วัดอัมพวัน ฉันมาวันพระ อยู่ที่ศาลา หลวงพ่อ
มีแขกอยู่ ท่านก็สั่งมาให้ฉันสอนท่านบอกว่าที่สอนไปแล้วเข้าผลสมาบัติกันได้หลายคนแล้วนะ ช่วยหลวง
พ่อสอนมา ๓๕ ปีแล้ว

มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อบอกว่า ท่านสั่งให้ฉันมาวัด บอกว่า จะมีหลวงพ่อบอกหนึ่งมาหาท่าน
ชื่อหลวงพ่อ สุขโต อยู่จังหวัดลำพูน ท่านเคยเข้านิโรธสมาบัติมาแล้ว พลึงพิบูลย์ ศรีทฆามาก ถวาย
อาหารเป็นประจำ และยังเคยถวายอาหารตอนท่านออกจากนิโรธสมาบัติ

ฉันก็มาวัด มีแม่ยุพิน ยายเตียง เตรียมของมาถวาย นิมนต์ท่านเข้าโบสถ์ ท่านให้ศีลให้พรให้ช่วย
สอนญาติโยมทั้งหลายให้ปฏิบัติ ท่านใจดีมาก เวลาท่านพูดกระแสบ้างถึงเราเลย กลับไปแล้วท่านก็
มรณภาพ

วิญญานมาปฏิบัติธรรม

มีครอบครัวหนึ่งที่สิงห์บุรี เตี่ย แม่มาบอกมาให้ช่วยลูกชายของเขาหน่อย เรียนจบแล้วกำลังจะรับ
ปริญญาเกิด เป็นไข้ตาย ฉันก็นั่งดูเขาตามดูเรียกชื่อ ปรากฏว่ามากัน ๔ คนเป็นชายทั้งสิ้น

เขาจูบมานั่งข้างหน้า มาจากวัดโข้วเก่าฉัน ฉันก็ถามว่า “ไปไหนมา” เขาก็บอก “ไปกับเพื่อน”
แต่เพื่อนไม่เข้ามา ยืนอยู่ข้างนอก

ฉันถามต่ออีกว่า “สบายดีไหม”

เขาตอบว่า “ไม่สบาย คิดถึงแม่ คิดถึงเตี่ย คิดถึงน้อง”

ฉันเพิ่งจะแม่เมตตาให้เขาเพราะตอนที่นั่งดูไม่เห็น

ฉันถามว่า “จะแม่เมตตาให้ รับได้ไหม”

เขาบอกว่า “ได้ จะได้ไปสบาย”

ฉันก็แม่เมตตาให้ สักพักเขาบอก “ฝากแม่ด้วยนะ” แล้วก็ลอยไปเลย เขาบอกว่า “ฉันไม่ลืม
บุญคุณป้าหรอก” เรียกฉันว่า ป้า เสียด้วย

เขามาอีกทีตอนเช้าเม็ง ลอยวัดเข้ามาเลย มานั่งกราบที่หน้าต่อนั่งกรรมฐาน ก็ขึ้นได้ว่าเขาเคย
มา เพื่อนมาด้วยแต่ไม่ได้เข้ามาอีก

ฉันถามว่า “จะไปไหนกัน” เขาบอกว่า “จะไปเชียงใหม่” เพราะกึ่งของเขาเป็นเจ้าของศาลเจ้าที่หน้าตลาดจังหวัดสิงห์บุรี

ฉันก็ชวนทำกรรมฐาน เหลืออีกตั้ง ๓ วัน ฉันก็สอนกรรมฐานให้ทำเลย สอนเดิน ๓๐ นาที แล้วสอนนั่งเขาก็นั่งตลอดไป ปฏิบัติได้ ๓ วัน เขาก็มาลาไปหาเตี้ยและแม่และกึ่ง

เขาบอกว่า “ผมจะไปหากังสัก ๓ วัน” พอครบ ๓ วัน เขาก็กลับมาจริง ๆ มากคนเดียว

ฉันก็เลยอธิษฐานให้เขามีชุดขาวตอนที่เขามา นั้นสวมชุดเสื้อครุยรับปริญญา เขาก็มลงกราบเหมือนคนธรรมดา แต่นั่นไม่ค่อยพูดมาก

เขาปฏิบัติอยู่ ๓ ปี ก็ได้กายทิพย์ กายทิพย์ของเขาขาวใสแวบเลย เดิมวิญญาณก็มีรูปเป็นแบบเนื้ออย่างของมนุษย์เรานี้

เขามาก็กราบลาเหมือนคนธรรมดา เขาสั่งถึงพ่อ แม่ เตี้ย น้อง อาม้า ให้บอกว่า ฉันไปสบายแล้ว เหตุการณ์นี้เกิดก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๕ แล้ว

มีอีกคนหนึ่ง เป็นช่างก่อสร้างอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ผูกคอตายกับรถเครื่อง ทางกรุงเทพฯ โทร. มาหาญาติทางบ้าน พ่อแม่เขามาหาฉัน ขอให้ฉันช่วย ทางบ้านไม่มีใครทราบว่าตายอย่างไร

ฉันก็เรียกมา พอเขาเข้ามาในเขตวัด ฟ้าผ่าเปรี๊ยะตามมาเลย ลงเหนือวัดถูกฆาตย์ ๑ ตัว คนคุมเขาตามมาแต่ ไม่ทัน เขาเข้ามาในวัดเสียก่อน

ถามเรื่องเป็นอะไรตาย ก็ไม่ยอมบอก แต่ฉันทราบ ปกติแล้วเขาต้องไปนรก พอฉันเรียกวิญญาณมาเขาคามมา ไม่ทัน เกิดฟ้าผ่าเปรี๊ยะลงมาเลย

ฉันให้เขารับกรรมฐาน สอนให้เดิน ๓๐ นาที แล้วสอนนั่ง พอเป็นแล้วก็ปล่อยให้เขานั่งเอง เขามีหัวหน้าคุมอีกทีหนึ่ง มีบัญชีจดชื่อด้วยเหมือนอย่างที่วัดได้ปฏิบัติอยู่

เขาจะนั่งตลอดไป ไม่มีลุกเดิน ไม่ยุ่งกับคน แต่ถ้าคนจะเดินไปถูกเขาก็หลบ

ปฏิบัติจนแยกรูปแยกนามแล้วก็ยังไม่พ้นนรก เขายังคอยเก็บอยู่จนได้กายทิพย์แล้วนั้นแหละจึงพ้น แต่เขาไม่ไป ที่อื่น เขาต้องการปฏิบัติอยู่ที่วัดอัมพวันนี่

ล่องกินหลวงพ่อ

เมื่อสมัยอยู่ที่วัดพรหมบุรี หลวงพ่อทำบุญฉลองโบสถ์ มีคณะจากกรุงเทพฯ ไปทอดผ้าป่า และมีป่าต่อม คนสิงห์บุรีก็นำผ้าป่าไปทอดด้วย

หลวงพ่อให้ฉันไปรับรองคณะของป่าต่อมก่อน เพราะท่านกำลังสนทนากับคณะศรัทธาจากกรุงเทพฯ

ป่าต่อมพูดเสียงดังประกาศลั่นศาลาเลยว่า หลวงพ่อไม่ตกทายนเลยเขาเรียไรได้ ๕๐๐ กว่าบาทยังไม่รับหน้าเขา รับหน้าแต่คนที่มิแหวนเพชร

แต่เวลาทอดผ้าป่าก็ทอดพร้อมกัน

หลังจากนั้นมาป่าต่อมาก็มาทำบุญเหมือนกัน แต่ทำกรรมฐานไม่ได้ เดินได้แค่ ๕ นาที นั่งได้แค่ ๕ นาที ปฏิบัติได้แค่นั้น ทูรันทุรายทำไม่ได้เลย เขาก็เลยมาขอขมาหลวงพ่

พอตายไปแล้ว หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า เขาจับป่าต่อมไปนรกเพราะได้กล่าววาจาล่วงเกินหลวงพ่ ป่าต่อมก็บอกเขาว่าได้ขอโหสิกรรมกับหลวงพ่แล้ว แต่เขาไม่ฟัง

เขาขอมให้ป่าต่อมมาบอกหลวงพ่ไปยืนยันเป็นพยาน หลวงพ่ก็ไป เมื่อได้รับการโหสิกรรมแล้วไปไหนหลวงพ่ท่านไม่ได้บอก

นิมนต์หลวงพ่อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ หลวงพ่อาพาธหนัก ฉันกำลังนั่งกรรมฐานอยู่หลวงพ่ดำ (หลวงพ่ในป่า เป็นอาจารย์ของหลวงพ่) มาบอกให้ไปนิมนต์หลวงพ่ หลวงพ่ท่านจะไม่มีอยู่แล้ว

ท่านนำพานมาให้ดูเป็นตัวอย่างมีผ้าสบงวางบนพาน ดอกบัว ๓ ดอก รูปเทียน ท่านนำมายื่นให้ฉัน ฉันก็ไม่รับ ฉันเป็นผู้หญิงจะรับอย่างไร นึกในใจว่า เอ๊ะ เราจะตายเสียแล้วหรืออย่างไร

ท่านบอกว่า ไม่ใช่ นำมาดูตัวอย่าง ให้จัดเตรียมไปนิมนต์เจ้าอาวาส ท่านจะไม่มีอยู่แล้วนะ ท่านจะละสังขารไปแล้ว

ท่านบอกว่า “นิมนต์ให้อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน”

พอฉันรับพานจากท่าน ก็ออกจากกรรมฐานพอดี ฉันก็ไปเล่าให้หลวงพ่ฟัง ท่านก็บอกว่าจริง

ฉันเลยจัดพาน ซื่อผ้าสบง ดอกไม้ รูปเทียน ไปด้วยกัน ๓ คนมีแม่จ๋าฉัน ยายเตียง และฉันไปนิมนต์ท่านที่กุฏิ

ท่านบอกว่า “เฮ้! รับอยู่ที่เอ้า”

นิมนต์ครั้งนั้นเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นก็นิมนต์ทุกปี ก่อนที่จะถึงวันคล้ายวันเกิด ๕ สิงหาคม ของทุกปี

หลวงพ่ดำท่านบอกว่า ท่านจะมาปฏิบัติด้วย และจะบอกหลวงพ่ให้มาปฏิบัติ ฉันเลยปูอาสนะไว้ ๒ ที่ หลวงพ่ ๑ ที่ หลวงพ่ดำ ๑ ที่

หลวงพ่ท่านบอกว่า ถ้าสามทุ่มไม่มาให้หรือถึงสี่ทุ่ม ปฏิบัติทุกวันเป็นเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่ในพรรษา ต่อมานอกพรรษาอีก ใครไม่ทำก็ช่างฉันเลิก ๔ ทุ่มทุกวัน

ที่ศาลาปฏิบัติพระกรรมฐานจะเลิกกัน ๓ ทุ่มครึ่ง ฉันอยู่ถึง ๔ ทุ่ม มีผู้ศรัทธาปฏิบัติต่อด้วย ๓-๔ คน

ไปนรก

เมื่อคุณพ่ของฉันตาย ฉันจะชวนมานั่งกรรมฐาน แต่หาคุณพ่ไม่พบ เลยนั่งดูทีวีไปตกรก ถูกมัดมือมัดเท้า ฉันเข้าไปถามว่า “โทษอะไรถึงได้เป็นอย่างนี้”

คุณพ่ก็ตอบว่า “รู้เห็นเป็นใจกับลูกสะใภ้ โกงค่าทนายจึงถูกมัดตากแดดซึ่งที่ค้อยู”

ฉันถามว่า “ทำอย่างไรถึงจะแก้ได้เล่า”

คุณพ่อบอกว่า ให้ปฏิบัติตามฐานแม่เมตตาให้ ๓ เดือน จึงจะพ้นโทษนี้ คนคุมเขาอนุญาตให้เพราะ มีโทษอย่างเดียว

ฉันก็แม่เมตตาให้ ระหว่างปฏิบัติใน ๓ เดือน ก็ยังเห็นอยู่ในสภาพเดิม พอครบ ๓ เดือนแล้วก็ หลุด หลุดแล้วฉันเห็นนั่งอยู่ที่ศาลาวัดศรีสาคร นั่งฟังเสาดูเหมือนตอนไปทำบุญขณะยังมีชีวิตอยู่

จิตคุณพ่อผูกพันอยู่กับศาลาเพราะคุณพ่อได้สร้างไว้ ฉันชวนมาทำกรรมฐานที่วัดอัมพวันก็ไม่ยอม มา

คุณพ่อเคยเป็นสมภารวัดตองปุ จังหวัดลพบุรี ได้ก่อสร้างที่วัดนั้น ไม่มีครอบครัว พอมาอยู่บ้านก็ บอกว่าจะไม่ไปสวรรค์นิพพาน จะขอเป็นมนุษย์เพราะมีครอบครัวได้

จิตของคุณพ่ออธิษฐานไว้อย่างนั้น ฉันชวนมาทำกรรมฐานเท่าไรก็ไม่ยอมมา เพราะอธิษฐานไว้ แล้ว นั่งฟังเสาดูเหมือนอยู่ที่ศาลานั้นแหละ นั่งดูทีวีก็ยังเห็นอยู่อย่างนั้น

ที่นรก จิตเคยสัมผัสครั้งหนึ่งเห็นเป็นนรก ๘ ขุม มีกระทะ ๘ ใบ เป็นเหล็กใบใหญ่มาก อยู่ห่าง กันเป็นระยะวาหนึ่ง

พอเขาจะผลัดนักโทษลงกระทะจะเอาผ้าออกพาดราวไว้ มีเชือกจูงไว้สำหรับตากผ้า สังเกตดูมีผ้า จีวร มากกว่าผ้าสีสรรมดา เก๋ามาก และขาดมาด้วย

ที่เห็นนั้นไม่เห็นตอนถูกทำโทษเห็นแต่ผ้าที่พาดเชือกไว้ เขาให้เห็นคนที่รู้จักคนหนึ่งอยู่บางมอญ เขา นั่งอยู่ด้วยมีผ้าถุง แต่ไม่ใส่เสื้อ

แม่ชีแดง

แม่ชีแดงมาจากภาคใต้ จังหวัดสงขลา พี่สาวพามาบวช ก่อนที่เขาจะออกจากบ้านมาได้ทะเลาะ กับแม่ ตีกับแม่อย่างมาก ขนาดสั่งว่าไม่ต้องเผาผีกันเลย

เขาจากบ้านมา ๓๐ ปี โดยไม่ได้กลับไป ทั้ง ๆ ที่ทิ้งลูกไว้ให้แม่เลี้ยง

มาบวชที่วัดอัมพวันได้ ๒ ปี พวกแม่ชื่อก็บอกว่าทำบาปไว้กับแม่มากนะ ขอให้ไปขอโทษกรรมกับ แม่เสีย แม่ชีได้รวบรวมเงินให้ไป ๒,๖๐๐ บาท ให้รูปเทียนแพไปเสร็จเรียบร้อย

เขาก็ไปแล้วก็กลับมา พวกแม่ชื่อก็ถามว่า “แม่ว่าอย่างไรบ้าง”

เขาตอบว่า “แม่เขาเฉย ๆ ฉันขอขมาแล้ว แม่เขาไม่รับพาน ฉันเลยเหวี่ยงพานใส่หน้าเลย แล้ว บอกว่าจะไม่มาอีก ไม่ต้องเผาผีกัน”

ต่อจากนั้นไม่นาน เขาก็เป็นมะเร็งที่ลำไส้ นอนป่วยที่โรงพยาบาล ๔ เดือนกว่าก็ตายไป กิน เดียวกับหลวงแม่ชีจันทร์ อดีตหัวหน้าแม่ชีวัดอัมพวัน

โทษล่วงเกินกับแม่ผู้มีพระคุณบาปมาก ทำให้เขาตกนรก ตอนบวชเป็นแม่ชี ความประพฤติก็น่า ก่อคดี ไม่ค่อยได้เจริญกรรมฐาน สวดมนต์ก็ไม่สวด

มีโลกะเรื่องกินมากที่สุด กินของดี ๆ กินเนื้อออกไปเปล่า ๆ ดี ๒ ลงมาคู่ที่ครัวแล้ว

ต่อมามีลูกสุนัขตัวหนึ่งเกิดที่วัดอัมพวัน รูปร่างสวย ตั้งชื่อให้ว่า วิว สุนัขตัวนี้ ชอบกินก้างและกระดูก

วันหนึ่งก้างติดคอ ฉันเป็นคนให้กินเองรู้สึกไม่สบายใจ เลยนั่งดูตั้งแต่คอเรื่องลงไปถึงกระเพาะอาหาร เห็นกระดูกไก่เต็มไปหมด จึงทราบว่าจิตของสุนัขตัวนั้น คือ แม่ชีแดง

ฉันก็ถามจิตแม่ชีแดงว่ามาอย่างไร เขาก็บอกว่า “ขอเขามาเขาจะเอาไปนรก ได้ขอเขาให้มาเกิดที่วัดอัมพวัน”

เขาบอกว่า “แกต้องอดอยากนะ แกต้องไปกินกระดูกนะ ไปอยู่ที่วัดอัมพวันนะ” แม่ชีแดงบอกว่า ถึงอดอยากก็ยอม

สุนัขตัวนี้ ก็แปลกกินแต่กระดูกไก่ กระดูกหมู เนื้อก็ไม่กิน ฉันเอากระดูกปลาให้กินถึงได้เห็นแม่ชีแดงเขาเป็นโรคหอบมาก่อน สุนัขก็ไอแ่ก ๆ ไอหอบจนกระทั่งตาย เมื่ออายุ ๒ ปี ตายแล้ววิญญาณก็อยู่ที่วัดอัมพวัน ไม่ได้ไปไหน เทียวเข้าคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ถ้าไปถึงที่คนใดคนนั้น จะมี โลภะเรื่องกิน มีนิสัยเหมือนเขาหมด จะต้องเก็บคนของเขาไว้กิน

เขาเห็นแม่ชีสมคิดใจดี อยากได้ไปเป็นเพื่อน เวลาแม่ชีสมคิดหอบที่ไรจะตายทุกที เป็นอาการหอบของแม่ชีแดง ไม่ใช่หอบธรรมดา

มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อดวงธรรมจักรที่ศาลาสุธรรมภavana คณะกรรมฐานก็ขึ้นไปฟังด้วยเห็นแม่ชีสมคิดผิดปกติ คอก็มดำลงเหมือนมีใครมากดคอ จะเขยก็เขยไม่ขึ้น

ฉันเลยดู เห็นแม่ชีแดงมากดคอ บีบคอ จะหายใจไม่ออก จึงดูออกไป เขาก็ปล่อยมือ ยกมือพนมมือไหวฉัน เขาก็ยังมีสติอยู่

ฉันบอกให้เลิกเดี๋ยวนี้ละ กำลังจะจัดแจงทำบุญครบวันตายให้ จะได้มารับส่วนกุศลให้เลิกรังแกแม่ชีสมคิด

และบอกให้เขานั่งอยู่ที่โคนเสานี้แหละ แต่ต้องทำกรรมฐานนะ นั่งบ้างนอนบ้างอยู่บนศาลานี้แหละคอยรับส่วนบุญเขาตรงนี้

ต่อมาวันหนึ่งขึ้นไปทำบุญบนศาลา เห็นแม่ชีแดงนอนแผ่ แสดงให้เห็นว่าถูกจับตัวไปเสียแล้ว หลวงพ่อก็ปรารภว่าแม่ชีแดงไปตกนรกเสียแล้ว

พญายม

วันหนึ่งตอนหัวค่ำ นั่งกรรมฐานอยู่ที่ศาลาปฏิบัติธรรม เห็นพญายมตัวใหญ่ ใส่ชุดแดงลูกหว้า นุ่งโจงกระเบนใส่เสื้อเป็นเทพชั้นสูง เป็นเจ้านายใหญ่

เขามาหยุดยั้งที่หน้าฉันที่ศาลาปฏิบัติธรรม เขาก็ไปที่บ้านแม่จ๋าฉันอยู่ มาขออนุญาตของคนที่บ้านนั้น

ฉันบอกอนุญาตให้ไม่ได้ เอาไว้ช่วยกัน ขอไว้เถอะ เขาก็หายไป

ตอนเช้าแม่จำขึ้นมาได้ว่าเห็นพญายมใส่เสื้อสีเขียวกันมาที่บ้านมีคนตามมา ๔ คน บ้านที่อยู่มี
ผู้หญิงอยู่อีกคนหนึ่ง เขาพูดกับผู้หญิงคนนั้น แต่ไม่เห็นหน้า

ผู้หญิงคนนั้นก็หันมามอง แล้วหันไปพูดอะไรกับคนนั้นก็ไม่รู้ แล้วก็เลยไป สักพักหนึ่งเขาก็
กลับมาที่บ้านอีก ใจนึกว่าเป็นคนร้ายแน่เลย จะหนีไปไหนดี ถ้าอยู่เขาจะจับได้หนีไปเขาก็จะจับได้
เหมือนกัน

ขณะนี้ก็อยู่นั้นก็มีเสียงบอกว่าไม่ต้องหนีหรอก อยู่ในวัดนี้แหละให้ไปหาสมภารเจ้าวัดว่าจะอยู่อีกกี่
ปีก็ขอเขา ในใจก็บอกว่า ไม่อยู่อีกก็ปีแล้ว ตายไปก็ดีเหมือนกัน

พอมีโอกาสพบหลวงพ่อกับคนไม่มาก ได้เล่าให้ท่านฟังและกราบเรียนท่านว่าไม่ขออยู่อีกปีหรอก สุด
แต่แต่หลวงพ่อกับเอาไว้ใช้ก็ปีแล้วกัน ตายเมื่อไรก็ยินดีจะตาย ต่อจากนั้นก็ไม่ได้เห็นอีกเลย

พ่อใหญ่

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ ฉันป่วยมาอยู่ที่วัด คุณพ่อฉันเสียจึงได้ขออนุญาตหลวงพ่อกับไปทำบุญที่บ้าน ๗
วัน

หลวงพ่อกับไปงานที่บ้านด้วย ได้เรียกพ่อใหญ่ (สามีของฉัน) ว่า “โยมใหญ่ๆ อยู่ที่ไหน ให้มาพบ
หน่อย”

พ่อใหญ่ก็เข้าไปหา หลวงพ่อกับพูดกับพ่อใหญ่ว่า “ขอโยมสุ่มไปช่วยสอบกรรมฐานที่วัดนะ”

พ่อใหญ่ก็ตอบว่า “ได้ครับ ใดๆๆ” เสียงดังเลย

ตอนนั้นฉันมาอยู่ที่วัดแล้ว พอทำบุญที่บ้าน พ่อใหญ่ก็สั่งว่า “อย่าทิ้งฉันนะ ให้ช่วยฉันด้วย อย่าให้
ตกนรก” สั่งแก่นั่นเอง ไม่ได้มีเรื่องอะไรสิ่งเสียอย่างอื่น

ต่อมาพ่อใหญ่เสีย รู้สึกสังหรณ์จิตอยู่ก่อนแล้ว ได้ยินพ่อใหญ่มาเรียกเป็นเสียงบอกว่าอยู่อีกไม่ถึงปี
มีญาติมาส่งข่าวว่าลูกชายพาพ่อไปโรงพยาบาล

ฉันก็ถามหลวงพ่อกับ ท่านบอกว่า พ่อใหญ่หมดบุญแล้ว ฉันก็เลยอธิษฐานว่า ขอให้พ่อใหญ่ไปสบาย
อย่าเจ็บปวด ไม่ให้กระวนกระวาย

ฉันได้ไปเฝ้าคืนหนึ่งก็เป็นไปดังอธิษฐาน พ่อใหญ่ไปสบาย ไม่กระสับกระส่าย

พ่อใหญ่ไม่เคยขึ้นกรรมฐานกับหลวงพ่อกับเลย ฉันก็ไม่ได้ชวนมาขึ้นกรรมฐานจริงๆ ใต้ต้อนให้
ปฏิบัติ

อยู่ทำบุญ ๗ วันแล้วฉันก็กลับมาวัด รถเล่นถึงหน้าบ้านได้ชวนมาทำกรรมฐานด้วย เขาก็มากับ
น้องสะใภ้ซึ่งตายไปก่อนหน้านี้ ๔๐ กว่าปีแล้ว

ในวันฟังสวด ฉันก็เห็นพ่อใหญ่มาฟังสวดด้วย นั่งอยู่ใต้รูป น้องสะใภ้ที่นั่งอยู่ข้างหลัง ฉันไปงาน
ศพใครก็คิดว่าไปสอนกรรมฐานให้คนตายเถอะ ไปเผาศพใครก็เรียกมาสอนกรรมฐาน เรียกชื่อให้มาเผา
ตัวเอง บางคนก็มา

มีอยู่วันหนึ่งมากถึง ๗-๘ คน เขาเข้ามาหาบอกว่า อาจารย์ฉาบ เจ้าอาวาสวัดศรีสาครให้มานั่ง
กรรมฐานกับฉัน

ฉันก็สอนให้เดินก่อน พอได้ครึ่งชั่วโมง ก็กำหนดนั่ง สขพองหนอ ยุบหนอให้ ไม่ให้ลุกไป
ไหน เขาก็ตั้งใจปฏิบัติกันดี

ประสบการณ์จากการปฏิบัติธรรม

ศิษย์สิงห์บุรี

คุณป้ายุพิน บำเรอจิต

ตอนที่ ๑

กรรมฐานแก้กรรม

ดิฉันได้ปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อดังแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ มาถึงปัจจุบันนี้ อกประสงการณ์ครั้งแรกชีวิตได้จากโลกนี้ไปแล้ว แต่กลับมีชีวิตคืนมาใหม่เพราะเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

จึงได้อธิษฐานจิตกับหลวงพ่อดังและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ณ วัดอัมพวันให้หากชีวิตข้าพเจ้ากลับคืนมา จะช่วยเหลือทางวัด และช่วยเผยแพร่ธรรมคำสอน และการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มาช่วยหลวงพ่อดังแนะนำการปฏิบัติธรรมแก่ผู้ที่มาอบรมเป็นหมู่คณะ และช่วยมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๓ มีอยู่วันหนึ่งขณะที่แนะนำการปฏิบัติธรรมอยู่บนศาลา มีความรู้สึกปวดตาวปวดมากจนทนไม่ไหว จึงได้ลาหลวงพ่อดังเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ไปตรวจที่โรงพยาบาล หมอได้ทำการตรวจแล้วก็นัดผ่าตัดวันรุ่งขึ้นเพราะบวมมาก

ดิฉันก็อธิษฐานจิตว่า “ข้าพเจ้ามีเวรมีกรรมสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ได้ทำกับสัตว์ทั้งหลายไว้ ขอได้โปรดอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด และได้โปรดอนุโมทนาบุญที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาแล้วด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะผ่าตัดตาในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๓๓ อย่าได้มาจองเวรแก่กันและกันเลย”

หมอบอกว่า ดิฉันเป็นต้อกระจกต้องผ่าตัดออก และใส่เลนส์ใหม่ และต้องนอนพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลระยะหนึ่ง นั่งไม่ได้

ดิฉันได้บอกกับลูกหลานว่า “เวลายานอนพักห้ามรบกวน” ดิฉันก็นอนกำหนดปฏิบัติกรรมฐานอยู่เรื่อย ๆ

ขณะที่นอนปฏิบัติกรรมฐานที่โรงพยาบาล เห็นนิมิตเป็นปลามาว่ายผ่านไปมาอยู่ตรงหน้า พร้อมกับนั้นก็ระลึกได้ว่า

สมัยเมื่อดิฉันอายุ ๘ ขวบ ได้ไปตกเบ็ดในแม่น้ำหน้าบ้าน สมัยนั้นปลาไอ้อ้าวมีมาก ขึ้นอยู่ผิวน้ำเป็นฝูง ๆ พอเหยียงเบ็ดไปก็ตัวขึ้นทันที เพราะปลาแย่งกันกินเหยื่อ เบ็ดก็เกี่ยวตาข้าง แก้มข้าง แล้วก็จับปลาแกะจากเบ็ดปากปลาที่ฉีกข้าง

ตอนนั้นทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ว่าจะต้องได้รับกรรมอย่างไร แต่ตอนนี้ซาบซึ้งแก้ไขแล้ว

ในเวลาต่อมา ออกจากโรงพยาบาลแล้ว ก็พยายามทำกรรมฐานเรื่อย ๆ อุทิศส่วนกุศลให้ปลา ขอให้เจ้าปลาจงมารับส่วนกุศลของข้าพเจ้าและขออโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

วันหนึ่งพอออกจากกรรมฐาน ก็อธิษฐานจิตแผ่เมตตาให้ปลา ก็ปรากฏปลามาว่ายที่หน้าผ่านไป ผ่านมา มีความรู้สึกขึ้นมาว่า

“อ้อ! เราปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า การแผ่เมตตาใช้หนี้ กฏแห่งกรรมได้ ปลาเขามารับอนุโมทนาแล้ว ก็โหสิกรรมซึ่งกันและกัน ไม่มีเวรมีกรรมกันต่อไป”

ในตอนต้นเดือนมิถุนายน พศ. ๒๕๓๔ ก็ยังคงพักผ่อนอยู่ที่บ้าน เวลาพักผ่อนก็ทำกรรมฐานไป ด้วย

วันหนึ่งประมาณเที่ยงคืน มีอาการไม่รู้สึกตัว ซ็อคไปเลย รู้สึกอีกครั้งหนึ่งไปเห็นญาติ ๒ คนในเมืองนรก กำลังขุดดินให้เป็นรูให้กว้างเพื่อทำที่อยู่

ก็เลยเข้าไปพูดกับญาติสองตายายว่า “มาทำอะไรอยู่ที่นี่”

เขาตอบว่า “อ้อ! มาขุดรูอยู่”

คุณยายเคยเรียกดิฉันว่า “อีเล็ก” ก็พูดกับดิฉันว่า

“อีเล็ก ไม่เอาสายบุงก็มาให้ข้างนี้ ไม่มีสายบุงก็จะหาบดิน”

ดิฉันก็ถามว่า “ยายมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

คุณยายก็ตอบว่า “ได้มาตกรรอกอยู่ในเมืองนรก ต้องขุดรูอยู่”

สมัยที่คุณตาคุณยายอยู่เมืองมนุษย์นั้น ยากจน รับจ้างขุดบ่อ ปอกกว้าง ๑ วา ยาว ๑ วา ลึก ๑ สอก เวลาขุดก็โกงเขา คือปากบ่อได้ตามขนาดที่ต้องการ แต่ก้นบ่อสอบเข้า ไม่ได้ตามขนาดที่ต้องการ

เขาต้องไปตกรรอกเพราะโกงขุดบ่อ และต้องไปขุดรูอยู่ด้วย ความลำบากยากเย็นเหลือเกิน

เวลาใกล้จะแจ้ง ความรู้สึกตัวของดิฉันยังไม่มี ลูกหลานก็ปลุก เห็นว่าได้ใกล้เวลาจะใส่บาตรแล้ว

ดิฉันมีความรู้สึกว่าได้มีเสียงแว่วแผ่วมาว่า “รีบส่งไป ใกล้จะแจ้งแล้ว” ดิฉันก็รู้สึกตัวขึ้นมา

ดิฉันได้ลาหลวงพ่อก่อนพักผ่อนอยู่ที่บ้าน อยู่ต่อมาถึงเดือนมกราคม พศ. ๒๕๓๕ ดิฉันมีอาการปวดท้องเป็นกำลัง หขใจไม่ทัน ได้โทรศัพท์ถึงน้องชายที่เป็นนายแพทย์อยู่โรงพยาบาลรามาริบัติ ว่าเป็นอย่างไร

น้องชายบอกว่า ถ้าใส่อุดตันชั่วคราว ลูกก็พาเข้าโรงพยาบาล หมอได้ช่วยเหลือให้ลมหายใจ เอายางเข้าทางจมูก เจาะเอาท่อออกจากท้องรู้สึกว่าการปวดค่อยทุเลา

ต่อมาอาการก็ค่อย ๆ ดีขึ้น หมอได้ฉายเอ็กซเรย์ และบอกว่า ให้ลองทานยาคุณก่อน ไม่ต้องผ่าตัด เป็นโรคลำไส้เล็กอักเสบและกระเพาะอักเสบ

ดิฉันยังต้องนอนพักผ่อนอยู่ ก็ทำกรรมฐานไปเรื่อย ปรากฏว่ามีภาพนิมิตี้อย่างมาลอยอยู่ที่หน้าก็ระลึกได้ว่า

เมื่อตอนที่ดิฉันอายุได้ ๘ ขวบได้ใช้จอบขุดดินตามป่าหญ้า บังเอิญจอบไปถูกอึ่งอ่าง ท้องมันก็ทะลักขึ้นมา ดิฉันเองก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เอาไม้ไปเขี่ยสาวไส้มันเล่น เป็นกฏแห่งกรรมทำให้ปวดท้อง ลำไส้อุดตัน

ดิฉันก็ได้ปฏิบัติธรรม อุทิศส่วนกุศลให้อี้อ่าง ขอให้อี้อ่างมารับส่วนกุศล และอธิษฐานต่อกัน
อี้อ่างก็แปลกเหมือนกัน มารับอนุโมทนาในส่วนกุศลที่ดิฉันได้ทำไว้ และไม่มีเวรมีกรรมต่อกันอีก

ยุพิน บำเรอจิต

๖๕ หมู่ ๖ ต.ต้นโพธิ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

ทุกขเวทนากับอดีตกรรม

ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อบุญวันพระ และอยู่ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดในช่วงเช้าพรรษา
เมื่อก่อนมีอาชีพขายสัตว์พวกปลา กบ แต่ปัจจุบันมีอาชีพตีเหล็ก
สมัยที่ขายสัตว์นั้น ฉันต้องทำกรรมมาก ปลาที่ต้องทำให้เขา กบก็จับมัดเอาเป็นพวง ปลาไหลก็ร้อย
เป็นพวง ทูบหัว เอาเกลือแล้วหั้น มันยังไม่ตายก็เดินกระดุกกระดิก
เมื่ออายุ ๑๐ ขวบ ได้ดำข้าวในครก มีไก่มาจิกข้าวที่ฉันกำลังดำอยู่ ฉันก็ไม่เห็นเลยดำถูกคอไก่
มันร้องด้วยความเจ็บปวด แล้วไปตายตอนหลัง

พอมานับปีมีเวทนาแรงกล้ามาก ปวดเหลือเกิน ปวดตรงหัวเข่า กำหนดไม่ไหวจนต้องร้องคราง
ออกมา แม่สุมก็บอกว่า เป็นอะไรแม่เฮียง กำหนดปวดให้ได้ไม่เป็นไรหรอก

ฉันก็กัดฟันกำหนดปวดไป ปวดมากขึ้น ๆ เกือบจะทนไม่ไหว ก็ปรากฏเป็นภาพเหมือนจอตีวี
เห็นไก่ตัวที่เคยกินเอาซากดำคอเขาตายเมื่อตอนอายุ ๑๐ ขวบ มายื่นคอห้อยน้ำตาไหล เขาบอกว่า

“เขาตายแล้วนะ เขาทวงลูกเขาจ้งเลย เขากำลังมีลูกอ่อน”

และเห็นกบมานั่งที่หัวเข่าฉันแล้วพูดว่า

“คุณเจ็บนะไม่เท่าฉันปวดหรอกนี่” แล้วกบก็หันก้นให้ดูและบอกว่า “คุณนี่ เห็นไหม
นี่”

แล้วก็เห็นปลาไหล ปรากฏเห็นเป็นพวงร้อยอย่างที่เคยกิน เห็นภาพตอนดูปลาไหล เหมือนคอแล้วก็
หั้นมันก็กระดุกกระดิก

ตอนนั้นฉันปวดหัวมาก น้ำตาคลอเบ้าจะไหลเสียให้ได้

แม่สุมก็บอกให้แม่เมตตาให้เขาซิแม่เฮียง ฉันก็แผ่ให้ ไก่ยังคงยืนน้ำตาไหล กว่าจะไปได้ก็เป็น
เวลานาน ฉันร้องไห้ใหญ่ สงสารเขาจ้งเลย ไก่นี้ฉันสะเทือนใจมาก

ขณะที่ปฏิบัตินั้น ปวดจนทนไม่ไหว เมื่อกรรมปรากฏแล้ว ปวดค่อยทุลง แต่ก็ไม่หาย

ฉันมีเวรมีกรรมมาก พอฉันเกิดมาแม่ก็ตาย เดียวนี้ฉันเป็นโรคเข่าและโรคเวียนศีรษะ

ฉันว่าคนขายสัตว์นี้มีกรรมอย่างฉันทำกรรมไว้อยะ มันก็มาผุดให้เห็น กรรมนี้มีจริง ๆ ตอนนั้นฉัน
ไม่ขายปลาแล้ว ฉันต้องฆ่าทิ้ง เพราะปวดมดลูก ต้องฆ่าตัดมดลูกทิ้งไปแล้ว ที่นี้ฉันจะไม่ทำกรรมอะไรนะ
สัตว์อะไรฉันไม่ทำทั้งนั้นแหละ ฉันปฏิญาณไว้ตั้งแต่ตอนฆ่าทิ้ง

จากที่กรรมมาปรากฏ ฉันก็ปล่อยกบไปเลย จำได้ว่ามีอยู่ ๖๒ ตัว ปลาไหลก็ปล่อย แล้วก็ไม่ทาน
อีกเลย เรื่องไก่ฉันก็ห่างไปแล้ว เพราะเป็นโรคปวดหัวเข่า เขาไม่ให้ทานไก่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยทานแล้ว

เดี๋ยวนี้ฉันตีเหล็ก ขายมีคอยู่ในตลาดทุกวัน ยกเว้นวันพระ และระหว่างเข้าพรรษาจะมาปฏิบัติ
ธรรมที่วัดอัมพวัน

เสียง สุวิมล

๑๘๕/๒๘ ค.บางมัน อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

นิมิตเห็นวัดอัมพวันเป็นทองคำ

ดิฉันกับคณะศรัทธาที่ตลาดสิงห์บุรี ได้มาฟังธรรมและปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันในวันพระทุกวัน
พระและในช่วงเข้าพรรษาจะหาโอกาสมาปฏิบัติธรรมที่วัดอย่างน้อย ๒ เดือน

ครั้งหนึ่งได้เข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน รู้สึกมีความปีติมาก ตอนเย็นดิฉันดื่มน้ำจืดที่ชงเองเพียงอย่า
เดียว แต่ก็ไม่รู้สึกหิว

ดิฉันอยู่ที่บ้านทรงไทยเพียงคนเดียว รู้สึกเงียบและสงบมาก ดิฉันเดินบ้างนั่งบ้างสลับกันไปเป็น
ระยะ ๆ ภายในห้องที่พัก พอวันพระก็เข้าโบสถ์ทุกครั้ง เพื่อฟังหลวงพ่อบุญ

ท่านให้เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ดิฉันไม่มีนาฬิกาดูเวลา ท่านก็ให้จุดธูปชั่วโมงละดอก
เดินจงกรม ๑ ดอก นั่งสมาธิ ๑ ดอก ดิฉันก็ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวันมิได้ขาด และดิฉันก็เดินวันละหลายครั้ง

หลวงพ่อบอกดิฉันว่า “โยมทดลองไม่เปิดพัดลมดูซิ ว่าจะเป็นอย่างไร คายให้ตาย”

ดิฉันก็ทดลองดู ไม่เปิดพัดลมทั้งคืนและนั่ง รู้สึกว่าร้อนมากเพราะอยู่ในห้องคนเดียว เหงื่อไหล
ออกท่วมตัว

ดิฉันปฏิบัติอยู่เดือนครึ่ง พอจะกลับบ้านดิฉันก็ปฏิบัติต่อกัน จนถึงเวลาสามหรือสี่โมงเย็น ดิฉันก็
แผ่เมตตา

พอลืมตามองในวัดก็เห็นเป็นทองคำ เหลืองอร่ามไปหมดทั้งวัด ดิฉันตั้งสติว่าเห็นหนอ ๆ ยกมือ
ขึ้นไหว้ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เคยประสบมาเลยในชีวิต

ตอนที่ดิฉันเห็นเป็นทองคำนั้น ศาลายังไม่ได้รื้อ หลวงพ่อก็ยังไม่ได้เป็นท่านเจ้าคุณ ดิฉันได้ไปเล่า
ให้แม่ใหญ่ฟัง แม่ใหญ่บอกว่าดี ปฏิบัติได้สูง คนอื่นเขาหลับตาเห็น นี่ลืมตาเห็น

ดิฉันรู้สึกดีใจ จึงพูดกับแม่ใหญ่ว่า วัดหลวงพ่จะรื้อโรจน์ต่อไป

อยู่มาไม่กี่เดือน หลวงพ่อก็ได้เป็นท่านเจ้าคุณ และศาลาก็รื้อสร้างใหม่ สร้างได้เร็วอย่างปาฏิหาริย์
ดิฉันได้เฝ้าก่อสร้างก่อสร้างของหลวงพ่ซึ่งท่านได้สร้างอีกหลายอย่าง เช่น โรงเรียนปริยัติธรรม ห้อง
กรรมฐาน ศาลาพักร้อน ฯลฯ ตามที่ดิฉันคิดไว้ก็เป็นจริง

อยู่ต่อมาอีกหลายเดือน ดิฉันได้ล้มป่วยลง เพราะดิฉันไปบำเพ็ญประโยชน์ให้วัดพระโขนงให้วัดพระโขนง
นำผู้ศรัทธาสร้างศาลาและปฏิสังขรณ์หลวงพ่وترพย์ หลวงพ่อสิน หางเงินปิดทองให้หลวงพ่ทั้งสององค์
และสร้างศาลาใหญ่สำหรับทำบุญ หลวงพ่อได้ช่วยทุกปี

ดิฉันต้องจัดทอดกฐิน เพื่อจะได้หาเงินสมทบ สร้างศาลาให้เสร็จ

วันหนึ่งดิฉันจะไปดูว่าเขาทาสีเสร็จหรือยัง กำลังยืนหิวผมอยู่ ขาก็อ่อนลง ๆ ไม่มีแรง ดิฉันลงนั่ง
บิณฑบาตอยู่สักครู่ก็กลับไป

พอตื่นขึ้นมามีดิฉันก็ไปวัดจนได้ พอไปดูแล้วเห็นว่าสวยดี จึงเดินมาจะกลับบ้านพอจะขึ้นรถก็ยก
ขาไม่ได้จึงให้ช่างปิดทองมาส่งที่บ้าน

รุ่งขึ้นดิฉันเดินไม่ได้ ลูกชายได้โทรศัพท์บอกพี่สาวน้องสาวที่กรุงเทพฯ น้องสาวก็นำรถมารับไป
รักษาตัวที่กรุงเทพฯ ทันที

ดิฉันเดินไม่ได้ จึงตั้งใจไปที่ห้องกรรมฐาน อธิษฐานขอให้หายทันเข้าพรรษา จะไปเข้ากรรมฐาน
ทันที

ดิฉันได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าหายจากการเจ็บป่วย ดิฉันจะขอไปนมัสการสถานที่ประสูติ ตรัสรู้ และ
ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ที่ประเทศอินเดีย และดิฉันก็ได้ไปประเทศอินเดีย สมความปรารถนา

ดิฉันได้เข้าโรงพยาบาลได้ ๓ วัน แล้วออกมานอนพักที่บ้านลูกสาวที่กรุงเทพฯ อยู่ได้ไม่นาน
ก็เข้าพรรษา ดิฉันจะมาเข้ากรรมฐานให้ได้

ลูก ๆ ก็บอกว่า “คุณแม่หายใหม่ ๆ อย่าเพิ่งไปเลย” ดิฉันก็บอกว่า “แม่ต้องไป เพราะแม่ได้อธิษฐานจิตไว้แล้ว”

หนูสมประสงค์ก็เป็นห่วงบอกว่า “คุณป้าอย่าเพิ่งมาเข้าเลย เพราะหายป่วยใหม่ ๆ”

ดิฉันตั้งใจแน่วแน่ที่จะมา พอมาเข้ากรรมฐานได้หลายวันก็ลงไปเดินจงกรม เดินได้พักใหญ่ รู้สึก
ปวดท้องมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ดิฉันก็ปักจิตไปที่ห้องตรงที่ปวดกำหนดว่าปวดหนอ ๆ ๆ ก็ไม่หาย ยิ่งปวดมากขึ้น จึงได้เข้ามาใน
ห้องพัก นอนกำหนดจิตอยู่พักใหญ่ รู้สึกเพลียจึงมอยหลับไป

พอลืมตาเห็นเป็นก้อนสี่เหลี่ยมสีขาว ดิฉันตกใจมาก พอระลึกได้กำหนดจิตว่าเห็นหนอ ๆ ๆ แล้ว
ก่อนหน้านี้ได้เลื่อนออกมาทางปลายเท้า

ดิฉันได้ไปบอกแม่ใหญ่ แม่ใหญ่บอกว่าโรคร้ายไปหมดแล้ว ดิฉันก็มลงกราบแม่ใหญ่ รับพรของผู้
ทรงศีล

โกสุม ตังคอรีย์
โรงพิมพ์ไทยอารีย์ ลิงห์บุรี

เทพเดือนสติ

ก่อนฉันจะมาเข้าวัด ฉันมีเรื่องเสียใจ ทำการค้าไม้แล้วขาดทุน มีเงินสี่สิบห้าสิบบหมื่นก็หมด ทองก็หมด นายี่สิบไร่ก็หมด เหลือเงินเพียง ๑,๐๐๐ บาท สามีกก็แยกกันไป ฉันก็อยู่กับลูกอีก๒ คน

ฉันไปซื้อน้ำมันระกำจะกินตอนลูกไปโรงเรียน ฉันก็อยู่คนเดียว พอจะกินที่ไร่ก็หาว่าวอด ว่าง กลับไปแล้วมีเสียงบอกว่า

“อย่าฆ่าตัวตายนะ ฆ่าตัวตายต้องไปฆ่าถึง ๕๐๐ ชาต ถึงจะหมดกรรม ตายเองไม่ได้นะ” ฉันก็เลยเลิกได้ขึ้นเป็นเสียงผู้ชาย ทุกวันนี้จะทำบุญอะไรก็แล้วแต่ ฉันต้องแม่ตดาให้เขาเสมอ

หยุดไปได้ ๖-๗ วัน จะกินอีกพอจะรินที่หาว่าวอด ๆ กลับไปอีกเสียงนี้ ก็มาบอกอีกว่า

“อย่าฆ่าตัวตายนะ ฆ่าตัวตายนี้บาปมากเชียว” ตอนนั้นฉันไม่ฆ่าแล้ว

ตอนกลางคืนลูกหลับ ฉันก็ร้องไห้ มีคนมาบอกฉันว่า “ไม่ต้องเสียใจหรอก อีกหน่อยเงินที่เสียจะไ้คืนทุกบาททุกสตางค์ อย่าเสียใจ ให้สร้างความคิด”

ฉันก็ไม่กล้าบอกใคร แม้ลูกฉันก็ไม่กล้าบอก

ตอนนั้นฉันก็ไปปิ้งข้าวโพดขาย ถ้าปากลำบากขายทั้งกลางวันกลางคืน ฉันก็อุตส่าห์ทำมาหากินเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำอย่างไรถึงจะได้มีเท่ากับที่เสียไป

ฉันขายของมาปีนี้เป็นปีที่ ๔๐ แล้ว ฉันก็ได้เงินคืนมากกว่าเก่าอีกขายได้ที่ฝากธนาคาร

ฉันก็บอกเทวดาว่า “เออเนี่ย! จริงของเธอ” บ้านฉันไม่ใหญ่ไม่โตแต่มีเทพอยู่ ฉันร้องให้ที่ไร เขาจะมาบอกว่า “อย่าฆ่าตัวตายนะ” ใคร ๆ เห็นฉันก็ลุ่ม ไม่มีสติ ก็คิดว่าฉันจะต้องเป็นบ้า แต่ฉันไม่เป็น ฉันเข้าวัดปฏิบัติธรรม

เมื่อก่อนฉันไปปฏิบัติที่วัดคีรีวงศ์ ปากน้ำโพ กับอาจารย์มหาบุญรอด แต่ตอนหลังได้มาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน เพราะใกล้กว่า

ตอนมาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ก็รู้ว่า มันไม่เที่ยง มันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เราได้เห็นสังขารไม่เที่ยง ใจมันรู้เองนะ ไม่ได้มีใครมาบอกฉันนะ ฉันนั่งน้ำตาไหลคนเดียว

ทำกรรมฐานนี้ต้องใช้สติทั้งนั้น เผลอนิดหนึ่งก็ไม่ได้ สติต้องกำกับควบคุมอยู่เรื่อย อะไรมาทางไหนก็กำหนด มาที่หูก็กำหนดที่หู มาที่ตาก็กำหนดที่ตา ต้องมีสติตลอดเวลา เผลอไม่ได้ เราก็รู้ตัวธำอยู่

แม่ฉันตายไป ๑๐ ปีแล้ว วันหนึ่งนั่งกรรมฐาน มีนิมิตเห็นผีเสื้อตัวใหญ่ ไม่ใช่ผีเสื้อธรรมดา ใจก็รู้ว่า “อ้อ แม่ฉันนี่” ฉันก็ยกมือไหว้ผีเสื้อ บอกว่า “แม่ไม่น่าไปเกิดเป็นผีเสื้อเลย แม่ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้” แล้วฉันก็กรวดน้ำ แม่เมตดาให้

วันหนึ่งนั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน เกิดความรู้สึกว่านั่งบนศาลาหลังใหญ่จนได้ประมาณสองพันคน มีคนนั่งเต็มไปหมด มีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย

ศาลาสองหลายต้นลำตาลแต่ไม่มีเสา ไม่มีบันได พอเลิกนั่งกรรมฐานแล้วฉันจะลงก็ลงไม่ได้ ก็เลยก้มมองดู ต้องก้มลงมากถึงจะเห็นคนและบ้านเรือน

ฉันก็เลยนั่งแผ่เมตตา รู้สึกตัวว่านั่งสมาธิอยู่ที่บ้าน พอวันพระไปถามแม่สู่่ม
แม่สู่่มบอกว่า “ที่เห็นนะไม่ใช่ของต่านะ เป็นของสูง ไปนั่งกรรมฐานกับพวกเทพเขา”
เดี๋ยวนี้ฉันก็รู้แล้วว่าเกิดมาทุกข์ ไม่เที่ยง เราต้องละวาง ปฏิบัติต่อไปให้พ้นทุกข์

ถึงเวลาช่วยลูกก็ช่วย แต่เวลาปฏิบัติ เราต้องปฏิบัติ เราต้องทำที่บ้านด้วย เพราะที่วัดมีเวลาน้อยอยู่
บ้านมีเวลานั่งได้นาน ฉันเคยนั่งตั้งแต่ ๑๒ ถึง ๔ มีสติกำหนดรู้บ้าง ไม่รู้บ้าง บางครั้งฟุ้งซ่านก็เงิบ
หายไป กว่าจะรู้ขึ้นมาใหม่ กำหนดรู้หนอ ประมาณ ๑๒ ครั้ง จึงมีความรู้สึกแรงเหมือนเดิม

เวลานั่งฉันมีเวทนา แต่ฉันไม่กลัว เรามีสติรู้ อะไรเกิดตรงไหนก็รู้ ขาดสติไม่ได้ กำหนดจนกว่าจะ
หาย บางทีก็หายเร็ว บางทีก็หายช้า หายแล้วฉันถึงจะเลิก

เมื่อถึงเวลาเลิก กำลังมีเวทนาเกิด ทำอย่างไรฉันก็ไม่เลิก นั่งต่อไปจนกว่าจะกำหนดให้หายแล้วถึง
จะเลิก

บางทีฉันนั่งสบายใจดี นั่งได้ ๔-๕ ชั่วโมง สมัยก่อนในวันพระฉันมานั่งในโบสถ์ถึงตี ๒ นะ
ถึงจะกลับบ้าน เพราะหลวงพ่อบ้านเทศน์สอบอารมณ์ตอนกลางคืนอีกครั้งหนึ่ง

โปรง ศิริกุล

๑๒๕/๑ ต.บางพุทธา อ.เมือง จ.สิงห์บุรี

ประสบการณ์การปฏิบัติธรรม

นริชรา ทวีสมบุญ

ตอนที่ ๒

คุณนริชรา ทวีสมบุญ ถ่ายกับน้องสาว (นุสรา ทวีสมบุญ)

ดิฉันขอย้อนถึงตอนเด็ก สมัยนั้นเมื่อมีสัปดาห์หนึ่งในพระพุทธศาสนา มีคุณพ่อนำสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน มีคุณย่าคุณยายทำบุญตักบาตรเสมอ ดิฉันชอบจัดดอกไม้ถวายวางไว้บนหิ้งพระ บางทีก็ซื้อพวงมาลัยมาถวายเสมอมา

ประมาณปี ๒๕๒๑ ดิฉันเริ่มห่างไกลพระพุทธศาสนามาก มีจิตใจเฉย ๆ ไม่ได้ไหว้พระเหมือนเคย ไม่ได้เข้าวัดทำบุญ ยิ่งฟังเทศน์นั้นเห็นเป็นเรื่องน่าเบื่อ ไม่มีในหัวคิด เห็นพระซึ่งเคยแม่พาไปเที่ยววัด ก็กราบพระท่านตามที่เห็นคนอื่นเขาทำกัน คงเป็นเพราะกรรมมาบังตาทำให้ดิฉันมีดัมมวอยู่นาน แต่ยังมีสติที่คิดว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ถ้ามีใครมาพูดถึงเรื่อง สวรรค์-นรก ชาติน้ำ หรือชาติไหน ล้วนเห็นเป็นเรื่องไร้สาระช่วงนี้เพียงแต่ ไม่เคารพนับถือบูชากราบไหว้พระเหมือนตอนเด็กเท่านั้นเอง ช่วงชีวิตตอนนี้กำลังเรียนด้วยและก็ทำงานคู่กันไป ด้านสุขภาพไม่ดี เป็นคนที่อ่อนแอเสียถามหาเสมอ อุบัติเหตุก็มักจะเจอบ่อย แต่ก็ไม่ถึงกับเจ็บตัวมากนัก

ประมาณปี ๒๕๓๑-๒๕๓๒ เป็นช่วงที่เจอกรรมสุขชีวิตมากที่สุด ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งเคยอ่อนแอมาตั้งนานแล้วยิ่งหนักเข้าไปอีก ทั้งนี้เพราะดิฉันไม่เคยมาฝึกอบรมทางด้านจิตใจ เมื่อจิตใจอ่อนแอทุกสิ่งทุกอย่างก็พลอยแย่ตาม ลงไปด้วย เชื้อคนง่ายโดยไม่ไตร่ตรองให้ถ่วงถี่ คุณแม่เตือนเรื่องการคบเพื่อนก็ไม่ฟัง จิตใจแย่ ร่างกายก็มีโรคเข้ามาเบียดเบียน เกิดการทอดอย หมดกำลังใจ ไปโยนสิ่งที่เกิดขึ้นให้กับโชคชะตาหรือฟ้าลิขิต

ถึงตอนนี้ดิฉันสามารถจะตอบได้ทันทีว่า **ไม่ใช่อยู่ที่โชคชะตาแต่อยู่ที่ตัวเราเองเป็นผู้กระทำกับอยู่ที่จิตใจเป็นสำคัญ** จิตใจต้องเข้มแข็ง ไม่ใช่ขี้ขลาด ใครพูดอย่างไรก็หลงไหลเชื่อตาม มีความเชื่อมั่นตนเองว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นถูกต้องแล้ว อย่าเชื่อผู้อื่นว่า เขาว่าเราอย่างนี้ คนนั้นว่าเราอย่างนั้น **ขึ้นอย่างนี้** จะเกิดปัญหาแน่นอน มีสติคิดให้รอบคอบหาสิ่งที่เป็นเหตุคอยแก้ปัญหาและก็ต้องมีปัญญาที่จะพิจารณาแก้ไข ปัญหา ต้องหาสาเหตุที่ทำให้เราต้องเป็น แบบนี้ ช่วงที่ดิฉันคิดได้ เป็นช่วงที่ดิฉันไม่สบายมาจึงต้องพักงานจนถึงต้องลาออกจากครูประจำ และเสียงก็ไม่ค่อยมี เจ็บคอทรมานมากที่สุด คงเป็นกรรมที่ไม่เชื่อฟังคุณแม่ นั่นเอง เมื่อป่วยก็ได้คิดว่า **การที่คบเพื่อนนั้นสำคัญมาก** เราคบกับใครเราก็จะเป็นเช่นนั้น คบกับผู้มีคุณธรรม เราก็จะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ในขณะนี้ดิฉันก็ยังจะเลยในการสวดมนต์ มีอยู่วันหนึ่งน้องบอกว่า“ทำไมไม่สวดมนต์” ก็เดินผ่านหน้าโต๊ะหมู่บูชาไป แล้วพูดว่า “ซีก็ยจสวด” และเข้าไปนอน สิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้นไม่ลืมเลยครบทุกวันนี้

ฝันเห็นพระซึ่งมีอายุมาก รูปร่างสูงใหญ่ อยู่ในป่า มีผู้เฒ่าผู้แก่รู้จักท่านดี เข้าไปกราบท่าน ถามท่านว่า “สบายดีหรือ” ดิฉันก็ยื่นมองไม่ไกลนัก ดิฉันคนเดียวที่อยู่ในที่นั้นเด็กที่ดู พระองค์นั้นถามดิฉันว่า “อยากไปเที่ยวไหม” ดิฉันรีบรับปากทันที ท่านพาไปดูสถานที่ต่างๆ เห็นเหมือนสลัม ท่านก็บอกว่าพวกนี้ไม่ได้ทำบุญตายไปก็อยู่แบบนี้ ต่อไปก็เป็นที่อยู่ที่ดีขึ้นเป็นลำดับจนหยุดอยู่กับที่ๆ หนึ่งหลังคามีสว่างงดงาม ไปด้วยกระเบื้องสวยงามมาก (ก่อนจะพามา ท่านเตือนว่า เห็นสิ่งใดห้ามร้อง ถ้าร้องจะไม่เห็นอะไรอีกเลย) ท่านอนุญาตให้เข้าไปข้างใน อากาศเย็นสบาย ฝันไปด้วยหินอ่อน เดินไปก็เจอเหมือนแท่นคล้ายกับหีบศพ ก็เดินไปดูด้านหน้า ปรากฏว่ามีภาพของดิฉันปรากฏอยู่ ดิฉันร้องลั่นอยู่ในฝัน ตื่นขึ้นมาก็ร้องและหน้าก็ฟูอยู่ตรงที่นั่นเอง รู้สึกอึดอัดเหงื่อก็ออกมากด้วย รู้สึกเหนื่อยมาก ในฝันท่านเตือนว่า “เรานะที่อยู่ตอนนี้คืออยู่แล้ว แต่ถ้าทำบุญทำกุศลต่อไปก็จะได้อยู่ที่ดีกว่านี้อีก

เล่าทุกอย่างให้ทุกคนในบ้านฟังไปทำบุญ และจากนั้นมาฝันมีใครบอกให้สวดมนต์อีกเลย

ความคิดเรื่องการนั่งวิปัสสนากรรมฐานก่อนที่จะมาปฏิบัติ

ความคิดที่จะมานั่งวิปัสสนากรรมฐานนั้น มีน้อยมาก ส่วนมากน้องสาวจะเป็นคนคอยกระตุ้น แล้วก็มักผิดไปเรื่อย ๆ บ้างก็ว่า “ไม่มีเวลาว่างเลย ขอให้มีความว่างก่อน” น้องดิฉันเคยไปปฏิบัติกับ คุณแม่สิริกฤษชัย เมื่อเขากลับมา วันแรกก็ล้มลงกราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ ซึ่งก็ทำให้ท่านรู้สึกตื่นตัวใจ และเขาขอโอโหสิกรรมที่เขาเคยไม่เชื่อฟังต่าง ๆ ดิฉันเป็นผู้ดูก็คิดว่า “กลับมาคราวนี้มาแบบใหม่ แปลกกว่าเดิม แต่เป็นการเริ่มต้นที่ดี” บางทีเขาก็จะนั่งหลับตาทำสมาธิ บ้าง ก็เดินจงกรมอยู่ที่บ้าน ก็คิดว่าน้องเราเป็นเอา มากแต่ก็ไม่เคยรบกวน เริ่มคิดว่า “แค่ นั่งหลับตา เมื่อได้ยินอะไรก็ให้กำหนด จะทำให้เราได้อะไร” เดินก็เหมือนกัน “ทำแล้วได้อะไรขึ้นมา” เป็นความคิดก่อนปฏิบัติ เคยถามน้องว่า “ถ้าปวดหัวล่ะ จะทำ ยังไง” เขาก็บอกว่า “กำหนดชี้ว่า ปวดหนอ ๆ” ก็เคยได้กันบ้างว่า “ยังคิดที่ยังปวดนะซิ และยิ่งให้ พูดว่าปวดหัวหนออีก มียิ่งปวดรุนแรงกว่าเดิมหรือ” ซึ่งนับว่าเป็นความคิดที่ถ้าคนเขามาปฏิบัติกันจะไม่เอ่ยคำถามแบบนี้เลย ไม่อย่างนั้นคนเขาจะมานั่งปฏิบัติกันทำไม ถ้าไม่มีผล ทั้งเสียเวลา แต่ผลที่ได้คือ สิ่งใดดิฉันก็ต้องการพิสูจน์

แรงบันดาลใจในการมาปฏิบัติธรรม

แรงบันดาลใจจากน้องเป็นคนแรก เพราะเห็นดิฉันเป็นโรคภัยบ่อยที่สุด และอีกสองท่านคือคุณวรากร และ คุณพรพิไล ไรวา ในความคิดของดิฉันนั้น เห็นว่าเป็นเรื่องแปลกที่ครอบครัวคุณวรากรไปนั่งวิปัสสนาเสมอแต่ไม่เคย ไปถามท่านเลยว่าคืออะไร จนกระทั่งเดือนกันยายน๒๕๓๔ ดิฉันโดนกระจกตกมาใส่เนื้อเข้าซ้ายเย็บ ๑๑ เข็ม หยุดทำงานหลายอาทิตย์ เมื่อคุณพรพิไลทราบท่านก็บอกว่า “แบบนี้ครูอ้อยต้องไปนั่งวิปัสสนาข้างแล้ว” ดิฉันก็รับคำแนะนำว่า “คงจะต้องไปสักที่เหมือนกันละ” แต่ก็ยังฝัดมออีก จนเกิดความฝันประหลาดสามอย่าง ในเวลาไล่เลี่ยกัน

ฝันครั้งที่ ๑ ไปนั่งฟังเทศน์ที่วัดอัมพวัน มีคนบ้าถือมีดขี้นจะมาแทงท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ แต่ลูกศิษย์วัดป้องกันได้ แต่เขาวิ่งตรงมาทางคุณพ่อ ดิฉันเอาตัวเข้าไปรับแทน บอกให้คุณแม่รีบพาคุณพ่อออกไป โดนแทงเลือดอาบ หลวงพ่อท่านเตือนว่า “**กำลังมีเคราะห์ ถ้ามีเวลาให้มานั่งปฏิบัติ ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน**” ขณะนั้นกำลังพักผ่อนกับครอบครัวที่หัวหิน

ฝันครั้งที่ ๒ ฝันว่าไปลาทุก ๆ ท่าน คุณพ่อ-แม่-น้อง ๆ ญาติ รวมทั้งคุณย่า (ซึ่งเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๕) ก็เริ่มสังหรณ์ใจว่าคงอยู่ได้อีกไม่นานนัก จึงได้เล่าความฝันนี้ให้น้องฟังเพียงคนเดียวและบอกว่า “**พี่คงอยู่ได้อีกไม่นานเท่าไร คงจะต้องไปก่อนทุก ๆ คน แม้แต่คุณย่า ซ้ำอายุก็มากแล้ว**”

ฝันครั้งที่ ๓ ฝันว่าเป็นมะเร็ง เห็นน้ำเหลืองไหลออกมา จนตกใจตื่นก็บอกคุณแม่ ท่านไม่รอช้าพาไปตรวจ ปรากฏว่ามีก้อนเนื้อ ไปหาหมอท่านที่สอง ท่านก็บอกว่า มีแต่เป็นซิสต์ก้อนเล็ก ๆ จะเอาออกก็ได้ ไม่เอาออกก็ได้ แต่คุณแม่อยากให้เอาออก เมื่อดิฉันรู้ว่าเป็นแน่ ๆ จิตใจเริ่มหวั่นไหวเกิดมีความกลัวขึ้นมา ก็ร้องไห้อย่างมาก สติตั้งรับไม่ไหวเพราะยังไม่เคยฝึกอบรมจิตใจเลย รู้อยู่อย่างเดียวว่าต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดแน่นอน แต่คุณแม่บอกให้ลองดูอีกประมาณ ๗-๘ วัน แล้วให้เข้าไปทาน แล้วให้กลับมาตรวจใหม่

คราวนี้ผู้ที่ผลักดันให้มานั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันแรงที่สุดเห็นจะเป็นคุณแม่ แต่ท่านก็บอกก่อนที่จะเกิดความฝันที่เป็นจริงครั้งที่ ๓ นี้ตั้งแต่ดิฉันเริ่มฝันครั้งที่ ๑ คุณพ่อก็บอกว่า “**ควรไปได้แล้ว**” แต่ความที่ไม่ค่อยจะเชื่อเลย ในที่สุดก็ต้องยอม มีน้องพามาและอยู่เป็นเพื่อนเพียง ๓ วัน

ผลหลังจากการปฏิบัติ

ดิฉันเริ่มมาวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๕ ที่แรกจะกลับวันที่ ๒๗ แต่แม่ใหญ่เห็นว่าดิฉันควรจะอยู่ถึงวันพระ คือ วันที่ ๒๗ และกลับวันที่ ๒๘ ดิฉันก็ตกลงรับคำกับท่านตามนั้น

สองวันแรกก็อดใจมากเหมือนกำลังปรับตัว ดิ้นแต่เช้าและง่วงนอนมากด้วย แต่ก็พยายามทน เข้ามาอยู่ในวัดนี้แล้วในจิตใจไม่เคยคิดเรื่องความเจ็บป่วยเลย จากวันที่สามจนถึงวันสุดท้าย จิตใจสดใส สดชื่น เห็นหน้าใครก็ยิ้ม ดิ้นเข้าได้สบายมาก อากาศวังงไม่มีเลย มีความรู้สึกว่าคุณที่นี่มีความสุขมาก บรรยาย

ไม่ถูกว่ามีความสุขเพียงใด มีความรู้สึกอบอุ่น แม้ซีทุกท่านให้ความรักความเป็นห่วงเหมือนลูกหลาน ที่นี้คือวัดอัมพวันก็จริง แต่ดิฉันรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน มีต้นไม้ร่มรื่นมีเสียงนก ไก่ สารพัด มีอาหารให้ทาน ไม่อดอยาก แม่ครัวมีฝีมือเยี่ยม เป็นความรู้สึกที่แท้จริงของคนที่อยู่อยากลองดูว่า “มานั่งแล้วจะได้อะไร”

สิ่งที่ได้เกินคุ้มและมีค่า ทุกท่านที่วัดมีแต่คำว่า“ให้” โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน แต่สิ่งที่ท่านต้องการคือ ให้ทุกคนมีธรรมะประจำใจ แม้ซีท่านทุ่มเทศะชีวิตสอนให้ทุกท่านด้วยความเสมอภาค อยากจะเห็นศิษย์มีความสุข อยู่แต่เพียงว่าเราจะเอาสิ่งที่ท่านหยิบยื่นให้ นั้นกลับเอาไปใช้ได้มากน้อยแค่ไหน

ทั้งคำสั่งสอนเทศนาธรรมของหลวงพ่อดล้วนเป็นสิ่งที่คุณครูจริง ดิฉันเป็นคนที่ชอบทดลอง ก็มักจะทดลองเสมอ และก็ไปตามนั้นจริงๆ ทุกประการ ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น การขัดส้วม ดิฉันไม่เชื่อเลยว่า ขัดส้วมแล้วทำให้ปัญญาดี เรียนเก่ง พออยู่ที่สำนักก็ลองทำดู ในใจก็คิดว่า “จะได้ผลไหม” และพอตอนมานั่งสมาธิ หรือเดินจงกรมก็ดี มีความรู้สึกทว่าสมองปลอดโปร่ง เป็นคนคิดมีเหตุและผลมากกว่าแต่ก่อน

ทำให้จิตใจดีขึ้นกว่าเดิมมาก จิตใจเข้มแข็งขึ้น แต่ไม่ใช่แข็งกระด้างในทางที่ไม่ชอบ จิตใจเข้มแข็งพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นมาได้ ดิฉันได้คำว่า“สติ” มาจากที่นี่โดยตรง แต่ก่อนก็มี แต่ก็มีแบบเรื่อยเปื่อย บางทีก็ไปอยู่ไหนก็ไม่รู้ไม่อยู่กับตัว ถ้าเราไม่มี “สติ” อยู่กับตัว คอยกำหนดจิตให้กำหนดอารมณ์ให้รู้เท่าทันปัจจุบัน ก็อาจเป็นสาเหตุแห่งความประมาทได้ หลวงพ่อได้ตักเตือนทุกท่านไม่ให้ไปคิดยึดติดอยู่กับอดีต หรืออนาคตที่ยังมาไม่ถึง แต่ขอให้ระลึกถึงปัจจุบันว่าเราเป็นอะไร ทำหน้าที่อะไรอยู่ขณะนี้ ก็จงทำให้ดีที่สุด ดิฉันจึงได้ข้อคิดและจะจดจำตลอดไป

บางเวลาที่ดิฉันปฏิบัตินั้น บางทีจะเกิดความสุขใจ ดีใจ ดิฉันก็จะมาปรึกษาคุณแม่ใหญ่ท่านเสมอ แต่ท่านจะเตือนสติตลอดเวลว่า “อย่าดีใจ มากเกินไป ให้กำหนดเสีย” ดิฉันเก็บคำของท่านมาพิจารณาว่าทำไมตอนที่มีความสุข ก็อย่าหลงดีใจมากเกินไป ดิฉันค้นพบคำตอบตอนที่คุณแม่มารับดิฉันกลับบ้านวันที่ ๒๘ มกราคม ว่า “คุณย่าเสียแล้วเมื่อวันที่ ๒๕ ม.ค.” ดิฉันรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถไปกราบศพท่านได้ แต่ใจนั้นพยายามข่ม ตั้งสติไว้ให้มั่น แล้วก็ได้แต่กำหนดว่าเสียใจหนอ” ดิฉันจะต้องไม่อ่อนแอ ซึ่งตรงกับที่คุณแม่ใหญ่ได้สั่งสอนว่า “จิตใจจงอย่าได้ดีใจมาก เพราะวันข้างหน้าเราจะไม่รู้ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น วันนี้ดีใจ พรุ่งนี้อาจจะร้องไห้ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน ความทุกข์ ความสุขมันจะผลัดกันเดี๋ยวทุกข์เดี๋ยวสุข ถ้าเราทำใจได้ ควบคุมตั้งสติได้ งานการทั้งหลายก็ควรจะบรรลุตามเป้าหมาย”

ท่านทั้งหลายคงเคยดูพระจันทร์ขณะที่พระจันทร์ค่อยๆ เคลื่อนนั้น บ้างก็มีเมฆมาบดบังด้บรัศมี กลับกลายเป็นความมืด แต่เมื่อค่อยๆ เคลื่อนออกจากกลุ่มเมฆนั้นแล้วก็จะเปล่งแสงจันทร์ฉายงาม ซึ่งทำให้ดิฉันมีข้อคิด ชีวิต ของคนเราผ่านทั้งความยากลำบาก ก็คือความทุกข์หรือปัญหานานัปการ แต่ก็มีบางช่วงแห่งชีวิตที่โรยด้วยดอกไม้ ชีวิตยามรุ่งโรจน์นั้นเป็นอย่างไร ชีวิตยามที่ตกอับที่สุดนั้นเป็นอย่างไร คงไม่มีท่านใดที่มีความทุกข์ตลอดชีวิต หรือความสุข ตลอดชีวิต

แต่ก่อนดิฉันยังยึดติดกับสิ่งของอยู่มาก เห็นสิ่งใดสวยน่ารักต้องซื้อไว้ก่อน บางทีก็ซื้อมาเก็บใส่ตู้ไม่ได้ ดูด้วยซ้ำ มาคิดได้ว่าจะสะสมไปทำไมมากมาย ไม่มีค่าเลย ใช้ก็ไม่ได้ เป็นเพียงความอยากเท่านั้น

แต่ความสุขจริงๆ ไม่ใช่อยู่ที่สิ่งของเหล่านั้น เวลาทุกสิ่งของเหล่านั้นช่วยเราไม่ได้ นอกจากเราต้องช่วยตัวเองและทำสุดเมื่อเราจากโลกนี้ไป มีสิ่งใดบ้างไหมที่จะเอาติดกายไปได้

ดิฉันคิดว่าสวรรค์และนรก ก็อยู่แถวๆ นี้ ไม่ไกลจากเราท่านไปเท่าไรเลย เพียงแต่ว่าท่านจะรับสิ่งไหนไว้ การกระทำดี หรือการทำความบาป บางทีก็มีผู้มาชี้แนะบอกทางให้ สุดแต่ที่ว่าท่านจะเลือกเดินทางใด การทำดีนั้นทำยาก มีอุปสรรคมากมายคนเห็นน้อย แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายท่านรับทราบ การทำความบาปนั้นง่ายนิดเดียว แม้แต่คิดไม่ดี ก็ถือว่าเป็นบาปแล้ว

บาปและกรรมมีจริง ผู้ใดที่ทำความดีไว้ ผู้นั้นย่อมรู้อยู่แก่ใจตนเอง เราไม่สามารถที่จะทำบุญดลบันดาลได้ เราจะหนีกรรมไม่พ้น ต้องมีสักวันที่เราจะต้องชดใช้กรรมนั้น หนัณยา่อมแตกต่างกันไปตามกรรมของแต่ละคน การมานั่งเจริญวิปัสสนากรรมฐานทำให้สามารถรู้ว่าท่านเคยทำกรรมอันใดไว้ และจะเป็นสิ่งเตือนใจว่า “ไม่ควรทำ” และจะทำให้เราไม่ทำความบาปทำกรรมใหม่ขึ้นมาอีก ในทางตรงข้ามจะหันมาสนใจในด้านพระพุทธศาสนา สนใจในการทำบุญทำทานตามกำลังที่มีอยู่ ไม่ใช่ทำมากมายจนเงินในกระเป๋าหมด ฟังเทศน์ ฟังธรรมตามโอกาสสิ่งเหล่านี้ที่ดิฉันได้จากที่วัดแห่งนี้

เมื่อดิฉันได้ปฏิบัติเป็นวันที่สาม ก็รู้ซึ้งถึงพระคุณของคุณแม่ ว่าใหญ่หลวงมากนัก ท่านรักเรามาก สิ่งที่ท่านเตือนก็เพราะความรัก ความหวังดี ความห่วงใย ยามเล็กแม่ทนลำบากห่อหุ้มลูกเพื่อให้ลูกนอนหลับ ส่วนตัวแม่เองนั้นไม่คำนึงถึง ขอให้ลูกมีความสุข มีความอบอุ่น ทรากคราแก่ไหนแม่ไม่เคยบ่น ดิฉันเชื่อแน่ว่าคุณแม่ของทุกท่านย่อมเหมือนกันหมด ดังนั้นสิ่งที่ดิฉันไม่เชื่อฟังท่านยามที่ท่านเตือนมีการคบเพื่อน ดังที่ได้เล่าไว้แล้ว ก็คือบาปอันหนึ่งที่มีมากดิฉันนึกไม่ถึงเพราะคุณแม่ไม่เคยโกรธ และยกโทษให้แล้ว แต่ดิฉันก็ต้องชดใช้กรรม หลีกเลี้ยงไม่พ้นและดิฉันได้คิดอีกว่าถ้าผู้เป็นลูกไม่เอาใจใส่พ่อแม่ยามแก่เฒ่า ยามท่านแข็งแรงก็ให้ช่วยเหลือขานหลาน แต่ยามที่ท่านทำอะไรไม่ได้แล้วก็ปล่อยให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ท่านผู้นั้นจะรับผลกรรมของท่านอย่างไร ดิฉันอยากให้ผู้ที่อ่านบทความของดิฉันนำไปเป็นข้อคิด เพื่อเตือนใจแม่เราก็มีเพียงคนเดียว พ่อก็มีเพียงคนเดียว ถ้าท่านปฏิบัติต่อคุณพ่อคุณแม่ดีแล้ว ท่านจะไม่มีรู้สึกเสียใจในภายหลัง ยามที่มีการพลัดพรากมาถึง “จงทำสิ่งที่ดีที่สุดในยามที่ยังมีลมหายใจ จะมากแก่ตัวในตอนที่ท่านไม่มีลมหายใจแล้ว คงเป็นที่น่าสลดใจ”

ผลอีกสิ่งหนึ่งที่ดิฉันได้รับคือ เมื่อไปพบคุณพ่อหมอที่ตรวจพบก้อนซีสปรากฏว่า “ไม่มีก้อนเนื้อแล้ว ไม่รู้หายไปไหน” ดิฉันนึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมทั้งพรของหลวงปู่และพรของคุณแม่และทุกๆ ท่านที่มีพระคุณทันที คุณแม่ก็ดีใจด้วย แต่จิตใจของดิฉันก่อนที่จะไปพบหมอก็ตั้งใจไว้แล้ว ก็ขึ้นก็ต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดแน่นอนไม่มีอาการกลัวหรือร้องไห้เหมือนเมื่อก่อนเลย

ดังนั้นความสงสัย ความเคลือบแคลงที่เคยมีมาตั้งแต่ต้นนี้ ฆัดนี้ ได้หายไปอย่างหมดสิ้น เหมือนเมฆหมอกดำที่เคยมาปิดบังอำพรางไว้ได้เลื่อนหายไป เหลือแต่ความบริสุทธิ์ใสสะอาดที่ดิฉันมีให้กับพระพุทธศาสนาที่ช่วยเปิดดวงตาให้ สามารถมองเห็นแสงสว่าง ทุกสิ่งที่ยืนยันว่าเป็นสิ่งที่ดิฉันได้พิสูจน์ด้วยตนเอง ยังมีอีกมากแต่ดิฉันคิดว่าท่านนี้ก็เพียงพอแล้ว

ไม่อยากให้เชื่อ แต่อยากให้คิดและอยากให้ผู้ที่ยังไม่เคยมาพิสูจน์ จะได้มีเวลาตัดสินใจว่า“ถึง
เวลาของท่านแล้วหรือยัง”

เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อดัมพวัน

สุจิตรา รมรินทร์*

๑๕ เม.ย. ๓๕

ความเป็นมา

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อ ๒๕๒๖ เนื่องจากวิทยาลัยสงฆ์สงฆ์มาเข้าร่วมอบรมปฏิบัติธรรมในโครงการ “ลัปดาห์แห่งการปฏิบัติธรรม สำหรับข้าราชการ” ระหว่างวันที่ ๑๕-๒๕ มิถุนายน ท่านเจ้าของโครงการ คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมพวันวิสุทธิ (สมณศักดิ์ในปัจจุบันเป็นท่านเจ้าคุณพระภิกษุวิสุทธิคุณ)

นับเป็นโอกาสอันดีที่ข้าพเจ้าได้มาเรียนรู้วิธีปฏิบัติธรรมอย่างเป็นแบบแผน มีครูอาจารย์ควบคุม ซึ่งดีกว่าอ่านจากตำราแล้วปฏิบัติเองดังที่ข้าพเจ้าเคยทำ ผู้เข้าอบรมในเวลานั้นมีเพียง ๑๑ คน ทั้งที่หลวงพ่อดัมพวันมีหนังสือเชิญชวนไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสมัยนั้นคนยังไม่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม ตลอดเวลา วันที่พวกเราอยู่ที่วัด หลวงพ่อดัมพวันเมตตาสอนด้วยตนเองทั้งกลางแจ้งและกลางคืน โดยมีคุณแม่ยุพิน บำเรอจิต เป็นผู้ช่วย ข้าพเจ้าปฏิบัติได้พอสมควร ที่ไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างเต็มที่เพราะมีความกังวลห่วงลูกชาย ซึ่งขณะนั้นอายุเพิ่งจะเดือนเศษ แต่ข้าพเจ้าก็อยู่ปฏิบัติจนครบกำหนดและนั่นเป็นนิมิตอันดีสำหรับข้าพเจ้า เพราะผลจากนั้นชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งสรรพธรรมและความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมพวันเอง

ในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ตามคำชวนเชิญของอาจารย์ผ่องพรรณ ปันชรานนท์ ผู้เป็นเจ้าของโครงการ โดยมีคุณแม่คร.ศิริ กรินชัย เป็นผู้ให้การอบรม พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมพวันก็ได้มาแสดงธรรมให้ผู้ปฏิบัติฟัง และข้าพเจ้าก็ได้ถือโอกาสกราบเรียนถามข้อสงสัยบางประการ เกี่ยวกับเรื่องลูกชายของข้าพเจ้า โดยให้เหตุผลว่าที่ต้องกราบเรียนถามเพราะเป็นเรื่องที่ไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อดัมพวันไม่ตอบคำถาม แต่ได้พูดว่า “จะให้เหมือนคนอื่นได้ยังไงละจ๊ะ ก็สุจิตรามีคนเดียวในประเทศไทย” ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกงงงวยสงสัย ไม่เข้าใจว่าหลวงพ่อดัมพวันหมายความว่าอย่างไร แต่บัดนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเข้าใจแล้ว (แต่จะถูกหรือผิดเป็นอีกเรื่องหนึ่ง)

ที่ว่าชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อดัมพวันแล้วหน้าที่การงานก็ดีขึ้น ๆ ตามลำดับข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะเขียนตำรามาก่อนเลย ก็ได้เกิดความคิดที่จะเขียน และได้เขียน

* รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา รมรินทร์ วิทยาลัยครูธนบุรี

ตำราศาสนาเปรียบเทียบ (ขณะนี้พิมพ์ครั้งที่๓) กับจริยศึกษา อีกหนึ่งเล่ม ส่งขอตำแหน่งทางวิชาการ ทำให้ได้กระโดดจากซี ๔ เป็นซี ๖ คือได้เป็นซี ๕ อยู่สองวัน พอได้ตำแหน่ง“ผู้ช่วยศาสตราจารย์” ท่านก็ปรับให้เป็น ซี ๖

นอกจากจะเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันหลายหนหลายครั้งเป็นการส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้ายังได้จัดโครงการนำนักศึกษาวิทยาลัยครูชนบทมาปฏิบัติธรรมหลายรุ่น หลายครั้ง และได้ฟังธรรมบรรยายจากหลวงพ่อยู่เสมอ ๆ จนบางเรื่อง(ที่เกี่ยวกับกฎแห่งกรรม) จำได้ขึ้นใจทีเดียว

ต่อมาในปี ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าก็สอบเข้าเรียนปริญญาเอก สาขาปรัชญา ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสอบเข้าได้ที่หนึ่งของรุ่นหนึ่ง ซึ่งมีผู้สอบทั้งสิ้น ๕๐ คน แต่สอบได้เพียง ๓ คนทั้งที่เขาต้องการรับ ๕ คน ข้าพเจ้าเป็นคนเรียนไม่เก่ง แต่ที่สอบเข้าได้ที่หนึ่งเพื่อน ๆ ลงความเห็นว่าเป็น “เพราะเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อัมพวัน” ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน ในเทอมแรก ข้าพเจ้าเรียนได้สองสัปดาห์ก็ขอลาป่วย ผ่าตัดตาซึ่งเป็นต้อเนื้อ(เคยผ่าตัดครั้งหนึ่งแล้วแต่ได้งอกขึ้นอีกภายในเวลาไม่กี่เดือน ทำให้ต้องพักการเรียน พอเปิดภาคเรียนที่สองก็เข้าไปเรียน แต่รู้สึกไม่ถูกใจกับเนื้อหาวิชา เพราะเขาไปเน้นแต่ปรัชญาตะวันตกที่ข้าพเจ้ามองว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ เฉพาะอย่างยิ่งพวกนักปรัชญาผู้เป็นเจ้าของลัทธิคำสอนเหล่านั้นก็เปลี่ยนแนวคิดอยู่ตลอดเวลาจนผู้เรียนตามไม่ทัน (เพราะคำสอนเหล่านั้นไม่เป็นสังขารเหมือนคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง)ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อและเรียนไม่รู้เรื่องเพราะ “รับไม่ได้” ยิ่งคิดไปว่าตัวเองอาจจะต้องกลายเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ อย่างพวกนักปรัชญาผู้ชื่อเสียงเหล่านั้น ก็ยิ่งไม่อยากเรียน แล้วก็เลยสอบตก โคนรีไทร์ สมความปรารถนา (ก็เสียใจอยู่เหมือนกันตรงที่อุตสาหะสอบเข้าไปได้ ข้าพเจ้าก็มากราบเรียนหลวงพ่อบอกว่า “ตกเรียนร้อย และเขาไล่ออกแล้วจ้าคะ” ท่านบอกไม่เป็นไรแล้วเป่าหัวเพียง ๆ เป็นอันว่าสิ้นสุดสำหรับการไฝฝืนอยากเป็น “ต้อกเตอร์”

ความที่ไปวัดฟังธรรมจากหลวงพ่อบ่อยครั้งหลายหน จนแทบว่านับครั้งไม่ถ้วน ทำให้ชีวิตพลิกผันไปอีกรูปแบบหนึ่ง นั่นคือ ข้าพเจ้ากลายเป็น “นักเขียน” ที่มีผู้อ่านติดตามผลงานมากที่สุดผู้หนึ่ง ซึ่งจะขอเล่าอย่างย่อ ๆ คือ ข้าพเจ้าไฝฝืนอยากเป็นนักเขียนมาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็ได้แต่ฝัน เพราะผู้ที่จะเป็นนักเขียนได้นั้น จะต้องเป็นคนรอบคอบ ละเอียดลออ เป็นนักอ่านตัวง และที่สำคัญคือ ต้องมีสิ่งทีเรียกว่า “พรสวรรค์” ซึ่งสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ไม่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้าเลย การไฝฝืนที่จะเป็นนักเขียนจึงเป็นได้แค่ความฝันที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้

ธรรมะสร้างพรสวรรค์ได้

แทบไม่น่าเชื่อว่าธรรมะจะมีอำนาจลึกลับมหัศจรรย์เช่นนี้ เพราะเมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอทุกวัน ในที่สุดธรรมะก็สามารถสร้างพรสวรรค์ขึ้นในตัวข้าพเจ้าให้แล้วคือ อยู่ ๆ ในต้นปี ๒๕๓๒ คุณยุพา งามสมจิตร บรรณาธิการนิตยสารกุลสตรี ได้มีจดหมายมาถึงข้าพเจ้า มีใจความตอนหนึ่งว่า “อยากได้เรื่องของอาจารย์ลงในกุลสตรีทุกฉบับ อาจารย์พอจะมีเวลาเขียนให้ไหมคะ” ข้าพเจ้ารู้สึกปิติและ

ปลาบปลื้มใจเป็นที่สุด แต่ก็มีความกังวลว่า จะทำได้หรือเปล่า ข้าพเจ้าเคยเขียนเรื่องสั้น ส่งไปที่นิตยสาร กุลสตรี ๓ ครั้ง และก็ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารทุกครั้งโดยไม่มีการลงตะกร้า”

นับแต่วันที่ได้รับจดหมาย ข้าพเจ้าก็มาคิดใคร่ครวญอยู่เป็นเดือนว่าจะเขียนอย่างไร เพราะหากจะพิมพ์ลงในทุกฉบับก็จะต้องเป็นเรื่องยาวไม่ใช่เรื่องสั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็นำเรื่องที่ฟังจากหลวงพ่อกลับไปเขียนเป็นนวนิยาย ๕ ตอนจบ ชื่อเรื่อง “ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก” ก็ปรากฏว่ามีท่านผู้อ่านมีจดหมายมาขบถ. ว่าเป็นเรื่องที่สอนคุณธรรมอ่านแล้วทำให้สะดุ้งกลัวคอบาบ บกได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้าและบอกว่า อาจารย์เตรียมพล็อตเรื่องใหม่ไว้ได้แล้ว แฟนติดกันเกรียวเลยขณะนี้เรื่อง “ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก” ได้พิมพ์รวมเล่มแล้ว) ข้าพเจ้าก็ไปคิดอีกเป็นเดือนว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี

ในที่สุดเรื่อง สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม ก็ออกมาสู่สายตาท่านผู้อ่าน และทำให้ข้าพเจ้าบังอาจเรียกตัวเองว่าเป็น “นักเขียน” ได้อย่างเต็มภาคภูมิคุณยุพา งามสมจิตร ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าป็นครูอาจารย์ที่ “ปั้น” ข้าพเจ้าขึ้นมา (แต่ท่านไม่อนุญาตให้เรียกว่า “อาจารย์” ข้าพเจ้าจึงเรียกว่า “คุณพี่” แทน) บอกว่าภูมิใจมากที่ปั้นนักเขียนใหม่ได้สำเร็จและในเวลาต่อมา ทั้งคุณพี่และน้องชาย น้องสะใภ้ ก็กลายเป็นศิษย์หลวงพ่อ วัดอัมพวันเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

เรื่องการเป็นนักเขียนของข้าพเจ้านี้ ครั้งหนึ่งในงานทำบุญบ้านของพันเอกหญิง วิมา ตุงคสวัสดิ์ ซึ่งได้กราบนิมนต์หลวงพ่อกับมาเจริญพระพุทธรมนต์ หลวงพ่อได้พูดกับสามีของข้าพเจ้าว่า “นี่ต้องลงโทษให้หนักนะ ทำให้คนเข้าวัดเป็นพัน รับแขกไม่พักเลย” คือคนที่อ่านเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนแล้วพากันไปวัดอัมพวันจำนวนมาก ทำให้หลวงพ่อต้องรับแขกจนไม่มีเวลาพักผ่อนนั่นเอง

เป็นรองศาสตราจารย์เพราะศรัทธาในหลวงพ่อ

ข้าพเจ้าเคารพนับถือและศรัทธาในหลวงพ่อกันมาก ไม่ว่าท่านจะบอกอะไร สอนอะไร ข้าพเจ้าจะพยายามทำตามนั้น ทั้งที่บางเรื่องกินกำลังของข้าพเจ้า เป็นต้นว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันกับพันเอกหญิงวิมา ข้าพเจ้ากราบเรียนหลวงพ่อกว่า “คุณวิมาได้เลื่อนยศจากพันโทเป็นพันเอกแล้ว หนูยังไม่ได้เลื่อนยศเจ้าคะ” หลวงพ่อพูดว่า “ไปเขียนหนังสือเข้า” ข้าพเจ้าก็ไปเขียนตำรา ๒ เล่ม คือ **ปรัชญาเบื้องต้น** กับ **การฝึกสมาธิ** ส่งไปขอตำแหน่งรองศาสตราจารย์ แล้วก็ผ่านชั้นตอนทุกอย่างโดยไม่ถูกส่งกลับมาให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง นับเป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้ามาก

ไปเรียนปริญญาเอกที่อินเดีย เพราะหลวงพ่อ

สิ่งที่กินกำลังของข้าพเจ้าคือการเรียนปริญญาเอก เพียงเทอมเดียวที่เรียนจุฬาฯ ก็รู้สึกว่าคุณไม่ไหว เพราะตัวเองอายุมาก สุขภาพไม่ดี การจะห่มเทชนาคอ่านหนังสือตลอดคืนจนรุ่งเช้าทำไม่ได้แน่นอน ช่วงนั้นท่านพระมหาวิจิตร วิจิตโต เจ้าอาวาสวัดกวางนารัตราคม บางกอกน้อย ได้ชักชวนให้ข้าพเจ้าไปเรียนปริญญาเอกที่อินเดีย และท่านก็ได้ขอให้ท่านอาจารย์เขมานันทะ(บาง ลิมพลี) เป็นธุระในการสมัครให้ บังเอิญข้าพเจ้าได้ทุนของรัฐบาลอินเดีย ต้องเดินทางไปปรับทุนด่วน จึงเดินทางไปโดยไม่ได้อาสาลาหลวง

พ่อ แต่ก็ได้เขียนจดหมายไปกราบเรียนและขอพรให้เดินทางไปกลับด้วยความปลอดภัย ข้าพเจ้าไปในครั้งนั้นใช้เวลา ๑๐ วัน เมื่อกลับมาคิดว่าจะไม่ไปอีก เพราะคิดว่าคงอยู่ไม่ได้ ข้าพเจ้ารับทุนมาแล้ว แต่ก็พยายามฝัดผ่อน กระทั่งคิดจะยอมสละทุน ต่อเมื่อได้รับกำลังใจจากหลวงพ่อบอกว่า ไปแล้วจะเรียนจบ และกลับมาจะมีชื่อเสียงมาก ข้าพเจ้าจึงไปใช้เวลาเขียนวิทยานิพนธ์ ๒ ปีเศษ ก็จบ แต่ก็ต้องทุกข์ยากมากมาย หากไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็คงไม่จบ ก่อนไปหลวงพ่อสั่งให้ไปเข้ากรรมฐานเพื่อสร้างพลัง” ข้าพเจ้าก็ไปปฏิบัติอยู่ ๕ วัน หลวงพ่อกุณามอบปากกาให้สองด้าม บอกให้เอาไว้เขียนวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตาม บางครั้งเขียนไปร้องไห้ไป แต่ปากกาที่เคารพของข้าพเจ้าก็ช่วยเขียนให้จบเสร็จ ทั้งที่ไม่ใช่ภาษาของตัวเอง

หลวงพ่อส่งพลังไปช่วย

ระหว่างที่เรียนอยู่ที่อินเดีย หลายครั้งที่ข้าพเจ้าประสบปัญหาหนักหน่วงมาก แต่ข้าพเจ้าก็ต่อสู้โดยใช้ธรรมะและหลวงพ่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ แล้วก็สามารถคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ได้ ข้าพเจ้าเห็นอานิสงส์ของการปฏิบัติในตอนนี้ และก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่า เหตุใดก่อนมาหลวงพ่อก็สั่งให้ข้าพเจ้าไปสร้างพลังสะสมไว้ก่อน มีเรื่องหนึ่งข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าหากมิใช่เพราะหลวงพ่อแม่เมตตาไปช่วย ข้าพเจ้าก็อาจจะต้องเสียชีวิตหรือกลายเป็นคนพิการไปคือข้าพเจ้าเคยกราบเรียนหลวงพ่อบอกว่าจะกลับมาทำงานในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔ เพื่อจะได้เงินเดือนขึ้นทันตุลาคม ๓๕ แต่พอถึงเวลานั้นข้าพเจ้าไม่ได้กลับเพราะงานไม่เสร็จ จึงเลื่อนออกไปเป็นเดือนธันวาคม ได้ฝากท่านอาจารย์จรูญ ฐิตธมฺโม แห่งวัดคอน ซื่อ ต้วกลับให้ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ ปรากฏว่าพี่สาวของข้าพเจ้าคือ คุณเยาวลักษณ์ งามวงศ์ชน กับคุณพ่อได้เขียนจดหมายมาบอกว่า หลวงพ่อไม่ให้กลับขอให้สิ้นปีนี้ไปก่อน ข้าพเจ้าก็เลยไม่ได้กลับ แล้วก็เร่งตรวจงาน (พิสูจน์อักษร) การพิมพ์วิทยานิพนธ์

ข้าพเจ้าต้องทำงานหนักมากอากาศก็หนาวจัด และไฟฟ้าก็ดับอยู่เสมอ ๆ นับเป็นอุปสรรคต่อการทำงานมาก ครั้นถึงวันที่ ๑๐ ธันวาคม อันเป็นวันที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะบินกลับ แต่ก็ต้องเลื่อนด้วยเหตุผลข้างต้น คินนี้ ประมาณสองทุ่ม ข้าพเจ้าที่นั่งเขียนหนังสือ ขณะนั้นพวกเด็กวัยรุ่นที่เบตกำลังเดินรำกันอย่างสนุกสนาน อยู่ชั้นล่าง ซึ่งจัดงานฉลองวันที่องค์ดาไล ลามะ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ จู่ ๆ ไฟในห้องข้าพเจ้าก็ดับลง ข้าพเจ้าก็ไม่แปลกใจเพราะเรื่องไฟดับเป็นเรื่องปกติในประเทศอินเดีย บางคืนติด ๆ ดับ ๆ กว่าสิบครั้ง ยิ่งที่เมืองนาลันทา ไฟดับนานครั้ง ๒-๕ วัน เป็นเรื่องธรรมดา (ข้าพเจ้าอยู่เมืองพุทธคยา วัดทิเบต แต่ในวันนี้ (๑๐ ธันวาคม) ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเพราะห้องอื่น ๆ และชั้นล่างไม่ดับ แสดงว่าดับห้องข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้าจึงยกเก้าอี้ไปวางบนเตียงแล้วปีนขึ้นไปดูหลอดไฟขนาด ๑๐ แสงเทียน ใช้เทียนไขส่องดูใกล้ ๆ ว่าเป็นเพราะหลอดขาดหรืออะไร แต่แสงเทียนก็ไม่สว่างพอที่จะรู้ว่าไส้หลอดขาดหรือไม่ ข้าพเจ้าก็เลิกสนใจ หันมาเขียนหนังสือต่อไปภายใต้แสงเทียนสองเล่ม ๓๐ นาทีต่อมา ก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นจนกระຈกห้องสะเทือน คิดว่าใครเอาก้อนหินขนาดใหญ่มารขว้างกระຈกหน้าต่างแตก เหลียวไปดูไม่เห็นแตก ก็คิดว่าคงเป็นห้องถัดไป แต่ก็ไม่ได้สนใจที่จะออกไปดู ก็ทำงานต่อไปอีกสักครู่เกิดความรู้สึกว่าอยากจะทำหลอดไฟ

อีกสักครั้ง จึงหยิบเทียนไขเตรียมจะป็นขึ้น ไปดูอีกสิ่งที่เห็นทำให้ข้าพเจ้าตัวชา ระลึกถึงหลวงพ่อกุศลและสวดมนต์ นั่งสมาธิในทันที

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาเมื่อมองไปที่หลอดไฟก็คือ ไม่มีหลอดไฟอยู่มีแต่ขั้ว ส่วนหลอดไฟแตกละเอียดกระเด็นลงมากรวมกันในหม้อข้าวไฟฟ้าเสียงระเบิดดังสนั่นที่ได้ยินเมื่อครูก็คือเสียงระเบิดของหลอดไฟนั่นเอง ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าหากมันระเบิดในช่วงที่ข้าพเจ้าใช้เทียนส่องดูไส้หลอดนั้น อะไรจะเกิดขึ้น แน่นอน หากไม่ตาย ข้าพเจ้าก็ต้องกลายเป็นคนพิการพิการไป ซึ่งถ้าจะต้องเป็นอย่างหลังก็ขอเปลี่ยนเป็นอย่างแรกยังจะดีเสียกว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นหากไม่ใช่เพราะหลวงพ่อดึงพลังไปช่วยแล้วจะเรียกว่าเพราะอะไร อาจารย์อุบล สุขสบายเล่าให้ฟังหลังจากที่ข้าพเจ้าเรียนจบกลับมาแล้วว่า เขาเคยไปหาหลวงพ่อกุศลและเรียนถามท่านว่า อาจารย์สุจิตราอยู่ที่อินเดียเป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อตอบว่า หนักมาก กำลังส่งพลังไปช่วย

หลวงพ่อบอกช่วยข้าพเจ้าจนกระทั่งช่วงสุดท้าย คือการสอบสัมภาษณ์ซึ่งเกิดปัญหาขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าไม่คิดมาก่อนว่าจะต้องเกิด ข้าพเจ้าโกรธอาจารย์ที่ปรึกษามาก ถึงกับลั่นวาจาว่าฉันไม่สอบก็ได้ ปรากฏว่ามาสองปีเศษ คุณก็รู้ก็เห็น แล้วผมมีปัญหาตอนที่ฉันควรจะจบ ฉันไม่จบก็ได้” อาจารย์ที่ปรึกษาแทนที่จะโกรธกลับขอโทษขอโพยข้าพเจ้าเป็นการใหญ่ ในที่สุดก็จัดการให้ข้าพเจ้าสอบสัมภาษณ์จนได้ ที่น่าแปลกก็คือข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น คือตัวเจ้าของเรื่องเองไม่รู้ แต่หลวงพ่อกุศลทำทุกอย่าง และได้ช่วยจนสำเร็จ ได้รับการบอกเล่าจาก อาจารย์สมพร เมล่งกู๋ และ คุณเอื้อมทิพย์ คงเพชรภายหลังจากที่กลับมาแล้ว มีหลายเรื่องที่หลวงพ่อกุศลทราบและได้ช่วยไว้ ในที่นี้ไม่สามารถเล่าได้ทุกอย่าง นับเป็นบุญของข้าพเจ้าโดยแท้

สิ่งที่ได้จากประเทศอินเดีย

หากจะเล่าให้หมดทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกุศลมาจนถึงปัจจุบัน ก็คงเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ เพราะ(๑) ต้องใช้เวลาเกินกว่าสามวันสามคืน หรือถ้าจะเขียนก็คงหลายร้อยหน้า ซึ่งไม่มีเวลาที่จะทำเช่นนั้น และ(๒) จะไม่มีท่านผู้ใดทนฟังหรือทนอ่านตั้งแต่ต้นจนจบแม้แต่คนเดียว

จึงต้องรวบรัดตัดใจความว่าที่หลวงพ่อกุศลท่านสนับสนุนให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่ประเทศอินเดียนั้นจริง ๆ แล้วการเรียนเป็นเรื่องรอง แต่เรื่องหลักและประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้กลับเป็นเรื่องการปฏิบัติและความรู้ทางด้านพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยรู้มา ข้าพเจ้าสามารถอ่านพระไตรปิฎกได้เข้าใจซาบซึ้งกว่าแต่ก่อน เพราะได้มารู้มาเห็นวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิตของชาวภารตะ วัดทิเบตที่ข้าพเจ้าเข้าพักอยู่ตรงข้ามกับพระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์ สถานที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมด้วยการทำประทักษิณ เดินจงกรม นั่งสมาธิ และที่มากที่สุดที่ทำได้สม่ำเสมอคือการสวดมนต์ ซึ่งข้าพเจ้าจะสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา(รุณิกโก) แล้วสวดพระพุทธานุอย่างเดียว ๑๐๘ จบ ทั้งเช้าและเย็น(วันละ๒ ครั้ง) จิตใจของข้าพเจ้าสงบเยือกเย็นขึ้นและมองเห็นไตรลักษณ์ชัดเจนขึ้น

ทุกเช้าหลังจากปฏิบัติธรรมเสร็จข้าพเจ้าจะตั้งจิตอธิษฐานต่อพระเจดีย์ พระแท่นวัชรอาสน์ และ
ต้นพระศรีมหาโพธิ์ อธิษฐานในเรื่องที่เกี่ยวกับหลวงพ่อ เมื่อใดที่คำอธิษฐานนั้นกลายเป็นความจริง เมื่อนั้น
ข้าพเจ้าจะเปิดเผยว่าได้อธิษฐานไว้ว่าอย่างไร

ปัจจุบันข้าพเจ้ามีความสุขกับการทำงาน นอกจากงานสอนที่วิทยาลัยครูธนบุรี ซึ่งมีทั้งภาคกลางวัน
และภาคค่ำแล้ว ทางกรมการฝึกหัดครูยังแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นกรรมการคนหนึ่งในคณะทำงานโครงการ
อบรมครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาในระดับประถมและมัธยม ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับ
ความรู้ที่ได้รู้ เรียนมาและพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอว์วันจะเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของข้าพเจ้าในการ
ดำเนินชีวิตที่ดิ่งตามแบบชาวพุทธแท้ ขออย่าได้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นชาวพุทธ ไม่ว่าจะ
ในชาตินี้หรือชาติหน้า

ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อที่จะเวียนมาอีกครั้งในวันที่ ๑๕ สิงหาคมศกนี้ ข้าพเจ้าขอ
น้อมจิตอธิษฐานอาราธนาพระคุณแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ตลอดจน
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในแดนพุทธภูมิ มี พระเจดีย์พุทธคยา พระแท่นวัชรอาสน์ และพระศรีมหาโพธิ์ เป็นต้น
โปรดดลบันดาลให้ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี จงมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์
ปราศจากโรคาพยาธิ และประสบความสำเร็จในกิจการงานทั้งปวง เทอญ

รู้กรรมด้วยกรรมะ

ประภา จุลชาติ

การเจริญสติปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จะแก้กรรมได้ และจะรู้กรรมของตนเองได้ นั่นจริงหรือ? ข้าพเจ้าเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เรื่องเวรเรื่องกรรมไม่เคยเชื่อ จนได้มาประสบกับตัวเอง ได้พิสูจน์เอง

ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นเด็กหญิงที่แข็งแรง สุขภาพร่างกายสมบูรณ์ดี แต่มีแผลติดตัวมาอยู่ตรงกระเบนเหน็บซึ่งตรงกับจุดศูนย์รวมประสาท เป็นแผลลึกกว่าจะรักษาให้หายได้เป็นเวลาหลายวัน ต่อมาถูกตะปูตำที่เท้าทำให้อักเสบเดินไม่ได้ ได้รับการผ่าตัดจากแพทย์ แต่ก็กลายเป็นคนเท้าพิการ

เวลาผ่านไปหลายปี ความพิการที่เท้าก็ยังไม่หาย ขาก็เริ่มลีบเล็กลง ไม่มีแรง จึงได้เข้าโรงพยาบาลผ่าตัดหลังตรงกระเบนเหน็บ เพื่อแก้ระบบประสาทตั้งแต่เอวถึงปลายเท้าให้ดีขึ้น ในเวลาต่อมาขาข้างขวาเกิดอ่อนแรงลงไปมาก ปลายเท้าตึงต้องผ่าตัดแก้ไขกันอีกโดยตอกข้อเท้าให้หักแล้วจึงดัดปลายเท้าขึ้นเอาเหล็ก

เสียบตรึงไว้ ๓ อัน ต้องใส่ฝื่อกอนาน ปัจจุบันนี้เหล็กที่เสียบกระดูกไว้เกิดหลวม เวลาเดินถ้าก้าวเท้าไม่ถูกจังหวะจะเจ็บ แพทย์ให้ผ่าตัดใหม่ ข้าพเจ้าไม่ผ่า ขอยุติการผ่าตัดกันเสียที ไม่ทราบข้าพเจ้ามีเวรกรรม

อะไร ถูกตะปูตำเท่านั้น ต้องกลายมาเป็นคนขาพิการ แต่ข้าพเจ้าก็อดทน ต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บที่ประดังกันเข้ามา บางครั้งเป็นพร้อมกันตั้ง ๓ โรค ขาเจ็บ เป็นไข้ ภาวะแพ้ปัสสาวะอักเสบ ปัสสาวะออกมาเป็น

เลือด เป็นในเวลาเดียวกันหมด มีคนแนะนำให้ไปหาพระให้ท่านดูให้ว่ามีเวรกรรมอะไร จะได้แก้กรรมได้ ถูก ข้าพเจ้าไม่เชื่อ จนกระทั่งครั้งหนึ่งผู้อำนวยการกองวิเคราะห์กรมพัฒนาสินค้า คือ คุณศิริพันธุ์ จิตะสมบัติ

ได้กรุณาพาข้าพเจ้าไปหาพระที่จังหวัดนครปฐม ท่านบอกว่าท่านช่วยอะไรไม่ได้เลย เจ้ากรรมนายเวรมารุมล้อมท่านเต็มไปหมดและบอกอย่าช่วยผู้หญิงคนนี้เป็นคนใจร้ายมาก ข้าพเจ้าไม่เชื่อจึงพูดทำท่ายออกไป “ถ้าอย่างนั้นก็ให้มาเอาชีวิตไปเสีย เอาไปเดี๋ยวนี้เลย” พระท่านก็ยิ้มถามว่า “จะเอาอย่างนี้จริง ๆ หรือ”

ข้าพเจ้าตอบยืนยัน ท่านก็นิ่งสมาธิติดต่อเจ้ากรรมนายเวรอยู่ครู่หนึ่ง ท่านก็บอกว่า “ขาไม่เอา เขาจะทรมาณ ข้าพเจ้าอยู่อย่างนี้ และจะต้องได้รับความเจ็บปวดจากการผ่าตัดอีก” ข้าพเจ้าไม่เชื่อ แต่ผลสุดท้ายก็ต้องเข้า

โรงพยาบาลผ่าตัดอีกจริงๆ เวลาผ่านไปเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องผ่าไส้ติ่ง แต่คิดว่าเป็นการบังเอิญมากกว่า รวมแล้วเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดมาทั้งหมด ๑๖ ครั้ง สลบ ๑๔ ครั้ง ไม่สลบ ๒ ครั้ง และยังไม่รู้ว่าข้าพเจ้าจะสิ้นชีวิต จะต้องเข้าผ่าตัดกันอีกหรือไม่

ข้าพเจ้าเคยไปกราบนมัสการเกจิอาจารย์มาหลายองค์ แม้แต่การเข้าทรงก็เคยไปสัมผัสสมา เพราะอยากรู้อยากศึกษาเรื่องลึกลับเรื่องเวรเรื่องกรรม ผลสรุปจากการที่ไปพบ จะพูดถึงกรณีของข้าพเจ้าคล้ายกันหมดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโหดเหี้ยม ทารุณ ร้ายกาจ คิดแล้วไม่อยากจะเชื่อ จนกระทั่งได้มาพบกับท่านเจ้าคุณหลวงพ่อยัง ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อพบหน้าข้าพเจ้าครั้งแรก ท่านก็ชี้หน้าว่า “ใจร้าย” ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อยังไม่ได้พูดคุยหรือซักถามอะไรข้าพเจ้าเลย หลวงพ่อยังไม่เห็นด้วยว่า ข้าพเจ้ามีขาพิการ ข้าพเจ้าคลานเข้าไปกราบพร้อมคนอื่น ๆ อีกหลายคน พอเงยหน้าขึ้นมาหลวงพ่อก็มว่า

ใจร้าย รู้สึกงง ไม่ได้ทำอะไรใครเลย ทำไมหลวงพ่อบอกว่าใจร้าย หลวงพ่อบอกว่าแล้วก็หัวเราะบอกว่า “อดีตชาติ”

ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกงใช้จิตดู เห็นหนอ...เห็นหนอ...

เมื่อข้าพเจ้าไปเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครั้งแรกศิษย์การชักชวนจากอาจารย์มุกดา วิชาวุธ ได้ไปเข้าร่วมในโครงการพัฒนาจิตซึ่งยุทธพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จัดขึ้นที่วัดอัมพวัน โดยมี คุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย เป็นวิทยากร ข้าพเจ้าตกลงไปด้วยเพราะเกรงใจ พี่มาชวนหลายครั้งแล้ว และยังเป็นผู้คอยดูแลช่วยเหลือให้ได้รับความสะดวกทุกประการอีกด้วย เมื่อเดินทางไปถึงวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าก็เริ่มไม่สบายใจ อึดอัดบอกไม่ถูก เรียกว่าเซ็งเป็นที่สุด ผู้คนเยอะเยอะขวับไปหมด

พิธีเริ่มด้วยการสวดมนต์ไหว้พระรับกรรมฐาน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบอกท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน มาเป็นองค์ประธานเปิดการอบรม เสร็จแล้วเริ่มปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิปฏิบัติกันที่หอประชุมภavanaการศรัทธา ข้าพเจ้าเริ่มปวดศีรษะ แล้วก็ปวดมากขึ้นเรื่อย ๆ พอถึง ๕ โมงก็อาเจียน ต้องทานยาแก้แพ้ให้ห่างกลับไปพอตี ๔ ตื่นขึ้นมาทำภารกิจส่วนตัวเสร็จแล้วก็ไปที่หอประชุมปฏิบัติกันก่อน เวลา ๖.๐๐ น. คุณแม่สิริ ท่านก็มานำสวดมนต์ ไหว้พระ ฟังธรรม ๗.๐๐ น. ไปรับประทานอาหารเช้า ๘.๐๐ น. เข้าปฏิบัติต่อ ในวันนี้ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี คุณแม่สิริ ท่านนำลูกโยคีถวายราชสดุดี หลังจากนั้นก็เดินจงกรม นั่งสมาธิ

พอเริ่มปฏิบัติ อาการปวดศีรษะก็เริ่มรุนแรงขึ้น ท้องก็ปวด ต้องนั่งเฉย ๆ อาการก็ยังไม่หาย อาเจียนออกมาเรื่อย ต้องนั่งกอดกระโถน ไหว้อาเจียนแล้วอาเจียนแล้ว อยู่ในห้องกรรมฐาน เลขต้องกลับที่พัก

ข้าพเจ้าตัดสินใจกลับบ้าน ได้บอกให้อาจารย์มุกดา วิชาวุธ ผู้ทำหน้าที่พี่เลี้ยงไปเหมารถมารับกลับบ้าน อาจารย์มุกดาและกัลยาณมิตรอีกหลายคนไม่ให้กลับ เพราะรู้อาการของโรคกันดี ข้าพเจ้าจนปัญญา กลับไม่ได้ อาเจียนก็ยังไม่หยุด รู้สึกเปลี่ยวและทรมานเหลือเกิน คุณสมประสงค์ผู้ศึกษาของข้าพเจ้าคุณหลวงพ่อบอกได้นำเอาตะไคร้ที่หลวงพ่อบอกทำเป็นยาไว้ มาชงน้ำให้ดื่ม พอคืนนี้ ตะไคร้ของหลวงพ่อบอกได้สักพักหนึ่ง อาเจียนก็หยุด อาการปวดศีรษะก็ทุเลาเบาคลายลงไปมาก มีแต่อาการอ่อนเพลียเท่านั้น ตอนบ่ายข้าพเจ้าเห็นว่าอาการดีขึ้นแล้ว จึงไปปฏิบัติที่หอประชุม คราวนี้ ปฏิบัติได้โดยไม่อาเจียน ไม่ปวดท้อง ไม่ปวดศีรษะ มีสมาธิในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้ดี แต่จะหิวบ้าง คืนนี้ ข้าพเจ้านอนหลับสบาย

พอเช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา รู้สึกว่ามีความสุขกายสบายใจ ชุ่มชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก เย็นกายเย็นใจมีความสุขมาก ความสุขสดชื่นแบบนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย อาจารย์มุกดาและกัลยาณมิตรทุกคนต่างก็มีความยินดีและมาอนุโมทนากับข้าพเจ้า แล้วพูดว่า “พี่ภา ชนะแล้ว” หมายถึง ชนะมารที่มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการบำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรม ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นมารมาในรูปโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าข้าพเจ้าคืออรหันต์กลับบ้านไป ข้าพเจ้าก็จะแผ่เมตตาและแผ่ตลอด คุณแม่สิริท่านบอกว่า ถ้าใครมีเวรมีกรรม มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวมาก ก็จะมีอาการเป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้าเป็นนั่น จะมากหรือน้อย สุดแต่กรรมที่ทำไว้ หลวงพ่อบอกว่า การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะช่วยแก้กรรมให้เบาบางลงได้ ปฏิบัติแล้วแผ่บุญกุศลแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรอาจจะใจอ่อน เลิก

จงเวรกับเราก็ได้ หรือมิฉะนั้นผลบุญที่เราทำเพิ่มพูนไว้มาก ๆ จนล้น จะช่วยให้เราหนีกรรมไปห่างไกลจน กรรมตามไม่ทัน และจะหลุดพ้นได้ในที่สุด

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องของจิตวิญญาณแล้วหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติ และได้เข้ามาปฏิบัติที่วัดอัมพวันหลายครั้งแล้ว คนที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะรู้กรรมด้วยตนเอง นี่เป็นความจริงดังที่ได้พิสูจน์และได้พบเห็นในขณะที่นั่งสมาธิอยู่ ข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาสวยมาก ผิวเนื้อสองสี ผมยาวประบ่า นัยน์ตาคาคม คิ้วโก่งเรียวได้รูปสวย นุ่งผ้าพื้นสีเขียวคล้ำ ใส่เสื้อแขนกนก กอกลมสีชมพูเข้ม มายืนจ้องดูข้าพเจ้าด้วยสายตาที่ดูค้นแย้งกร้าว คล้ายกับจ้องมองคู่อาฆาตด้วยความเคียดแค้น และทำท่าจะเดินเข้ามาทำร้าย ข้าพเจ้าก็จ้องมองเธอ

ทันใดนั้นสภาพหน้าที่ขาวสวยเกลี้ยงเกลากลับเปลี่ยนไป มีเลือดแดงสด ๆ ไหลออกมาจากทางใต้ไรผม บนหน้าผาก ไหลออกมาเป็นทางเต็มหน้า ตาจับจ้องอยู่ที่ข้าพเจ้า และเดินเข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าเกิดความกลัว เลยออกจากสมาธิ ภาพหญิงนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าไปเรียนถามคุณแม่สิริ ท่านบอกว่านั้นแหละเป็นเจ้ากรรม นายเวรที่ข้าพเจ้าไปทำร้ายเขาไว้ เธอมาปรากฏให้เห็นต้องแผ่เมตตาแผ่บุญกุศลไปให้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้แผ่ คิดไม่ทัน ออกจากสมาธิเสียก่อน ถ้ายังอยู่ในสมาธิกำหนดตามรู้ต่อไป เราจะรู้ว่าไปทำร้ายเธอไว้อย่างไร ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบอกว่า ข้าพเจ้าสมาธิแรงแต่จิตตก ขาดการกำหนด ต้องกำหนดให้ทัน ตามให้รู้ และให้มันปฏิบัติเสมอ ๆ แล้วจะดีขึ้น

ครั้งหนึ่งกรรมตามสนองข้าพเจ้าทันตาเห็นในชาตินี้ เมื่อข้าพเจ้าอายุประมาณ ๑๖ ขวบ ได้จุดไฟเผา มดตายทั้งรังเวลาผ่านไปประมาณ ๔๐ ปี กรรมนั้นก็ตามสนอง ในคืนหนึ่งประมาณตี ๓ ข้าพเจ้ากำลังนอน หลับอยู่ ก็ต้องพรวดพราดตื่นขึ้นเพราะมีตัวอะไรมากัด พอเปิดไฟดู ปรากฏว่ามีมดตัวท่ามดตะนอย สีดำ ปากมีเขี้ยวเหมือนก้ามปู ตัวมีขน มารุมกัดข้าพเจ้าตั้งแต่บริเวณเอวลงไปถึงขา ได้หนีปี๊ดออก บางพวกก็วิ่งหนีไปโดยเร็ว บางพวกก็ไม่ไป กัดติดอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้าอยากจะเอามือลูบยี้ให้ตายให้หมด แต่ใจหนึ่งขี้ ไร้วัวไม่ให้ทำ เสียจะเป็นเวรกรรมต่อไปอีก เลยจับดึงออก ขนาดจับดึงยังไม่ค่อยยอมปล่อย กัดติดจนเป็นแผล เลือดออกซิบ ๆ ชั่วเวลาไม่ถึง ๑ นาที มดเหล่านั้นก็หายไปหมด ข้าพเจ้าไม่กล้านอนต่อ กลัวมดเหล่านั้นจะ มากัดอีก เลยไปอาบน้ำ อาบน้ำบ่อบ้านนั้น ข้าพเจ้าเป็นไข้ อักเสบแผลที่ถูกมดกัดนั้น ต้องทานยา ๕ วัน เวลาผ่านไปประมาณ ๒ เดือน มดก็มากัดข้าพเจ้าอีก แต่คราวนี้มากัดไม่มากเหมือนคราวแรก ข้าพเจ้าเสียใจ เงามาทางนี้ เพราะเราเคยทำเขาไว้ ก่อนนอนข้าพเจ้าจะนั่งสมาธิแผ่เมตตาให้มดทุกคืน หลังจากนั้น ก็ไม่มี มดมากัดอีกเลย

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้พบอาจารย์ภา รัศมีอมรวิวัฒน์ ผู้ซึ่งมีการศึกษาดิ จบ ปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นศิษย์หลวงพ่อดอ อัมพวัน และคุณแม่สิริ กรินชัยด้วย อาจารย์ได้กรุณาใช้สมาธิตรวจกรรมให้ข้าพเจ้า ท่านบอกว่าข้าพเจ้าทำกรรมไว้มาก ใจร้าย (พูดเหมือนหลวง พ่oley) ต้องใช้เวรกรรมไปอีกนาน เพราะโหดเหี้ยม ดูฆ่าคน ทำร้ายทั้งคนและสัตว์ ทำให้เขามีความทุกข์ เดือดร้อนเจ็บปวดแสนสาหัส บางรายถึงแก่ชีวิต และบอกว่าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งถูกข้าพเจ้าทำร้ายและทรมาณ

จนเดินไม่ได้ แอมยังเอาโซ่ล่ามขาไว้แล้ว เอาไปขังไว้ในกรง จนถึงแก่ความตายนอกจากนี้ยังทรมานข้าทาสหญิงชายอีกด้วย

ฟังดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องนิทาน แต่การหมั่นเพียรปฏิบัติทำให้เชื่อว่าเป็นความจริง สิ่งลับอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าประสบกับตัวเองในขณะนั่งสมาธิ ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่ระเบียงหอประชุมภาวนากรศรีทิพา ข้าพเจ้าพระบรมรูปของ ร.๕ นั่งไปได้ประมาณ ๕ นาที จิตสงบดิ่งลึก ทันทีนั้นข้าพเจ้ามีอาการหอบ หายใจไม่สะดวก ต้องหายใจทางปากข้าพเจ้าอดทนนั่งต่อไป อาการหอบยิ่งทวีความรุนแรงหนักขึ้นเหมือนกับจะขาดใจ ข้าพเจ้าไม่ได้กำหนดตามรู้ไม่ทันกรรม กลับคิดวิตกกังวลไปว่าข้าพเจ้าเกิดเป็นโรคหอบหืดขึ้นมาอีก โรคหนึ่งแล้ว ขณะนี้ อาการหอบหนักมาก หายใจไม่ทัน ใจจะขาดอยู่แล้ว ทูรันทูราย ต้องแหงนหน้าขึ้นแล้วหายใจทางปาก ทนต่อไปไม่ไหวเลยล้มตาคี้น ออกจากสมาธิอาการหอบกระสับกระส่ายอยู่นั้น หายไปเป็นปลิดทิ้งเลย เป็นไปได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้าจึงไปเล่าให้ท่านอาจารย์ พ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ฟัง ท่านก็รู้ทันทีว่าเป็นอาการของกรรม ท่านบอกว่าคุณเสียตายนั่งสมาธิอยู่ต่อไปจนขาดใจไปในขณะนั้นจะดีมาก จะตัดเวรตัดกรรมที่เราเคยทำกับใครไว้นั้นหมดสิ้น และจะรู้ด้วยชกไปทำอะไรเขาไว้ อาจจะไปอุดปากอุดจมูก หรือจับใครคนนั้น หนีไม่ก็บีบคอเขา ทำให้เขาหายใจไม่ออก จะถึงกับตายหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้หนี้กรรมแล้ว แต่กลับใช้ไม่หมด เพราะออกจากสมาธิเสียก่อน ความจริงแล้วถ้าขาดใจตายในขณะนั่งสมาธิอยู่นั้นจริง ๆ ก็ตายเพียงแต่ความรู้สึกในสมาธิเท่านั้น ตัวจริง ๆ ไม่ได้ตายไปด้วย

การนั่งสมาธิแต่ละครั้ง มักจะมีปรากฏการณ์แปลก ๆ มาปรากฏแก่ข้าพเจ้าอยู่เสมอ บางครั้งจะมีดวงตาหลายคู่มาจับจ้องข้าพเจ้า มีทั้งดวงตาดู โกรธ บางครั้งก็ดวงตาดูซึ้งซึ้งเหมือนคนตาย มาฆ่าสิ่งดู ข้าพเจ้าก็แผ่เมตตาไปให้ตามที่ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อสอน ภาพดวงตาเหล่านั้นก็หายไป จะเป็นอยู่อย่างนี้เสมอ บ่ายวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่บนศาลาสุธรรมภาวนา วัดอัมพวัน ก็มีมือเอื้อมมาจากด้านขวาจะจับแขนข้าพเจ้า มองเห็นแต่ครึ่งแขน ส่วนทางด้านซ้ายก็มีผู้หญิงคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าสีคล้าย ๆ ผ้าดิบ ยืนหันข้างให้ แต่หันหน้ามามองข้าพเจ้านัยน์ตาดู จ้องมองนัยน์ตาเขียวเลย ข้าพเจ้ากำหนดตามไม่ทันอีก ยกแขนสลัดหลบมือที่เอื้อมมาจับนั้น ล้มตาคี้น ภาพนั้นก็หายไป

ข้าพเจ้าพยายามไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในรายการที่ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ จัดที่วัดอัมพวันทุกปี ได้รับการอบรมจากคุณแม่สิริ กรินชัย และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณหลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ บัดนี้ข้าพเจ้าได้รู้ซึ้งแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ทำกรรมให้ตาย และจะต้องชดใช้ ข้าพเจ้าจะพยายามปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพียรให้มาก และพยายามแผ่กุศลขอโอสถกรรมจากเจ้ากรรมนายเวรเชื่อว่าสักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรจะใจอ่อน ยอมขอโอสถกรรมให้แก่ข้าพเจ้า เพราะวิปัสสนากรรมฐานเท่านั้นจะช่วยข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธาหลวงพ่อกมาก ข้าพเจ้ามีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า จะต้องเดินทางไปเข้าร่วมพิธีต้อนรับปีใหม่ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อให้เกิดเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง ซึ่งท่านเจ้าคุณหลวงพ่ोजัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ครั้นถึงกำหนดวันเดินทาง ปรากฏว่าข้าพเจ้ามีอาการที่จ้องจะทำ จึงได้ฝากเสื้อผ้ากับอาจารย์ลักษณ์มี ธีระชาติไปก่อน แล้วจะตามไปในบ่ายวัน ที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕ จะไปกับเด็กที่เป็นพี่เลี้ยงคน

หนึ่งให้คอยรอรับที่วัด วันขึ้น ๑๐ ธันวาคม เมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระ ก็รีบไปจองตั๋วที่สถานีขนส่งลาดหมอชิต ส่วนเด็กที่จะเดินทางไปด้วยนั้น เกิดมีภารกิจ เดินทางไปด้วยไม่ได้ ข้าพเจ้าเล็ดสติใจไปคนเดียวเพราะนั่นแล้ว เด็กได้ไปส่งที่ท่ารถ ซึ่งผู้คนแออัดเต็มไปหมด เนื่องจากอยู่ในช่วงเทศกาลส่งปีเก่ารับปีใหม่ ข้าพเจ้าจองตั๋วรถทัวร์ปรับอากาศตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ น.เศษ ปรากฏว่าเกือบจะ ๑๗.๐๐ น. แล้ว ยังไม่ได้ขึ้นรถ เพราะรถแน่นทุกคัน ข้าพเจ้าแย่งขึ้นรถกับเขาไม่ไหว รู้สึกวิตกกังวลและไม่สบายใจเป็นอย่างมาก เพราะเห็นแล้วว่า จะไปถึงสิงห์บุรีก็คงจะเป็นเวลากลางคืน ลมรถก็ไม่ถูก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ไม่ไปก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าลืมนั่งอะไรจะเกิดก็ให้เกิด ต้องไปให้ได้ในคืนนี้ ข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อกับได้ทำจิตให้สงบ ทำสมาธิขอबारมี ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกับช่วยคุ้มครองและช่วยให้เดินทางไปด้วยความปลอดภัย ต่อจากนั้นก็นั่งแผ่เมตตา และส่งกระแสจิตถึงหลวงพ่อกับไปเรื่อย ๆ พอประมาณ ๑๗.๐๐ น. เศษ รถทัวร์ไปสิงห์บุรีก็เข้ามาอีกคันหนึ่ง ข้าพเจ้าตัดสินใจไปรถคันนี้ ถึงขึ้นก็จะไป ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปยืนอยู่ตรงตอนหน้ารถ รถยังไม่ทันออกก็มีผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาสวย อายุไม่เกิน ๔๐ ปี นั่งอยู่ตรงที่นั่งตรงที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ ได้ถามว่านั่งด้วยกันไหมคะ มีที่ว่างอยู่อีกที่หนึ่ง ข้าพเจ้าตอบทันที “นั่งคะ ขอขอบคุณคะ” เมื่อเข้าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็มาคิดแปลกใจ ทำไมมีที่ว่างเหลืออยู่อีก ตอนที่ขึ้นรถมาดูแล้วก็เห็นคนนั่งเต็มหมด ถ้ามีที่ว่างอยู่อย่างนี้ คนที่นั่งมาก่อนทำไมไม่เข้าไปนั่ง? ใจแล้ว! बारมีของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกับแน่ ๆ หลวงพ่อกับช่วยลูก ดลบันดาลให้ที่ว่างเหลืออยู่ให้ลูกได้นั่ง ๖ ที่ สาธุ ข้าพเจ้านึกในใจ

ขณะที่รถวิ่งไป ๒ ชั่วโมงมีจดจำอะไรไม่ได้เลย ลมรถไม่ถูก เลยตัดสินใจไปลงสุดทางรถ แล้วค่อยหาทางเหมารถเข้าวัด ผู้หญิงคนที่ให้ข้าพเจ้านั่งด้วยได้ซักถามข้าพเจ้าว่าจะไปไหน ก็ได้เล่าให้เธอฟัง เธอก็แนะนำวิธีการไปเหมารถให้ พอรถเลี้ยวเข้าประตูวัด ข้าพเจ้ารู้สึกมีความอบอุ่น หายกลัว มีความปลื้มปีติ ชุ่มชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้ามาถึงวัดอัมพวันได้จริง ๆ มาคนเดียวได้

ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้ไปทางโบสถ์และไว้พระหน้ากุฏิหลวงพ่อกับ เพราะबारมีหลวงพ่อกับแท้ ๆ พูดถึงสิ่งมหัศจรรย์ สิ่งลึกลับต่าง ๆ นี้ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เชื่อว่ามีจริงอย่างแน่นอน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกับกรุณาว่าการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีกุศลแรงจะช่วยแก้กรรมได้ ถ้าท่านผู้อ่านยังไม่เชื่อในเรื่องเหล่านี้ ลองมาปฏิบัติดู ปฏิบัติอย่างจริงจังแล้วจะรู้ได้ด้วยตนเองกำหนดทุกอิริยาบถนี้ ถือว่าเป็นการปฏิบัติอันดีหนึ่งทีเดียว ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ใหญ่ พระธรรมธีรราชมหามุนีก็ได้เทศน์สอนไว้ว่า การกำหนดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกให้รู้อยู่ตลอดเวลา หายใจเข้าก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย หายใจออกก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย แบบนี้ท่านบอกว่าเราไม่ประมาท และยังเทศน์ไว้อีกว่า ถ้าอยากรวยต้องให้ท่าน อยาช่วยให้รักษาศีล อยากรวยเป็นผู้มีปัญญาต้องภาวนา ข้าพเจ้าจะขออึดมั่นในการปฏิบัติเจริญสติปัญญาตลอดไป ตั้งแต่ข้าพเจ้าเข้าไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวันแล้ว ทำให้ความเจ็บไข้ของข้าพเจ้าทุเลาเบาลงไปมาก เพราะรู้จักการกำหนด ขาก็แข็งแรงดีขึ้นด้วย

ประกาศ จุลชาติ

๑๒๔/๓ ซ. วัดใหม่พิเรนทร์อิสราภาพ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

โทร. ๔๖๖ ๐๘๗๑

จิตดับแล้วไปไหน

พระนรินทร์ สุภาภาโร

อาตมาได้มีโอกาสสนทนากับแม่ชีสมคิด มาลีหอม หัวหน้าแม่ชีไทยวัดอัมพวัน ถึงเรื่อง
ประสบการณ์จากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน แม่ชีได้กรุณาเล่าให้ฟังบางส่วน เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ
จึงขออนุญาตแม่ชีมาเผยแพร่ต่อดังนี้

แม่ชีสมคิด มาลีหอม เกิดเมื่อวันพุธ เดือน๘ ปีชวด ตรงกับวันที่๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๓ บิดาชื่อนายศิริ มาลีหอม มารดาชื่อนางศิริ มาลีหอม บ้านเกิดอยู่ที่ ต.ป่าโมก อ.ป่าโมก จ.อ่างทอง

บวชเป็นแม่ชีที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ อายุ ๓๓ ปี ได้ศึกษาจบธรรมศึกษาตรี พ.ศ. ๒๕๒๗ ธรรมศึกษาโท พ.ศ. ๒๕๒๘ และธรรมศึกษาเอก พ.ศ. ๒๕๓๐

เหตุที่มามบวช แท้จริงไม่ได้เกิดจากความศรัทธาในการบวช หรือการปฏิบัติแต่อย่างใดเลย แต่บวชด้วยความเจ็บไข้ได้ป่วย และคิดว่าการบวชอาจจะช่วยให้หายจากการเจ็บป่วยได้

แม่ชีไม่เคยรู้จักวัดอัมพวัน ไม่เคยได้ยินชื่อท่านเจ้าคุณหลวงพ่อก่อนมาเรื่อย ๆ ด้วยความทุกข์ใจไม่รู้จักศกภาวะธรรม มีอุปาทานยึดมั่นว่า ติดเกิดมาแล้วต้องเป็นทุกข์ เพราะไม่เคยปฏิบัติธรรม

จนกระทั่งมีคนมาบอกว่า ที่วัดอัมพวันมีสำนักแม่ชีใหญ่ที่พอจะรับบวชได้ จึงได้มาพบหัวหน้าแม่ชีคือ หลวงแม่ชีจันทร์ บุญเปี่ยม ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อปี๒๕๓๐

ปัจจุบันเป็นหัวหน้าแม่ชีไทยวัดอัมพวัน ทำหน้าที่แนะนำการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่ผู้ปฏิบัติที่มาใหม่

แม่ชีได้เล่าประสบการณ์ที่ได้เผชิญกับทุกข์เวทนาอย่างหนักจนจิตดับไปถึง ๓ ครั้ง ให้อาตมาฟังว่าแม่ชีเข้ามาในวัดนี้เมื่อวันที่ ๔ ธ.ค. ๒๖ วันรุ่งขึ้น ๕ ธ.ค. ๒๖ มีโอกาสไปโบสถ์ ฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมเป็นครั้งแรก รู้สึกสนใจ เพราะ ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย ไม่เคยได้ยินคำว่าวิปัสสนากรรมฐานคือการปฏิบัติตนให้พ้นทุกข์จากการเวียนว่ายตายเกิดอย่างแท้จริง เกิดศรัทธามาก ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้บวชหัดตั้งใจฟัง

ตอนที่โยมมาบวชครั้งแรก ไม่มีการสอนอย่างใกล้ชิดเหมือนปัจจุบันนี้ ผู้ศรัทธาจะตั้งใจฟังหลวงพ่อกับต้องมิศรัทธาจริง ๆ เท่านั้น ถึงจะปฏิบัติได้ โยมก็ตั้งใจฟังและตั้งใจปฏิบัติ

มีแม่ชีรุ่นพี่อยู่คนหนึ่ง คือแม่ชีกัลยา คุ่มแจ้ง เป็นแม่ชีที่มีปฏิสันถารดีมาก คอยช่วยแนะนำการปฏิบัติให้ การปฏิบัติธรรมของเขาระยะนั้นดีมาก โยมเคารพภักดีในตัวเองมาก แต่อยู่กับเขาได้ ๕ ปี เขาก็จากสำนักนี้ไป

โยมไม่ค่อยจะมีความเพียรและอดทนเท่าไรนัก บางครั้งก็รู้สึกเกียจคร้านและท้อถอยแต่ระเบียบของวัดต้องปฏิบัติตาม

ในวันพระต้องลงปฏิบัติธรรมทั้งรอบค้ำและรอบดึก หลวงพ่อกับจะแสดงธรรมให้ฟังรอบ ไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ก็พยายามปฏิบัติตามระเบียบของวัดมาเรื่อย ด้วยความตั้งใจ

ความท้อถอยนั้นมิเป็นบางครั้งเพราะขณะนั้นป่วยเป็นโรคมะเร็ง ตอนแรกเป็นที่เต้านม และเปลี่ยนลงไปในปอด พอเป็นมากก็ทำให้ไอและปวดมาก มีอาการเหนื่อยมาก

ตายครั้งที่ ๑

เวลาทำงานหรืออยู่เฉย ๆ ก็เหนื่อย ตอนกลางคืนจะไอมากและไออยู่ถึง ๔ เดือน จนถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ มีอยู่คืนหนึ่งจำวันที่ไม่ได้ คืนนั้นมีอารมณ์โกรธ โกรธความทุกข์ทรมานวันนี้ก็กินใจว่า คืนนี้เราจะไม่ไออีกแล้ว ไอจนผู้อยู่ใกล้ชิวรี่สิกราคาญ ทั้ง ๆ ที่เราก็กินไม่ได้ ยิ่งตอนดึก ๆ จะไอมาก จนทำความรำคาญให้คนอื่นที่เขายู่ใกล้ ๆ

ถึงกฤชจะห่างกัน อยู่ข้างล่างหรือข้างบน ห้องพระ กฤชแม่ชีที่อยู่ปัจจุบันนี้ เสียงก็ได้ยินถึงกันหมด เวลาขณะนั้นประมาณ ๒ ทุ่ม ก็ตั้งใจปฏิบัติกรรมฐาน กำหนดไปเรื่อย ๆ จนเวลาผ่านไปประมาณ ๒ ชั่วโมง ด้วยแรงที่โยมกลั้นไอ มันเหมือนกับการกลั้นใจ รู้สึกเหมือนจะตาย เวทนามันเข้ามาในอารมณ์มาก

มีอาการเหมือนกับเลือดมาเลี้ยงสมองไม่พอรู้สึกวูบ จิตกำลังจะดับเหมือนกับหัวใจเต้นแรงแต่ก็อ่อนแล้วก็สิ้นมาก ก็กำหนดว่ารู้หนอ รู้หนอไปเรื่อย ๆ

แต่ต้นจิตของโยมจริง ๆ ขณะนั้นกำลังมีโทสะ คือ โกรธอาการเจ็บป่วย โกรธโรคภัยไข้เจ็บที่มารบกวน การกำหนดรู้หนอก็เลยทำให้ไม่มีสมาธิ สติไม่มั่นคง

อาการวูบเมื่อจิตจะดับ มันวูบใจสั้น วูบที่หนึ่งโยมกำหนดรู้หนอได้ทัน วูบที่สองโยมก็กำหนดได้ รู้หนอ พอวูบครั้งที่สามจะเกิดขึ้นเร็วมาก มันมีสีดำหมุนมาข้างหน้าก็เลยไม่ทันกำหนดว่า เห็นหนอ กลัวมาก แล้วจิตก็ดับ วูบ! เข้าทันที

จิตก็ตามไปเลย ตามความหมุนไป ตรงจุดกลางของสิ่งที่หมุนเป็นสีดำ ดำเหมือนสีข้อมผ้า มีดมาก น่ากลัวมาก

พอวูบไปเหมือนน้ำดูด รูปที่เห็นเป็นน้ำทั้งหมด แต่ที่โยมรับสัมผัสขณะจิตดับวูบ ไม่ใช่มน้ำ เป็นเหมือนอากาศที่มีแรงดูดมาก ดูดโยมหมุนลงไปลึกมาก มีแรงดูด มีวันดำมืด แล้วก็ร้อนมาก ทรมานมาก ดูดลงไปเหมือนไม่มีอากาศหายใจ

แรงดูดนั้นดูดลงไปแล้ว ก็หมุนดูดโยมขึ้นมาอีก โผล่ขึ้นมาครั้งหนึ่งก็รู้สึก! (เสียงสุดลมหายใจเข้าอย่างแรง) หายใจได้ครั้งหนึ่ง

แล้วก็ดูดลงไปอีกอยู่อย่างนั้นแหละ ดูดลงไปร้อน ไม่มีอากาศหายใจ เสวยทุกข์ทรมานมาก และนานมากในความรู้สึกของโยม รู้สึกว่าทุกข์ทรมานมากที่สุด ร้อน หายใจไม่ออก แน่น แต่ก็ไม่ตาย

พอเราจะขาดใจ ก็ปล่อยเราขึ้นมา หมุนดูดขึ้นมา ตัวพุ่งขึ้นมา แล้วก็ดูดลงไปอีก

นานจนกระทั่ง พอโยมถูกหมุนขึ้นมาอีกครั้ง มีลมเป่าวูบที่หน้าผาก โยมก็จำได้ว่าเป็นลม แต่ไม่ทันกำหนดรู้อะไร ก็ถูกดูดลงไปอีก

ขณะที่โยมได้รับความทรमान จำไม่ได้ว่าโยมเป็นอะไร เป็นใครและทำอะไรอยู่รู้อย่างเดียวว่ามัน ทุกข์ทรมาณมาก จนกระทั่งได้รับสัมผัสลมที่ถูกเป่า แล้วก็ถูกดูดลงไปอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็หมุนให้โยมขึ้นมา อีก

พอถูกลมครั้งที่สองเป่าพรวดออกมา โอ้โฮ นึกขึ้นได้มีกลิ่นยานัตถุ์ นึกถึงหลวงพ่ อ้อ! นึกถึง ตัวเองได้ว่า เอ๊ะ! ขณะนี้เราเป็นแม่ชีนะ เรากำลังปฏิบัติกรรมฐานนะ สติที่กำหนดรู้หนอ รู้หนอทันที แต่ ใจสั่นมาก สั่นแล้วร้อนมากที่สุดเลย ก็กำหนดรู้หนอ รู้หนอได้อย่างเดียว กำหนดสั่นหนอก็ไม่ได้ กำหนดรู้ หนอ รู้หนอ อยู่นาน

การที่โยมระลึกถึงครูบาอาจารย์ได้ คือ ได้สัมผัสกับลมที่เป่านี้ ที่จำได้เพชรแรก ๆ ที่โยมปวดทน ไม่ไหวก็ไปหาหลวงพ่ ท่านก็จะเป่าให้แบบนี้ จึงได้จำลม สัมผัสลมได้ว่า สิ่งนี้เป็นลม

และสัมผัสกลิ่นได้ว่าเป็นกลิ่นยานัตถุ์ ระลึกถึงหลวงพ่ อดี้ก็คือมีกลิ่นยานัตถุ์ เมื่อถูกสัมผัสลม ครั้งที่สอง

โยมรู้สึกวาระระลึกถึงครูบาอาจารย์ได้ ก็ระลึกถึงหลวงพ่ ระลึกว่าเราเป็นแม่ชีนะ กำลังปฏิบัติ กรรมฐานอยู่นะ กำหนดรู้หนอ รู้หนอ จิตมันก็เกิดมาในรูป คือ รูปที่โยมนั่งอยู่

แต่มีเวทนามาก ตัวสั่นพิบพิบ ๆ ใจก็สั่น ใจจะขาดไม่ขาด เหมือนกับคนเป็นลม ก็กำหนดอยู่นาน

โยมเกิดเวทนาประมาณ ๔ ทุ่ม พอรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งว่าได้รับสัมผัส ระลึกได้ว่าเราเป็นแม่ชี แล้วกำหนดรู้หนอ รู้หนอ ประมาณ ๖ ทุ่มกว่า เกือบตี ๑

แล้วกำหนดรู้หนอ สั่นหนอ สั่นหนอ แล้วเอนหนอ เอนหนอ นอนลงไปได้ แต่ก็กำหนดสั่นหนอ อยู่ตลอด เพราะมันไม่หายหรอก กำหนดอยู่ตลอดจนกระทั่งได้ยินเสียงนาฬิกาตี

พอดีหลวงพ่อกดออกที่ถูกท่านเสียดังไปถึงห้องพระที่เรือนแม่ชี ได้ยินเสียงท่านเรียก

“กัลยา มาหาหลวงพ่หน่อย”

โยมก็ได้ยิน แต่ไม่ได้พูดอะไรกัน เพราะโยมก็พูดไม่ได้ แต่ก็รู้ แม่ชีกัลยาก็ขึ้นไปหาหลวงพ่ แล้ว เขาก็กลับมาพร้อมกับยา แล้วก็นำมาให้โยม

หลวงพ่สั่งให้อธิษฐานแล้วก็ทานยา พอโยมได้สติคือดีขึ้นแต่ยังไม่หาย แม่ชีกัลยาก็เล่าให้โยม ฟังว่า

ขณะที่หลวงพ่เรียกไปพบ ท่านถามแม่ชีกัลยาว่า

“ทำไมหนุไม่ช่วยเขา”

แม่ชีกัลยาก็ตอบว่า “หนุไม่ทราบนี่ว่าพี่เขาไปตี”

หลวงพ่ก็บอกว่า “ไม่ได้ไปตีหรอก ไม่ใช่สำเร็จหรอก จะเสร็จอยู่แล้ว เขาไปตกนรกรู้ไหม หลวง พ่เพิ่งไปดึงขึ้นมาเดี๋ยวนี้ นั่งไม่มีสติกำหนดไม่ได้ ดินะที่หลวงพ่อยู่”

โยมได้ยินจากแม่ชีกัลยามาเล่าต่อ ไม่ได้ยินจากหลวงพ่เอง ตอนนั้นแม่ชีกัลยาเขาเป็นผู้สอน กรรมฐาน เลยมีโอกาสได้ใกล้ชิดหลวงพ่มากกว่าโยม

พอโยมฟื้นขึ้นมา ก็ระลึกถึงเหตุการณ์ที่โยมได้รับเวทนา จิตมันก็คิดได้ว่า โยมเป็นคนดีรู้ นาน

เมื่ออดีต โยมเคยอ่านหนังสืออภิธรรมหรือจะฟังใครก็ตาม เช่น ฟังอาจารย์แนบที่เคยบรรยายใน
วิทยุ ถึงอายุของสัตว์นรกอะไรต่าง ๆ โยมก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร มีความลังเลสงสัยอยู่ มีทิฐิมาก

โยมมาประสบกับตัวเองครั้งนี้คงเป็นนรกจริง ๆ ที่เราเคยทิวทัศน์ว่าไม่จริง

โยมเคยได้ยินเขาบรรยายธรรมว่า ผู้ที่ไม่ฝืนมืออยู่ อย่าง คือ สัตว์นรก ทารกในครรภ์ และพระ
อรหันต์ ที่ไม่ฝืน เพราะไม่มีเวลาจะฝืน

โยมก็ไม่ค่อยเชื่อหรอก มาเชื่อเอาสติใจเมื่อได้ประสบกับเวทนานี้ โยมเชื่อแล้วว่า สัตว์นรกไม่มี
เวลาฝืน เพราะแม้แต่ตัวเองก็ยังจำไม่ได้

จำไม่ได้ว่าเป็นใคร ทำอะไรอยู่ ด้วยเหตุใดจึงตกลงมาอย่างนี้ ยังไม่มีสติระลึกรู้ เพราะได้รับ
ทุกข์เวทนามาก จนไม่มีเวลาที่จะคิดถึงอย่างอื่นได้เลย

โยมเชื่อแล้วว่า เมื่อก่อนเคยได้ยินว่าพระมาลัยองค์เดียว คือ พระอรหันต์ที่ลงไปโปรดสัตว์นรก
องค์เดียวที่ทำไ้ห้ามหาปฐพีที่เป็นเพลิงดับ เครื่องมือที่ทรมาณสัตว์นรกให้เกิดความทุกข์ต่าง ๆ ก็หยุดทำ
ได้พอได้ฟังก็มีความสงสัยอยู่ ตอนนี้อยู่แน่นอน ไม่สงสัยอีกเลย

และโยมก็ไม่ทราบว่าจะขอพระคุณหลวงพ่อก็จะเป็นพระอรหันต์หรือไม่ สำเร็จแล้วหรือยัง แต่ก็
สามารถไปช่วยโยมได้แน่นอน

เพราะถ้าโยมไม่ได้รับสัมผัสอย่างนั้น ก็คงนึกไม่ได้ว่าโยมเป็นใคร ทำอะไรอยู่ และทุกข์เวทนา
ที่ได้รับนั้นคืออะไร โยมก็เชื่อแล้ว ไม่มีความลังเลสงสัยอีกแล้ว

โยมมาพิจารณาว่า ที่โยมได้รับทุกข์เวทนานานี้ เพราะสติของโยมอ่อนเวลาปฏิบัติธรรม
ในขณะที่เจริญภาวนายู่กำหนดไม่ได้ อาจเป็นเพราะวิบากกรรม ที่โยมเคยมีทิฐิมานะต่อคำสอน หรือจะ
เป็นแรงบุญกุศลที่ทำให้โยมได้รู้จักนรกที่แท้จริงก็ได้

คุณตาไปนรก

เรื่องนรกนี้ โยมเคยได้ยินคุณตาเล่าให้โยมฟัง คุณตาชื่อ นายติด กล้าจันทร์ ตอนอายุ ๑๔ ปีได้ป่วย เป็นไข้ รู้สึกว่ามีคนมาปกคลุมเหนือที่นอน ท่านได้ลี้หนีก็สลบวูบไป

ไปรู้ตัวอีกทีหนึ่ง มีคน ๒ คน พาเดินไป เขาเดินไปข้าง ๆ พอไปถึงที่มีคนนั่งอยู่บนแท่นหิน มีคนถามว่า “มีชื่ออะไร”

คุณตาก็ตอบว่า “ผมชื่อติดครับ”

พอมีคนที่นั่งอยู่บนแท่นบอกว่า “เฮ้! ผิดตัวแล้ว คนนั่นชื่อ ดี เอาไปส่งนะ”

สองคนที่พาคูณตาไป ก็จับแขนคุณตาให้หันหลังกลับ แล้วบอกว่า “ไป! มีงไป เดินไป”

คุณตาเดินมาเรื่อย วิ่งบ้าง เดินบ้าง เพราะแรงจุดของเขา ตอนไปเดินไปดีๆ ตอนกลับเขาให้วิ่ง บ้าง เดินบ้าง เหนื่อยมากที่สุดเลย

ในช่วงที่เขาปล่อยให้เดิน หิวน้ำมาก มองเห็นข้าง ๆ ทางมีขันสัมฤทธิ์ สมัยก่อน ใส่น้ำมีดอกมะลิ ลอย มีจอกสัมฤทธิ์ ลอยอยู่

คุณตาก็ตักน้ำขึ้นมา พอจอกจ่อถึงปาก เขาก็ตบขันนี้ ร่วง น้ำหกกระเด็นไป เจตงู “ไม่ใช่ ของมีง มีงไม่ได้ทำไว้ กินไม่ได้หรอก ถ้าหิวมากก็กิน โน่นของมีงอยู่โน่น”

คุณตาหันไปเห็นก็จำได้ว่า เป็นขามด้วยตราไก่ ใสปลาทุยอยู่ ๒ ตัว อีกขามหนึ่งเป็นถ้วยข้าว ไม้ไซ่ ข้าวร้อนหรือ

คุณตาจำได้ว่า เมื่อตอนเป็นเด็ก แม่เคยสั่งก่อนออกไปทุ่งนาว่า “ไอ้หนู พระมาตักข้าวใส่บาตร ด้วยนะ” ความที่คุณตาขี้เกียจจะไปตักข้าวในหม้อ ก็หยิบข้าวเย็นไปใส่ แต่ข้าวยังไม่ได้บูด ใส่ข้าวพร้อม ปลาทุย ๒ ตัวที่แม่ทอดไว้ให้

คุณตาก็เลยนั่งรับประทาน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้หิวข้าว แต่หิวน้ำ ทานเสร็จรู้สึกอึดแล้วก็ชื่นใจ ทั้งที่เป็นข้าวเย็น แต่ก็ไม่หายหิวน้ำ

พอทานเสร็จแล้ว สองคนนั้นก็บอกให้เดินทางต่อไป เดียวไม่ทันเวลา คุณตาก็รีบเพราะกลัวคำว่า “ไม่ทันเวลา”

ขณะที่เดินก็เห็นคนยืนอยู่ใต้ต้นไม้ ในใจก็นึกว่า “ทำไมเขามาเย็นได้ร่มไม้ล่ะ ต้นไม้ใหญ่ ๆ คุณแล้ว เขาก็มีความสุขดี” คุณตาอยากจะถามด้วยคำพูด แต่ก็พูดไม่ได้ ไปได้แต่นึกในใจ

สองคนนั้นก็ตอบแทนคนที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ว่า “นั่นแหละเขามีใจศรัทธา ปลุกต้นไม้ให้เป็นร่มเงา ให้ความร่มเย็น แก่สัตว์หรือคนที่เข้าไปอาศัย คนโบราณเขาจะปลุกต้นไม้ถ้าเขาไม่มีเงินทองที่จะสร้างศาลา พักผ่อน ปลุกไว้ข้างทางเดินหรือกลางทุ่ง เพื่อให้เป็นร่มเงาแก่วัว ควาย หรือสัตว์หรือคนอะไรก็ตาม หรือคนเดินทางมาร้อน ๆ ก็มาพักเหนื่อย”

คุณตาก็รู้สึกจำได้ว่า “อ้อ! ทำบุญด้วยการปลุกต้นไม้ก็ได้บุญ มีความสุข ขณะที่ตายไปก็มี ความสุขเหมือนตัวเองได้อยู่วิมาน”

เดินต่อไปอีกก็เห็นบ้าน บนบ้านมีคนเยอะ ได้ดูมีคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียว อีกบ้านหนึ่งได้ดูบ้าน
มีคนเยอะแต่บนบ้านมีคนอยู่คนเดียว

คุณตาอยากจะถามคนที่อยู่บนบ้านและอยู่ใต้ดูบ้าน แต่ก็พูดไม่ได้แต่ในใจก็นึกถาม

สองคนที่พามาก็ตอบแทนคนเหล่านั้นว่า “นั่นแหละคนที่ทอดกฐินเพื่อเอาน้ำเอาตา ก็อยู่ใต้ดู
บ้านคนเดียว คนที่เขาอนุโมทนาด้วยความจริงใจ เขาก็อยู่บนบ้าน คนเยอะๆ ที่อยู่บนบ้านนั่นแหละคือคนที่
ที่ร่วมอนุโมทนาในการทอดกฐินด้วย ส่วนอีกหลังหนึ่ง มีคนอยู่ใต้ดูเยอะ อยู่บนบ้านคนเดียว ก็คนที่
เขามีศรัทธาจริง ๆ ได้ทอดกฐิน จองกฐินคนเดียว แต่มีคนมาอนุโมทนาสาธุการน้อมจิตเป็นกุศล ด้วยความ
เต็มใจ เขาก็ได้อยู่วิมานด้วยกัน มีความสุขด้วยกัน แต่คนรับจองอยู่บนบ้าน คนอนุโมทนาอยู่ใต้ดูบ้าน
แต่ก็มีความสุข”

คุณตาก็เดินต่อมาเรื่อย ๆ เดินบ้าง วิ่งบ้าง หิวน้ำเหลือเกิน ทนมากแต่ก็รู้ที่อยู่ในใจคนเดียว ไม่
คิดจะถาม แต่สองคนที่พามาก็บอกว่า “หิวน้ำมากใช่ไหม จำไว้นะ ไม่ได้ทำบุญด้วยน้ำ ตายไปก็ต้องหิวน้ำ
อย่างนี้แหละ”

คุณตาก็จำได้ ไม่เถียง ไม่ตอบอะไรทั้งนั้น พอดีหมดเวลา มาถึงบ้าน เขาก็บอก ถึงแล้วและจับคุณ
ตาโยนลงมา คุณตาความรู้สึกว่าเหมือนตกลงมาจากที่สูง ทุบลงมาเลย ลงมาที่นุ่ม ๆ แล้วก็มีความรู้สึกตัว

ได้ยินเสียงน้ำสาวนึ่งร้องไห้อยู่ข้าง ๆ ก็กระดิกมือ ทุกคนกลัว วิ่งลงเรือนไป คุณตาก็พูดไม่ได้ ยัง
หิวน้ำ มาก แต่ก็บอกขอน้ำกินไม่ได้

น้ำสาวไม่กลัวหลาน ดีใจ เปิดฝักคลุมออก จับตัวดู มีความอุ่นขึ้น และรู้สึกสั้น ๆ ก็เลยรีบตักน้ำ
มาให้ คนเฒ่าคนแก่บอกว่า “อย่าให้น้ำมากคนสลบไปเป็นคืนเป็นวันต้องให้น้ำแต่น้อย”

เขาก็ใช้ส้อมหยคน้ำเข้าปากให้ใจคุณตาอยากให้อีกน้ำ าน้ำดื่ม แต่ก็พูดไม่ได้เพราะกางแข็งหมด

คุณตาสลบตั้งแต่บ่ายสาม โมง มาฟื้นตอนเช้าหลังถวายสังฆทาน พระกลับวัดหมดแล้ว กว่าที่จะพูด
ได้ใช้เวลาเป็นวัน ลมหายใจจากอ่อนก็แรงขึ้น แรงขึ้นจนกระทั่งเกือบจะปกติ

ตอนสลบไปเป็นไข้อยู่ พอฟื้นขึ้นมา จิตก็ระลึกตลอดเวลาว่า ถ้าหายป่วยจะขอทำบุญด้วยน้ำ
เพราะจำได้ว่าทุกข์ทรมานด้วยความหิวน้ำมาก

พอดีมีหมอรักรักษาไข้ คุณตาหายจากไข่ก็เริ่มแข็งแรงขึ้น มีเศรษฐีคนหนึ่งอยู่บ้านปากคลองริมแม่น้ำ
น้อย ได้มาขอคุณตาไปเป็นบุตรบุญธรรม คุณตาก็ขอแม่บุญธรรมว่า ก่อนที่จะทำงานอย่างอื่น อยากจะขอ
ขุดบ่อน้ำสักลูกหนึ่ง ให้ได้ใช้กันตลอดหมู่บ้านที่เขาอยู่ ก็ขุดบ่อน้ำหนองตารอดและบ้านที่จะไปอยู่ อยู่
ปากคลองบางประเทศ ห่างกันไม่ถึงกิโลเมตร

แม่บุญธรรมก็ยอมให้ขุด ออกทุนให้ ให้ทำรองฝักมะขาม คือทำเป็นท่อน ๆ เป็นวงบ่อ ปัจจุบันนี้
บ่อนี้ยังอยู่ ตอนที่ขุดนั้น คุณตาอายุประมาณ ๖ ปี

ต่อมาได้สร้างศาลาพักร้อนหลังหนึ่งคู่กัน เรียกว่าศาลาขาว และช่วยทำงานตามวัด สร้างศาลา
สร้างโรงเรียนโดยไม่คิดค่าแรงเลย

โรงเรียนที่สร้างชื่อโรงเรียนวัดโบสถ์วรดิศศรีราษฎร์อุบลฯ พี่ ๆ น้อง ๆ ช่วยกันสร้าง มีวัสดุอยู่
เต็มเพียงแต่ออกแรงช่วยกันทำเท่านั้น

คุณตาบอกว่าตั้งใจทำความบริสุทธิ์ใจ มีศรัทธาที่จะทำอะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม อุทิศ
ให้เป็นทาน คือสร้างศาลาพักผ่อนให้ผู้อื่นร่มเย็น ขุดบ่อน้ำเพื่อให้คนได้ดื่มได้ใช้ ก็ได้รับความ
สะดวกสบายมาจนทุกวันนี้

โยมอยู่กับคุณตามาตลอด ได้เห็นพฤติกรรมการทำงานของคุณตาอายุ ๘๐ ปีแล้วก็ยัง
ทำบุญตักบาตรทุกวัน และเป็นหมอแผนโบราณ ใครจะตามไปไหนก็ไป แก่แล้วก็ยังทำตนให้เป็น
ประโยชน์ต่อสังคม

โยมเห็นมาอย่างนี้จึงทำให้จิตใจโยมรู้จักการเสียสละมาตั้งแต่เด็กและคิดเป็นนิสัยมาจนทุกวันนี้

ตายครั้งที่ ๒

อยู่ต่อมาอีก ๖ เดือน ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ตรงกับวันแรม ๑๓ ค่ำเดือน ๕ วันนั้นเป็นวันโกน ก็ตั้งใจ
ทำกรรมฐาน

หลวงพ่อบอกว่าวันโกน วันพระ เป็นการใช้กรรมได้เป็นอย่างดี โยมก็กำหนดรู้หนอ รู้หนอ เห็น
หนอ เห็นหนอ

มีนิมิตเห็นเป็นโยมยืนอยู่บนเรือกำลังจะข้ามฟาก แต่เรือรั่ว น้ำก็พุ่ง ๆ ๆ ขึ้นมา เรือก็จะจมอยู่
แล้ว เรือไม่มีพาย ไม่มีถ่อ ไม่มีอะไรทั้งหมด แต่ก็อยากจะข้าม

เลยขึ้นไปบนฝั่ง เห็นคุณพ่อคุณแม่ของโยมยืนอยู่ คุณพ่อมองแบบธรรมดา แต่คุณแม่ยื่นมือ
ออกมาขณะที่เรือกำลังจะจมลงไป

แม่บอกว่า “เร็ว ๆ แม่มารับ” โยมก็รีบยกมือขึ้นจับมือแม่ ตโยมก็ลอยติดมือแม่ขึ้นไปบนฝั่ง
เรือลำนั้นก็จมลงไปแล้วนิมิตก็หายไป

พอรุ่งขึ้นเป็นวันพระ เข้าโบสถ์ หลวงพ่อจะเทศน์เหมือนสอบอารมณ์ เราก็ตั้งใจฟัง ตั้งใจจำ
ตั้งใจพิจารณา

หลวงพ่อกเทศน์เหมือนบอกว่า ถ้าเราปฏิบัติกรรมฐานไปเรื่อย ๆ เกิดนิมิตอะไรก็ตาม ในนิมิตของ
เรามีใครบ้าง นิมิตเป็นสัญญาณ เป็นปริศนาธรรมให้เราเห็นว่า เราจะตายเราก็ควรจะไปให้ตรงเช่น เห็นใคร
อยู่ในนิมิต ก็ให้ไปพบกับคนนั้น ตอนนั้นโยมไม่สบายมาก ตั้งใจปฏิบัติติดต่อกันเรื่อย ๆ หลังจากที่สลบไป
ครั้งแรก มันเหมือนกับจะเตือนว่า โยมได้เคยทำความเสียใจให้กับพ่อแม่มากที่สุด ก็ควรจะไปขอ
อโหสิกรรมเสีย

ถ้าเราได้ขออโหสิกรรมกับบิดามารดาจะทำให้เกิดกุศล บางทีคนจะตายก็ไม่ตายได้ การขอ
อโหสิกรรมจะทำให้กรรมลดลงไป อาจรอดพ้นจากการหมดเนื้อหมดตัว รอดตายขึ้นมาได้

โยมก็จำไว้ คิดว่าที่หลวงพ่อบรรยายธรรมวันนี้ แสดงให้โยมฟังแน่ ๆ พอรุ่งเช้า อาการของโยมก็ เป็นมาก ปวดภายในทรวงอกด้านขวา มาก เริ่มปวดตั้งแต่ทำวัตรเช้าตีสี่ พอถึงเวลาไปทำครัว ยกขันตักน้ำ มือสั่นมาก มันปวดจนตัวสั่นมือสั่นไปหมด

แม่ชีก็ลยาบอกว่าพี่เป็นมาก ควรไปหาหมอ แต่โยมรู้ของโยมก็เลยไม่พูดให้ฟัง ตั้งใจว่าอยากจะ กลับบ้านอยากไปพบพ่อแม่เหลือเกิน จึงขออนุญาตกลับบ้าน แม่ชีก็ลยาตาม ไปส่งด้วย

โยมออกเดินทางถึงสิงห์บุรี ก็นึกในใจว่า ในนิมิตโยมยืนอยู่ในเรือคนเดียว ถ้าเพื่อนไปด้วยจะไม่ ตรงกับหลวงพ่อบอก นิมิตอย่างไร พิจารณาให้ดี แล้วทำไปตามนั้น แล้วจะมีผลดีกับเรา

บ้านของแม่ชีก็ลยาอยู่บางระจัน จึงบอกกับเขาไปว่า ‘ฉันขอไปคนเดียวเถอะ เธอไปหาแม่ของเธอ ฉันจะไปหาแม่ของฉัน’ เขาก็เป็นห่วง โยมก็บอกว่า คิดว่าทนได้ ไปไหว แล้วก็แยกกันที่สิงห์บุรี

โยมไปที่บ้านคุณตาคุณยาย ไม่เห็นแม่ ตอนนั้นสั่นมากแทบจะล้มอยู่แล้ว แต่ตั้งใจเดินอีกครั้ง ก็โผล่มา ไปบ้านพ่อกับแม่ซึ่งอยู่กลางทุ่ง

พอถึงบ้าน โยมก็สั่นมาก มือสั่น ตัวสั่น พอก้าวพื้นบ้านได้ แล้วก็มีอาการกระตุกตั้งแต่นั้นมา แต่ยังกระตุกน้อยอยู่

พอดีพ่อกับแม่ก็มาพุงให้เข้าไปในบ้าน โยมก็นอนกระตุก เหมือนอาการที่วามะเร็งขึ้นสมองแล้ว ก็ชัก

แต่ตอนนี้สติดีกว่าตอนแรก ก็กำหนดรู้หนอ รู้หนอ สติดี กำหนดได้ แต่ห้ามสังขารร่างกายไม่ได้ มันเป็นไปตามธรรมชาติ มันต้องสั่น มันต้องชัก ก็กำหนดรู้หนอ รู้หนอ ไว้ตลอด

พอได้สติก็เลยขอรูปเทียน พานแล้วก็กวักมือเรียกพ่อแม่ให้มานั่งใกล้ ๆ ที่กวักมือเพราะเรียก ไม่ได้ บอกกับพ่อแม่ว่า ‘กรรมใดที่ล่วงเกินพ่อแม่ เคยทำให้พ่อแม่เสียใจ ขอให้พ่อแม่โหสิกรรมให้ ด้วย’

พ่อกับแม่โยมก็บอกว่า ‘สาธุ โหสิให้’ แม่พุดโหสิให้ แต่พ่อกมือสาธุเลย ๆ แล้วโยมก็ชัก ต่อไป ระยะที่นอนกระตุกอยู่นั้น ปวดข้างในมาก แขนขากระตุก ตัวสั่น กำหนดรู้หนอ รู้หนอ ไว้ตลอด

ความรู้สึกที่โยมจำได้ มันเหมือนจะเริ่มดับ ดับเหมือนกับความงมงาย แต่มันจะดับเหมือนเรากำลัง จะตาย คิดว่าเป็นความว่างธรรมดา ว่างตั้งแต่ศีรษะ กำหนดรู้หนอที่มันว่างจนหายไปหมดทั้งตัว ไม่ มีความรู้สึกที่ตัวเรานั้นมี ตั้งแต่ศีรษะกำหนดมาเรื่อย ๆ

จนสุดท้ายก็เหมือนสลบวูบไป โยมออกไปทั้งตัวเหมือนเดิม แล้วก็วิ่งด้วย ก็ไม่รู้ตัวว่าตัวนั้นเป็น อะไรจะเรียกวิญญาณ หรือภายในก็เรียนไม่ถูก

จนสุดท้ายขณะที่กำหนดรู้หนอ รู้หนอ จิตโยมมีลักษณะอยู่อย่างหนึ่ง คือ ไม่อยากตาย ทั้ง ๆ ที่ ธรรมชาติของเราต้องตายแน่ จิตดวงนี้กระมังที่ทำให้โยมไม่ได้ไปที่ลี้ลับ

ทุกขเวทนาเกิด มีการปรุงแต่ง มีการรับรู้ ระยะที่ออกมาครั้งแรก ยังมีการเดินแล้วก็วิ่ง มองเห็น ตัวเองใส่ชุดขาว แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร รู้แต่ว่าสิ่งนี้เป็นชุดขาว

สติระลึกได้ว่าเหนื่อยมาก ทุกขเวทนา จิตจะรับรู้ความเหนื่อยไว้ตลอดเวลา เหนื่อยอยู่เป็นระยะเวลา นาน ก็มีสติขึ้นมาเองว่า “อ้อ! ถ้าเรามีร่างกาย มีการเกิด เราจะต้องบำรุงเลี้ยงด้วยอาหาร เราจะต้องหาอาหารมาบำรุงร่างกายด้วยความเหนื่อยยากอย่างนี้ตลอดไป”

พอสตินี้ได้แบบนี้แล้ว ความเหนื่อยหมดไปเลย จะมีความหิวขึ้นมาแทนที่ หิวมาก เหมือนไม่ได้ทานอะไรมาเป็นเดือนเป็นปี หิวที่สุดเลย ได้รับความทรมานด้วยความหิวอยู่นาน ก็มีสติขึ้นมาอีก “อ้อ! เพราะเราไม่ได้ทำทาน บริจาคทานด้วยอาหาร เราจะต้องหิวอย่างนี้ตลอดไป”

พอรู้ได้อย่างนั้น ความหิวก็ดับไปกลายเป็นความหนาว รู้สึกหนาวมาก เคยจำได้ว่าเมื่อก่อนนี้หนาวจนกระทั่งต้องจุดไฟผิงอยู่ที่งัคน มันก็ยังไม่หนาวเหมือนปัจจุบัน หนาวทรมานมาก

ก็มุดตัว รู้สึกมีผ้าขาวคลุมอยู่ ทำไมเราหนาวเหลือเกิน พอนึกขึ้นมาได้ สติก็ระลึกขึ้นมาว่า “เพราะเราไม่เคยทำทานด้วยผ้าผ่อน ไตรจีวรอะไรเลย จึงหนาวมากอย่างนี้”

พอนึกได้ว่า เพราะเราไม่เคยทำทานด้วยผ้าหรือเครื่องทำความร้อนกันหนาว ความหนาวก็ดับไปเลย กลายเป็นความว้าเหว่

รู้สึกว้าเหว่มาก ตัณหาเพื่อนมากที่สุด รู้สึกกลัวด้วย เหลียวไปดูทางไหนก็ขาวโพลนไปหมด เหมือนกับโยมเดินไปในหมอกควัน

ความที่โยมว้าเหว่ต้องการเพื่อนมาก มองดูรอบตัว ถ้ามีสัตว์ สักตัว หรือต้นไม้สักต้น โยมก็คงจะอุ่นใจมองหากี่ไม่มีเลย ทรมานจริงๆ ทรมานด้วยความกลัวและว้าเหว่ต้องการเพื่อนอยู่นาน

จนสติระลึกได้อีกว่า “อ้อ! เรามีอุปาทานยึดถือจะเอาคนอื่นเป็นที่พึ่ง ทำไมเราไม่พึ่งตัวเองละ พระพุทธเจ้าสอนว่าให้เราพึ่งตนเองนะ” สติระลึกได้อย่างนั้น

และยังระลึกได้อีกว่า “ขนาดจะตาย รู้ตัวว่าจะตาย ยังต้องกลับมาตายกับญาติอีก ต้องหาเพื่อนมาดูแล อยากจะมีพ่อแม่พี่น้องมาดูแลตอนใกล้ตาย เราไปอุปาทานอย่างนี้ ยึดมั่นอย่างนี้ เราจึงต้องว้าเหว่ มองดูใครมาราบกับเราบ้าง เราเกิดคนเดียว เวลาตายก็ตายคนเดียว มาคนเดียว ก็ต้องไปคนเดียว”

พอนึกถึงธรรมข้อนี้ได้ มันก็ดับวูบเหมือนตกจากที่สูง ตกลงมาแล้วก็เกิดความหนักที่ตัว ที่ปลายเท้า สติกลับคืนมา กำหนดได้มี รู้หนอ รู้หนอ ขึ้นมาเรื่อยๆ

ตัวโยมก็สั่น เพราะก่อนที่จิตจะดับสลบไป มันสั่นและกระตุกอยู่สั่นจากเท้าขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงมือ หน้าอกถึงคอ กำหนดรู้หนอ รู้หนอ เรื่อยๆ จนถึงศีรษะ

พอถึงหูก็ได้ยินเสียงคนร้องไห้มากมาย จำได้ว่าเป็นเสียงยาย เสียงน้าสาวน้าชาย เพราะระยะที่โยมนอนกระตุกอยู่ ญาติมาดูกันหมดเลย

ได้ยินเสียงน้าชายสั่งงาน ให้คนนี้เตรียมไฟฟ้า คนโน้นจัดสถานที่และได้ยินว่า “ไม่เป็นไรหรอก ยังหัวค่ำอยู่ เพิ่งตายตอนเย็น ยังสวดทัน ไปนิมนต์พระมาสวดให้สักคืนหนึ่งเข้าค่อยถวายสังฆทาน” ได้ยินเสียงยายกับน้าสาวร้องไห้

ความรู้สึกของเราเหมือนมิดนมนั่งใกล้ๆ อยากจะบอกกับเขาเหลือเกินว่า เรายังไม่ตายหรือ รู้สึกตัวแล้ว แต่พูดไม่ได้ ขากรรไกรแข็ง

พอดีแม่ก็จับมือโยมเหมือนในนิมิตเลยว่าจะข้างซ้าย นิ้วแม่ล้มฝ่ามือทั้งสี่นิ้ว มันติดขึ้นมาเหมือนในนิมิตของโยมที่ทำเมื่อวันโกน

ได้ยินเสียงแม่พูดว่า“อ้าวพื้นแล้วนะ พื้นแล้ว มือสั้นอีกแล้ว” พอดีคุณตาโยมเข้ามาใกล้ ๆ ก็บอก ว่า “คงหิวน้ำแล้ว เอาน้ำมาหยอดหน่อย”

โยมอยากบอกเขาว่าหิวน้ำ แต่พูดไม่ได้ และก็กลืนไม่ได้ ขนาดเขาหยอดน้ำ ยังไม่ลง มันแสบมาก แสบเข้าไปในปอดจนถึงหลอดอาหาร น้ำถึงคอก็แสบเหลือเกิน ไม่ต้องการจะทานอะไร เพราะทานไม่ได้ นึกในใจอย่างนั้น จะบอกกับเขาก็บอกไม่ได้ พูดไม่ได้ เขาเอาน้ำมาหยอดก็แสบมาก

ริมฝีปากและนิ้วมือก็สั้น กระตุกตลอดเวลา เหมือนปลาเหมือนหนอนที่โยมเคยฉีดยาฆ่าแมลงมาก่อน สมัยเมื่อโยมทำการเกษตร หนอนที่ถูกยาแล้วมันจะสั้น กระตุกอย่างนั้น สติก็ระลึกได้ว่าเราเคยฆ่าหนอนมามาก ถึงได้สั้นขนาดนี้ กระตุกแบบห้ามไม่ได้ และก็ปวดข้างในมาก

พอพื้นขึ้นมา ความปวดที่ขยปวดในทรวงอกจะเบาขึ้น โยมชักกระตุกตั้งแต่เที่ยง สลบไปประมาณหกโมงเย็น พื้นขึ้นมาไม่ถึงสองทุ่ม

แต่ที่โยมไปได้รับทุกเวทนา ๔ อย่าง รู้สึกนานเหลือเกิน ได้รับเวทนา ๔ อย่างคือ ความเหนื่อย ความหิว ความหนาว และความว้าเหว่ ได้รับทุกข์ทรมานนานมากเหมือน ๔ ปี

พอพื้นขึ้นมาสติก็ระลึกได้ว่า ไม่หายหรอก มีความเพ็ญและอ่อนแรงแรงมาก พูดก็ไม่ได้ ขอน้ำหยอดที่ล้าคอก็ไม่ได้ แสบไปหมด ทานน้ำไม่ได้มานานหลายวัน ทานอาหารไม่ได้มานาน ๑๑ วันนอนกระตุกอยู่อย่างนั้นแหละ

มีคนไปเยี่ยมเยอะ ที่วัดอัมพวันก็ไปเยี่ยมกันมาก นำสังฆทานมาให้โยมถวายพระวัดใกล้ ๆ บ้านนอนกระตุกตัวสั้นเหมือนหนอนที่ถูกยาฆ่าแมลงอยู่ยาวนานเป็นเดือนกว่าจะหาย พอหายกระตุก หลวงพ่อก็ให้แม่จีที่เป็นเพื่อนกันไปเยี่ยมแทบจะทุกวัน ตั้งไปด้วยว่า งวดนี้เอายาแบบนี้ให้กินนะ วันนี้เอาน้ำมันให้

พอวันที่ ๑๑ หลวงพ่อก็สั่งว่าวันนี้ต้องให้ทานอะไรเข้าไปให้ได้ โยมก็ไม่ทราบหรอก เพราะเขาไม่ได้พูดให้โยมฟังหรือว่า หลวงพ่อพูดถึงโยมว่าอย่างไร

เพียงแต่บอกว่า วันนี้พี่ต้องทานอาหารนะ คั้นน้ำข้าวก็ยงดี เขาก็เลยคั้นน้ำข้าวเอาเกลือใส่ พอเขาหยอดโยมก็ทะเล่ที่สุดตัวติดซ้อนไปเลย ก็ได้ทานอาหารตั้งแต่วันนั้น

เขาบอกกับโยมว่า หลวงพ่อสั่งมานะ ให้หนูนำอาหารให้พี่ทานให้ได้ ไม่ได้ทานข้าว คั้นน้ำข้าวก็ยงดีใส่เกลือด้วยจะได้รักษาแผลในลำคอและในหลอดอาหารด้วย เขาก็เลยใส่เกลือชะเค็ม พอกลืนมันรู้สึกแสบอย่างที่สุด

เดือนหนึ่งผ่านไป โยมลุกขึ้นยืนจะเดิน อยากกลับวัด พอลุกขึ้นยืนตัวโยมก็เอียงไปทางขวา เพราะปอดทางขวาเจ็บมากที่สุด จึงยืนงอไปข้างหนึ่ง

จะก้าวขาซ้ายไป ต้องเอามือยกเท้าขวาตามไป เพราะก้าวไม่ออก โยมก็ทำอยู่อย่างนั้นแหละ เดินเบา ๆ เกะข้างฝา

พอดีแม่ชี้เข้าไปเยี่ยม วันนั้นโยมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าหลวงพ่อดีอะไรไป เขาไม่พูด เขาพูดเมื่อทำไปแล้ว เขาบอกว่า“วันนี้จะทำให้ที่เดินตรง ๆ ถ้าเดินตรงได้ก็กลับวัดวันนี้เลยนะ เพราะจากวัดมาเกือบ ๒ เดือนแล้ว” แล้วเขาก็ให้ทำตามเขา

เขาจับขาโยมขึ้นมา เพราะว่าโยมต้องนอนแบบงอขาขวาวัว เพราะถ้าไม่งอตั้งขึ้นแล้วมันจะเจ็บมาก รู้สึกเจ็บตรงปอดข้างขวามากที่สุด

แล้วเขาก็นิ้ว นวด บอกให้กำหนดว่า ถูกหนอ ถูกหนอ ให้คอยกำหนดไว้ พอโยมผลอกก็เกิดการกระตุกอย่างแรงตรงปอดของโยม เสียงดัง“ก๊ก” อะไรดังก็ไม่ทราบ จะเป็นเอ็นหรือกระดูกก็ไม่ทราบ

พอดีอย่างนั้น เขาก็บอกให้นอนเรื่อย ๆ เอาขาลงได้แล้วและลองลุกขึ้นยืน นึกถึงลูกขึ้นยืน ปรากฏว่ายืนตรงได้ เขาก็บอกให้กลับวัดพร้อมกันเลย วันนั้นมีพระสองรูปไปเยี่ยมโยมด้วย

เมื่อมาถึงวัด พักผ่อนเสร็จแล้วได้เข้าไปกราบหลวงพ่อดอนเย็น หลวงพ่อทักว่า“เออ! มาแล้วหรือ หลวงพ่อรู้ว่าเอ็งยังไม่ตายหรือ เลยไม่ได้ไปเยี่ยม” แล้วหลวงพ่อก็ถามต่อว่า “เอ็งรู้ไหมว่าเอ็งไปไหนมา ถ้าไม่ได้กลับนะจะต้องอยู่เป็นพัน ๆ ปีกว่าจะได้พบคนที่โปรดได้”

ถ้าโยมกลับไม่ได้ สติไม่ดี หรือหลวงพ่อบริจาคไม่ไปช่วยให้ระลึกได้ จะต้องเป็นสภาพเหมือนวิญญูณหรือจิตสังขารเป็นขั้น ๔ คือ ไม่มีรูป มีแต่ เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญูณ

ขั้น ๕ รับรู้สุข ทุกข์ ประจักษ์ได้ว่า อยากสัมผัส อยากมี อยากเป็น อยากพ้นทุกข์ รู้ว่าความรู้สึกนี้เป็นทุกข์ อยากให้พ้นทุกข์ไป เป็นจิตวิญญูณเฉย ๆ ล่องลอยไป เรียก สัมภเวสี ก็ได้เหมือนกัน

จิตวิญญูณที่ล่องลอยนี้ ถ้าได้พบคนที่เทศน์โปรดให้รู้ว่าตัวเองเป็นใคร และให้ระลึกถึงกุศลที่ทำมาได้ก็จะไปถึงที่ดี คือจุดที่ดีเลย

โยมคิดว่าเชือกสุดท้ายของโยมคือตัวโลภะ คือยังไม่อยากตาย อยากมีชีวิตอยู่ อยกอยู่ทำความเข้าใจแก่นั่นเอง จิตดับไปจึงพบกับสภาวะอย่างนั้น นี่ก็ครั้งที่สองที่จิตโยมดับไป

เว้นจากนั้น นานอีก ๖ เดือน ตรงกับวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๒๘ โยมมาพิจารณาได้ว่า สมควรจะได้รับทุกข์อย่างนั้นจริง ๆ

โยมเสียสละร่างกายมาตั้งแต่เด็ก แต่วัตถุนานบ้างก็ไม่ได้คอยจะได้บริจาคเท่าไร มันมีความตระหนี่อยู่ในใจตลอดเวลา เลยทำให้โยมต้องประสบอย่างนั้น

เป็นการเตือนสติให้โยมรู้ว่า การเสียสละของโยมไม่ครบองค์ ถ้าไม่ได้กลับจริง ๆ คงจะต้องทรมานมากมาย

โยมเคยอ่านพบในอภิธรรมครั้งหนึ่งว่า สภาพเช่นนั้นเป็นจิตวิญญูณที่รับรู้ความทุกข์ทรมาน นานจนกว่าจะพบพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ บรรลุธรรมแบบพระอรหันต์ สามารถโปรดได้ในปัจจุบัน ก็คงจะนานอย่างที่หลวงพ่อบอกว่าเป็นพัน ๆ ปี แล้วจะได้จุดที่ดี

ที่จิตโยมดับไปครั้งที่สองนี้ สติดีขึ้นมาก ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งใจทำกุศลดี ตถุทานมากขึ้น เสียสละทั้งร่างกายและแรงใจและกำลังทรัพย์ เพราะนึกถึงความทรมานที่ได้ประสบมานั้นมากจริง ๆ

ตั้งแต่ฉันมาโยมก็ไม่กลัวความเหนื่อย ความหิว ความทุกข์ในโลกนี้อีกเลย จะรู้สึกเฉยๆ

ปัจจุบันนี้ทำงานมากที่สุดก็ทนได้ เพราะคิดว่าเราเหนื่อยในปัจจุบันนี้ ไม่ได้ ๑ ใน ๑๐๐ หรือ ๑ ใน ๑๐๐๐ ของโยมที่จะต้องไปได้รับข้างหน้า ถ้าทำไม่ได้

ถ้าไม่ทำทุกสัปดาห์ โยมเปลี่ยนทิศไปไม่ได้ จะต้องไปตรงนั้นอีก ก็กลัวมาก กลัวยิ่งกว่าความเหนื่อยยากลำบาก ความหิวโหย ความหนาว ความร้อนในโลกปัจจุบัน จึงทำให้ทนได้ทุกอย่าง เสียสละได้ทุกอย่าง ขณะเจ็บปวดอย่างไรก็ทนทำความดีต่อไป

โยมตั้งใจไว้ว่า ถ้าได้กลับมาอีกจะทำความดีตลอดไปจนกว่าจะหมดบุญกุศลในชาตินี้จริง ๆ โยมตั้งใจไว้อย่างนั้นจริง ๆ ถึงได้มีโอกาสกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

หรืออาจจะเป็นบุญกุศลที่ได้ทำกรรมฐาน จึงทำให้ผู้ธรรมะจริง ๆ จากความทุกข์ที่ได้รับ ตอนนั้นโยมไม่ได้เป็นโรคหอบหืดเหมือนปัจจุบันนี้ พอกลับไปอยู่วัดได้ อาทิตยกว่าก็เป็น หลวงพ่อได้สั่งไว้ว่า “อย่าไปทำอะไรที่หนัก ๆ นะ อย่าไปยกของหนักเดียวจะเป็นมากขึ้น ยังไม่หายดีหรอก”

วันที่โยมได้รับความทรมาณจาก โรคหอบหืดครั้งแรกก็คือ วิทยาลัยพลศึกษาอ่างทองเขามาขอข่าวสารที่วัดฯ กระสอบ หลวงพ่อก็อนุญาต เขาขับรถมาคนเดียว แม่ชีก็ไปช่วยยก โยมอยู่ที่นั่นด้วยก็ช่วยยกตอนนั้นมืดแล้วไม่มีใครเลย พอหมดกระสอบที่สี่ มันวูบแบบแน่นขึ้นมาเลย หายใจไม่ออกมันวูบจะล้มจะขาดใจตาย แล้วก็แน่นขึ้นมาที่คอที่หลอดลม

ในที่สุดโยมก็ต้องดิ้นรนขึ้นไปโรงพยาบาล ทราบที่โรงพยาบาลว่าโยมเป็นโรคหอบ เวลาหอบไปไหนไม่ได้เลย ตอนนั้นปลายเดือนธันวาคม อากาศหนาว เลยไม่ได้ไปไหนนั่งหอบอยู่อย่างนั้นแหละ โยมหายหน้าไปจนหลวงพ่ไม่เห็นหน้าโยมประมาณ ๒ เดือน

จนถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์อากาศก็ยังไม่หายหนาว มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่ถามแม่ชีกัลยาว่า “สมคิดหายไปในไหน” แม่ชีกัลยาตอบว่า “ที่เขาหอบไม่ยอมออกจากห้องเลย หอบอยู่นั้นแหละ สองเดือนกว่าแล้ว ลูกเดินก็กลัวจะหอบ” หลวงพ่เลยพูดว่า “ให้มันหอบเป็นอัมพาตไปเลย ทำให้เขารู้สึกที่ชื่อว่าทำไมถึงหอบ”

ตายครั้งที่ ๓

มีอยู่คืนหนึ่ง ขณะที่นั่งกรรมฐานพร้อม ๆ กัน ปกติโยมจะต้องวางขาขยายหลอดลมที่ใช้ในปัจจุบันนี้ไว้ข้าง ๆ ตัวพร้อมทั้งแก้วน้ำด้วย เวลาหอบจะได้ทานอะไรไม่ยอมลุกจนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้

แม่ชีกัลยาเขารู้ว่าโยมคงไม่เสียดังจะลุกเป็นแน่ เขาได้หยิบยาและแก้วน้ำ ของโยมออกไป พอนั่งกรรมฐานไปประมาณ ๖ ท่า โยมก็เริ่มหอบ โยมก็กำหนด ยกหนอ ยกหนอ ยกมาจับหนอ จับหนอ ที่ยานั้นแหละ

ก็แปลกใจที่ไม่มีมียา เลื่อนไปที่แก้วน้ำที่วางไว้ตรงเข่าด้านขวาก็ไม่มี โยมก็นึกใจถึงคำพูดของหลวงพ่ที่เคยพูดกับแม่ชีกัลยาว่า “ทำให้รู้ชะที่ชื่อว่าอะไร ทำไมถึงหอบ” ทำให้โยมเพิ่มสติมั่นคงขึ้น

กำหนดว่า แน่นหนอ แน่นหนอ หอบ แล้วก็แน่นตลอด ตั้งแต่ ๖ ทุ่ม ถึงประมาณตี ๒ วาบสลบไปเลย แต่ที่กำหนดรู้หนอ รู้หนอได้

โยมรู้สึกตัวกำหนด รู้หนอ เห็นหนอ เห็นหนอ เห็นเป็นรูปผู้หญิงคนหนึ่ง นอนคลอคลอกอยู่ มีเด็กนอนคว่ำ กระเสือกกระสนหายใจไม่ออก ผู้หญิงที่นอนอยู่ก็ไม่ช่วย โยมรู้จิตใจของเขาหมด จิตใจเขาคิดอย่างไร โยมก็รู้ ความรู้สึกของผู้หญิงเหมือนความรู้สึกของโยมเอง มีความรู้สึกอยากให้เด็กตายเร็ว ๆ เหลือเกิน จิตของเด็กที่ได้ทุกขเวทนาคือ ความแน่น หายใจไม่ออก ก็รู้ว่าทรมานมาก และโกรธมากด้วย อาฆาตพยาบาทด้วยว่า “ใจร้ายเหลือเกิน เป็นแม่อะไรใจร้ายเหลือเกิน” จิตเด็กนั้นคิดอย่างนั้น “ทำไมไม่รักลูก ลูกก็รักแม่ ทำไมแม่ไม่รักลูก” ทั้งตามอย่างจะรู้พร้อม ๆ กัน

โยมนั่งดูเห็นภาพก็กำหนดรู้หนอ เห็นหนอ รู้เข้าไปถึงจิตของผู้หญิงที่คลอคลอก และรู้ถึงจิตของเด็กที่ได้รับทุกข์ทรมาน อาการที่เขาทรมานโยมก็รู้อีกนั่นแหละ รู้สึกว่าเป็นอาการเดียวกันกับที่โยมเห็น หืดหอบอยู่ ก็กำหนดรู้หนอ เห็นหนอ เห็นหนอ สักพักหนึ่งภาพก็ดับไป

รู้จิตของผู้หญิงที่นอนอยู่ ยินดีอยากให้เด็กนั้นตาย โดยที่ไม่ช่วยเหลือเลย ทั้งที่เป็นลูกเพิ่งคลอดออกมาใหม่แท้ ๆ และก็รู้จิตของเด็กคนนั้นว่า เขามีความพยาบาท อาฆาตโยมมากเลย รู้ด้วยว่าเขาทรมานด้วยความกระเสือกกระสน หายใจไม่ได้ ก่อนที่เขาจะตาย อุจจาระ ปัสสาวะ จะพุ่งออกมา ก็นอนพับไปแล้วภาพนั้นก็ดับไป

เห็นเป็นภาพแม่ใหญ่ยืนอยู่ข้างหน้าโยม โยมก็กำหนดเห็นหนอ เห็นหนอ ปกติแม่ใหญ่จะใส่เสื้อมีกระดุมอยู่ข้างหน้า โยมเห็นแม่ใหญ่ใส่เสื้อเอากะดุมไว้ข้างหลังเป็นปริศนาธรรม

จิตโยมก็ถามแม่ใหญ่ว่า “ทำไมทำอย่างนั้น” แม่ใหญ่ก็บอกว่า “มันก็กลับไปกลับมาละนี่กรรมกลับไปกลับมาอย่างนั้น” แล้วภาพนั้นก็ดับหายไป โยมก็กำหนดเห็นหนอ เห็นหนอ รู้หนอ รู้หนอ แล้วก็ออกจากกรรมฐาน

คืนนั้นโยมไม่ได้หอบ คือมันหอบเสียจนหายหอบไปแล้ว กำหนดได้ พอตี ๓ ก็หยุดพัก เอนตัวกำหนดเอนหนอ นอนหนอ ลงไปก็ไม่หอบ

จากนั้นก็เป็นโรคหอบเรื่อยมา ต้องพึ่งยาพึ่งหมอดตลอด สติก็บอกแล้วว่าไม่หาย แต่โยมก็คงไม่ตายด้วยโรคหอบ เพราะมันรู้แล้วว่ากรรมอะไร

แสดงกรรมให้รู้ว่าในอดีตชาติโยมใจดำอำมหิตมาก ต้องเป็นอดีตชาติแน่ เพราะชาตินี้โยมไม่ได้ทำกรรมอันนี้เองที่ทำให้โยมเป็นโรคหอบต่อจากเป็นมะเร็ง

ก็ยอมรับว่าเป็นกรรมของเรา เราทำเขาก่อน เขาถึงตาย เรายังไม่ตายก็เป็นบุญแล้ว เขาคงยกโทษให้อโหสิกรรมให้เราบ้าง แต่ก็คงจะมีชีวิตอยู่อย่างไม่มีความสุข

จะประมาทไม่ได้เลย สนุกหัวเราะร่าเริงไม่ได้ โกรธใครไม่ได้ หรือมีวิตกกังวลไม่ได้ พุดเสียงดังก็ไม่ได้ จะหอบทันที ต้องมีชีวิตอยู่ในความไม่ประมาท ประมาทเมื่อไรจะเกิดทุกข์ ความตายจะเตือนทันที มันจะหอบแรง นี่คือเหตุที่จิตโยมจะดับไปครั้งที่สาม

ต่อมาอีก ๔ – ๕ เดือน ตรงกับเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๒๕ โยมกลับไปอยู่บ้าน เพราะว่าเป็นช่วงที่โรงเรียนปิด คนมาวัดน้อยแล้ว โยมขอไปพักผ่อนที่บ้าน เพราะระยะที่ทำงาน จะหอบไปด้วย

มีอยู่วันหนึ่งขณะอยู่บ้าน อากาศร้อน โยมหอบตั้งแต่เช้าจนถึงสี่โมงไปอยู่ที่บ้านคุณตาคุณยาย มีน้ำชายคนเล็กอยู่ด้วย ช่าง ๆ บ้านมีบ่อแกมีแองน์ น้เล็ก ๆ โบกปูน มีสวนเล็ก ๆ อยู่หลังเรือน

วันนั้นหอบมากเหมือนจะตายแล้ว หอบแล้วก็วูบไปหลายครั้ง ก็กำหนดรู้หนอ ฐุหนอ คิดว่าถ้าอยู่บนบ้าน ตากับยายคงจะกระวนกระวายใจมาก และอาจทำให้โยมได้สติ

โยมก็ค่อย ๆ คลานลงบันได้มาได้มาให้ตากับยายเห็น ขณะนั้นตามีแขกมารักษารศน์ ามนต์เพราะสุนัขบ้ากัด โยมค่อย ๆ คลานไปที่แองน์ น้ อยู่ที่ขอบบ่อ

กำหนดอย่างไรก็ไม่หาย หอบแรงขึ้นทุกที เหมือนจะตาย วูบครั้งสุดท้ายก็จำได้ คล้ายกับการสลบที่วัด ครั้งที่หนึ่ง โยมกำหนดรู้หนอ วูบที่สองก็กำหนดฐุหนอ

พอวูบที่สามมันยังไม่เกิด โยมก็นึกในใจว่า แหม่ นึกสงสารคนที่เป็นลมตาย วันนี้เราต้องเป็นลมตายขนาดเราทำกรรมฐานได้ เรากำหนดสติไว้อยู่แล้วนะ ยังแทบตั้งสติไม่ได้ นึกสงสารคนที่จะตายทีหลังโยม คิดว่าวันนี้โยมต้องตายแน่ สติมันบอกอย่างนั้น

ก็เลยคิดว่าลองดูซิ คนเป็นลมตายจะเห็นอะไร จึงกำหนดลมิตาหนอ ก็เห็นเป็นสีเหลือง ๆ แล้วมันก็วูบ วูบจมลงไปในน้ แลย มารู้ทีหลังว่าหน้าจุ่มลงน้ าทิ้งเดียว จมูกกับปากจุ่มอยู่ในน้ ำ ำมีดีสิระยะแล้วจิตก็ดับไป โยมสลบไปโผล่อีกทีหนึ่ง จำได้ว่ายืนอยู่ ชึ่งหน้าเป็นเหมือนทะเล หรือลานที่มีน้ ำกว้าง ๆ ตะวันกำลังตกใหม่ ๆ ตกลงไปในน้ ำเป็นสีเหลืองอมแดงทอง ๆ มีลมพัดจากน้ ำมาถูโยม เย็นชื่นใจเหลือเกิน ในใจก็นึกว่า “เราไม่ได้ทำบุญด้วยวิหาร ศาลาต่าง ๆ ก็ไม่เคยทำ ทำแต่กำลังกาย และอนุโมทนาบุญทั้งนั้นเลย ได้แค่นี้ก็พอใจแล้ว ถึงจะไม่ได้วิมาน แค่นี้ก็เป็นสุขแล้ว ไม่มีทุกข์อะไร มีความเย็นชื่นใจ มีความสุขและอิมเอบใจมาก” ยืนอยู่นานเหมือนกัน เหมือนอยากจะรู้ว่าตรงนี้คืออะไร เรียกว่าอะไร

พอนึกในใจอย่างนั้น มีเสียงบอกมาว่า “ตรงนี้รู้ไหม เขาเรียกว่า ทำพระลาน คนมีมิตาจิตจะได้อายุอยู่ตรงนี้” โยมได้ยินแค่นั้น จิตตอนนั้นก็บอกพอใจแล้วละ อยากอยู่ตรงนี้ ได้อยู่ตรงนี้ก็พอใจแล้ว

ก็มีเสียงขึ้นมากอีกว่า “อยู่ไม่ได้หรอก กลับไปทำใช้หนี้เขาก่อน เกิดมาทั้งที่ยังไม่เคยใช้หนี้ใครเลย บัจจัย ๔ ทั้งหมดที่บริโภคใช้สอยมา ไม่เคยใช้หนี้เขาเลย กลับไปชะ กลับไปทำความดีใช้หนี้เขาก่อน”

พอหมดเสียงดับไป เหมือนกับมีลมพัด เป็นลมอะไรก็ไม่รู้แทงสันหลังเย็นวูบแถวสันหลังมาข้างหลังนึกว่าลมอะไรมาข้างหลัง ที่จริงโยมยืนอยู่ลมพัดมาข้างหน้า ลมพัดอ่อนชื่นใจมาก ปรากฏว่าเป็นน้ ำทบรรดาญาติเขาล้างตัวให้โยม ที่เขาล้างให้เพราะขณะที่วูบลงไป หน้าปักลงไปในน้ ำ กั้นกระดกสูงขึ้น อูจจาระ ปัสสาวะราดออกมาหมดเลย เหมือนกับคนเป็นลมตาย

เขาเล่าตอนหลังว่า เห็นหายไปนานจึงออกตาม น้ ำสะใกล้เป็นคนเห็นก่อน คิดว่าคราวนี้คงตายแน่ ไม่ได้ไปบอกกับพ่อแม่ของโยมหรอก

น้ำชายเป็นคนรคนน้ำ น้ ำสะใกล้เป็นคนล้างให้ พอโยมรู้สึกตัวก็ตื่นขึ้นมา หูได้ยินเสียงว่า “ข้าวพื้นอีกแล้วหรือ ตัวสั้นอีกแล้ว”

น้ำสาวกับน้ำสะใภ้ก็ช่วยกันหามโยมมาไว้ได้ถุนบ้านตากับยาย โยมก็กำหนดสั้นหนอ สั้นหนอ
เพ็ลยหนอ เพ็ลยหนอ

ตอนนี้รู้จริง แต่พูดไม่ได้ ตัวสั้นลมจะขึ้นตลอดตั้งแต่ปลายเท้า วูบมาที่กระเบนเหน็บ เหมือน
อุจจาระ ปัสสาวะ จะออกตลอดเวลา

โยมออกจากบ้านตอนสี่โมงเช้า ตอนเขาไปพบเป็นเวลาบ่ายโมง โยมก็กำหนดรู้หนอไปถึง
ประมาณหกโมงเย็น ถึงพูดได้ว่า “ขอยาแก้หอบกินหน่อย” เขาก็หยิบยาขายยาลอดลมมาให้

ทานไปสักพักหลอดลมก็ขยายขึ้น แต่เพ็ลยมากข้ามวันข้ามคืน แต่ก็ลำดับเหตุการณ์ได้ว่า ที่วูบลง
ไปนั้นอาการเหมือนกับที่นิมิตบอกทรมาณอยู่จนถึงหกโมงเย็น จึงได้หายจนเกือบปกติ มีแต่อาการเพ็ลย
เฉย ๆ นี่คือจิตดับครั้งที่สาม

สรุปว่าจิตโยมดับไป๑ ครั้งยังไม่ค่อยไปได้ดีเลย จากนั้นมาก็ไม่เคยเป็นอีก ทำงานอย่างนี้มาตลอด
โยมตั้งใจจะทำความดีตลอดไป

อานุภาพเจริญพระพุทธรูปหายจากโรคอัมพาตได้

อ่อนจันทร์ พิสัยสวัสดิ์

บทนำ

ดิฉันขออนุญาตเรียกท่านว่าหลวงพ่อนะคะ ดิฉันรู้จักหลวงพ่อนานพอสมควรจากเรื่อง “สัตว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม” ของ “สุทัสสา อ่อนค้อม”

อ่านติดตามเรื่องนี้มาตลอดก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร ชอบอ่านและเกิดศรัทธาในหลวงพ่อยากจะทำกราบสนทนาปัญหาธรรม และวิธีแก้ปัญหา

ดิฉันได้ปฏิบัติตาม สวดพุทธรูปทำอายุ สวดพาหุงมหากาฯ ให้ได้ตามที่หลวงพ่อบอกในหนังสือ แล้วก็นับลมหายใจเข้าออก พองหนอ ยุบหนอ เท่านั้น รู้สึกว่าดี ดิฉันได้แนะนำคนอื่นด้วย มีลูกคนหนึ่งเป็นอัมพาตไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนอนอยู่กับที่หลายปี อุจจาระปัสสาวะไม่รู้รู้สึก หดห้วง หดอ้ายตายอยาก อยากจะตายทำเฉียว

ดิฉันก็ไปเยี่ยมพร้อมสามี ได้แนะนำให้สวดพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ นำหนังสือของหลวงพ่ไปให้และให้สวดพุทธรูปทำอายุ ให้ฝึกสมาธิ คุลมหายใจเข้าออกที่ท้อง พองหนอ ยุบหนอ เพื่อให้จิตพุ่งช่าน

ลูกก็ทำตาม ไหน ๆ จะตายแล้วทำไมทำกรรมฐาน จนเดี๋ยวนี้ นั่งได้ จับไม้เดินได้ เดินไปไหนได้ แข็งแรง ขาหายลีบ

บันทึกของหลวงพ่

นี่คือพยานที่เป็นจดหมาย เพียงแต่สวดพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ และหายใจยาว ๆ พองหนอ ยุบหนอ อัมพาตยังหายได้

มะเร็งก็หายได้ ทำให้มันจริงตายให้ตาย คนที่เป็นโรคภัยไข้เจ็บทำใจแข็งไว้ กำหนดจิตให้ เข้มแข็ง ๔๐ เปอร์เซนต์ หายได้

คูชิเป็นอัมพาตมา ๓-๔ ปีแล้ว ทำไมเดินได้ เดียวนี้เดินสับเท้าไปวัดได้เลย พวกซือฮากันใหญ่ คนที่แนะนำคือ ครูอ่อนจันทร์ และครูสมพร พิสัยสวัสดิ์ โรงเรียนสระใครนคราห์ ตำบลสระใคร อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ๔๓๐๐๐

พองหนอ ยุบหนอ ได้ประโยชน์อะไร หายใจเข้าออก ตั้งสติไว้ หายจากโรคได้ ก่อนจะหายนี้ มันจะปวดจำไว้ ปวดนี้หายโรคนะ

ถ้าปวดแล้วเลิกเลยไม่หายโรค ปวดหนอเลิกเลย โรคไม่หาย ปวดให้ตาย ก็กำหนดตั้งสติไว้ คนไม่ปวดหยุกไม่เจ็บ ไม่มีทางหาย พอกำหนดจิตเข้าไปปวดเลย ปวดหนอ ปวดหนอ อื้อ กระตุกแล้ว อื้อปวดหนอ ร้องให้คืนขันรุ่ง เอาให้ตาย เดินได้เลย

ถ้ามันไม่ปวดเดินไม่ได้ นะ จำไว้ นะ บางทีพวกกรรมฐานปวดหนอเลิกเลย รับรองไม่หายหรอก

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

นายพัค แสงจันทร์ ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๕ หมู่ที่ ๕ บ้านเอราวัณ(เพิ่มแยกออกจากบ้าน
คอกช้าง) ตำบลคอกช้าง อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย ขณะนี้มีอายุ ๑๑ ปี (เกิด พ.ศ. ๒๕๖๓
วันพฤหัสบดี เดือนเมษายน ปีระกา) อาการแรกเริ่มก่อนที่จะป่วยถึงกับเป็นอัมพาตนั้น เขเป็นคนที่
สุขภาพแข็งแรง ไม่ค่อยเจ็บไข้ได้ป่วย จนกระทั่งมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนกุมภาพันธ์ เขาได้ไปถวาย
ภัตตาหารเช้าแด่พระภิกษุสามเณรที่วัดนิเวศน์คชสาร ซึ่งเป็นวัดประจำหมู่บ้านเหมือนเช่นที่เคยปฏิบัติมา
ทุกวัน หลังจากเสร็จพิธีเรียบร้อยแล้วจะกลับบ้าน เดินลงบันไดศาลาการเปรียญมา ซึ่ง
บันไดก็ไม่สูงแต่อย่างใด พอเท้าที่ ๒ ข้างก้าวลงถึงพื้นดินก็เกิดอาการขัดหัวเข่าอย่างแรง ก้าวขาไม่ออก
ทรงตัวไม่ได้ เซลล์กั้นกระดูกพื้นที่ที่ ลูกไม่ขึ้น ซึ่งเขาไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อนเลย พวกคนงานที่
ทำงานก่อสร้างโบสถ์ของวัดอยู่เห็นดังนั้น พวกเขาก็มาช่วยกันพยุงให้ลุกขึ้นและประคองพาไปส่งถึงบ้าน

วันรุ่งขึ้นญาติก็พาไปตรวจร่างกาย ที่คลินิกหมอแผนปัจจุบันที่มีชื่อเสียงในจังหวัดอุดรธานี หมอ
ฉีกขาให้เขมหนึ่ง อาการขัดหัวเข่าข้างซ้ายก็หายไป อยู่ต่อมาเกิดอาการขัดหัวเข่าข้างขวา ไปหา
หมอ หมอก็ฉีกขาและให้ยามารับประทานอาการก็เป็น ๆ หาย ๆ อยู่อย่างนั้นเรื่อยมาและเปลี่ยนมาเป็นปวด
หลัง ปวดตึงท้ายทอย ปวดต้นแขนที่ ๒ ข้าง อาการปวดเหล่านี้รุนแรงมาก เขาไปตรวจรับการรักษาที่
คลินิกและโรงพยาบาลหลายแห่ง หมอก็รักษาด้วยวิธีกายภาพบำบัดและอายุรกรรม อาการก็ไม่หาย หมอ
วินิจฉัยว่า “*ลุงเป็นโรคกระดูกอกทับเส้นประสาท*” บางหมอก็ว่า “*ลุงเป็นโรคข้อเสื่อม*”

จนกระทั่งถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๓๓ หลังจากไปห้องน้ำเสร็จแล้ว เขาจะกลับมาขังที่นอน ก็เกิด
พลาดหลัดล้มหงายหลัง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาขาที่ ๒ ข้างของเขาหมดสภาพ ยกไม่ขึ้นเลย หยิกก็ไม่รู้สึก
เจ็บ เขาอยู่ในสภาพเป็นอัมพาตครั้งท่อน คือตั้งแต่บั้นเสมาไปถึงปลายเท้าที่ ๒ ข้างไม่มีความรู้สึก
กระดิกนิ้วเท้าที่ไม่ได้ ตัวเขเองก็หมดอาลัยตายอยากในชีวิต ลูกหลานก็พาไปรับการรักษาจากหมอที่
โรงพยาบาลบ้าง คลินิกบ้างตามลำดับ

ครั้งล่าสุดเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๔ ลูก ๆ ทนดูสภาพทุกข์ทรมานของพ่อไม่ไหว จึงได้เหมา
รถยนต์พาเขาไปตรวจเช็คร่างกายอีกครั้งที่โรงพยาบาลทหารค่ายประจักษ์ อุดรธานี คุณหมอก็เขยริ่งขาให้
ให้เขาเป็นประจำ ได้ตรวจเช็คร่างกายอย่างละเอียดแล้ว “*เส้นประสาทสันหลังทั้ง ๒ เส้นของลุงตายเสีย
แล้ว*” หมอบอก พร้อมกับนั้นหมอกคนดังกล่าวก็ได้นำไปรับบริการทำศัลยกรรมแก้ไขเส้นประสาทที่
โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่นและมอบใบวินิจฉัยโรคให้เขาถือไปด้วย หมอบอกว่าเขาไม่มีทาง
จะช่วย แต่พวกญาติ ๆ ปรีกษาหารือกันแล้วตกลงกันไป เพราะกลัวว่าเมื่อผ่าตัดแล้วพ่อจะเป็น
อันตราย ไม่หาย จึงพากลับมาอยู่บ้านเฉย ๆ

ในเมื่อทราบว่าจะเป็นคนพิการตลอดชีวิต อยู่ในสภาพที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เช่นนั้น
นายพัค แสงจันทร์ ก็ท้ออาลัยในชีวิต อยากให้มันตายเสียให้รู้แล้วรู้รอดไป อาการจึงทรุดลงเรื่อย ๆ
ข้าวปลาอาหารก็เบื่อทานไม่ได้ เมื่อหมดกำลังใจ กำลังกายก็เสื่อมถอยอย่างรวดเร็วแต่ก่อนแต่โรมาเขเป็น
คนพูดเสียงดังฟังชัด แต่เวลานี้ เสียงพูดของเขาแหบพร่า เสียงแหบไม่พ่นริมฝีปาก ญาติพี่น้องบ้านใกล้

บ้านไกลที่ไปเยี่ยมใช้เขากลับมาบ้านแล้ว ต่างก็มาเล่าลือกันว่า “ลุงพักคงอยู่ได้อีกไม่เกินครึ่งเดือน” เพราะเขาทั้งข้าวทั้งน้ำ มาหลายวันแล้ว พุงก็ไม่พุง

ข้าพเจ้าทั้งสองคนเมื่อได้ทราบข่าวดังนั้น ในฐานะที่เขาเป็นคนคู่กัน และเป็นญาติห่าง ๆ คนหนึ่งของพวกข้าพเจ้า เขาเป็นคนธรรมะธัมโม เข้าวัดปฏิบัติดี มีศีลธรรม ทำให้เกิดความเศร้าใจเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงชวนภรรยา คือนางอ่อนจันทร์ พิสัยสวัสดิ์ ไปเยี่ยมเขาที่บ้าน เมื่อกลางเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงบ้านเขา พบกำลังนอนชมอยู่บนเตียงนอน ตะแคงขวาหันหน้าเข้าฝา จึงร้องทักไป เขาจึงผินหน้ามาหาและพูดคุยด้วยเสียงที่แหบพร่า บางคำก็ได้ยิน บางคำก็ไม่ได้ยิน เมื่อพูดคุยสนทนากันได้สักระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงถามถึงเรื่องที่มีคนเขานำไปเล่ากันว่าเขาฆ่าตัวตาย น้อยอกน้อยใจใน โชควาสนาชะตาของตัว ที่ในชาตินี้ทำแต่กรรมดี ไม่เคยประกอบกรรมทำชั่ว แต่กรรมบันดาลให้ต้องมาเป็นแบบนี้จริงหรือ เขาก็ยอมรับ และบอกว่าเคยอ่อนนอนให้ลูกหลานเอามีตมาให้อ้างว่าจะเอามาไว้ตัดเล็บมือเล็บเท้า ลูกหลานเขารู้ทันจึงมีคพร้าและเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่พอจะใช้เป็นอุปกรณ์ในการกระทำอัตวินิบาตได้ไปเก็บซุกซ่อนให้ไกลมือเขา

ข้าพเจ้าทั้งสองได้ให้ข้อคิดเตือนสติเขาหลายอย่างหลายเรื่อง โดยย้ำว่าอัตวินิบาตกรรมเป็นกรรมหนัก ขอให้เขาเชื่อในเรื่องของ กรรม บาป บุญ คุณ และโทษ ตามหลักพระธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าได้หวั่นไหวคลอนแคลนในเรื่องเหล่านี้ เพราะกรรม บาป บุญ คุณ โทษนี้เป็นสิ่งที่มีจริง ดังที่ตัวเขาเองก็ได้รับรู้ได้เรียนมาแล้วในอดีต ในสมัยที่ได้บรรพชาเป็นสามเณร และได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุมาแล้ว ขอให้ถือเสียว่าที่ต้องเป็นแบบนี้ คงเป็นเพราะกรรมเก่าในอดีตชาติได้เคยไปทำให้ผู้อื่นเขาพิการถึงเอวลากเป็นอัมพาตครั้งก่อนอย่างที่เขากำลังเป็นอยู่ในขณะนี้แน่นอน ในชาตินี้ เขาจึงเป็นเช่นนี้เพื่อชดใช้กรรมเวรตามกฎแห่งกรรม จะประสาอะไรกับบุญคุณคนธรรมดาอย่างเราอย่างเขาที่ตักตวงใช้เวรกรรม

แม้แต่พรอัครมหาสาวกผู้เลิศด้วยฤทธิ์เดชอย่างพระมหาโมคคัลลาน์ ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ยังต้องเสวยกรรมชั่วที่ท่านเคยกระทำไว้ในอดีตชาติ เพราะหลงเชื่อในคำขูขงภรรยา. ในชาตินี้ ท่านจึงถูกพวกโจร ๕๐๐ ทูบจนร่างกายแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี ซึ่งเรื่องนี้เขาเองก็เคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว จึงควรปลงชะว่าที่เราเป็นอย่างนี้ไม่ใช่อะไร เพราะกรรมเก่าของเราเอง ให้น้อมรับอย่างหน้าขึ้นตาบาน ออัสอกเศร้าเสียใจ ให้ถือเสียว่าเป็นที่เขาที่เรา จะได้แล้ว ๆ กันไป หมดยุคกรรมหมดเวรกันไป

นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งสองได้แนะนำเขาให้ลองทำตามคำสอนของพระเดชพระคุณท่าน หลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี คือ ถ้าใครเกิดทุกข์หรืออะไรก็ตาม ให้สวดบทสรรเสริญพุทธคุณเท่าอายุของผู้ นั้นบวคหนึ่ง แล้วแผ่เมตตาให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทุกอย่างก็จะดีขึ้นเพราะข้าพเจ้าทั้งสองได้อ่านพบเรื่องนี้ ในนิตยสารกุสสตรี ในนวนิยายอิงเรื่องจริงที่ชื่อเรื่องว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” ของผู้เขียนคนหนึ่งที่ใช้นามปากกาว่า “สุทัสสา อ่อนค้อม” โดยให้ลูกสาวของนายพัด แสงจันทร์เหลาก้านโบมะพร้าวมาให้ ๗๒ อัน บอกให้เขาอนทนทำ คือนอน

สวดพุทธรุ่น เพราะนั่งไม่ได้ เนื่องจากสภาพร่างกายของเขาทรุดโทรมมาก รู้สึกเขามีความสนใจและกระตือรือร้นในเรื่องนี้มาก ได้ซักถามข้อข้องใจสงสัยต่าง ๆ ในวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ จนหายข้องใจ ข้าพเจ้าย้ำว่าการปฏิบัติแบบนี้ ถ้าไม่หายเพราะตัวเราถึงกาลอายุขัยแล้ว ด้วยอานิสงส์ที่ได้เจริญพุทธรุ่นเป็นอารมณ์อยู่เนื่องนิตย์ก็จะได้ไปสู่สุคติภพ จะไม่ตกไปสู่อบายภูมิอย่างแน่นอน อนึ่งถ้ายังไม่ถึงกาลอายุขัยก็จะหายวันหายคืน ด้วยแรงศรัทธาที่มีต่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพุทธศาสนา หลังจากที่ข้าพเจ้าทั้งสองได้แนะนำปลุกเร้าให้เขารื่นเริงในธรรมแล้วก็ลากลับ ตั้งแต่นั้นวันที่ได้รับคำแนะนำจากข้าพเจ้าทั้งสองเป็นต้นมา เขาก็ได้สวดพุทธรุ่นครบอายุบวกรหนึ่งทั้งกลางวันและกลางคืนในเวลาที่ว่างจากภาระอย่างอื่นแล้ว ด้วยแรงศรัทธาและความเชื่อมั่น วันและคืนละหลาย ๆ ครั้งแล้วแต่โอกาสเหมาะ

หลังจากปฏิบัติอย่างนี้ น้อยต่อมาประมาณ ๒๐ วัน เช้าวันหนึ่งพอลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วก็ยังมีคอยู่ ยังไม่สว่าง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ทำให้เขาอยากกระดิกเท้า จึงลองกระดิกดูก็กระดิกได้ รู้สึกประหลาดใจมาก สงสัยว่าตัวเองกระดิกเท้าได้จริง ๆ หรือว่าฝันไป จึงลองทำคู่อีกตั้งหลายครั้ง ทั้งข้างซ้ายและข้างขวา เมื่อเป็นที่แน่ชัดแล้วว่ากระดิกเท้าได้แล้วจริง ๆ เขารู้สึกดีใจมาก และพยายามลองยกขาขณะที่ยืนนอนอยู่ก็สามารถยกได้ตามใจอยากในวันต่อๆ มา พอถึงเดือนสิงหาคมก็หัดยืนโดยอาศัยมือยึดเกาะเตียงนอน ทำให้ลุกหลานดีใจมาก สภาพขาทั้ง ๒ ข้างดีขึ้นเป็นลำดับ และอีก ๒ เดือนถัดมา คือ เดือนกันยายน และเดือนตุลาคม ๒๕๓๔ เขาก็พยายามหัดเดิน โดยอาศัยรถเข็นแบบคนพิการเขาใช้ในการไปมาของคนขาด้วน ด้วยการใช้มือทั้งสองยึดด้านหลังรถไว้ไสรถให้ค่อย ๆ เลื่อนไปข้างหน้า ตัวเขาค่อย ๆ ก้าวเดินตามไปอย่างช้า ๆ ก่อน และสามารถเดินได้จริง ๆ โดยไม่ต้องจับไม้เท้าและยึดจับอะไรเลย ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔

ข้าพเจ้าทั้งสองทราบข่าวนี้ก็ได้รับไปเยี่ยมเขา เขาได้กล่าวขอบคุณข้าพเจ้า และกล่าวกราบมนัสการขอบพระคุณ หลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน ที่ช่วยให้พ้นจากความทุกข์ทรมานเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ นางอ่อนจันทร์ พิสัยสวัสดิ์ ภรรยาของข้าพเจ้าได้มีจดหมายไปกราบนมัสการหลวงพ่อบุญคุณเกี่ยวกับนายพัด แสงจันทร์นี้ให้หลวงพ่อพี่ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกับพระคุณท่านมาก่อนพระเดชพระคุณท่านหลวงพ่อก็ยังมีเมตตาส่งน้ำมันมนต์พร้อมกับคำแนะนำการใช้ฝากไปให้เขาด้วย พร้อมกันนั้นท่านก็ได้เมตตาแนะนำยาสมุนไพรให้นายพัด แสงจันทร์ ไปซื้อจากร้านขายยาประเภท ค มาต้มดื่มต่างน้ำ ทำให้เขารู้สึกซาบซึ้ง ในเมตตาธรรมของท่านเจ้าคุณมากที่สุด คนทั้งหลายในละแวกใกล้เคียงทราบข่าวต่างก็ไปถามเขาคณแล้วคนเล่าว่า เขาไปรักษาที่ไหน กินยาอะไรจึงสามารถเดินได้แบบนี้ หายอย่างนี้ ดีเขาเองก็ตอบทุกคนไปว่า เขาหายจากโรคร้ายด้วยอานิสงส์แห่งการเจริญพุทธรุ่นตามแนวปฏิบัติของหลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ไม่ได้กินยาอะไรและไม่ได้ไปรักษาที่ไหน ทำให้คนที่ได้เห็นได้ฉินสนใจประหลาดอัศจรรย์ในเรื่องเหลือเชื่อนี้มาก มีญาติคนป่วยที่มีอาการคล้าย ๆ กับเขามาถามแนวปฏิบัติจากเขา ๆ ก็ได้แนะนำไปด้วยความเต็มใจ โดยไม่ปิดบัง

และข้าเตือนว่า จะทำได้หรือกลัวว่าจะทำได้ไม่ดีเหมือนที่เขาปฏิบัติมา เมื่อไม่หายแล้ว จะกล่าวปราศ
ท่านหลวงพ่อก็คือ เป็นบาปเป็นกรรมแก่ผู้นี้แหละ ๆ และข้าเตือนว่า**“ให้ปฏิบัติด้วยศรัทธา”**

ปัจจุบันนี้ นายพัค แสงจันทร์ เดินไปไหนมาไหนได้อย่างคนปกติทั่ว ๆ ไปแล้ว แต่นั่งคุกเข่าได้
ไม่นาน ยังมีอาการขัดเคืองอยู่บ้าง นั่งคุกเข่าไปได้สักประเดี๋ยวก็ต้องนั่งพับเพียบ เพราะตัวเขาก็อูญนี่
แล้ว จะแข็งแรงอย่างกับคนหนุ่ม ๆ ก็คงไม่ได้ เรื่องนี้เขาเล่าก็ยอมรับว่า “มันเป็นเรื่องของวัยชรา” เขา
สามารถขับจักรจักรยานได้เหมือนก่อนเก่าที่ยังไม่ได้ป่วยเป็นอัมพาต เมื่อเดือนมีนาคมศกนี้เอง(๒๕๖๕)
และเขาได้นำรถเข็นไปมอบให้เป็นสมบัติของสถานีสธารณสุขตำบลคอกช้าง อำเภอเมืองหนองคาย
จังหวัดหนองคาย เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ และด้วยแรงศรัทธาที่เขามีต่อพระบรมพุทธานุภาพ
อย่างแรงกล้า เขาจึงได้กราบลาญาติพี่น้องเพื่อเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ ณ อุโบสถวัดนิเวศน์คุณสาร
คอกช้าง ตำบลคอกช้าง อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย ในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๖๕
โดยมีพระอาจารย์มหาพร้อมเรวโต ปธ.๕ รองเจ้าคณะจังหวัดหนองคายรูปที่ ๒ วัดศรีชมชื่น อำเภอเมือง
หนองคาย จังหวัดหนองคาย เป็นพระอุปัชฌาย์ พระมหาอภิศักดิ์ ปิยธมฺโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์
และพระมหาคำพันธ์ ปญญาทีโป เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เขาเคยปรารถนาเรื่องการอุปสมบทเพื่อปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางของหลวงพ่อก่อนพระภิกษุที่ท่านเขียนไว้ในหนังสือ “กฎ
แห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” ที่ผู้เขียนได้นำไปให้เขาอ่าน ผู้เขียนและภรรยาก็ได้กล่าวอนุโมทนาในกุศล
เจตนาของเขา และเขาก็ได้ปฏิบัติตามที่ได้ปรารถนาไว้ทุกประการ นับว่าท่านหลวงพ่อก็ได้ช่วยให้เพื่อน
มนุษย์ได้เข้าถึงอริยทรัพย์ ซึ่งเป็นทรัพย์อันอุดมที่สุดของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกผู้หนึ่ง ผู้เขียนจึง
ขอกราบอนุโมทนาในบุญบารมีของหลวงพ่อก่อนพระอาจารย์มา ณ โอกาสนี้ด้วย

นายสมพร พิสัยสวัสดิ์
ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนสระใครนคราหะ

กรรมฐานรักษานิวได้

ประกอบ อุดมธนะสารสกุล

กระผม นายประกอบ อุดมธนะสารสกุล รับราชการตำแหน่งนายช่างโยธา ๕ แขวงการทาง
เชียงใหม่ที่ ๒ กรมทางหลวง กระผมได้เดินทางจากจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๕ ซึ่ง
ขอลาหยุดพักผ่อนประจำปีรวม ๗ วัน โดยตั้งใจไว้ว่าปีนี้ จะงดสนุกสงกรานต์สัก ครั้ง ออกเดินทางจาก
บ้านเมื่อเวลา ๐๕.๐๐ น. ถึงวัดอัมพวัน อพรมบุรี จ.สิงห์บุรี เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ของวันเดียวกัน
โดยมีภรรยาเป็นคนชักชวน ติดตามด้วยคุณแม่และเพื่อนบ้านอีก ๑ คน รวมทั้งหมด ๔ คน ตั้งใจจะอยู่
ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครั้งนี้ ๗ วัน และในวันเดียวกันกับทางวัดอัมพวันก็ให้เริ่มปฏิบัติธรรมกรรมฐาน
ทันที

และวันสำคัญก็มาถึงผมโดยไม่รู้ตัว เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕ เวลาประมาณ ๐๐.๑๐ น.
กระผมได้สะดุ้งตื่นเนื่องจากเกิดอาการปวดปัสสาวะอย่างรุนแรงและลุกจากที่นอนไปห้องน้ำ พยายาม
ปัสสาวะ แต่ไม่ยอมออก จึงกลับเข้าห้องนอนอย่างเดิม อาการปวดเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นที่กระเพาะ
ปัสสาวะ กระผมมีอาการกระสับกระส่าย เมื่อเหลือบเห็นรูปหลวงพ่อบุญ ที่ได้รับแจกวันแรกที่มาและรูปจาก
ปกหนังสือ “พัฒนาคำกลอนสอนจิต” จึงหยิบคว้าไว้ที่หมอน และก้มลงกราบ พร้อมกันนั้นสมาธิ
กำหนดว่า “เจ็บหนอ” “ปวดหนอ” พังพิจารณา กำหนดลงที่กระเพาะปัสสาวะประมาณ ๒๐ นาที
อาการดังกล่าวค่อยทุเลาลงและหายไปในที่สุด กระผมก้มตัวลงนอน โดยกำหนด “พองหนอ” “ยุบหนอ”
จนหลับไป

ตื่นขึ้นมาเวลา ๐๓.๓๕ น. เพื่อเตรียมตัวเข้าศาลาปฏิบัติกรรมฐานต่อ ขณะที่เดินจงกรม เวลา
๐๔.๔๕ น. กระผมรู้สึกปวดปัสสาวะ จึงปลุกตัวเข้าห้องน้ำ อาการปวดเริ่มเกิดขึ้นอีกครั้ง กระผมจึง
กำหนดสมาธิในห้องน้ำ ไปด้วยว่า “เจ็บหนอ” “เจ็บหนอ” จนในที่สุดน้ำปัสสาวะก็ออกมาทีละน้อยๆ
ขณะเดียวกันก็มี “ก้อนกรวด” เล็กๆ ขนาดครึ่งเท่าของเม็ดถั่วเขียว เราเรียกกันว่าก้อน “นิ่ว” ออกมา
กระผมดีใจจนน้ำตาไหลและนึกถึงท่านหลวงพ่อบุญ “พระภวนาวิสุทธิคุณ” ในห้องน้ำ โดยนั่งภาวนาอยู่
ประมาณ ๓ นาที จึงออกมาโดยยอมเสียเวลาการเจริญปฏิบัติกรรมฐานมารับเขียนหนังสือนี้ไว้

กระผมเคยเป็นนิ่วเมื่อประมาณปี ๒๕๒๘ โดยเข้ารับการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลเชียงราย ซึ่ง
ขณะนั้นปฏิบัติราชการอยู่ที่นั่น และปี ๒๕๓๑ เคยเขารักษา “นิ่ว” อีกครั้งนับว่าเป็นครั้งที่ ๒ แต่ครั้ง
มีอาการปวดรุนแรงมากจนต้องเข้าโรงพยาบาลทุกครั้ง คุณหมอจากโรงพยาบาลจะให้ยาละลายนิ่วมาให้
ทาน ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ ที่กระผมไม่ต้องเข้าโรงพยาบาลและไม่ต้องรับประทานยาแต่ก้อน “นิ่ว” ก็
ออกมาได้โดยการเจริญ “วิปัสสนากรรมฐาน” “ขอรานนมัสการหลวงพ่อบุญ” และขอมอบก้อนนิ่วไว้
เป็นที่ระลึกถวาย ๑ ก้อน

นายประกอบ อุดมธนะสารสกุล

๐๕๕/๐๕ หมู่ที่ ๓ ถ.โชตนา ต.ป่าตัน อ.เมือง จ.เชียงใหม่

๑๕ เม.ย.๒๕ ๐๕.๒๗ น..

หายปวดเพราะปฏิบัติกรรมฐาน

อุไร คมคาย

๒๔ เม.ย. ๓๕

ข้าพเจ้าชื่อนางอุไร คมคาย อดีตอาจารย์ใหญ่ระดับ ๗ โรงเรียนบางเคื่อ อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ปัจจุบันอายุ ๖๐ ปี เรื่องราวของข้าพเจ้ามีดังนี้

เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๘ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางกลับจากการประชุมประจำเดือนเกิดมีอาการปวดขาทั้ง ๒ ข้างขึ้นมาอย่างรุนแรงจนไม่สามารถจะก้าวเดินได้ บุตรของข้าพเจ้าต้องรับตัวไปส่งโรงพยาบาล รักษาตัวอยู่เป็นเวลา ๑ เดือนเต็ม ๆ อาการดีขึ้นนิดหน่อยเวลาเดินจะมีอาการเจ็บไปทั้งตัว ถ้านั่งหรือนอนจะไม่เจ็บ บุตรของข้าพเจ้าพาไปรักษาหลายแห่ง โรงพยาบาลบ้าง หมอจีนหมอแผนโบราณ หมอญี่ปุ่น (ฝังเข็ม) แทบจะกินยาแทนข้าว เป็นอยู่เช่นนี้จนถึงปี ๒๕๓๓ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกรู้ว่าข้าพเจ้าปฏิบัติราชการได้ไม่เต็มที่เลย นำราคาญตัวเอง จึงตัดสินใจลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๓ แล้วไปถือศีลบวชชีพรามณ์อยู่ ๑๐ วัน

เพื่อนเห็นว่าข้าพเจ้าสนใจทางการทำสมาธิจึงนำหนังสือของหลวงพ่ót่านเจ้าคุณพระภวนาวิสุทธิคุณมาให้อ่านรวม ๔ เล่ม พร้อมทั้งบรรยายถึงคุณความดีของหลวงพ่อ ความศักดิ์สิทธิ์ของวัดอัมพวันให้ข้าพเจ้าฟัง และชักชวนให้ข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน พร้อมทั้งรับรองว่าข้าพเจ้าต้องอยู่ได้ ๆ เพราะที่อยู่สบายที่ถ่ายสะดวก อาหารก็บริบูรณ์ บุคลากรมีธรรมาศัยดีทุกคน

ดังนั้นวันหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงให้บุตรพาไปวัดก่อน เพราะยังไม่แน่ใจ ต่อมาจนถึงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสไปปฏิบัติจริง เนื่องจากบุตรสาวชวนให้ไป แล้วตัวเขาไปบวชพรามณ์เพื่อแก้บนด้วย แต่ครั้งนี้อยู่ได้เพียง ๔ วัน เพราะลูกสาวลางานได้แค่ ๔ วัน

ต่อมาข้าพเจ้าหาโอกาสไปปฏิบัติอีก คือเว้นไป ๒-๓ เดือนก็ไปอยู่เสีย ๗ วัน บางที ๑๐ วันบ้าง ตลอดมาจนถึงปี ๒๕๓๕ นี้ อาการเจ็บปวดหายไปเกือบเป็นปกติ นั่งลุกได้คล่องตัวขึ้น นอนได้ดีและเดินได้ไกล ๆ และเดินได้เหมือนคนปกติ ไม่เดินกะโผลกกะเผลกเหมือนเมื่อก่อน

จะขอเล่าถึงการปฏิบัติสักเล็กน้อย การปฏิบัติกรรมฐานของที่วัดอัมพวันนี้จะเริ่มจากเดินก่อนครึ่งชั่วโมง ใช้ภาวนาว่า ขว้างหนอ ซ้ายหนอ หยุดหนอ ยืนหนอ กลับหนอ พตรบครึ่งชั่วโมงจะนั่งขัดสมาธิ ขวาทับซ้าย อีกครึ่งชั่วโมง ในวันแรกที่ไปเริ่มปฏิบัติ พอวันที่ ๒ ของการปฏิบัติจะให้เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง สลับกันไป ตามตารางปฏิบัติของทางวัดที่แจกให้ผู้เข้าปฏิบัติศึกษาให้เข้าใจก่อนปฏิบัติ คิดแล้วจะมีเวลาปฏิบัติวันละ ๑๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าอ่านคู่มือครั้งแรกคิดว่าร่างกายของข้าพเจ้าคงไปไม่รอด แต่เมื่อมาถึงแล้วก็อดทนทำดู เพราะหลวงพ่ót่านบอกว่าไม่มีใครปฏิบัติกรรมฐานแล้วตาย ถึงแม้จะปวดเจ็บจนตัวสั่น เหงื่อท่วมตัวก็กัดฟันทนจนครบชั่วโมง แต่พอลุกขึ้นยืนเดินรู้สึกตัวเบาขึ้น เดินคล่องขึ้น ดีกว่าทำกายภาพบำบัดอีก ข้าพเจ้าเพียรพยายามไปปฏิบัติรวม ๔ ครั้ง ดังที่ว่าครั้งละ ๗ วัน บ้าง ๑๐ วัน บ้าง ๑๒ วัน บ้าง จนขณะนี้ข้าพเจ้าหายจากโรคเรื้อรังโรครวมนั้นแล้ว ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าเป็นโรคเร

โรครุกรุนเพราะขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธินั้น พอจิตนิ่งจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าทำไว้เพราะความซนเมื่อวัยรุ่นได้ทุกอย่าง เช่น ดิงู จับปลา ตีกบ ตีคางคก ขว้างปาเป็ด ไก่ สุนัข ที่เข้ามารบกวนในบริเวณบ้าน คือแทนที่จะไล่ไปดี ๆ ก็ใช้ดักตีเขาเจ็บ ๆ บ้างก็ขาหัก ตายไปบ้าง ไม่เคยคิดสงสารเลย แต่เมื่อโตขึ้นก็ได้เลิกไปนานแล้ว นานจนลืมหมด จนได้มานั่งปฏิบัติจึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ให้เห็นว่า**“ทำกรรมไว้อย่อมได้รับผลกรรมนั้นแล้ว”** ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นคำจริงแท้แน่นอนที่สุดในโลก

ดังนั้นถ้าท่านผู้ใดมีอาการเจ็บปวดป่วยไข้จนอดทนระอาใจที่รักษาแล้ว **จงไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน อำเภอรพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี** เพื่อจะหายจากโรคอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นนี้ บ้าง

กรรมฐานรักษาโรคมะเร็ง

ส.ณ. ชีรวิทย์ ยิ้มสวน

๒๕ พ.ก. ๑๕

อาตมาชื่อ สามเณร ชีรวิทย์ ยิ้มสวน ภูมิลำเนาเดิมอยู่บ้านเลขที่ ๒๓/๕ ตำบลสระสี่มุม อำเภอ
กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

โยมบิดาชื่อ นายแก้ว ยิ้มสวน โยมมารดาชื่อ นางใบ ยิ้มสวน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ จากโรงเรียนวัดราชวราราม ในอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม อาตมาเพิ่งบวชเป็นสามเณรที่วัด
อัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๕ นี้ โดยมีหลวงพ่อดุสิตคุณเป็นพระอุปัชฌาย์ และ
อาตมามีอายุได้ ๑๔ ปีพอดี อาตมาเป็นคนไข้โรคมะเร็งตั้งแต่เกิด พอเกิดมาก็เป็นโรคหัวใจ อายุได้ประมาณ ๗
ปีก็เป็นโรคหอบ อายุ ๘ ปีเป็นโรคมะเร็ง ซึ่งอาการเริ่มแรก คือมีเม็ดขึ้นที่เส้นคอ ทำให้ติดต่อโรคได้ง่าย
พออายุได้ ๑๑ ปีก็เป็นโรคไตโตอีก แต่ร้ายแรงที่สุดก็คือ โรคมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลือง ซึ่งมีผลทำให้
อาตมาเป็นคนที่ภูมิต้านทานน้อย เป็นเหตุให้ติดต่อโรคได้ง่าย

อาตมาเป็นมะเร็งได้ ๒ ปี ครั้นอายุ ๑๑ ขวบ ก็มีอาการปวดตรงคอที่เป็นมะเร็ง ทำให้ไม่สามารถ
เหลียวคอได้ ถ้าจะหันต้องหันไปทั้งตัว

มารู้ว่าเป็นโรคมะเร็งจริง ๆ เมื่อมีอายุได้ ๑๓ ปี เพราะได้ไปตรวจพบที่โรงพยาบาลศิริราช
ก่อนจะไปที่โรงพยาบาลศิริราช อาตมาเคยรักษายาแผนโบราณ เขาให้ทานยาหม้อ ทานไปได้สัก
ประมาณ ๒ เดือน อาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรุดลง เลยต้องเปลี่ยนหมอ

หมอแผนโบราณคนที่สอง รักษาอยู่ ๓ เดือน เป็นยาต้ม และให้ปูนที่กินกับหมากมาทา หมอ
บอกว่าเป็นโรคฝีประจำรอย รักษาแล้วก็ไม่หาย

ครั้งที่สามไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช หมอให้ตรวจอย่างละเอียดตอนนั้น ประมาณเดือนตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๓๔ หมอเขาเจาะเลือด เอ็กซเรย์ฟิล์มปอด เจาะไขสันหลัง

หลังจากนั้นหมอก็ได้ไปคุยกับโยมแม่สักพักหนึ่ง แล้วให้ไปซื้อยา หลังจากซื้อยา หมอก็ฉีดยาให้
๑ เข็ม และให้ยามารับประทาน

หลังจากที่หมอฉีดยามาให้ ๒ วัน อาตมาก็เกิดอาการปวดที่หลอดลมด้านใน จากนั้นอยู่มาได้
ประมาณ ๑๕ วันหลังจากฉีดยา ก็เริ่มมีอาการผม่ว่ง

ตอนที่รู้ว่าผม่ว่งก็คืออาตมาไปเล่นกับเพื่อน ถูกเพื่อนเอาน้ำสะอาดผมก็ร่วงตามน้ำ ลงมา พอ
เอามือลูบที่ผม ผมก็ร่วงหลุดติดมือมา

อาตมารีบไปถามโยมพ่อโยมแม่ว่าทำไมผมจึงร่วง โยมพ่อโยมแม่ก็บอกว่า คงเป็นเพราะฉีดยามา
จากนั้นผมก็ค่อย ๆ ร่วงจนกระทั่งหมดศีรษะ

คืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการเจ็บที่หน้าอก เหนื่อยหอบ แน่นหน้าอก หายใจ
ไม่ออก โยมก็พาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลที่ใกล้บ้านที่สุด คือโรงพยาบาลจันทบุรีเกษยา

พอไปถึงเขาก็รีบให้ออกซิเจน โดยใช้เครื่องช่วยหายใจและพ่นยา ขยายหลอดลมแก้โรคหอบให้อาตมาและให้พ่นทุก ๆ ๔ ชั่วโมง จนกระทั่งวันที่ ๒๘ ก็กลับบ้านที่บ้าน

ตอนเย็นของวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการคลื่นไส้ พอ ๓ ทุ่มก็อาเจียนออกมาเป็นเลือด จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลจันทบุรีเบกษาอีกครั้งหนึ่ง

พอไปถึงหมอก็ทำการตรวจและล้างท้อง หมอใหญ่ตรวจแล้วก็วินิจฉัยโรคออกมาว่าอาตมาเป็นโรคคลื่นพองมา (ศัพท์ภาษาอังกฤษทางการแพทย์) คือโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง หมอก็บอกว่าที่โรงพยาบาลไม่มียา เขาแนะนำให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

ตอนเช้าวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมาถูกส่งไปที่โรงพยาบาลศิริราช หมอตรวจอาการแล้วก็บอกว่า “ให้ยาไม่ได้ เพราะว่ามีมิต้านทานไม่พอ ให้กลับบ้าน”

อาตมาก็รู้แล้วว่า คงจะไม่มีทางรักษาได้แล้ว การให้กลับไปบ้านครั้งนี้คงจะให้กลับไปรอความตายอยู่ที่บ้าน แน่ ๆ เลย

อาตมาารู้สึกเสียใจอย่างมาก เพราะยังไม่อยากตาย ทั้ง ๆ ที่รู้ตัวเองว่าคงจะไม่รอดแล้ว ต้องตายแน่ ๆ แต่ก็ทำใจไม่ได้ เพราะยังไม่อยากตาย กำลังใจตกมาก ท้อแท้ อยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก

พอกลับบ้านบ้าน อาการของอาตมาก็ทรุดมาก ทรุดลงเรื่อย ๆ ปวดที่คอมาก จนไม่สามารถขยับเขยื้อนจะทำให้คอสะเทือน เพราะต่อมน้ำเหลืองที่คอมันใหญ่ขึ้นจนเห็นได้ชัด

ต่อมามีคนแนะนำให้มาหาหลวงพ่อจรัญที่วัดอัมพวัน โยมพ่อก็กำลังใจมาก และคิดว่าหลวงพ่อดังจะช่วยได้ ทำให้โยมพ่อก็มีความหวังว่า ลูกคงจะรอดได้

ก็เลยรีบไปลางานกับเจ้าแก้ว แล้วบอกกับเจ้าแก้วว่า จะพาคุณไปรักษาที่วัดอัมพวัน เจ้าแก้วเสียสละก็ให้เสียวัดนกับเฮียต๋องพามาส่งที่วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามาถึงวัดอัมพวัน รอพบหลวงพ่อหลวงพ่อดังให้จัดยาให้และให้ทานยาเดี๋ยวนั้นเลย

พร้อมกับสั่งให้ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานทันที ให้แม่ใหญ่ดูแล แม่ชิวง้อเป็นผู้สอน แม่ใหญ่ก็ให้เริ่มปฏิบัติวันนั้นเลย ตอน ๑ ทุ่ม ไปจนถึง ๓ ทุ่ม

อาตมาต้องทานยาที่หลวงพ่อดังและปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ วัน วันละประมาณ ๓ ชั่วโมง จากนั้น ๒ สัปดาห์ ก็มีอาการดีขึ้น อาการปวดที่คอ กระเทียมและเหลี่ยมไม่ค่อยได้เริ่มหายไป และอาการเหนื่อยหอบหายไปเลย ไม่เป็นอีกเลย เหลืออยู่แต่อาการของโรคมะเร็ง ซึ่งถ้าไปกดมันก็ยังปวดอยู่

อาตมาก็มีกำลังใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอต่อมาเรื่อย ๆ อาการดีขึ้นจนกระทั่งผมขึ้น ซึ่งใช้เวลามาอยู่วัดประมาณ ๑ เดือน ผมจึงขึ้น

อาตมาได้นั่งขานหม่อมขานมาตลอด และปฏิบัติสมาธิสม่ำเสมอ จนกระทั่ง ๔ เดือนต่อมา จึงขอเข้าบรรพชาเป็นสามเณรดังกล่าวแล้วข้างต้น

ยาที่หลวงพ่อดีจัดให้อาตมาฉันทุกวัน มียาฟ้าทลายโจร น้ำมันมนต์ของหลวงพ่อ และยาที่ปั้นเป็นลูกกลอน เป็นยาที่ใช้บอระเพ็ด ๑ กก. ไพล ๑ กก. เกล็ด ๑ กก. นำมาตำผสมกันและดองไว้ ๑๕ วัน ถึงจะทานได้

เมื่อทานยา ขณะกลืนจะมีอาการขม และพอทานหมดจะรู้สึกแสบคอ ทานยากมาก ในปัจจุบันนี้อาการต่าง ๆ ของอาตมาดีขึ้นมาก อาการหอบหายไปเลย อาการปวดที่คอก็ไม่มี ที่เหลืออยู่ก็ตรงคอที่ไปเจาะ มันยุบลงแต่ยังไม่หาย จะเป็นเม็ดอยู่เล็กน้อย แต่ไม่มีอาการเจ็บแล้ว

อาตมารู้สึกดีใจมาก เริ่มมีความหวังใหม่ในชีวิต สบายใจมากที่รอดมาจนถึงบัดนี้ เป็นเพราะความกรุณาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่ให้ยา

และที่สำคัญที่สุดคือ ครูบาอาจารย์ที่สอนวิปัสสนากรรมฐานให้ จนสามารถรักษาโรคมะเร็งหายได้ อาตมาจะขอบวชอยู่ในบวรพระพุทธศาสนา และจะปฏิบัติธรรม และรับใช้ตอบแทนพระคุณ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระภวานาวิสุทธิคุณ และวัดอัมพวัน และทุก ๆ คนที่ช่วยเหลือ อาตมาตั้งใจว่าจะอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนาให้นานตราบเท่าชีวิตจะหาไม่

เมื่อกายทิพย์ของหลวงพ่อกลับมาเยี่ยมที่โรงพยาบาล

รศ.ดร. พรชูลี อาชาวำรุง

ดิฉันได้สัมผัสการหลวงพ่อกลับมาเป็นครั้งแรก เมื่อท่านมาร่วมในการทำบุญครบรอบวันก่อตั้งภาควิชา
อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยที่อาจารย์อำนาจ บัวศรี นิตติปริญญาเอก เป็นผู้
นิมนต์มา ดิฉันได้ทราบกิตติศัพท์ของหลวงพ่อกจากการอ่านนิตยสาร “กุลสตรี” เรื่อง “สัตว์โลกยอม
เป็นไปตามกรรม” และศรัทธาอยู่แล้ว จึงขอให้อาจารย์อำนาจ พาไปนมัสการที่วัดอัมพวันอีก

คืนนั้น มีพุทธศาสนิกชนมาฝึกกรรมฐานหลายร้อยคน ดิฉันไหว้ท่าน เมื่อท่านขึ้นบันไดศาลาเพื่อ
มาเทศน์ และได้ขออนุญาตนั่งบนเก้าอี้ เพราะหลังจากอุบัติเหตุรถยนต์ว่าเมื่อสามปีที่แล้วได้ใส่เสื้อสีที่
เช่าและนั่งงอเข่านาน ๆ ไม่ได้ ท่านก็อนุญาต แปลกมากที่ยังไม่ได้คุยกับท่านเลย แต่ฟังเทศน์ในเรื่องของ
การที่คนทำงานผิดประเภท เป็นนักวิชาการควรเขียนตำราที่ไม่ได้เขียน ไปทำงานธุรกิจที่ไม่ถนัด ฯลฯ ซึ่ง
ตรงกับดิฉันหลาย ๆ อย่าง เมื่อท่านเทศน์จบ อาจารย์อำนาจถามว่าจะไปพบท่านไหม ยังบอกว่าไม่ต้องก็
ได้ เพราะท่านเทศน์ตรงอยู่แล้วอย่างไรก็ดี ดิฉันได้มีโอกาสปรึกษาหารือกับท่านอีก

ท่านได้บอกว่าปลายปี ๒๕๓๔ จะได้รับเกียรติยศอะไรบางอย่าง ดิฉันก็ฟังหูไว้หู ไม่ค่อยเชื่อ
เพราะทำงานวิชาการไปนาน มัวยุ่งกับธุรกิจริสอร์ทที่มีปัญหาทางการเงินมาก จะได้เลื่อนตำแหน่งหรือรับ
เกียรติอะไรได้ แต่ปรากฏว่าในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๓๔ ที่ผ่านมานี้ ดิฉันก็ได้รับ
พระราชทานสายสะพายอันเป็นเกียรติยศอย่างสูงจริง ๆ หลวงพ่อกับท่านก็ได้มีเมตตาเจิมสายสะพายให้ เป็น
การรับมงคลเข้าตัว

เมื่อปีที่แล้วหลวงพ่อก็ได้ไปสหรัฐอเมริกากับคณะของกรมศาสนา ซึ่งมีอาจารย์อำนาจเป็นบุคคล
หนึ่งในคณะ ลูกสาวคือ เมธาวิ เมลानी โคลาแมน เรียนมหาวิทยาลัยอยู่ที่นอร์ทเทิร์นอิลลินอยส์ ก็ได้มารับ
คณะของหลวงพ่อกับท่านก็มีเมตตาธรรมเทศน์ให้ลูกสาวคลายทุกข์จากการตายของบิดา ซึ่งยังเศร้าโศกอยู่
มิรู้หาย

ดิฉันได้ไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันครั้งหนึ่ง แต่ไม่สำเร็จเพราะพอนอนหลับก็มีปลวกจริง ๆ มา
ขึ้นตามตัวเต็มไปหมด ขยะแขยงมากต้องลุกขึ้นมาเอาผ้าสะอาดให้ออกจากตัว หลวงพ่อบอกให้แผ่เมตตาที่ทำ
ไม่ได้เพราะตื่นกลัวเสียก่อน ทั้งสองคืนท่านว่าคนมีบุญจึงมีมารผจญ เข้าใจว่าปลวกคงจะมาทวงหนี้กรรม
เพราะในการพัฒนาที่ดินที่สายธารแวลลีรี่สอร์ท ที่มวกเหล็ก สระบุรี นั้น ได้สั่งให้ลูกน้องกำจัดปลวกไป
หลาย ๆ ไร่เลยทีเดียว

อย่างไรก็ดีแม้จะจากสิงคโปร์^๐ ก็ได้สอนพื้นฐานการนั่งกรรมฐานและการเดินจงกรมให้จนทำได้
และได้นำมาปฏิบัติด้วยตนเองตลอดมา ปรากฏว่าสบายอกสบายใจขึ้นมาก พิจารณาปัญหาต่างๆ ที่
ประสบได้อย่างมีสติรอบคอบยิ่งกว่าเดิม ทำให้สามารถคลี่คลายปัญหาไปได้ด้วยดี ถึงแม้จะยังไม่หมดเสีย
ทีเดียว แต่ก็นับว่า การนั่งกรรมฐานช่วยคลายเครียดได้ดียิ่งกว่ายาปัจจุบันขนานใด ๆ

ดิฉันเคยเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ได้ผ่านการผ่าตัดมาแล้วถึง ๕ ครั้ง ท่านก็บอกว่ายังไม่หมด จะต้องผ่าตัดอีก และเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ อาการริดสีดวงทวารได้กำเริบหนักและดิฉันได้เข้ารับ การผ่าตัดที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ขณะที่พนักงานเซ็นรถไปเข้าห้องผ่าตัดในเช้าวันนี้ ดิฉันได้สวดบทพาหุ มหากาภูมิโก และบทพระพุทธานุสสติไปตลอดทาง จนนับครั้งไม่ถ้วนและระลึกถึงหลวงพ่ोजรณฺฑลตลอดเวลา ของ อำนาจบารมีของหลวงพ่อให้ผ่าตัดปลอดภัยและเจ็บปวดทรมานน้อยที่สุด คืนวันนั้น นอนหลับสบายเพราะเป็น จุดที่ละเอียดอ่อนและปวดมากกว่าที่เคยผ่าตัดมาทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นการผ่าตัดมดลูก หรือการผ่าตัด หลังจากอุบัติเหตุ และยังมีอาการแพ้มอร์ฟีนซึ่งใช้แก้ปวดอย่างมาก อาเจียนตลอดเวลา นส.สมจิตร กระจ่างทอง แม่บ้านผู้มาอยู่เฝ้าได้ลากเก้าอี้มานั่งเฝ้าปรนนิบัติข้างเตียงตลอดคืน เวลาประมาณตีสามของวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ซึ่งตรงกับวันเกิดอายุครบ ๔๕ ปีของดิฉันพอดี ดิฉันได้ เห็นหลวงพ่ोजรณฺฑลมาเยี่ยมอยู่ข้างเตียง ข้างหน้าต่างกระจก และท่านพูดว่า “*ทรมานอีกคืนเดียวนะโยม ดร. ขอโหสิกรรมเจ้ากรรมนายเวรเขาเสีย กำหนดคนจะปวดหนอ ๆ แล้วจะรู้สึกดีขึ้น พรุ่งนี้ก็จะสบายแล้ว*” ดิฉันจำได้ว่า ดีใจยกมือไหว้ท่านและท่านก็หาขับไป

วันรุ่งขึ้นดิฉันมีอาการดีขึ้นมากจริง ๆ หายอาเจียน และอาการปวดก็ทุเลาลงมากจนทนได้ ไม่ทรมาน ทुरาอย่างเมื่อวันก่อน รับประทานอาหารได้ดี ท้องหายอืดเพื่อ รู้สึกสบายตัวขึ้นมากจนน่าอัศจรรย์ใจ

แต่ที่ทำให้มหัศจรรย์ใจยิ่งกว่านั้น ก็คือ สมจิตรบอกว่า *“ดร.นี้บารมีสูงจริง ๆ หนูเห็นพระองค์ หนึ่งเข้ามาเยี่ยม ดร. ท่านบินมาเหมือนนกสีเหลืองตัวใหญ่ จีวรปลิว แตรกเข้ามาในกระจกหน้าต่างได้ อย่างไม่ทราบ หนูเห็นพูดกับ ดร. แต่หนูไม่ได้ยิน”* ดิฉันสอบถามก็ได้รับความว่าเป็นเวลาประมาณตีสาม เช่นกัน นี่คือหลักฐานว่าดิฉันไม่ได้ฝันไป หลวงพ่อได้กรุณามาเยี่ยมจริง ๆ แต่ท่านคงจะยุ่งมากเลยมา ตอนตีสามด้วยกายทิพย์

วันพฤหัสบดีต่อมา หลวงพ่อได้ออกรายการทีวี สมจิตรเห็นท่านในทีวี ก็รีบบอกดิฉันว่า *“ดร. คะ พระองค์นี้แหละค่ะที่มาหา ดร. หนูจำได้ดี”* ต่อมาดิฉันได้พาสมจิตรไปนมัสการท่าน ซึ่งท่านก็พูดถึงอดีต และปัญหาของสมจิตรได้อย่างกับตาเห็นและได้มีเมตตาอบรมสั่งสอนแนะแนวทางดำเนินชีวิตที่แก้ปัญหา ของสมจิตรให้ด้วย ซึ่งสมจิตรก็ซาบซึ้งในความเมตตาของท่านมาก และสามารถปฏิบัติตามได้ด้วย ซึ่ง ก่อนหน้านี้ไม่สามารถจะละวางได้

๑ แม่ชีชู้อ จากสิงคโปร์ มาบวชเป็นศิษย์หลวงพ่อ ขณะนี้ทำหน้าที่ผู้ช่วยสอนกรรมฐานในวัดอัมพวัน

ดิฉันได้ทราบกิตติศัพท์อันภาพของพระสมเด็จของวัดอัมพวัน และอยากได้มาบูชาสักองค์หนึ่ง เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต คิดอยากได้มาตลอดเวลา แต่ไม่กล้าขอท่าน เพราะถ้าขอท่านหรือตะปฎิเศษ แต่ โดยที่เป็นพระที่หายากและมีจำนวนจำกัด จึงได้คิดอยากได้อยู่ในใจ หลวงพ่อท่านต้องมี“เห็นหนอ” แน่ ๆ เพราะเมื่อวันทีไปกราบขอให้ท่านช่วยในการทำบุญรับสายสะพาย ท่านได้บอกว่ามีของดีจะให้ และ

ดิฉันก็ตื่นเต้นที่สุดที่ท่านได้กรุณาให้พระสมเด็จพระเลี่ยมทองแก่ดิฉันองค์หนึ่ง ซึ่งดิฉันแขวนบูชาติดตัวไว้ตลอดมาตั้งแต่วันนั้น

หลวงพ่ोजรัญเป็นพระสงฆ์ที่ดิฉันกราบนมัสการได้เต็มมือเต็มใจเพราะท่านมีจริยวัตรอันงดงามต้อนรับบุคคลทุกระดับ ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไร ท่านเมตตาโดยถ้วนหน้า คำสอนของท่านตรงตามคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เน้น “กฎแห่งกรรม” การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การอโหสิกรรม และการไม่จองเวรตลอดจนการดำรงตนเป็นพุทธศาสนิกชนที่มีศีล สมาธิ และปัญญา เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต คำสอนของท่านเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นเหตุ เป็นผล ไม่มีลัทธิขงจื้อขงจื้อ

เมื่ออาจารย์สมพร ลูกศิษย์ของท่าน มีจดหมายขอให้ดิฉันเขียนเล่าเรื่องดิฉัน ดิฉันจึงรู้สึกเป็นเกียรติและยินดีอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสเผยแพร่หลักฐานการแผ่เมตตาธรรมของท่าน ดิฉันจบปริญญาตรี โท และเอก จากสหรัฐอเมริกาและไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่อายุ ๑๗ ปี ไม่เป็นคนหลงเชื่ออะไรง่าย ๆ แต่ขอยืนยันว่า หลวงพ่ोजรัญได้มาเยี่ยมโดยกายทิพย์จริง ๆ

ประสบการณ์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

นิภา พงศ์วิรัตน์^๑

พบหลวงปู่

ในราวปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าได้รับเชิญเป็นวิทยากรลูกเสือชาวบ้าน ค่ายวัดชัยวัน อพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ก็มีได้มีโอกาสมากราบหลวงปู่วัดอัมพวัน โดยคลานตามหลังผู้อำนวยการค่ายไป เมื่อกราบแล้วก็ถอยออกมายุ่งห่าง ๆ ได้ยินเสียงหลวงปู่ถามผู้อำนวยการค่ายว่านั่นใคร เสียงเหมือนจะแนะนำข้าพเจ้า จึงพนมมือขึ้นรับโดยอัตโนมัติ ก็ได้ยินหลวงพ่อพูดถึง ลักษณะนิสัยการทำงานของข้าพเจ้า เหมือนกับว่ารู้จักกันมานานนับปี ด้วยความที่ไม่เคยเข้าวัด ไม่รู้มารยาทต่อพระ ประกอบกับนิสัยขวานผ่าซาก ข้าพเจ้าจึงถามไปว่า “หลวงปู่รู้ได้ยังไง ใครมาเล่าให้ฟัง” หลวงปู่หัวเราะ หึหึ ตอบว่า “ฉันรู้อย่างไม่ได้ใคร... ใคร ๆ ก็รู้เองได้ถ้าฝึก” ข้าพเจ้าก็เลยถามท่านว่า “ฝึกยังไง” ท่านตอบว่า “อยากรู้ก็มาฝึกเอาเองสิ” นับว่าการทักทายของหลวงปู่ได้ผลเพราะในเวลาต่อมาท่านก็ได้ลูกศิษย์ที่ดีที่สุดในโลก (ท่านว่า) ไว้เป็นศิษย์จนปัจจุบันนี้

ถูกปราบพยศ

วัดอัมพวันสมัยนั้น(ปี ๒๕๒๑-๒๕๒๒) ยังเป็นป่าไม้เป็นส่วนมาก มีกฏปฏิบัติธรรมเป็นเรือนไม้ทรงไทยหลังเล็ก ๆ อยู่เพียงไม่กี่หลัง คนฝึกกรรมฐานรุ่นเก่าที่พอจำได้มีแม่ใหญ่และคุณนายโสภา ความที่ไม่รู้มารยาทการปฏิบัติธรรม อยากดู อยากรู้ ว่าเขาฝึกกันอย่างไร ข้าพเจ้าถึงกับมารบกวนแม่ใหญ่ขณะปฏิบัติว่าขอดูการฝึกหน่อย ไม่คิดว่ากรรมหนักที่รบกวนการปฏิบัติในครั้งนั้นจะส่งผลมาให้กับตัวเองต้องถูกรบกวนอย่างหนักในเวลาต่อมา ปัจจุบันนี้เข็ดแล้วถ้ารู้ว่าใครกำลังทำกรรมฐานข้าพเจ้าต้องกำหนดจิตการวะ แล้วรีบหนีไปไกล ๆ ไม่รบกวนเด็ดขาด หลายจำจริง ๆ จากคำทำทนายของหลวงปู่ซึ่งเป็นกุศโลบายชักนำคนคือให้เข้ามาปฏิบัติธรรม เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องจัดเสื้อผ้ามาวัด ขอเข้าฝึกกรรมฐาน เพื่อเรียนรู้ หลวงปู่ทักว่า “มาแล้วเธอดีแล้วให้ไปอยู่กุฏิกรรมฐานคนเดียว ห้ามพูดกับใคร ให้แม่ครัวส่งปิ่นโตให้ ขาดเหลือให้มาบอกหลวงปู่” จากนั้นท่านก็สอนกรรมฐานให้ว่าให้ทุกอริยาบทเป็นกรรมฐาน กำหนดการเคลื่อนไหวอย่างมีสติ ให้เก็บอารมณ์ สำรวมหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ลุก นั่ง ยืน เดิน นอน อาบน้ำ กินข้าว หยิบ จับ เหลียวซ้าย แลขวา นั่งส้วม ก็ตั้งสติหมด ไม่ให้สนใจเรื่องอื่นให้ตั้งใจปฏิบัติทั้งนั่งสมาธิและเดินจงกรม

^๑ ศึกษานิเทศก์งานแนะแนว กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

เหมือนจับม้าพยศมาขังกรง ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัด รุนวาย อยู่ตามลำพัง อยากคุยกับหลวงปู่ อยากฟังท่านเทศน์สนุก ๆ มากกว่า คอยฟังเสียงว่า เมื่อไรสมประสงค์จะมาเรียกว่าหลวงปู่จะสอบอารมณ์ให้

หงุดหงิดใจเป็นกำลัง เมื่อหลวงพ่อยกสอบอารมณ์ก็มักจะสั่งมาด้วยว่าให้เดินจงกรมไป แค่นี้ร้อนจัด เดินจงกรมบนพื้นปูนที่ตากแดด มันสุดทนจริง ๆ ท่านยังสั่งมาด้วยว่าให้เดินช้าที่สุด ถ้ามาเหนื่อยให้นั่งเก็บ อารมณ์คอย ห้ามพูด ข้าพเจ้ารู้สึกอยากกลับบ้านจริงๆ แต่อยากจะ“รู้เอง” ก็เลยต้องอดทนคิดว่าฝึก กรรมฐานแล้วจะได้อะไรบ้าง ผลการสอบอารมณ์ก็มักจะได้รับคำตอบว่า...ใช้ไม่ได้...ไม่ได้เรื่อง...เพิ่มเวลา อีก...พูดนอกเรื่องแปลว่ายังใช้ไม่ได้..ให้นั่งสมาธิที่พุ่่งชาน เดินจงกรมก็ผิด ๆ ถูก ๆ

เมื่อฝึกต่อมาอีกไม่นาน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเวทนาหนักมากขึ้นทุกที ปวดหัว ตัวร้อน ท้อแท้ หด ค่ำใจ เหมือนหลวงพ่อยกสอบอารมณ์เรียกไปสอบอารมณ์ใหม่ ข้าพเจ้าเรียนท่านว่า*ปวดมาก ทน เวทนาไม่ไหว* ท่านกลับบอกว่า ดีแล้ว ดีแล้ว ครูใหญ่มาแล้ว เวลาปวดนั้น พู่่งชานใหม่ ข้าพเจ้าตอบท่านว่า *ไม่...ท่านว่า นาน...ครูใหญ่มา นักเรียนก็ไม่ชน* จึงจับใจความได้ว่า *การไม่พู่่งชานเป็นเรื่องดีถ้าอย่างนั้น* ครูใหญ่ (เวทนา) มาหรือไม่มา นักเรียน (จิต) ไม่ชน (พู่่งชาน) ก็ได้ นี้ คราวนี้ได้ทางไปปฏิบัติ ก็เลยได้ สมาธิเป็นครั้งแรก ชุ่มน้ำใจจริง ๆ ก็คือใจว่า เราเข้าใจบ้างแล้วละ เลิกคิดกลับบ้าน เลิกสนใจทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตจิตใจให้กับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียว จากนั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็ยึดถือกรรมฐานเป็นธงชัยของ ชีวิตที่ทำงานประจำ สวมมาจนถึงปัจจุบัน

ร้อนรุ่มแสวงหา

หลังจากพบทางปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าเราจะเดินทางธรรมโดยแท้แล้ว สมควรจะหาทางลัด ทางปฏิบัติที่เร็วที่สุด สำนักปฏิบัติธรรมก็มีมากมาย หลวงปู่ หลวงพ่อก็มีหลายองค์ สมควรจะไปกราบไหว้ ผักตบเป็นศิษย์เพื่อเรียนกรรมฐานกับท่านทั้งหลายนั้น จากนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มเดินทางไปวัดเขาสุกิม. จันทรบุรี จากนั้นก็ไปสำนักปฏิบัติธรรมที่ อโพนน้ำร้อน เดินทางไปโดยอาศัยเกวียนของชาวบ้านโป่งน้ำ ร้อนเข้าไป ขอข้าวเขากินและพักค้างคืนด้วย๑ คืน รุ่งขึ้นจึงเดินทางถึงสำนักปฏิบัติ ไต่ขึ้นเสียงปืนใหญ่ เขมรชายแดนที่ยังสู้กันอยู่ ปฏิบัติธรรมได้ระยะหนึ่ง ก็กลับมาฝึกต่อที่วัดอัมพวัน

จากนั้นก็เดินทางไปวัดถ้ำผาปู่ .เลย ผักตบเป็นศิษย์หลวงปู่ คำดี ปกาไส และทดลองทำ กรรมฐานในป่า ขณะนั้นอ่านหนังสือมาก อ่านเรื่องพระป่า ก็เลยคิดอยากจะเป็นชีป่าดูบ้าง ข้าพเจ้าขออนุญาตแม่ชีผู้ดูแลแล้วขอรับประทานอาหารมื้อเดียวแบบรวมคือมีอะไรก็ใส่รวมกันมาทั้งคาวหวาน ข้าพเจ้าเรียนแม่ชีด้วยว่าหากมิตรสหายของข้าพเจ้ามาหา ขอให้ตอบว่าห้ามเยี่ยม เพราะไม่อยากจะคุยด้วยเวลา ทำกรรมฐาน เวลาต่อมาญาติสนิทมิตรสหายพอรู้ว่ามออยู่วัดก็มาเยี่ยมจริง แม่ชีตอบว่า*“อาจารย์เธอมักสงบ ไม่ควรไปรบกวนเธอ”* เขาก็ไม่ละความพยายาม ไปตัดกรอพบที่ศาลาบำเพ็ญกุศล ข้าพเจ้าเห็นเขาเดินตรง มาจะทักข้าพเจ้าก็หลบตานั้นเฉยเสีย เขาก็ชะงัก ข้าพเจ้าใช้หลักเก็บอารมณ์ไม่พูด ไม่สนใจ ไม่มอง หนี ผ่านเขาไปด้วยอาการอันสงบ

การทำกรรมฐานที่วัดถ้ำผาปู่ .เลย นี้ สงบมาก เรือนพักแยกไปอยู่ในป่าที่เป็นป่าจริงๆ มีเห็ดดอก โดสีขาวขึ้นในบริเวณนั้นด้วย ข้าพเจ้าตื่นนอนตอนเช้ามีดก็เปิดไฟแล้วเดินจงกรมข้างบ้านพัก แจ้งแล้วก็ไป ถวายภัตตาหารเช้าแก่หลวงปู่ กับแม่ชี พึงธรรมขอหลวงปู่ ซึ่งเป็นธรรมะที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม

เป็นส่วนมาก ข้าพเจ้าคิดว่าการทำกรรมฐานในป่าคงจะเป็นเรื่องง่ายเพราะว่าป่าเป็นที่สงบร่มรื่นสมควรแก่การปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้ามองหาสถานที่สมควรแห่งหนึ่งได้ต้นไม้ หาเศษไม้มาวาง นำใบทองซึ่งโตกว่าใบไม้อื่นซึ่งหล่นเกาะระเกะอยู่มารองนั่ง แล้วกำหนดจิตสู่สมาธิ เพียงไม่กี่นาทีต่อมา ก็เกิดเหตุที่ไม่คาดคิดคือฝูงยูงรี้นตัวใหญ่น้อยมากมายมารุมตอมกัดข้าพเจ้าจนเส็บคันไปหมด ครั้นจะถูกหนิก็จะเสียดังจะที่ตั้งไว้ในที่สุดก็ตัดสินใจ กำหนดจิตวางปล่อยให้กินตามสบาย คิดว่าให้ปีนทาน จิตก็หมดกังวลจับลมหายใจเข้าสมาธิไปจนครบเวลาตามที่กำหนด

บัดนี้ข้าพเจ้าได้รู้แล้วว่าความเป็นพระป่านั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ถ้าไม่มีความรู้เรื่องป่าอยู่บ้างตามปฏิบัติธรรมในป่าก็เป็นเรื่องลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสตรี ถ้าขาดผู้ปกป้องดูแล เช่นแม่ชีหรือโยมวัด การปฏิบัติธรรมก็จะขาดเสียซึ่งสัปปายะ๕ วันในวัดถ้าพาไป .เลย ทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เรื่องการต่อสู้กับความลำบากภายนอกและความลำบากภายใน(จิต) มิใช่น้อย ซึ่งก็นับว่ามีประโยชน์มากสำหรับฝึกเยาวชนปฏิบัติธรรมในเวลาต่อมา

เรื่องของเสือ

ประมาณปี ๒๕๒๓ ข้าพเจ้าได้รับเชิญให้เป็นวิทยากรอบรม ทสพขและทหารอาสา ในเขตพื้นที่สี่หมูปู บริเวณอำเภอค่านช้าง ข้าพเจ้าขอสัญญาแลกเปลี่ยนในการทำงานว่าต้องพาไปกราบหลวงปู่ เทสก์ เทสรังสี ที่วัดหินหมากเป้ง อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย และในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็ได้ออกาสสนทนาธรรมกับหลวงปู่ซึ่งพอสรุปใจความสำคัญได้ดังต่อไปนี้ ข้าพเจ้ากราบเรียนต่อหลวงปู่ว่าข้าพเจ้าสนใจการปฏิบัติธรรมและได้ปฏิบัติอยู่เสมอ หลวงปู่ตอบว่า“ดี...ดีแล้ว...ทำต่อไปนะ” ข้าพเจ้าถามหลวงปู่ว่า“เมื่อหลวงปู่เดินธุดงค์ในป่า หากพบเสือเข้า หลวงปู่ จะทำอย่างไร หลวงปู่ตอบว่า “แม่เมตตาให้เสือสิ” ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า “หลวงปู่ไม่กลัวเสือหรือ” ท่านยิ้มด้วยเมตตาแล้วตอบว่า “คนไม่กลัวตายจะกลัวเสือทำไม” ข้าพเจ้าก็คิดว่า อ้อ! คนกลัวตายนั่นเอง แต่ยังมีข้อขัดแย้งในใจอยู่จึงกราบเรียนต่อไปว่า“คิดฉันไม่กลัวตาย จะให้ตายเดี๋ยวนี้ก็ได้ แต่ทำไมฉันกลัวเสือ” คราวนี้ท่านหัวเราะในลำคอ คงจะจำคำถามของข้าพเจ้ากระมัง ท่านตอบว่า “ก็เรายังกลัวตายอยู่นะสิ..ความกลัวตายมันอยู่ลึก กลับไปทำต่อมากๆ นะ แล้วจะรู้เอง เรานะเป็นคนมีปัญหาดี ทำไปเรื่อย ๆ นะ อยู่ทิ้ง” ความขุ่มขื่นใจที่ได้จากการสนทนาธรรมในครั้งนั้นทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจปฏิบัติธรรมขึ้นอีกมาก

จากนั้นข้าพเจ้าก็ร่อนเร่ไปปฏิบัติธรรมตามสำนักต่างๆ ที่มีภูเขามิถิ์ฯ บางแห่งอยู่เป็นเดือนก็มี บางแห่งชักชวนให้ข้าพเจ้าบวชเสียบที่สำนักนั้นๆ เลย การท่องเที่ยวปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้านี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีกว่า แต่ละสำนักปฏิบัติ มีธรรมเนียมและวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกันไปตามคำสอนของสังฆสำนัก หากเจ้าสำนักประสบผลจากกาปฏิบัติในแนวทางใดก็จะอบรมสั่งสอนสาธุศิษย์ในแนวทางนั้น ข้าพเจ้าในฐานะผู้ศึกษาก็พยายามฝึกปฏิบัติตามแนวค้ ทอนจากทุกสำนักด้วยความเคารพในฐานะของศิษย์ที่ดี แม้ว่าบางเรื่องไม่ตรงกับจริตนิสัยของข้าพเจ้า ก็ยินดีน้อมรับมาปฏิบัติโดยคุณิ เพราะคิดว่าข้าพเจ้าดี เป็นครูมีลูกศิษย์มากมาย เด็กหลายพันคนที่จะเรียนรู้จากข้าพเจ้า และเด็กเหล่านั้นมีจริตนิสัยต่างกัน

ข้าพเจ้าจึงต้องฝึกทุกเรื่อง รู้ทุกอย่าง เพื่อจะได้สั่งสอนอบรมศิษย์ได้ตรงกับจริตนิสัยของศิษย์แต่ละคน เพื่อให้ศิษย์ของข้าพเจ้าได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและถ้าศิษย์มีปัญหา ข้าพเจ้าเป็นครูควรจะช่วยศิษย์ได้ ในเรื่องการปฏิบัติเป็นส่วนตัวนั้น ข้าพเจ้าก็มีสิทธิในการตัดสินใจเลือกปฏิบัติเฉพาะแนวทางที่ตรงกับจริตนิสัยของข้าพเจ้าเอง

บัดนี้การร่อนแร่แสวงหาเพื่อศึกษาการปฏิบัติธรรมในโลกมนุษย์ของข้าพเจ้ายุติลงแล้ว เพราะข้าพเจ้ารู้แล้วว่าทางลัดที่ข้าพเจ้าต้องการอยู่ที่ตัวของข้าพเจ้าเอง และที่ลับปายะของข้าพเจ้าก็อยู่ที่วัดอัมพวันเรื่องของต้นไม้

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ขึ้นหลวงพ่อดอกริมวัดอัมพวันพูดเรื่องต้นไม้บอกเหตุได้ ข้าพเจ้านึกแปลกใจว่าจะบอกได้อย่างไร เมื่อได้ขึ้นนั่งปฏิบัติธรรมพูดว่าต้นไม้สื่อสารกับคนได้ ยิ่งสนใจนึก คิดว่าไม่น่าเป็นไปได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่เคยได้รับประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน วันหนึ่งข้าพเจ้าเดินจงกรมอยู่ในสวนพุทธประวัติข้างหลวงพ่อดอกในบริเวณวัดอัมพวัน เห็นดอกเข็มแดงชูช่อสวยงามเหลือเกิน ก็หยุดชั่วขณะ กำหนดจิตทักทายต้นไม้ว่า “แม่สวย วันนี้งามจริงนะ” ช่อดอกเข็มพร้อมทั้งใบก็ไหวระริกแล้วก็หยุด ข้าพเจ้าคิดว่าลมพัด ขณะนั้นก็ไม่มิลม ข้าพเจ้าจึงลองทักคูใหม่ “สวยจริงนะ ถ้าบูชาพระจะเป็นมหาคุณ” ทั้งช่อและใบไหวระริกอีกครั้งแล้วก็หยุดอีก ทั้งที่ไม่มีลม ข้าพเจ้าสังเกตดูว่าเมื่อลมมาอากาศไหวเหมือนกันหรือไม่ ก็พบว่าการไหวไปตามแรงลมกับการไหวระริกรับคำทักทายนั้น มีอาการต่างกัน เมื่อแน่ใจแล้ว ข้าพเจ้าก็ทดลองกับต้นมะกรูด ต้นมะละกอ ก็พบว่ามิลมเหมือนกัน จะต่างกันก็ตรงที่ จะไหวรับเมื่อผู้ทักทายหรือมีจิตใจเอื้อกเอ็นทนนั้น ท่านผู้อ่านลองทักทายต้นไม้ดูซิ อย่าลืมทำสมาธิจิตที่เอื้อกเอ็นทนก่อนเสมอ มิฉะนั้นจะไม่ได้เห็นอาการตอบรับ เพราะจิตที่เอื้อกเอ็นทนใครๆ ก็ชอบ

เรื่องของต้นไม้บอกเหตุ เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าประสบมาด้วยตนเอง วันนั้นข้าพเจ้านั่งกรรมฐานได้ระยะหนึ่งแล้ว ก็คิดจะเดินจงกรมหน้ากุฏิ ตรงข้างทางเดินมีต้นมะลิ ต้นมะละกอ ต้นกระดุมทอง ต้นมะนาว ต้นไม้เหล่านี้ข้าพเจ้าก็เคยทักทายอยู่เสมอ แต่วันนี้แปลกมากการทักทายไม่ได้รับการตอบสนองทุกต้นมีอาการแข็งทื่อ เหมือนต้นไม้พลาสติก วันนี้เป็นอะไรหนอ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อเลิกสนใจต้นไม้ ก็กลับมาตั้งใจเดินจงกรมแทน วันนี้อยู่จะว่าจะเดินสัก๒ ชั่วโมง ข้าพเจ้าหยุดนั่งพนมมือตั้งสัจจะอธิษฐานต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขออนุญาตเดินจงกรมสัก๒ ชั่วโมงแล้วแผ่เมตตาต่อสรรพสัตว์ อย่างมารบกวในทางเดิน ขอให้หลีกไปก่อน หากเดินจงกรมครบวาระแล้วจะอุทิศส่วนกุศลไปให้ อธิษฐานเสร็จแล้ว ก็รีบเดินจงกรม ชั่วเวลาไม่นานนัก ก็เกิดลมพายุฝนฟ้าคะนอง ฝูงมดแดงไฟที่พื้นดินขึ้นมามบนทางเดินจงกรมเต็มไปหมด จนข้าพเจ้าต้องอธิษฐานจิตขอหยุดพักในวันนั้น ข้าพเจ้านึกเฉลียวใจว่า ต้นไม้อาจจะสัมผัสที่ละเอียดอ่อนกว่าข้าพเจ้า ที่สามชัญรับรู้ความกดดันของอากาศที่เปลี่ยนไปจากปกติและกำลังจะมีพายุฝน จึงมีอาการผิดปกติให้เห็น แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ

นุ่งขาวห่มขาว

อันว่าธรรมชาติของคนคือ ไม่ค่อยจะเชื่ออะไรง่าย ๆ ใครทำอะไรย่อมจะหาเรื่องมาค้านมาจับผิดได้เรื่อยไป ไม่รู้จักจบสิ้น ข้าพเจ้าก็เช่นกัน เห็นคนนุ่งขาวห่มขาวมาวัดก็ตั้งทำค่านในใจว่าสีฟ้าไม่เกี่ยวกับจิต ถ้าจิตสะอาด สว่าง สงบ ใส่ผ้าสีอะไรก็เหมือนกัน จิตที่สูงขึ้นเป็นจิตที่ไม่เกี่ยวกับเสื้อผ้า คิดนั้นแล้ว ก็ใส่สีตามใจฉันมาเข้ากรรมฐานวัดอัมพวัน ระยะเวลาที่ใส่สีดำ แดง เขียว เหลือง ลายตามใจชอบ ในช่วงนั้นนักปฏิบัติธรรมไม่มากเหมือนทุกวันนี้ถ้ามี-๘ คน ก็นับว่ามากแล้ว บางคนมาบวชเก็บบิณฑบาตไม่ได้มาทำกรรมฐาน คนเหล่านี้มักใส่สีชาวกัน มีข้าพเจ้าหัวคือ ใส่ผ้าสีฟ้าลาย เพียงคนเดียว

ในเวลาต่อมาเกิดเหตุ คือระยะแรกที่มาฝึกกรรมฐาน หลวงพ่อสั่งให้เก็บตัว นั่งสมาธิ เดินจงกรม แต่ในกุฏิ ส่งปันโตให้ทานอาหารในกุฏิอีกเรียกว่า ให้อยู่แต่ในกุฏิเท่านั้น นานเข้าข้าพเจ้าก็ขออนุญาตออกมาเดินจงกรมหน้ากุฏิ โดยเก็บอารมณ์ไม่มองใคร ไม่พูดกับใคร กับญาติสนิทมิตรสหายก็ไม่ทักทายปราศรัยเพราะเกรงว่าหากอ้าปากพูดแล้วอารมณ์กรรมฐานที่อุตสาหักเก็บไว้จะรั่วหมดเหมือนตุ่มรั่วใส่น้ำเท่าไรก็ไม่เต็มอารมณ์กรรมฐานเบากว่านี้ รั่วง่ายเหตุนี้หลวงพ่อก็ห้ามพูด เมื่อพบคนก็หลบตาเรียกว่าฝึอายตนะหมดเพื่อเก็บอารมณ์ การใส่ผ้าสีต่างๆ อยู่ในกุฏิ ไม่มีปัญหาอะไร เมื่อออกมาเดินจงกรมภายนอกก็เกิดผลทันที ผุ่งไถ่ตกใจวังหนี สุนัขในวัดหลายตัวมายืนเห่ากันเกรียวกราว กว่าจะยอมหยุดเห่าก็เป็นเวลานาน ทำความรำคาญให้คนในวัดมาก ปกติสัตว์มาอาศัยอยู่ในวัดก็เคยชินกับพระและแม่ชี เมื่อมีคนนุ่งห่มสีแปลกไปก็ปฏิบัติกริยาโต้ตอบทันที ความดีนี้ของข้าพเจ้าเรื่องการนุ่งขาวห่มขาวทำความเดือดร้อนให้คนในวัดมิใช่น้อย

ในที่สุดข้าพเจ้าก็ยอมแพ้ ลองนุ่งขาวห่มขาวดูบ้าง เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในวัด ไม่ให้สัตว์ใหญ่ผู้น้อยที่อาศัยอยู่ในวัดแตกตื่น ทำความรำคาญให้กับพระและแม่ชีอีก แต่ที่ข้าพเจ้าพบคืออนธกเหตุดังกล่าวมาแล้วนั้น เวลาเดินจงกรมยุ่งยังรบกวนน้อยกว่าการนุ่งห่มสีคล้ำหรือผ้าลายสีฉีก ในโอกาสต่อมาจึงทราบจากการปฏิบัติธรรมว่าสีขาวมีคุณสมบัติประจำสีมากมายและมีผลต่อจิตใจของมนุษย์และสัตว์ ก็คงเช่นเดียวกับสีอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติประจำสีต่าง ๆ กันไปปรมาจารย์ผู้ชาญฉลาดได้มองเห็นแล้วว่าสีขาวมีคุณสมบัติเป็นเลิศ จึงให้ผู้ที่ถือศีลปฏิบัติธรรมใช้เครื่องนุ่งห่มสีขาว ข้าพเจ้าจึงยอมรับสนธิใจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ระลึกชาติ

เมื่อข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนานปีมากขึ้น ซึ่งตามปกติจะปี๒๕ ครั้ง ครั้งละ ๑๕ วัน บ้าง ๑๒ วัน บ้าง ๗ วัน บ้าง ตามฤกษ์สะดวก ระยะเวลาหลังนี้มีการสร้างกุฏิกรรมฐานใหม่เป็นห้องแถว นักปฏิบัติธรรมเริ่มมากขึ้น หลวงพ่อดำริจะสร้างหอประชุมใหญ่ เพราะหลวงพ่อบอกว่านับจากนี้ไป บัณฑิตจะเข้ามาวัดอัมพวันมาก นักปฏิบัติธรรมจะมาจากคนมีวิชาความรู้พวกเราต้องเตรียมตัวต้อนรับคณะกองทัพธรรมนี้ให้ดี ถ้าสร้างศาลาเข้าไปจะไม่ทันการ ต้องมีโรงอาหาร ต้องสร้างส้วม ต้องสร้างที่พักเพิ่ม หลวงพ่อเตรียมการใหญ่ ข้าพเจ้ามองไปก็เห็นมีกันอยู่ไม่กี่คนหลวงพ่อบอกว่าจะมาเป็นร้อยเป็นพันจะเป็นไปได้

อย่างไร แม่ใหญ่บอกว่านักปฏิบัติธรรมในอดีตชาติจะมาทำกรรมฐานกันรวมเป็นคณะใหญ่เช่นที่มาทำกัน
ขณะนี้ (ปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๔) ก็เคยทำกรรมฐานร่วมกับแม่ใหญ่มาตั้งแต่ชาติที่๔ และจะมากันอีก
มากมายตามหลวงพ่อก็เพราะนักปฏิบัติเหล่านี้ส่วนเคยอยู่ร่วมกันกับหลวงพ่อก่อนในอดีตชาติ ได้เวลาที่
จะต้องมารวมกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว นักปฏิบัติธรรมเล่าเรื่องอดีตชาติให้ข้าพเจ้าฟังอีกหลายราย ข้าพเจ้า
พยายามสืบสวน จะเป็นจริง เช่นเคยเป็นแม่ลูกกัน เคยโกรธกัน เคยฆ่ากัน เกิดมาชาตินี้ก็ยังมิจิตผูกพัน
เดิมอยู่ทั้งดีและร้าย นี่ละกรรมที่หลวงพ่อบอกว่ากฎแห่งกรรม กายดับ จิตไม่ดับ ที่อาฆาตแค้นก็จองเวร
กันไป ที่รักกันก็ยังรักกันไปกรรมเวรนี้หนักแล้วจริง ๆ เพราะติดตัวกันข้ามภพข้ามชาติจองเวรกันไม่เลิก
ข้าพเจ้ารู้สึกน่ากลัว น่าเกลียด และเบื่อหน่ายเหลือเกิน ดังนั้นเมื่อปฏิบัติกรรมฐานทุกครั้ง จะอธิษฐาน ขอ
อโหสิกรรมขอตัดกรรมเสมอ ฟังเรื่องอดีตชาติแล้ว ข้าพเจ้าก็สงสัยว่าข้าพเจ้าจะสามารถรู้บ้างได้ไหม คิด
ว่าน่าจะได้ข้าพเจ้าจึงทดลองเข้าสมาธิ ยกจิตขึ้นสู่อารมณ์พระกรรมฐานตามลำดับ แล้วกำหนดจิตถึงหลวง
พ่อ อยากรู้จริงว่าทำไมจึงคือร้อนต่อท่านนัก ปกติข้าพเจ้าเป็นคนเคารพครูอาจารย์ เป็นศิษย์ที่ดี แต่กรรม
ใดหนอจึงทำให้ชอบเถียงหลวงพ่อ ท่านสอนอย่างไรก็ไม่ค่อยจะฟัง จนท่านโมโหและว่า “คือที่สุด
ในโลก”

ทันใดนั้นพลันปรากฏภาพนิมิตเป็นปราสาทราชวังข้าพเจ้าเห็นตัวเองเป็นเด็กวัยรุ่น ชุกชน
รุ่นวาย อารมณ์ร้าย ไม่เกรงกลัวใคร เห็นหลวงพ่อบ้างตัวคล้ายนักรบทะเลาะกับข้าพเจ้าเถียงกัน มีภาพ
ออกรบ ข้าพเจ้าสร้างความวุ่นวายในการรบ รู้สึกสนุกเป็นกำลัง คนหลายคนในวัดอัมพวันปรากฏในภาพ
ว่าเคยอยู่ร่วมกันในครั้งนั้นด้วย เหตุนี้เองข้าพเจ้าว่าควรหมดเวรกรรมได้แล้ว จึงเอาดอกไม้ธูปเทียนไป
กราบหลวงพ่อ ขอขมาโทษในฐานะที่เป็นเด็กเคยล่วงเกินผู้ใหญ่ไว้มากมาย บัดนี้ขออโหสิกรรม

หลวงพ่อยิ้มแล้วว่า “ไม่ถือสาอะไรหรอก เถียงกันมานานแล้ว” จากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกอยาก
เถียงหลวงพ่อก่อนอีก และทำตัวเป็นลูกศิษย์ที่ดีไม่นอกคอกนอกทางอีก ข้าพเจ้าสนุกกับการนั่งดูชาตินั้น ชาติโน้น
ชาตินี้ เคยผูกพันกับคนโน้นคนนี้วุ่นวายไปหมด จนจุดใจคิดได้ว่าวิชาวาระลึกชาตินี้เป็นวิชาที่ประเสริฐมีไว้
ให้ผู้ที่ได้รับรู้ตัดบ่วงกรรม ที่มีตัวเองไว้กับโลกียะให้หลุดพ้นจากพันธนาการให้เห็น อนิจจัง ทุกขัง
อนัตตา จิตจะได้เบาและลอยสูงขึ้นสู่โลกุตระได้โดยง่าย แต่หากนักปฏิบัติยังมียึดติด เข้าสู่วงเวียนแห่ง
กระแสกรรมเก่า แทนที่รู้แล้วจะหาวิธีแก้กรรม ตัดกรรม อโหสิกรรม กลับมาสร้างเวรกรรมเพิ่มเติม มัด
ตัวเองให้คืนไม่หลุดหนักขึ้น ทำให้จิตจมดิ่งลงไปอีกเรียกว่ามีอาชญาไว้ตัดกรรมแล้วใช้ไม่เป็น กลับ
กลายเป็นอาวุธประหารตัวเอง เราท่านทั้งหลายเมื่อรู้แล้วจึงมักอโหสิกรรม แล้วละวางสิ่งนั้นเสียเพราะ
วุ่นวายอยู่ก็ไม่รู้จบ มีแต่จะทำให้จิตตกต่ำลงไปอีก

อุกกรรม

ญาติสนิทมิตรสหายชอบถามข้าพเจ้าเรื่องเนื้อคู่และการไม่แต่งงานจึงคิดว่าน่าจะเขียนเรื่องนี้ขึ้น เพื่อตอบคำถามเหล่านั้น อันที่จริงเราเวียนว่ายตายเกิดกันมานาน ผูกพันกันไม่รู้จบ กรรมเก่าเวียนมาล้อม กับจิตที่เกิดใหม่ ชักนำไปให้ตามไปใช้กรรมกันไม่จบสิ้น ดังเช่นนายตำรวจผู้หนึ่งเข้ารับอบรมหัวหน้า สำนักงานระดับจังหวัด ซึ่งข้าพเจ้าเป็นวิทยากรอยู่ ท่านผู้นั้นเกิดความเมตตาข้าพเจ้า คอยให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ อยู่เนืองนิจ จนมีเสียงเล่าลือว่าสนิทสนมกับข้าพเจ้าผิดปกติ ข้าพเจ้าร้อนใจมาก ด้วยทรม บริสุทธิ์ใจ ข้าพเจ้าบอกเพื่อนที่อยู่บ้านเดียวกันว่ารู้สึกเหมือนนายตำรวจผู้หนึ่งที่ชายและเป็นพี่ชายที่หายสาบสูญไปนาน เพิ่งจะมาพบกัน จึงรู้สึกดีใจเหมือนเด็ก ๆ ที่อยากวิ่งซุกซนไปรอบ ๆ ตัว บุคคลผู้นั้นไม่เคยคิดเป็นอย่างอื่นเลย และนายตำรวจผู้นี้ก็จะเมตตาจริง ๆ ไม่มีอะไรที่ผิดปกติ แต่ธรรมดาชายหญิงสนิทสนมกันแม้ด้วยความเมตตาก็เกิดขว้อลือขึ้น ได้ตามกิเลสของคนลือ มีใช้กิเลสของคนที่ตกเป็นข่าว เมื่อมี โอกาสปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้ายกจิตขึ้นสู่อารมณ์สมาธิตามดังเช่นที่เคยปฏิบัติมา แล้วกำหนดจิตถึงนายตำรวจ ผู้นั้น จากนิมิตนั้น ข้าพเจ้าเห็นเขาเลี้ยงคุณ้องหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง คือตัวข้าพเจ้าเองมาเขามีกอบกักรัว และทิ้งข้าพเจ้าไว้ตามลำพังคนเดียว ข้าพเจ้าต้องอาศัยอยู่กับพระที่วัด ช่วยกวาดพระอุโบสถ ช่วยพระต้ก้น เก็บฟืน ข้าพเจ้าคอยพี่ชาย แต่เขาไม่กลับมาอีกเลย ข้าพเจ้าจึงถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดนั้น เป็นหนึ่งเอง เขาจึงเมตตาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้สึกดีใจเมื่อเขามา เมื่อรู้กรรมต้องรับแก้กรรมนั้น ข้าพเจ้าจึงไปไหว้เขา แล้วเรียกว่าพี่ใหญ่ บัดนี้หมดกรรมแล้ว น้องเล็กขอลาก่อน ความเป็นพี่น้องจบสิ้นแล้ว ความเป็นจริงคือ ต่างคนต่างเดินตามทางของตน ข้าพเจ้าไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง นอกจากเสบอกลงฟ่องครั้งหนึ่ง ที่ นำมาเขียนเล่าให้ท่านทั้งหลายทราบในครั้งนี้ มีเจตนาเพื่อจะให้ท่านทั้งหลายพิจารณา ความผูกพันทางจิต นั้น แม้พี่น้องผูกพันกันข้ามภพ ข้ามชาติได้ ถ้าสามิภรรยาเล่าจะเป็นอย่างไร ขอให้พิจารณาต่อไป

อุกกรรมของข้าพเจ้าในชาติต้น เป็นชายผิวขาว ร่างสูงใหญ่ ใจดี มีลูกชายหญิง ตัวข้าพเจ้าเองเป็น ภรรยาที่ชอบช่วยเหลือชาวบ้าน ช่วยบ้านโน้น ช่วยบ้านนี้ ช่วยงานวัดโน้น ช่วยงานวัดนี้ ใครทำอะไรที่ไหน ช่วยเขาไปหมด ทั้งพ่อบ้านให้หากินเลี้ยงลูก ดูแลบ้านเรือนตามลำพัง แม่บ้านก็รับแต่ค่ายกยอปอับันของ ชาวบ้าน จนพ่อบ้านอึดอัด เดือดร้อน ราคายูว่ามีแม่บ้านที่ไม่เอาใจใส่เรือนตน ดีแต่ทำงานให้ผู้อื่น ไม่เอา ใจใส่คู่สามีและลูก ความซอกซำใจของสามีครั้งนั้น เขาอธิษฐานจิตว่าเกิดชาติภพใด ขออย่าได้ครองคู่กับ หญิงผู้นี้อีกเลย แรงอธิษฐานของเขาในชาตินี้มีผลมาตีชาติปัจจุบัน เมื่อเรามาพบกันในชาตินี้ เหมือนมี ไฟฟ้าดึงดูดให้สนใจกันและกันทันที เราสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว อยู่มาวันหนึ่งเขาบอกข้าพเจ้าว่า เขา อธิษฐานไว้ว่าจะไม่แต่งงาน เขาารู้สึกว่าเขาเข็ดผู้หญิงไม่ชอบผู้หญิงเลย ข้าพเจ้าอยากตะโกนบอกเขาว่า “ฉันเป็นคนดีแล้ว ฉันจะดูแลสามีและลูก ฉันจะเป็นแม่บ้านที่ดี ฉันจะไม่ทอดทิ้งครอบครัวอีกแล้ว” แต่ มันสายเกินไปต้องตัดกรรม ต่างคนต่างไป ข้าพเจ้ายังมีอุกกรรมอยู่อีกในหลายภพหลายชาติ แต่ไม่ใช่คนคน เดียวกันเลย แสดงว่าคู่ครองเปลี่ยนกันไปได้ตามกรรมที่จะผูกพันกันทุกชาติช่างที่เขาชอบอธิษฐานกันนั้น คงจะต้องทำความดีให้เสมอกันไว้ หากผู้ใดคิดกลัว ผู้ที่ตื่นน้อยกว่าจะตามไม่ทัน ก็ขาดกันไป อนิจจังทุกขัง อนัตตา ปรากฏชัดจริง ๆ

ฝันที่เป็นจริง

สาวตรี จันทรานุกรักษ์

ดิฉันชื่อสาวตรี จันทรานุกรักษ์ เป็นอาจารย์อยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน กรุงเทพฯ ดิฉันไม่เคยรู้จักหรือทราบรายละเอียดเกี่ยวกับหลวงพ่พระภวนาวิสุทธิคุณมาก่อนเลย

จนกระทั่งปลายเดือนกันยายนหรือต้นเดือนตุลาคม๒๕๓๔ ดิฉันได้ฝันไปว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ สรวงสุดา ในฝันฝันว่าเป็นเพื่อนเก่าแก่ เล่นมตด้วยกันตั้งแต่เด็ก ๆ ได้พาดิฉันไปหาท่านปู่ ของเขา

บ้านของท่านปู่ เป็นเรือนตึกหลังใหญ่อยู่ริมคลอง เมื่อดิฉันขึ้น ไปบนตึกชั้นสอง ได้พบพระองค์หนึ่ง กำลังนั่งพูดอยู่ มีคนนั่งฟังหลายคน(ดิฉันมาทราบภายหลังว่าพระองค์นั้น หน้าเหมือนหลวงพ่พระภวนาวิสุทธิคุณมาก)

ในฝันมีเสียงกระซิบว่า พระอาจารย์ปู่ก็อยู่ที่นี้ด้วย ต่อจากนั้น ดิฉันก็เดินตามเพื่อนที่ชื่อสรวงสุดา ไปยังบ้าน สองชั้น มีบันไดเป็นราวคล้ายเรือนแม่กาหลงที่อยู่ในวัดอัมพวัน

สรวงสุดาบอกว่าจะไปอาบน้ำแล้วหายไป จากนั้นก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินลงบันไดมาผู้หญิงคนนั้น รูปร่างสั้นท้วม ผิวคล้ำ หน้ารูปไข่ ใส่ชุดยวสียาวตุ่น ๆ

เมื่อผู้หญิงคนนั้นเดินลงมา ทุกคนที่นั่งอยู่บริเวณนั้นต่างลุกขึ้นยืน ดิฉันก็เลยลุกขึ้นบ้าง ผู้หญิงคนนั้นก็ยิ้มให้ดิฉัน แล้วเดินตรงมาหา ขึ้นถาดสังกะสีใบใหญ่มากให้ ในถาดนั้นมีพระพิมพ์มากมายหลายร้อยองค์

ในฝันมีเสียงกระซิบว่า พระนารายณ์ก็มีนะ ในบรรดาพระพิมพ์เหล่านั้น มีพระพิมพ์รูปสามเหลี่ยมคล้ายกับรูป ร.๕ นั่งบนบัลลังก์ ใส่ชุดด้วย

แต่ในตอนนั้นดิฉันมุ่งอยู่ที่เจ้าแม่กวนอิม ก็เลยหยิบพระผู้หญิงสวยงามสีทององค์หนึ่ง โดยเข้าใจว่าเป็นเจ้าแม่กวนอิม ปากของดิฉันก็พูดว่า จะรับแต่เจ้าแม่กวนอิมเท่านั้น

ผู้หญิงคนนั้นก็หัวเราะพลางบอกว่า องค์ที่ดิฉันหยิบไป ไม่ใช่เจ้าแม่กวนอิมหรอก เจ้าแม่กวนอิมมองก็จริง ตั้งอยู่ที่ข้างเข้าของดิฉัน (ตอนนั้นดิฉันกำลังนั่งยอง ๆ เพื่อเลือกพระพิมพ์)

ดิฉันก็ตกใจที่รูปปั้นของเจ้าแม่มาตั้งอยู่ข้างเข้า ซึ่งเป็นการไม่สมควรที่ดิฉันไปนั่งค้ำท่าน เดี๋ยวมองไปที่รูปปั้นของเจ้าแม่ ซึ่งเป็นองค์ปูนสีขาวสวยงาม ก็มองเห็นราคาประมาณ๖๕๐ บาท

ดิฉันบ่นว่า โอ้โฮ องค์ที่ใหญ่ ราคาแพง จะแบกเอากลับบ้านอย่างไร ต่อจากนั้นดิฉันก็ตกใจตื่น เมื่อตื่นขึ้นมา ดิฉันก็โทรศัพท์ไปเล่าให้พี่และเพื่อน ๆ ฟัง แต่ดิฉันก็แปลความฝันไม่ออก

จนกระทั่งเมื่อวันพฤหัสบดีที่๓ ตุลาคม ๒๕๓๔ ดิฉันและพี่สาว วนิดา โรจนสโรช ได้เดินทางไปทำธุระที่จังหวัดนครสวรรค์ ตอนขากลับบังเอิญกลับเร็ว พอมีเวลา พี่สาวเลขชวนแหวะวัดอัมพวัน

เมื่อดิฉันเดินเข้ามาในอุฎฐิของเจ้าอาวาส ได้พบหลวงพ่พระภวนาวิสุทธิคุณกำลังนั่งสนทนากับญาติโยมอยู่ หน้าตาของท่านเหมือนพระในฝันมาก สภาพที่นั่งและมีผู้คนรายล้อมก็เหมือนสภาพในฝัน

ดิฉันก็กระซิบบอกพี่สาวว่า “หลวงพ่อนี้แหละคือพระที่หนูฝันเห็น แต่ในฝันหนูเข้าใจผิดคิดว่าท่านคือพระอาจารย์บัว” ดิฉันกับพี่สาวนั่งฟังท่านเทศน์อยู่ครู่หนึ่ง

ตอนนั้นท่านกำลังเทศน์เรื่องพระพุทธเจ้าโปรดพระพุทธมารดา และกล่าวว่ามารดามีบุญคุณกับลูกมากวันเกิดของลูกคือวันตายของแม่

การนั่งสมาธิต้องกำหนดจิตที่ได้ลึ้นปี และการไม่คิดอะไรเลยเวลานั่งสมาธิ นั้นเป็นไปได้ เรื่องทั้งหมดที่ท่านเทศน์นั้นล้วนตรงกับสิ่งที่อยู่ในจิตใจและเป็นข้อกังขาของดิฉันมาก

เพราะจะถึงวันเกิดของดิฉันคือ วันที่ ๑๗ ตุลาคมพอดี และดิฉันเคยลองฝึกสมาธิแบบไม่คิดอะไรเลย และลองจับเวลาดู แต่รู้สึกว่าจะไม่เป็นผลดี เพราะทำให้เราเป็นคนขี้ลืมไปเลย

อีกอย่างดิฉันกำลังโกรธคุณแม่ที่ลำเอียงรักแต่ลูกชาย พอตีท่านมาให้สติ

ความจริงดิฉันอยากฟังต่อ แต่ดิฉันและพี่สาวยังไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน และเป็นห่วงคนรถที่รออยู่นอกวัด เลยรีบลากลับ ไม่ได้ได้อยู่คุยกับท่าน

เมื่อมาถึงบ้านก็เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้คุณแม่และน้อง โรจนศโรช ฟัง แล้วก็ชวนคุณแม่มาหาหลวงพ่อก่อนในวันเสาร์ที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๔ ตั้งใจว่าจะมาถวายสังฆทาน เนื่องในวันเกิดที่จะมาถึง(๑๗ ตุลาคม)

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๔ ดิฉัน คุณแม่ และเพื่อนได้เดินทางมาที่วัดอัมพวัน ปรากฏว่ามาถึงสายไปหน่อย ไม่ทันถวายสังฆทานบนศาลา แต่ก็มาทันในขณะที่ท่านกำลังให้พร พวกเราก็เลยอยู่ร่วมรับประทานอาหารบนศาลา

เมื่อพวกเรากำลังเริ่มรับประทานอาหารที่วัด คุณแม่ก็ให้ดิฉันไปตามคนรถที่รออยู่ที่กุฏิของท่าน มาร่วมทานข้าวด้วย ดิฉันรีบลงจากศาลา เดินสะเปะสะปะมาทางวิหารสมเด็จพระพุฒาจารย์โต วัดระฆัง ด้วยคิดว่าเป็นทางลัดพอเดินมาถึงลานดินไถ่ ๆ กับศาลแถวนั้น ไม่ทราบว่ามีใครขี้ง้อคนก้อนเล็ก ๆ มาโดนแฉ่วน แต่โดนไม่แรง ครั้งแรกก็ตกใจคิดว่า “เอาละซี สงสัยโดนผีหลอก”

พอเหลียวไปมาก็พบกับเด็กตัวเล็ก ๆ อายุประมาณ ๖-๗ ขวบ เล่นดินอยู่แถวนั้น ๒ คน เลยเดาเอาว่าเด็กคงปาดินเล่นกัน ก็ขู่เด็กว่าอย่าทำแบบนี้อีก ไม่ดี เด็กก็ปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ ดิฉันรีบออกแถวนี้ทันที เมื่อเดินกลับมานบนศาลาอีก ก็พบว่าคุณแม่กำลังรับประทานอาหารอยู่ ดิฉันเลยรับประทานด้วย คุณแม่ชมว่าอาหารที่นี่อร่อย เป็นลักษณะอาหารแบบคนอยู่ชญา (คุณแม่เกิดที่อยุธยาแต่ไปโตที่กรุงเทพฯ)

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ พวกเราก็ไปนั่งรอท่านที่กุฏิเพื่อถวายปัจจัยและของสังฆทาน พวกเราเลยถวายของแก่พระพิเชษฐแทน

พระพิเชษฐ์ให้การต้อนรับดี ท่านพาไปชมวัดโบสถ์ ต้นพิกุล มะขามรูปร่างแปลก ๆ ในหอสุมุดตึกแม่กาหลง โดยเฉพาะตึกแม่กาหลง บันไดทางขึ้นลงนั้น เหมือนในฝันของดิฉันมาก ตัวแม่กาหลงก็คล้ายกับผู้หญิงที่นำพระมาให้เลือก

อีกทั้งในโบสถ์เก่าก็มีพระนารายณ์ประทับอยู่ด้วย ซึ่งตรงกับเสียงกระซิบในฝันว่า ที่นี่มีพระนารายณ์และ รูปพระบรมฉายาลักษณ์ ร. ๕ ก็เหมือนพระพิมพ์ที่เห็น ดู ๆ ก็เหลือเชื่อจริง ๆ ดิฉันตั้งใจว่าจะมาถือศีล นั่งสมาธิที่วัดนี้ให้ได้

หลังจากที่ดิฉันกลับจากวัดอัมพวันได้ประมาณ๑ อาทิตย์ คุณพ่อก็เดินทางกลับจากแม่ฮ่องสอน คุณพ่อเป็น อัมพฤกษ์ ความจริงเกือบหายแล้ว๘๘% แต่คุณพ่อก็ยังเสาะแสวงหาหมอมารักษาให้หาย ๑๐๐% เลยเดินทางไปหา หมอชาวเขา ที่รักษาโดยการกดจุดที่แม่ฮ่องสอน

เมื่อคุณพ่อกลับจากแม่ฮ่องสอนก็เดินทางมาที่บ้าน คุณพ่อเช่าเจ้าแม่กวนอิมหยกแกะสลักมาจาก แม่ฮ่องสอน สิบกว่าองค์ บังเอิญคุณพ่อพบดิฉันก่อน ก็เลยให้เลือกก่อน

เจ้าแม่กวนอิมหยกที่คุณพ่อเช่ามาสวยทุกองค์ แต่ที่แปลกก็คือในจำนวนสิบกว่าองค์นั้น มีอยู่องค์ หนึ่งราคา ๖๕๕ บาท และเป็นองค์เดียว ที่ได้รับการปลุกเสกจากเจ้าอาวาสวัดพระนอน ทองคำ อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน

เจ้าแม่กวนอิมหยกองค์นี้มีป้ายสลักติดมาด้วยเพียงองค์เดียว โดยป้ายสลักเขียนไว้ดังนี้

“เจ้าแม่กวนอิมหยกแท้ ของเจ้าอาวาส ได้มาจากรัฐฉาน ประเทศพม่า แกะสลักที่เชียงใหม่ปลุก เสกที่วัดพระนอน ขอรับรองว่าไม่ใช่ของปลอม หากทุนสร้างฝาผนังวิหาร ราคาบูชาองค์ละ๖๕๕ บาท”

เนื่องจากดิฉันฝันไว้ก่อนแล้วว่าเจ้าแม่กวนอิมองค์จริงราคาประมาณ ๖๕๐ บาท ดิฉันเลยตัดสินใจ เลือก พระกวนอิมหยกองค์นั้น ทั้ง ๆ ที่ความจริงองค์อื่นก็สวยกว่า สวยแพงกว่าหรือดีกว่า แต่ไม่ได้รับการปลุกเสกนั้นนับว่าเป็นเรื่องแปลก เพราะตลอดเวลาที่เกิดเรื่องนี้ คุณพ่ออยู่ที่แม่ฮ่องสอน และไม่ทราบเรื่องราวอะไรด้วยเลย

แต่คุณพ่อกลับไปเลือกเสาะหาเจ้าแม่กวนอิมมาจากที่ต่าง ๆ นำมาฝากทางบ้าน โดยเฉพาะองค์ที่ ราคา ๖๕๕ บาทนี้ คุณพ่อซื้อไว้องค์เดียวและเป็นองค์เดียวที่ปลุกเสก

คุณพ่อเช่าเจ้าแม่กวนอิมมาหลังจากที่ดิฉันฝันหลายวัน แต่มีเหตุที่ต้องนำมาให้ดิฉันเลือกก่อน มิฉะนั้น ลูกคนอื่นอาจจะเก็บไว้ ดิฉันคงไม่มีสิทธิ์ได้ หรือไม่ก็ได้องค์อื่นแทน

สรุปแล้วทุกสิ่งทุกอย่างในฝันนั้น ดิฉันได้พบมาหมดครบถ้วน ยกเว้น พระอาจารย์บัว สรวงสุดา และท่านปู่เท่านั้นที่ยังไม่พบตัวจริง และไม่ทราบว่าใคร

เมื่อวันทีไปถวายสังฆทาน เพื่อนที่ไปด้วยกันชื่อปราณี ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอคุณเทพที่ต้นพิกุล ปรากฏว่าดอกพิกุลหล่นใส่ศีรษะ ทั้งๆ ที่บริเวณนั้นไม่มีดอกพิกุลตกอยู่เลย ดอกพิกุลหล่นใส่ศีรษะที่ ปราณีเพียงคนเดียว แม้ว่าเขาจะไม่ได้เห็นเทพ แต่เขาก็ปลาบปลี้มกับดอกพิกุลมาก และถือว่าเป็นสิริมงคล

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ทำให้ดิฉันเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะที่วัดอัมพวัน ที่แน่นอนคือหลวงพ่อ ศักดิ์สิทธิ์แท้

ลองคิดดูซิคะ ดิฉันไม่เคยไปหาหรือรู้จักท่าน หรือเรื่องราวเกี่ยวกับวัดอัมพวันมาก่อนเลย ทำไม ฝัน ได้ถูกต้องและชัดเจน

สาวิตรี จันทรานุกรักษ์ ๒

ริมคลองประปาฝั่งขวา ถ. ประชาราษฎร์ ๒ บางซื่อ คูคิต

กรุงเทพฯ ๑๐๘๐๐

เห็นธรรมด้วยตนเอง

บุญส่ง อินทวิรัตน์

คุณบุญส่ง อินทวิรัตน์ ได้ปฏิบัติกรรมฐานตามหลักพระพุทธเจ้าสอน คือ“ทางสายเอก” แสดงว่า คุณบุญส่ง อินทวิรัตน์ ได้เห็นธรรมด้วยตนเอง “ปัจจุตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” รู้ได้เฉพาะตนเองเท่านั้น เป็น อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา มองเห็น อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

อาตมาขออนุโมทนาคุณบุญส่งที่อ่านตัวออก-บอกตัวได้-ใช้ตัวเป็น นี่ก็ความถูกต้องแล้ว-มองเห็นตัวตาย นี่คือ ความเกิด-ดับทุกขณะลมหายใจแล้ว

ขอเชิญทุก ๆ ท่านเข้ามาพิสูจน์ ความถูกต้องกันต่อไปเถิด

พระภวนาวิสุทธิคุณ

แสงธรรมส่องอำไพ

ข้าพเจ้าและภรรยา นายบุญส่ง-นางพรศรี อินทวิรัตน์ กราบบูชานมัสการท่านหลวงพ่อบุญส่ง พระภวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อพรมบุรี จ.สิงห์บุรี เป็นปณิธานศรัทธา ที่จักได้ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ได้มีโอกาสทำบุญอะไรสักอย่างที่เป็นถาวรวัตถุและใช้ประโยชน์แก่อุศลปฏิบัติธรรมภาวนา

ข้าพเจ้ามีภูมิลำเนาอยู่ แต่ศรัทธาในองค์พระตถาคตอย่างไม่รู้แปรปรวน จะเกิดอีกก็พันชาติก็ขออธิษฐานทุกภพ ทุกชาติ ขอให้ได้มีโอกาสเจริญสมาธิภาวนา เข้าใกล้พระพุทธศาสนา ได้เกิดในปฏิรูปเทสอันปรากฏพระพุทธศาสนา เป็นที่พึง

มีหลายแห่งหลายมุมที่ปรากฏในคำสอนของหลวงพ่อบุญส่งพระภวนาวิสุทธิคุณ ที่จีจุดปลิววิญญานและปลุกวิญญาน ที่ถูกสาปให้กลายเป็นหิน ของข้าพเจ้าให้ตื่นขึ้นมา เหมือนดอกบัวมุดโคลนตมโผล่ขึ้นมา รับละอองไอของอรุณรุ่งกับ แสงทองแสงธรรมส่องอำไพ เมื่อได้สัมผัสคำสอนและวิธีสอนของหลวงพ่อบุญ

หลวงพ่อบุญส่งเอ่ยถึงบางตอนว่า นี่ก็เป็นอดีตของรู้ ต้องนึกคิดก่อน พอตัวรู้มันเกิด ตัวนี้มันก็เป็นอดีต เมื่อสติเลื่อนไหล ขณะเดินจงกรม ยืนจงกรม สติเลื่อนไหลจากกลางกระหม่อมลงสู่เบื้องปลายเท้า ที่ผ่านมานั้นเป็นอดีตแล้ว เมื่ออย่างเท้าซ้ายอย่างหนอ พอซบขวาอย่างหนอ ซ้ายเป็นอดีตไปแล้ว ครั้นมาถึงวิธีอธิบาย เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ข้าพเจ้า ได้พบ ได้ฟังหลายสำนักอาจารย์สอนและเทศน์ แต่อธิบายรู้เรื่อง

จนกระทั่งข้าพเจ้าได้มาพบคำอธิบายขยายความของหลวงพ่อบุญส่งพระภวนาวิสุทธิคุณ ตรงรอยเชื่อมต่อพรมแดน เกิดตายหรือองค์แห่งภพ ระหว่างพรมแดนเกิดและพรมแดนตายที่มาประชิดติดกัน ทั้งช่วงห่างกัน จังหวะพอคิบพอดี ของจุดเชื่อมต่อพรมแดนเกิดและตาย คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มันมี

ช่องว่างและช่องประชิดอยู่ในจังหวะนี้ ตรงจุดนี้ ปรากฏมีองค์แห่งภพว่างในว่าง ประชิดเป็นรอยเชื่อมต่อ
จังหวะอย่างเหมาะสมหนึ่งพอดีพอดี ทำให้คนเราไม่รู้สึกรู้สึกตัวว่า ตนเองตายอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก และ
ตนเองเกิดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

เหมือนกับวิชาหลักกกลศาสตร์ ที่ลูกตุ้มถ่วงน้ำ หนักมันอาศัยแรงโน้มถ่วงของโลกของจักรวาล ลูกตุ้ม
ถ่วงน้ำ หนักสามารถขับเคลื่อนกลไกฟันเฟืองให้หมุนไปตลอดชั่ววนาตาปี ไม่ต้องหยุดเลย ไม่ต้องใช้
เชื้อเพลิง ไม่ต้องใช้เครื่องยนต์ นุดขับเคลื่อนถึง ลักษณะ๓ เส้นของจุด เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แลองค์แห่ง
ภพของคำว่าวงวังค์

ตรงจุดนี้ ข้าพเจ้าสว่างลูกโพลงของดวงปัญญา สว่างใสว่องไม่เคยปรากฏมาก่อน นับแต่เกิด ก็
เพิ่งจะมาพบวิธีการอธิบายแบบยล ด้วยกุศโลบายง่าย ๆ เรียบ ๆ แต่ลุ่มลึกถ้วนถึง สว่างเหมือนใครเอาดวง
อาทิตย์ไปวางไว้ในกลางวิญญาณของข้าพเจ้าเลยทีเดียว

แต่ก็มีได้หมายถึงว่าข้าพเจ้าก็ทักท้อว่า รู้แล้ว รู้แล้ว เปล่าเลย ข้าพเจ้ายังพลาดหลายจุดหลาย
ประเด็น จึงปรารถนาเข้าไปใกล้พระภวานวิสุทธิคุณ คงถึงเข้าสักวัน

โทรจิตถึงหลวงปู่

ความตั้งใจจริงนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาจะไปกราบนมัสการหลวงปู่ด้วยตนเอง แต่คิดข้องด้วยวิบาก
กรรม ข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคหัวใจ ส่วนคุณพระศรี ภรรยาของข้าพเจ้า ก็ป่วยเป็นโรคกระดูกข้อเสื่อม
กล้ามเนื้อเกร็ง เป็นวิบากกรรม เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทางนี้ ก็ชดใช้เขาไป แต่ไม่เคยคิดทำชั่วตอบ
แทน นึกแต่ว่าชดใช้หนี้กรรม ขอตั้งจิตอธิษฐาน สร้างกุศลผลบุญ ได้ทำบุญทำประโยชน์ให้เป็นเครื่อง
ทดแทน แสดงกตัญญูคุณเวทิตาคณะต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งการทำบุญเท่านั้นเห็นจะได้เพียง
ฝุ่นละออง เมื่อเทียบกับวิบากกรรม แต่ก็จักขอตั้งปณิธาน ชดใช้เขาไปเรื่อย ๆ คงถึงเข้าสักวัน ลีฬสุร
กรรม หลุดพ้นภพชาติกันเสียที

ก็เพราะป่วยไข้ จึงยังไม่สามารถมากราบหลวงปู่ด้วยตนเอง เท่าที่ทำได้คือส่งปัจจัยมาถวาย แต่
นึกเอาเองว่าหลวงปู่ทราบด้วยญาณแก่กล้า คงยกยอที่ไม่ได้มาถวายด้วยตนเอง อธิษฐานจิตขอให้得有
โอกาสมากราบหลวงปู่สักวัน ก่อนจะถูกเผาเป็นขี้เถ้าละลายคืนแม่ธรณี

ข้าพเจ้าได้เอบอธิษฐานจิต ใช้วิธีส่งโทรจิตติดต่อกับหลวงปู่วันละหลาย ๆ ครั้ง หลังเดิน ยืน นั่ง
ทำสมาธิแล้ว จะใช้วิธีส่งกระแสจิต โทรจิตติดต่อกับหลวงปู่ที่วัดอัมพวันและเลือกให้กระแสจิตไปพบเห็น
หลวงปู่ได้จังหวะว่างพอดี ทำอย่างนี้ติดต่อกันมาตั้งแต่วันที่๑๑ พ.ค. ถึง ๒๓ พ.ค. ๓๕ ได้รับคำตอบจาก
หลวงปู่พระภวานวิสุทธิคุณ ท่านจะเชื่อหรือไม่ว่า โทรจิตสื่อสารทางจิตเป็นของจริง มีจริง ทำได้จริง
ถ้าไม่เชื่อ ต้องลองปฏิบัติสมาธิ

ทางสายเอก บัณฑิตตั้ง

รูปแบบการสอนธรรม เจริญสมาธิภาวนา วิปัสสนากรรมฐาน ก็มีหลากหลาย ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือมาหลายสำนัก พิจารณาอธิบายมาบ้าง จนแล้วจนรอดก็ยังมีปัญญาแค่หางเต่าหางอึ่งอยู่เท่าเดิม ทั้ง ๆ ที่จิตใจ รักทางฝึกสมาธิ

แล้วมาสนใจมาฝึกหาลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ เพราะได้คู่มือที่ศรัทธาจารย์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง ข้าพเจ้าชอบชอบใจลีลาการเทศน์ของหลวงพ่อกว่า ท่านเทศน์แบบชาวบ้านพูดกับชาวบ้าน มนุษย์พูดกับมนุษย์ ไม่ใช่แบบหอคอยงาช้างพูดกับคนข้างล่าง

จากนั้นก็ไปติดตามหาหนังสือตามแผง ใครเขาเขียนถึงหลวงพ่ोजรัญ ก็มีเล่มหาซื้อมาอ่าน ที่สำนักก็ซื้อมาอ่าน ไม่จุใจ มาถึงออกถึงใจเอาที่ตอนที่ได้อ่านชื่อหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติของหลวงพ่อก ได้จากร้าน “ดวงกมล จังหวัดขอนแก่น” ชื่อมาประมาณสิบเล่ม อ่านเล่มละไม่ต่ำกว่า ๓๐ จบ อ่านชนิดแกะกันออกมาคำต่อคำเลย ทุกเล่ม ทุกฉบับจะอ่านอย่างน้อย ๓๐ จบ ทวนกลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น

จากนั้นก็เอาหนังสือไปทำบุญเผยแผ่ให้ท่านผู้ชี้เขาได้อ่านกันต่อไป และตั้งปณิธานไว้ด้วยกันสองสามีภรรยาว่า จะส่งเงินปัจจัยไปช่วยหลวงพ่ोजรัญในการจัดพิมพ์หนังสือ กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เรื่อยไปจนถึงห้าหมื่นบาท โดยวิธีทยอยส่งไปครั้งละมากบ้างน้อยบ้าง ขณะเขียนนี้ส่งงวดแรกไปทำบุญแล้วหนึ่งพันบาท และงวดสอง สามร้อยบาท เหตุใดจึงศรัทธาแข็งแรงนัก คอยตามดูว่าข้าพเจ้านึกคิดกับแง่มุมที่หลวงพ่ोजรัญเทศน์ ทั้งในโทรทัศน์และหนังสือ มีอย่างไรบ้าง

ก่อนอื่นต้องขอกราบขออภัยที่ข้าพเจ้าเฝ้าถึงพระภาวนาวิสุทธิคุณด้วยการขออนุญาตเรียกหลวงพ่ोजรัญ รู้สึกใกล้ชิดดี เหมือนไปนั่งอยู่ที่กุฏิท่าน แต่พอใช้คำว่า พระภาวนาวิสุทธิคุณแล้ว เหมือนไม่เห็นหน้าหลวงพ่อก

ที่ใครเห็นหลวงพ่ोजรัญยิ้มตรงที่เห็นชื่อเขียนของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับปลงอนิจจังตัวเอง หลวงพ่อกช่างมีเมตตาจิตเปี่ยมล้นแท้หนอ ที่เมตตาให้เขียนเล่าประสบการณ์เจริญสมาธิภาวนา ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายอมรับสารภาพว่า ตนเองปัญญาทึบ

เรื่องมีดังนี้ เดิมที่ข้าพเจ้าใช้ชีวิตเจริญสมาธิ เดินจงกรมทุกวัน ๒ ทุ่ม และ ๕ ทุ่ม และนั่งทำสมาธิ และยืนทำสมาธิ สลับกันไป แต่ทำทุกวันต่อเนื่อง นั่ง ยืน เดิน นอน ทำสมาธิหมดทุกอิริยาบถ จนกว่าจะหลับไป กลิ่นข้าวก็ทำสมาธิทุกคำไป

คันลึกลงไปปฏิจocosmูปบาทมาก็หน่วงหนัก ก็ยังโง่งมอยู่อย่างนั้น ทั้ง ๆ ก็รู้ว่า ปฏิจocosmูปบาทเป็นหัวใจ แสดงตนเป็นพุทธมามกะ ฝึกสมาธิก็หลายวิธี ปรมจารย์ที่ฝึกสอนเผยแผ่วิปัสสนากรรมฐาน เจริญสมาธิภาวนา ดีทุกสำนัก ประเสริฐ แต่ว่าจริตของข้าพเจ้าไม่ถูกสเป็คก็อาจจะเป็นได้ จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นเหนือเห็นได้ อาจารย์ทั้งหลายท่านอธิบายดีแสนดี ข้าพเจ้าก็ไปไม่รอดอยู่นั้นแล้ว เกือบท้อแท้หมดกำลังใจ กำลังทำอาการใจฝ่อแล้วว่าไอ้ชาตินี้ เราคงไม่มีบุญวาสนา ได้เข้าถึงธรรมขงพระพุทเจ้า เป็นแน่แท้แล้วหนอ

ก็อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติของหลวงปู่พระภานาวิสูทธิคุณ อ่านเรื่อยไปเล่มละ ๓๐ จบ บางเล่มอ่านซ้ำถึง ๕๐ จบ ชนิดไม่ให้หลุดสายตา ไม่ให้หลุดพ้นจากสติ กลั่นกรองทุกคำทุกพยางค์ เลขทีเดียว พิมพ์ผิดก็คำ ไม่ต้องให้ใครตรวจรู้ฟ้ ข้าพเจ้าใช้วิญญาณถอดวิญญาณใส่ลงไปอยู่ในอักษร ทุกคำเลขทีเดียว อ่านมาอ่านไป เจอเข้าให้หลายจุดในคำอธิบายธรรมะ พองหนอ ยุบหนอ ของหลวงปู่ จะยกตัวอย่างให้ลอยเด่นเห็นกันชัด ๆ เลย

“ความนึกคิดเป็นปัจจุบันพอรู้ปั๊ ได้ตัวนึกตัวคิด มันเป็นอดีต ตัวรู้เป็นปัจจุบันไปแล้ว พอ ความนึกคิดมันเลื่อนไหลลงไป ถึงตอนที่เราเข้าอกเข้าใจเราร้องอ้อขึ้นมา ไอ้ตัวร้องอ้อ นี้เป็นปัจจุบัน ได้ ตัวนึกตัวคิดมันเลื่อนไหล ผ่านไปนั้นเป็นอดีต ไปแล้ว” เอาแค่นี้ถ้าจับประเด็นไม่ถูก เดินชนต้นตาล ปีนต้นตาลไปลงอีกด้านกันเลยเชียว ถ้าคนมีปัญหาเดินวนรอบต้นตาล ไก่กระพือปีกก็ฟื้นต้นตาลพอดี ก็เท่านี้เอง เห็นไหมครับ มันเส้นผมบังภูเขากันอยู่ บังเหลี่ยมบังมุม กันอยู่นิด ๆ แค่นี้เอง แต่พยายามถ้ำ ตอนไล่ตามจับประเด็นเพื่อหาความเข้าใจพอร้อง อ้ออย่างนี้นี่เอง นั่นแหละสว่างโพลงโปร่งใส มันเกิดขึ้น แล้ว อันไหนเป็นอดีต อันไหนเป็นปัจจุบันแยกให้ออก เอาต่อไป ข้าพเจ้าสอนตัวเองนะครั้งซำอย่าง หนอ ขว้างหนอ พอขว้างหนอนี้ ซ้ำเป็นอดีตไปแล้ว พอรู้ทันแบบนี้ เดี่ยวสติมันเกิดปั๊ บั๊ บั๊ สัมผัสัญญะ มันมา ตัวโง่มันหลุดไป

ตานี้ ตรงคำว่าภวังค์ คำว่าภวังค์ คำเดียวแค่นี้ ข้าพเจ้ายอมรับสารภาพว่า ตัวเองโง่มาตั้งแต่เกิด จนบัดนี้ โกล้เผาเป็นขี้เถ้าแล้วเพ็งหายโง่ชนิด ๆ เพราะได้อธิบายจากหลวงปู่จรัญนี่เอง หลวงปู่บอกว่า ภาวัก ไม่ได้แปลว่า คนง่วงซึมเศร้าเหม่อลอย ไม่ใช่อย่างนั้น ในทางธรรมะแปลศัพท์ถอดความได้จริง ๆ แปลว่า องค์แห่งภพ รอยเชื่อมต่อพรมแดนประชิด และช่องว่าง ช่องประชิดระหว่างเกิดและตาย หรือ แคนเกิดและแคนตาย มันประชิดและทิ้งจังหวะช่วงว่างจังหวะว่าง จังหวะประชิดมันสัมพันธ์กัน ชนิดถ้า ใช้ปัญญาขบคิด จะไม่พบช่องว่างช่องประชิดตรงจุด ภวังค์ ตรงจุดนี้ของพรมแดนเกิดและตาย จะตกนรก ขึ้นสวรรค์ จะกลับมาเกิดเป็นคนอีกหรือเปล่า ก็ตรงกันพบหรือไม่พบกันตรงจุดนี้เลย คูให้ตี ๆ นะครับ

ภวังค์มันไปแอบซุกอยู่ตรงไหน เอาละครับ ข้าพเจ้าจะเปิดมิติทุกมิติที่หลวงปู่พระภานาวิสูทธิ คุณเปิดมิติแห่งภพซ้อนเหลื่อมๆ กันอยู่ให้ได้รับรู้ ได้เห็นกันไปบ้างแล้วเป็นบางส่วน ข้าพเจ้าทราบว่า หลวง ปู่จรัญรู้และเห็นอะไรมากกว่านี้ แต่ข้าพเจ้าก็ทราบว่ายังไม่ถึงเวลา ยังบอกไม่ได้ แล้วเราแอบมาขโมยดู กันก่อนเป็นไง หลวงปู่ท่านอุปไว้รอกาลเวลาสุก-งอม ข้าพเจ้าทนไม่ไหว อยากรู้ให้ได้ มันอะไรกันหนอ หลวงปู่อุปเอาไว้ มีจริงของขั้ นยอดขั้ นประเสริฐชนิดที่ถ้าท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ถึงวันที่หลวงปู่พระ ภานาวิสูทธิคุณเปิดผอบเมื่อไหร่ละก็ อ้าปากค้างตาค้างกันเลย

ถ้าใครเคยเรียนวิทยาศาสตร์สมัยเป็นเด็กคงเคยเรียนวิชากลศาสตร์มากันทั่วแล้ว วัตถุประสงค์นับไม่ถ้วน สามารถเคลื่อนที่ได้ด้วยอัตราความเร็วคงที่และคำนวณได้โดยไม่ต้องมีเครื่องยนต์จุดลาก มาถึงตรงนี้ก็ฉีก คำถามขึ้นมาว่า ไม่เห็นมันจะมากเกี่ยวกับอธิบายประสิทธิภาพฝึกสมาธิ พองหนอ ยุบหนอ ของหลวงปู่ พระภานาวิสูทธิคุณที่ตรงไหนเลย เกี่ยวกับชนิดฝึกหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวเลยเชียวขอรับ

หลายครั้งเรามักได้ยินคำเทศนาเรื่อง**ไตรลักษณ์**ว่า **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** (โปรดสังเกตจังหวะเว้น พยางค์ให้ดี ๆ นะครับ) ท่านก็เทศน์แล้วเทศน์อีกซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ วนอยู่ในเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แต่พระเจ้า พระคุณท่านมักจะมุ่งเจาะลึกเข้าไปในไตรลักษณ์ให้เห็น **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** เป็น**ไตรลักษณ์** กล่าวคือ พุดเมื่อใด ก็ถูกเมื่อนั้น ตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบใครอธิบาย ไตรลักษณ์ **เกิดขึ้นอยู่ ดับไป** ได้สว่างโปร่งใส เหมือนพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อกะ สักรายเดียว เพิ่งมาพบของหลวงพ่อบุญทิวา วิสุทธิคุณ ในหนังสือ กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ นี้เอง

ข้าพเจ้าจะอธิบายตรงคำว่า **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** ถามว่า มันประชิดและห่างกันใช่หรือไม่ นี่คือถามแบบนี้ ข้าพเจ้าขอตอบว่ามัน**วัง**จังหวะว่างถี่และห่าง คล้าย ๆ กระแสไฟฟ้าสลับผ่านหลอดไฟอย่าง หลวงพ่อจรัญอธิบายนั่นแหละขอรับจริง เป็นความจริง ถ้าไม่เข้าใจ ไปมองดู เข้าใช้วิธีการศาสตร์ ทำให้ ลูกตุ้มเคลื่อนที่หมุนตุ้กติก ๆ ไปเรื่อย ๆ ได้ยังไง

ใครเคยเห็นไหมครับ ลูกตุ้มกลม ๆ มันทิ้งเหวี่ยงขึ้นลง ตุ้กติก ๆ เวียนไปวนมา ไม่ต้องใช้ เครื่องยนต์จุดลากคิงเลย มันเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา จิตวิญญาณของเรามันเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ดัง หลักวิชาทฤษฎีและดาราศาสตร์ จิตวิญญาณมันเคลื่อนไหวแล้วตามจับพลังงานให้รู้ทันให้เห็น จะไป ทันทันไปเห็นพลังงานได้ยังไง ถึงจะได้เปิดมิติดวงลึก เข้าไปรู้จิตตชาติ ปัจจุบัน อนาคต ได้ จะเอาสูตรสำเร็จ สูตรไหนมาเป็นกฎแก้เปิดมิติตรรก สวรรค์ มนุษย์สามโลก จะเอา เทคโนโลยีขั้นยอดที่ไหนมาเปิดให้เห็น ทะลุทะลวงได้

ข้าพเจ้าก็แอบไปเห็นเข้าจนได้ในคำอธิบายของพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อบุญทิวา วิสุทธิคุณ พบ ตรงคำอธิบาย **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** ว่าถึงลักษณะอาการของ**ไตรลักษณ์** แต่หลวงพ่อกะท่านอธิบายแบบล ใช้กุศโลบาย หากอ่านหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ ให้ดี ๆ จะเห็นว่าหลวงพ่อบอกไว้ปริศนาทิ้ง ๆ ไว้ให้เป็นคู่มือเอาไปเฉลย

ข้าพเจ้าที่แอบไปพบพรหมแดนเกิดตาย ช่องว่าง ช่องประชิด จะเรียกว่า**จังหวะว่าง** จังหวะประชิด เหมือนกระแสไฟฟ้าสลับวิ่งผ่านหลอดไฟ มันดับสว่างสลับกันอยู่ด้วยอัตราถี่ยิบจนตาเนื้อเรามองไม่เห็น ตรง**จังหวะห่าง** จังหวะประชิด พรหมแดนเกิดตายมันห่างกัน ไกลและใกล้ชนิดปลายหัวเข็มนาฬิกาสามุทรา ปานนั้นเลย นึกเทียบคุณะครับ เมื่อเอาปลายหัวเข็มนาฬิกาไปเทียบกับมหาสมุทรว่า**จังหวะ**ที่ช่วง จังหวะประชิด พรหมแดนเกิดและตาย มันมี**“ว่าง”** เสี้ยวจิ๋วของจิ๋วชนิดต้องทะลุนิ้วเคลียสยงนิ้วเคลียสทะลุออกไปจะพบ **“ว่าง”** ตรงจุดนี้ เกิดพลังงานที่เราเรียกพลังงานนิเคลียร์ แต่ข้าพเจ้าไม่ขอเอ่ยถึงเรื่องนิเคลียร์ ทั้ง ๆ ของจริงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นพบนิเคลียร์มากกว่า ๒๕๓๕ ปีแล้ว ข้าพเจ้ามุ่งประเด็นเจาะลึก หา **“ว่าง”** ในจังหวะห่างจังหวะประชิดพรหมแดนเกิดดับหรือเกิดตายของ**ไตรลักษณ์**ที่ว่า **เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** ตรงจุดนี้ ดีประเด็นแตกทะลุโลกเลยขอรับ **พระพุทธศาสนาเหนือชั้นกว่าวิทยาศาสตร์** เพราะ วิทยาศาสตร์ใช้เหตุผลอธิบายได้ แต่ปรมาตมธรรมของพระพุทธองค์เกินกว่าเหตุผลจะอธิบายได้ พระตถาคตให้วิชาดีไว้แล้วครับ แต่เราลืมใช้คือ**“สมาธิ”** ตัวเดียนี่แหละครับ เปิดมิติได้ทุกมิติ เปิด โลกได้สามโลกทะลุถึงกันโปร่งใส ใสกว่ากระจก **“สมาธิ”** ตัวเดียนี่แหละครับในคำอธิบายของหลวง

พ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ ในหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ ฟ้าเปลี่ยนสีเลยขอรับ กลับไปอ่าน
บททวนดูทุกเล่มให้ดี ๆ อีกร้อยครั้งเถิดครับ

ส่วนนี้จะเล่าถึงเรื่อง “**โทรจิต**” ที่ข้าพเจ้าส่งไปถึงหลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ ว่าทำอะไร
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะบอกว่ายากก็ไม่ถูก จะว่าง่ายก็ไม่ใช่ คือไม่ใช่ทวิภาค
ไม่ใช่ของกลุ่มเป็น หนึ่งเดียว เช่น สองแขนในหนึ่งกาย หลายใจในกายเดียว นึกออกไหมครับ หลายใจใน
กายเดียว จิตวิญญาณเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง ถ้าเราโล่งใจคิดว่าให้จิตวิญญาณมันหยุดนิ่งแล้วก่ออภ
พระธรรม เข้าถึงธรรมะ ดายแล้วเกิดจนกระดูกองเป็นภูเขา ก็เข้าไม่ถึงธรรมะ เหมือนอย่างกับว่าเรา
บอกว่า “**ฉันยืนหยุดนิ่งอยู่กลางคืน**” หรือ “**ฉันนั่งสมาธินิ่ง ๆ อยู่บนพื้นดิน**” ถ้ามจริง ๆ เอะ มันนิ่งที่
ไหน โลกที่คุณนั่ง แผ่นดินที่ฉันนั่ง มันคงหมุนจี้ยังกะลูกข่าง เราก็เลยไปหลงติดกับประเด็นที่ว่า “**หยุด
นิ่งไม่เคลื่อนไหว**” จึงจะเข้าถึง

แต่จริง “**เคลื่อนไหวอย่างระบบคลื่น เป็นระเบียบในความหยุดนิ่ง**” ต่างหากจึงเข้าถึงธรรมะ ถ้า
บททวนตรงจุดนี้ เอาไปใช้ในวิชาโทรจิตกันเลขทีเดียวเรียนธรรมะแล้ววังวนนอน เรียนแล้วซึมเศร้า นั้น
แสดงว่า ยังไม่เข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้า ถ้าเข้าใจ ยิ่งเรียนยิ่งขยัน **ไม่ต้องมีใครมาบังคับ มันขยันอยู่
ในตัวของมันเองเพราะ ตัวรู้ ตัวตื่น ตัวสว่าง มันพาไปเอง มันเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบระเบียบในความ
หยุดนิ่ง** ตรงนี้แหละอย่างที่มีผู้กล่าวว่า “**เราเดินหรือไปเหยียบสวิตซ์แห่งกาลเวลาเข้าไป จึงเกิดภาพย้อน
อดีต เปิดมิติแห่งภพชาติย้อนหลังและล่วงหน้าได้**”

วันไหนข้าพเจ้าไม่ได้เดินจงกรม ไม่ได้นั่งสมาธิ ไม่ได้ขยันสมาธิ รู้สึกนอนไม่หลับ เหมือนกิน
ข้าวลืมหลิกลืนน้ำ ถ้าได้สักวันละ๓ ชั่วโมง ตอนกลางคืน แหม มันสบายบอกไม่ถูก เดินจงกรมไป ยืน
สมาธิ นั่งสมาธิแล้วตอนนี้ก็ทดสอบตนเอง ขอสอบผ่านข้าประตูดอัมพวันกันเลขคราวนี้ หยุดนิ่งแล้ว
เพ่งกระแสดิจส่งโทรจิตไปถึงกุฏิหลวงพ่อ พระภาวนาวิสุทธิคุณ ช่วงระหว่างวันที่๑๑ พ.ค. – ๒๒ พ.ค.
๓๕ นี้ก็ตรวจสอบด้วยโทรจิต ฐนภาพไฟฟ้าสทความชัดของเลนส์ในกระแสดิจ ฉายไปเรื่อย ๆ ไฟฟ้าสภาพ
ไปเรื่อย ๆ เห็นหลวงพ่อยุ่ขณะมีญาติโยมหลายคน ไม่เอาเปลี่ยนใหม่ ไฟฟ้าสภาพใหม่ ฐนคลื่นกระแสดิจ
ใหม่ เอาตรงจุดที่หลวงพ่อย่านว่าง เลี้ยวเว็บที่หลวงพ่อย่านว่าง นี้แหละ โทรจิต ไฟฟ้าสภาพฐนคลื่นกระแสด
จิตพุ่งไปกระทบเฉียบพลันเปรี้ยงเลย หลวงพ่อตอบเป็นฉาก ๆ มาเลย หลวงพ่อยิ้มเบิกบานแผ่ความเหน็ด
เหนื่อยกรำงานปลุกคน ดังปราชญ์จีนท่านว่า “**คิดการปีเดียวปลุกผีหล่มลุก คิดการสิบปีปลุกไม่ยั้งต้น คิด
การร้อยปีให้ปลุกคน**” เหนื่อยแต่แผ่ความเอิบอ้อมอยู่ในกระแสดิจ บัญญัติสมมหาศาลไหลหลังคัจจะเล
กว้างใหญ่ ย่อมเป็นที่พึ่งของเหล่าสรรพสัตว์

คือต้นฉบับข้าพเจ้าเขียนไว้แล้ว แต่ไม่ส่งไป กลับส่งโทรจิตไปถามหลวงพ่อยก่อนว่า ใช้ได้หรือ
เปล่า ความนึกคิดประสบการณ์ฝึกฝนแบบงู ๆ ปลา ๆ ของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร หลวงพ่อตรวจทานต้นฉบับ
ด้วยตาพิพย์ปฐพีเสร็จ อีเอ็มเอส ตัวนิจี้ ให้รีบส่งต้นฉบับพร้อมรูปถ่ายมาให้ทันลงหนังสือ กฎแห่งกรรม-
ธรรมปฏิบัติของหลวงพ่อ ภายใน ๗ วัน

ท่านผู้อ่านอย่าเพิ่งเชื่อข้าพเจ้าเอาไปลองปฏิบัติสมาธิดูก่อน ใช้สมาธิเป็นกุญแจเปิดมิติแห่ง
กาลเวลา เราจะพบหมดทั้งสามภพ อดีต ปัจจุบัน อนาคต หมดเลยขอรับ

หลวงพ่อบุญธรรมนามวิสุทธิคุณ มักตั้งคำถามว่า “นิกคฺชฺชิ มํนฺ ไซจิตตวญฺเจยวกันฺหรือเปล่า” จิตที่หัด
หู้เศร้าหมอง ในขณะที่นั้นพอมีใครมาบอกว่า เรา หรือ ตนเอง มีโชคคินะ ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน หรือมีโช
ลาภลอยได้เป็นแสนเป็นล้าน จิตที่เคยฝ่อห่อเหี่ยวหุบ เมื่อตอนที่นึกถึงวันแล้ววันเล่าถูกเจ้าของบ้านพวง
คำเช่าบ้าน เขาทางคำผ่อนงวดบ้าน งวดครบ แล้วอยู่ๆ มีโชคฟลุ้กลาภลอยและลาภเดินมาชน มีเงินทอง
ไหลมาหา ปลดเปลื้องทุกข์หลุดพ้นไป โลงออกไป จิตแต่ละช่วงแต่ละจังหวะที่สัมผัสแล้วกระทบเลื่อนไหล
มันเป็นจิตดวงเดียวกันหรือเปล่า ข้าพเจ้าขอตอบว่าไม่ใช่จิตดวงเดียวกัน มันเคลื่อนเลื่อนไหล มัน
เปลี่ยนไป เป็นระบบดังนี้ครับ ระบบ๒ จังหวะครับคืออดีต กับ ปัจจุบัน เท่านั้นเอง

ในปัจจุบันมีอดีตอยู่แล้ว ในปัจจุบันมีอนาคตอยู่แล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันอยู่ในหนึ่งเดียว
เท่านั้น บางทีทางนิกายเซน เขาสอนเคล็ดว่า ใช้วิธี “ลืมตัวไร้ตน” มันมีแค่ ๒ จังหวะ อดีตกับ
ปัจจุบันเท่านั้น เมื่อมันมี ๒ จังหวะ เอาละดื้อนเข้าคอก ตีรั้วล้อมเลย ดื้อนให้จนมุมในกระดานเลข
หมากเดินชุดนี้มันมีแค่ ๒ จังหวะ นึกเป็นปัจจุบัน พอรู้ ร้องอ้อ เป็นยังไง นึก ตรีกคิต มันเป็นอดีตทัน
ที่ เมื่อตัวรู้ ผุดขึ้นถูกไหมครับ มันมีแค่ ๒ จังหวะ เราจับจุดนี้เอามาใส่ลงว่า มันก็มีแค่เลข กับ เลข ๑
เท่านั้นเอง พอขยายออกมาแบบนี้ นักคอมพิวเตอร์ป้อนข้อมูลใส่เข้าเครื่องได้แล้ว เดี่ยวเถอะมันไหล
ออกมาเหมือนถอดเทปยาวไม่รู้จบเลย จะขอทราบเรื่องราวในอดีต ปัจจุบัน อนาคต เจ้าหลักการ ๒
จังหวะนี้มันจะคลี่ขยาย แปลงออกมาเป็นภาพลอยเด่นออกมาเลย เหนือกว่าเป็นตัวอักษรเสียอีก มันแปลง
ออกมาเป็นภาพชัดแจ้ว เหมือนกับเรานั่งคุยกันอย่างนี้เลย

ที่เลข ๑ ถึงเลข ๙ มันเกิดจากหลักไหน มันเกิดจากเลข ๐ ตัวเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นหลวงพ่อบุญ
ธรรมนามวิสุทธิคุณถึงบอกได้ว่าใครไปขอห่วยกับพระ ใครเข้าวัดไปให้พระรดน้ำมนต์ ไปขอห่วยกับ
พระโง่ทั้งนั้น นึกออกไปไหมครับ โง่ตอนไหน ถามแบบนี้ โง่ตอนไหน พระพุทธเจ้าให้วิชาดีไว้แล้วขอรับ
“สมาธิ” ตัวเดียว เน้นอีกครั้ง “สมาธิ” ตัวเดียว กั้นให้เจอ หาให้พบ แล้วอย่างอื่นได้หมด นรกไม่ได้
อยู่ใต้ดิน สวรรค์ไม่ได้อยู่บนฟ้า มันซ้อนเหลื่อมกันอยู่ในภพเดียวกะพวกเราที่เดินกันซุ่มมุนขวั กไขว้อัน
ๆ นี้แหละ

ข้าพเจ้าไม่ขออธิบายเรื่องกรรมนำไปเกิด ถัดเป็นสัตว์ เปรต เจริจจาน เทวดา มนุษย์ กรรม
นำไปเกิดอย่างไร หลวงพ่อบุญธรรมนามวิสุทธิคุณอธิบาย ผมใสสว่างตรงเรื่องกรรมนำไปเกิด ตรงนี้จน
แต่มีอธิบายไม่ได้ แต่เข้าใจ แล้วจะทำอย่างไร ก็ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของ “ครูใหญ่เจ้าเก่า” คือ “สมาธิ”
เขามาอธิบายให้ข้าพเจ้าทราบเอง ใครอธิบายยังไงก็เข้าใจ เข้าใจอย่างมากก็ได้แต่ตอบว่า รู้แล้ว รู้แล้ว แต่
ของจริง ๆ แล้วไม่มีทางรู้ได้จริงๆ เลย ถ้า “ครูใหญ่เจ้าเก่า” คือ “สมาธิ” เขาไม่บอกอธิบายให้ฟัง

เป็นไงขอรับทฤษฎี ๒ จังหวะ ลบอดีตทิ้ง เหลือแค่ปัจจุบัน มันมีแค่ ๐ กับ ๑ เท่านั้นเอง
อดีต กับ ปัจจุบัน อดีตมันเลข ๐ ถูกไหมครับ

สำนึกบาป

ศิษยา ชาติสิทธิ์

ฉันเคยได้ยินมาว่านวนิยายได้มาจากชีวิตจริง สิ่งที่จะถ่ายทอดออกมานี้อาจจะเป็นนวนิยายน้ำเน่าในสายตาของคนบางคน แต่คนบางคนจะรู้ได้ว่าได้สัมผัสกับรสพระธรรมได้ซึมซาบในความบริสุทธิ์แห่งสายธารนี้ ยากที่จะบรรยายออกมาเป็นตัวอักษรได้

เกือบครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของฉันซึ่งมีทั้งความสุขและความทุกข์ ฉันภาคภูมิใจตัวเองกับความเชื่อมั่นและการทำทนายในชีวิต ฉันคิดว่าฉันประสบความสำเร็จแล้วในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าฉันเหล่านี้กว่าที่จะได้มาจะลำบากแสนเข็ญ ฉันเห็นดีเห็นชอบเสมอมา ชีวิตของฉันอยู่กับยายเสียเป็นส่วนมาก พ่อและแม่เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเท่านั้น ยายรักฉันมากกว่าตัวยายเอง ยายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉัน ฉันรักยายมากกว่าใครในโลก ยายเป็นคนดีมีธรรมะอยู่ในใจ ยายใส่บาตรเป็นนิสัย

ฉันใกล้ชิดกับยาย แต่ฉันกลับหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยายมี ฉันเชื่อมั่นว่าตัวฉันนี้แหละคือพระ ฉันไม่เคยนับถือศาสนาใดเป็นหลัก แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ด้วย ฉันแทบจะนับครั้งของการสวดมนต์ได้ จำเป็นด้วยหรือที่จะกราบไหว้สิ่งที่เรามองไม่เห็น ชาติไหนมีจริงหรือ ใครจะบอกฉันได้ ฉันไม่เคยยกมือไหว้ใครถ้าไม่ศรัทธา พระสงฆ์องค์ไหนฉันจะไหว้ก็ต้องแน่ใจว่าดี

ฉันไม่เคยคิดว่าใครจะดีไปกว่าตัวฉัน หรือแม้กระทั่งพ่อแม่ฉันเอง ฉันก้าวร้าวกับผู้ให้กำเนิดเสมอ ฉันมีปากเสียงกับพ่อบ่อย สมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่แม้ท่านจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี ท่านเคยไล่ฉันออกจากบ้านเมื่อท่านโกรธฉันมาก ฉันไม่กลัวหรอก ฉันยืนอยู่ตรงนั้น เพื่อเพิ่มอารมณ์โกรธให้ท่านมากยิ่งขึ้น

ฉันนับถือในหลวงรัชกาลที่ ๖ มาตั้งแต่ฉันเคยยกมือไหว้พระรูปของท่านและขอให้ได้ทำงานในที่แห่งหนึ่ง และฉันก็ได้แบบไม่คาดฝัน วันนั้นฉันวิ่งขึ้นไปฟ้องท่านว่าฉันถูกพ่อลงโทษอย่างไม่ยุติธรรม ฉันขอให้ท่านทำให้พ่อต้องออกจากบ้านภายในเจ็ดวัน หลังจากนั้นพ่อก็มีอันต้องออกจากบ้านของพ่อเอง

พ่อได้กลับมาบ้านอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พ่อได้กลับมาเพียงเพื่อให้ลูกได้ดูแลยามที่โรคร้ายลุกลามงานพ่อ ฉันไม่เคยดูแลท่านเลย ฉันยังมีอยู่ในใจพร้อมกับชัยชนะว่า เห็นหรือไม่ว่าในที่สุดฉันก็ชนะแม้กระทั่งพ่อ ฉันต้องเล่าเรื่องราวนี้ ก็เพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่าฉันเอาชนะแม้กระทั่งพ่อ เวลาฉันมาเรื่องกับใครและผ่านขั้นตอนได้ตอบอย่างเผ็ดร้อนจากฉันไปแล้ว ฉันมีความคิดว่าขั้นต่อไปฉันจะทำดีด้วยแต่สักวันหนึ่ง ฉันจะถอดเขายืมกับเขา และฉันจะใช้มิดปักหลังเขาจนมิดด้ามให้เขาตกใจตายภายในวงแขนฉันเอง แค่นี้คงพอสำหรับรับแรงแก้แค้นที่ฝังลึกอยู่ในตัวฉัน

ฉันถูกผ่าตัดตั้งแต่เล็ก ๆ เช่น ต่อมทอลซิล ไส้ติ่ง และมาเรื่อย ๆ ซึ่งตามตัว ภูงน้ำดี และสุดท้ายคือตัดมดลูก ทุกครั้งที่รู้ว่าต้องผ่าตัด ฉันไม่เคยแสดงอาการหวาดกลัวเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณแม่ที่ถึงกังวลไปหมด ฉันไม่เคยเฉลียวใจเลยว่าเป็นเพราะเหตุใด มาระยะหลังฉันเข้าโรงพยาบาลบ่อยขึ้นจนเกิดความเบื่อตัวเองที่ร่างกายเป็นภาระในการดำเนินชีวิต ถ้าจะเทียบระหว่างความรู้ของฉันกับหน้าที่การงานแต่ละแห่ง ฉันออกจะโชคไม่ดีที่ไม่เคย

มีหัวหน้างาน นอกจากนายโดยตรง งานที่ฉันทำนานที่สุดถึง ๑๒ ปี คืองานโรงแรม ฉันชอบงานด้านบริการให้คนอื่นเป็นชีวิตจิตใจ ฉันเอาใจคนรอบข้างเสมอยกเว้นแม่ตัวเอง ฉันพูดกับแม่เหมือนผีเข้าสิง ฉันเลยได้อย่างบริสุทธิ์กับแม่เสมอ แต่ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้งแม่ก็ไม่เคยตอบแทนความเลวของฉันเลย แม่อดทนต่อความชั่วของฉัน ฉันไม่เคยถูกแม่ตีสักครั้ง ฉันจะไม่พูดกับแม่ได้เป็นระยะเวลาานาน ๆ จะเป็นความสุขของฉันที่เห็นแม่มีความสุขทุกข์ สาแก่ใจดี

ฉันขอเงินแม่ซื้อรถใหม่ในขณะที่แม่ต้องใช้รถคันเก่ามานานเต็มที แม่ไม่ยินยอมในตอนแรก จนกระทั่งฉันเขียนจดหมายว่าด้วยถ้อยคำเจ็บปวด ฉันได้รถใหม่สมใจ ฉันชนะแม่ไปอีกแล้ว ฉันอยากเล่าความชั่วที่ฉันทำกับแม่อีก แต่คงพอแล้วที่จะนึกภาพเอาเองใน **ความมอกตัณญา**ของฉันที่มีต่อแม่ผู้บังเกิดเกล้า เพราะถ้าฉันจะเล่าต่อ ความยาวคงยาวกว่ากระดาษชำระอย่างหนาหลายเท่าแน่

ฉันค่อนข้างแปลกกับलगสังหรณ์ของตัวเองที่ค่อนข้างแม่นมาก เวลาฉันบอกใครก็ไม่ค่อยมีคนเชื่อ ฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่ต้องการทานของเหลือจากจากการเช่นข้าวหรือทานของเหลือจากใคร ฉันไม่ชอบรสน้ำมนต์ และในความชั่วนี้ฉันก็นิยมการทำทาน ในวันเกิดของฉันเมื่ออายุครบ ๓๖ ฉันซื้อปิ่นโตห้าชั้นอย่างดีพร้อมอาหารหวานคาวนำไปให้เด็กนักเรียนยากจนเท่าจำนวนอายุของฉัน ในวันนั้น เด็กทุกคนกล่าวขอบคุณฉันด้วยน้ำตานองหน้าแต่ก็ยังไม่ต่างไปจากฉันเท่าไรนัก การทำบุญคงมีไม่มากนัก เพราะฉันไม่รู้ว่าจะบุญจะได้กันเมื่อไร แต่ทำทานฉันเห็นได้ในทันที ฉันช่วยคนยากจนเสมอ ให้ได้จนหมดในขณะนั้น ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำบุญ หรือทำทาน แต่แปลกที่พอฉันรู้สึกตัวก็จะคัดค้านทุกทีไป

ครั้งสุดท้ายของผลกรรมที่แสดงออกชัดเจน คืองานที่ฉันทำ อยู่มีอุปสรรคแทบทุกอย่าง ปัญหาไม่ได้ทุกวันเป็นเส้นยาแดงผ่าแปด ฉันแทบหมดกำลังใจ ไม่อย่างสู้อีกแล้ว เพื่อนสนิทสองสามภรรยา มาเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลและพาฉันไปพักผ่อนที่พัทยา ฉันได้พักจริงๆ คือได้กินและนอน เกือบห้าวันที่ฉันถูกงูจูงใจให้เข้าหาวัด รู้จักพระธรรม แต่จะเป็นเรื่องเพื่อเจ้าและเหล่าไหลสำหรับฉัน ฉันตัดความรำคาญบอกไปว่าแล้วฉันจะไปบวชตามคำชักชวน

วันสุดท้ายที่พัทยา ฉันหิวลิ้นจี่กระป๋องจากกรุงเทพฯ ไปหาพระเพื่อทำบุญ ได้พบพระรูปหนึ่งโดยบังเอิญท่านบอกฉันหลังจากที่รู้วันเดือนปีเกิดแล้วว่า คอขาด ฉันไม่รู้สึอะไรหรอก นอกจาก จะบ้าหรือโง่ตกลงจริง แต่ฉันถามท่านไปว่าแล้วจะมีวิธีไหนที่จะช่วยได้ ท่านบอกว่าให้ไปจุดธูปเทียนบูชาพระ แล้วนอนลง ท่านเอาผ้าขาวคลุมร่างฉัน แล้วบอกว่า ฉันตายแล้วนะ ให้นึกว่าขณะนั้นตายแล้ว ครู่เดียวท่านก็เอาผ้าออกแล้วให้นอนกลับหัวใหม่ และเช่นกันคราวนี้ให้คิดว่า กำลังจะเกิดใหม่ ให้อธิษฐานเอง ฉันนึกในใจว่า สนุกคิดเล่นอะไรนะ แต่ก็สนุกไปด้วยการขอว่า **ขอให้ฉันเป็นคนดี ซื่อสัตย์ ไม่เอาเปรียบใคร** ยังไม่ทันขอต่อว่าขอให้รวย ท่านก็ดึงผ้าออกแล้ว

วันนั้นฉันทำบุญไปหมดตัวเพียงเพราะคิดว่า ท่านช่วยทำพิธีให้ฉันเท่านั้น ระหว่างทางที่ฉันจะกลับกรุงเทพฯ ก็ไม่รู้ว่าตอบตกลงกับเพื่อนไปได้อย่างไร **จะไปบวชที่วัดอัมพวัน** ซึ่งความจริงฉันเคยไปวัดนี้ เมื่อคราวบวชเพื่อนเท่านั้น ไม่เคยสนใจสิ่งใดวัดนี้เลย แต่ก็แปลกที่เพื่อนผู้นี้ไม่ถามหรือคัดค้านประการใด

ฉันกลับมาบอกคุณแม่และใครต่อใครว่าฉันจะไปบวช ผู้คนรอบข้างตกใจและแปลกใจกับข่าวนี้นี้เหมือนได้ฟังว่าพระอาทิตย์ขึ้นตอนเที่ยงคืน ฉันมั่นใจว่าฉันจะได้ไปบวช เหมือนฉันถูกเรียกให้ทำสิ่งนี้ ฉันไปหาซื้อชุดบวชด้วยตนเอง ฉันเตรียมของทุกอย่างราวกับว่าจะไปอยู่นาน ก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไรฉันจึงนึกอยากจะกราบเท้าขอขมาคุณแม่ ก่อนไปบวชหนึ่งวัน ฉันเอากะละมังสะอาดพร้อมน้ำไปกราบเท้าขอขมาแม่ ฉันบอกแม่ว่า สิ่งใดก็ตามที่ฉันเคยทำผิด เคยทำให้แม่เสียใจหรือร้องไห้ในทุกวัน ๆ อย่างตั้งแต่เกิดมา ฉันขอให้แม่โหลิ แม่ตอบทันทีว่า แม่ขอโหลิให้หมดเลย เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ทำงานไปส่งฉันที่วัดอัมพวัน

ฉันบอกแม่ชี้ว่า ฉันไม่มีกำหนดที่จะบวช ไม่รู้ว่าทำไมจึงตอบไปอย่างนั้น ฉันอยู่วัดนี้ได้สองวัน เกิดมีความรู้สึกที่ตัวเราจะบ้าหรือเงี้ยวที่มาเดินก้าวขาก้าวซ้าย และนั่งลง ไม่เห็นได้อะไรเลย ที่นี้เหมือนโรงพยาบาลบ้า พวกที่เข้ามาที่นี่คือคนบ้า ฉันอายุที่จะไปบอกใคร ๆ ว่าฉันเคยมาที่นี่ ฉันตั้งใจว่าจะโทรศัพท์ทางไกลให้เพื่อนมารับกลับ

แต่คืนนั้นฉันได้ฟังหลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณวิเศษคุณเทศน์ ฉันฟังจนจบโดยไม่ง่วงเลย คืนนั้นท่านเทศน์ถึงห้าทุ่ม ถามตัวเองว่าฟังพระเทศน์ได้อย่างไรกัน คำพูดของท่านเหมือนฝังลึกเข้าไปในโสตประสาทของฉัน ไม่เข้าหูซ้ายออกหูขวาเหมือนเมื่อก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ฟังพระเทศน์จนจบแต่ตัวฉันกลับไม่รู้สึกรู้ว่าได้ฟังพระเทศน์ กลับรู้สึกเหมือนกับฟังพ่อบรมสั่งสอน แต่เป็นพ่อที่ดุจใจเลย ฉันไม่ลุกไปไหน ฉันถูกบังคับหรือไม่ว่าถามตัวเองอีกแล้ว ฉันเริ่มทำทนายแม่แต่หลวงพ่อบุญใคร ๆ ว่าท่านสูงใจ สูงเป็นอย่างไร อยากู้อังก็มีคนบอกฉันอีกว่าแม่ใหญ่หมายถึงผู้ทรงศีลท่านหนึ่งที่ดูแลพวกเราอยู่ ท่านรู้อดีตในอนาคต เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ไปเปิดสำนักงานหมอดูซิ แก่ปานนี้แล้วจะมีความสามารถขนาดไหน จิตใจและร่างกายของฉันมีการต่อต้านสำหรับการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก ฉันเริ่มเบื่อและท้อแท้ ทำทนายทั้งหลวงพ่อบุญและแม่ใหญ่

เมื่อฉันกำลังจะหมดความอดทน ฉันก็พูดในใจกับหลวงพ่อบุญว่า ขอให้ฉันมีพลังที่จะนั่งสมาธิให้ได้ตามเวลา ฉันล้มตาเมื่อครบกำหนด ก็คงเป็นเหตุบังเอิญกระมัง วันต่อมาฉันลงดีกับท่านอีก ผลเป็นอย่างไรหรือฉันล้มตาเมื่อถึงเวลาเดิมใจ คนต่อมาก็คือแม่ใหญ่ ท่านขึ้นมาสวดปฏิบัติธรรมหลังตีสี่เล็กน้อย ฉันพยายามเดินไปให้ใกล้ท่านมากที่สุดตั้งจิตไว้ว่า ขอพลังจากท่านให้นั่งสมาธิจนถึงหกโมงเช้า ฉันล้มตาคีครั้งเมื่อเวลาหกโมงตรง วันต่อมาท่านมาเวลาไล่เลี่ยกัน ฉันก็ขอพลังจากท่านอีก ใครจะเชื่อว่าฉันล้มในในเวลาเดิม ตอนนี้อย่างที่ฉันเริ่มมีความรู้สึกกลัวแล้วว่า มันคงไม่ใช่เหตุบังเอิญบ่อยนัก

วันพระถัดมา หลวงพ่อบุญขึ้นเทศน์ฉันก็ฟังไปงั้นแหละ แต่พอเวลาผ่านไปได้ครึ่งใหญ่ ฉันเหมือนถูกบังคับให้ร้องไห้ ฉันพยายามสุดกำลังที่จะไม่ทำตามนั้น แต่ขอมามือของฉันก็พนมขึ้นจนจรดหน้าผาก ฉันกราบไปยังทิศทางที่หลวงพ่อบุญนั่งอยู่ และอีกสักครู่ฉันก็เปลี่ยนไปกราบในทิศทางที่แม่ใหญ่นั่งอยู่ ทั้ง ๆ ที่หลับตา คราวนี้ฉันพนมจรดที่ปาก และก้มลงกราบจนติดพื้น คล้ายคนแก่หลังงอ ฉันมีสติตลอดเวลา ฉันได้ยินเสียงผู้คนรอบข้าง เสียงสะอื้นของฉันคงดังพอแก่การได้ยินของคนใกล้ชิด แต่แปลกที่เขานั่ง

เฉยกัน ฉันร้องไห้เสียใจถามตัวเองว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องร้องไห้ ทำไมไม่ชัดเจน เธอเป็นพลังที่ฉันไม่อาจต่อสู้ได้เลย ถิ่นนั้นฉันมีความรู้สึก ว่าฉันถูกลงโทษที่ลบหลู่ท่านทั้งสอง ฉันเร่ร่อนความกลัวแล้ว ไม่ใช่กลัวผีเหมือนเมื่อก่อน แต่เริ่มกลัวบาป ฉันรู้ สีบาป แล้วเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน ฉันเปลี่ยนไปได้อย่างไรกัน

ในวันต่อมาฉันมีความตั้งใจในการนั่งสมาธิฉันคิดถึงแม่ขึ้นมาอย่างจับใจ มองเห็นความเลวของตัวเองขึ้นมาทีละอย่าง มันเหมือนดอกเห็ดที่ขึ้นเต็มไปหมด ฉันเริ่มรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตัวเองที่มีต่อแม่ ทำไมท่านจึงคิดต่อฉันมากมายปานนี้ วันที่ฉันไปขอขมาท่าน ฉันสมควรที่จะถูกระทืบมากกว่าการอโหสิ ฉันจะต้องตกนรกขุมไหนกันหนอ

แต่ฉันก็ยังงงทำทายเป็น มีพระอีกรูปหนึ่งบังเอิญฉันได้มีโอกาสพบท่าน ฉันก็ว่าทึ่งในใจแล้วว่าไม่เห็นสมควรเป็นพระเลย ท่านบอกฉันว่า โยมเป็นคนมีทิว ถ้าใช้ไปในทางที่ดีก็จะมีประโยชน์ ฉันไม่พอใจเลย แต่ก็นั่งเฉย วันต่อมาฉันเกิดความท้ออีกแล้ว ถิ่นนี้ใจว่าพอพลังน้อยซิคะ ผลหรือ วันนั้นฉันนั่งสมาธิหนึ่งจนรู้สึกเลย นี้อะไรกัน พระรูปนี้เป็นใครกันหนอ ฉันหารูปแพเทียบแพไปขอขมาท่านในเวลาต่อมา วันสุดท้ายก่อนที่ฉันจะกลับ ฉันเตรียมพวงมาลัยสำหรับลาศีลและบอกแม่ใหญ่ว่าพรุ่งนี้ฉันจะกลับแล้ว ท่านบอกฉันว่า ขออยู่ต่ออีกสองวันไม่ได้หรือ ฉันก็ไม่รู้ว่าตอบตกลงไปได้อย่างไรกัน ก็ฉันอยู่มาครบเก้าวันแล้วนี่ นับว่านานสำหรับความรู้สึกที่คนอื่นมีต่อฉัน แต่สำหรับฉันนับเป็นช่วงเวลาที่มีค่าที่สุดในชีวิต ฉันไม่ได้นับวันกลับเลย รู้แต่ว่ายังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบอยู่เบื้องหน้า วันที่ฉันกำหนดจะกลับในตอนแรก ฉันรู้ว่าว่า วันนั้นมีพระสงฆ์ที่เพิ่งสึกออกไป ถูกรถชนเลยหน้าวัดไปนิดเดียว คุณพระช่วย! ถ้าวันนั้นเป็นวันที่ฉันกลับไปเล่าอะไรจะเกิดขึ้นกับฉัน หลังจากฉันรู้ข่าวนี้ ความรู้สึกบอกเลยว่ารีบไปกราบขอขมาพระคุณแม่ใหญ่โดยเร็ว ท่านช่วยชีวิตฉันไว้แล้ว

สองวันสุดท้ายยังเป็นช่วงทำทายเป็นและลองดีของฉันอีก ฉันมีนาฬิกาปลุกมาด้วย ฉันคิดในใจว่า ถ้าฉันตื่นเองตอนตีสามครั้งติดกันสองวัน ฉันจะยกนาฬิกานี้ให้กับแม่ซีที่รับฉันเข้ามาปฏิบัติธรรม และวันสุดท้ายฉันก็โอกาสนาฬิกาปลุกนี้ไปมอบให้แม่ซีตามที่คิดไว้ ฉันมีเรื่องราวทำนองนี้มากมายกว่าที่ฉันคิดแต่บอกแล้วว่า จะมีคนคิดว่าฉันเขียนนวนิยายนี้ น่า วันนีและเวลานี้ฉันอยากจะไปและไปเล่าและเล่าให้ใคร ๆ ได้รับรู้ว่า กรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย

ฉันให้สัญญากับหลวงพ่อกว่าฉันจะไม่กลับไปหาสิ่งชั่วร้ายอีกต่อไป ฉันขอพรจากท่านให้ความดีอย่าไป ความชั่วอย่ามา ฉันเข็ดและกลัวเหลือเกินฉันเพียงรู้ว่าผลและอนิสงค์ของการมาปฏิบัติธรรมจะทำให้หูตาของฉันสว่างและสติรู้สึกตัวเอง ละอายใจและเกรงกลัวต่อบาป ฉันคงไม่กล้าบอกว่าฉันเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน แต่จากการที่ไม่ค่อยจะสวดมนต์กลายมาเป็นว่าฉันสวดพุทธคุณมากกว่าที่หลวงพ่อกำลัง โดยไม่มีการนับ คนรอบข้างมองฉันแปลก ๆ เหมือนวันที่ฉันบอกว่าฉันจะไปบวช แต่ความรู้สึกแปลกในวันนี้ มีแววฉายของความปิติยินดีในชีวิตใหม่ของฉัน ชีวิตที่สติปราศจากมลพิษของความชั่วร้ายในจิตใจ จิตที่

เบิกบานกับรสพระธรรม ท่านอ่านเรื่องราวของมันแล้ว ไม่อยากรู้หรือว่าถ้าท่านได้มาปฏิบัติอย่างฉัน ท่าน
จะได้สมบัติมีค่าติดตัวกลับไป อาจมากกว่าที่ฉันได้รับในขณะนี้

และสุดท้ายนี้ฉันขอตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอกราบขอบพระคุณต่อท่านที่ได้
ประทานธรรมสำหรับฉัน เป็นเสมือนน้ำทิพย์ที่ชุ่มฉ่ำในชีวิตของฉันต่อหลวงพ่อบุญคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ
แม่ใหญ่ คุณชีทุกท่าน ผู้ดูแลฉันที่วัดอัมพวัน และผู้ที่พาให้ฉันได้เข้ามารู้จักกับรสพระธรรม พลังงอก
ๆ ท่านจะเป็นท่านบที่กั้นความชั่วให้ห่างไกลไปลิบลิบจากใจฉัน และบางทีสุดท้ายของชีวิต ฉันอาจกลับมา
รับใช้ตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ณ ที่นี้

ศิษยา ธาตาสีห์

๔๑๐ สุขุมวิท ๖๑ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

คำสารภาพจากห้องกรรมฐาน

นิตยา พึ่งทอง

๑๗ เม.ย. ๓๕

ดิฉันได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดหลวงพ่อดั้งตั้งแต่ปี๒๕๒๗ จนถึงบัดนี้เป็นเวลาเกือบ ๘ ปี ตลอดเวลามาดิฉันก็ทำเล่น ๆ ไม่ได้จริงจังจนกระทั่งปีนี้ ดิฉันมีปัญหาธรรมดามหลวงพ่อดั้ง หลวงพ่อก็ให้มาปฏิบัติที่วัด เพราะเรื่องที่ถามมีมาก ดิฉันก็มาตามหลวงพ่อบอก ไม่ได้คิดจะปฏิบัติจริงจังอะไร เมื่อถามหลวงพ่อดั้งเรื่องทำกสิณ ภายคตาสติ เพ่งสุกกรรมฐาน หลวงพ่อดั้งบอกว่า ไม่ต้อง กำหนดพอง—ยุบ และเจริญสติปัญญาสี่ สองอย่างก็พอแล้ว ก็จะระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม แก่กรรมของตัวเองได้

ดิฉันฟังแล้วก็คัดค้านในใจว่า นั่งตั้งนาน ทำสองอย่างจะไปได้อย่างไร หลวงพ่อดั้งก็กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำกรรมฐานมาก ดิฉันก็ปฏิบัติตรงข้ามกับที่หลวงพ่อดั้งสอนตลอดมา สองวันแรกดิฉันทำเล่น ๆ นั่งอุ้มน้ำหมักข้าวโม่ ไม่ได้กำหนดอะไร เมื่อก็กินอาหาร ขี้เกียจเดินก็ขึ้นหลังคาคิดอะไรเล่นเพลิน ๆ คิดว่าเขาคงคิดว่าเดินจงกรมเก่ง ไม่นั่ง แต่พอตกกลางคืนหลวงพ่อดั้งมาเทศน์เรื่องอุย ทำเล่น ๆ ไม่เห็นของจริง เรื่องเอาความเกลียดชังโกรธแค้นอาฆาตพยาบาทมาคิดอยู่ในห้องกรรมฐานไม่โอฬารกรรม เป็นบาปกรรมของคนอื่นไปเอามาเป็นของตัวเองทำไม กรรมของใครเขาสร้างเขาก็รับของเขาไป ปฏิบัติตั้งนานไม่ได้อะไร จิ้ม ๆ จ้ำ ๆ เล่น ๆ หลวงพ่อดั้งก็จะอยู่อีกไม่นาน ทำไมไม่รีบปฏิบัติ เมื่อดิฉันกลับไปที่พักได้บอกเพื่อนร่วมห้องว่าวันนี้ ถูกหลวงพ่อดั้งเทศน์เรื่องพูดมาก ต่อไปจะต้องพูดให้น้อยเท่าที่จำเป็น มีอะไรข้องใจขอให้ไปถามคุณชี หรือแม่ใหญ่ จะตั้งใจปฏิบัติ

วันที่๓ ดิฉันตั้งใจทำ เดินให้ช้าลงเพราะหลวงพ่อดั้งเทศน์กลางคืนแล้วว่าเดินเร็ว นั่งก็ทำตามที่หลวงพ่อดั้งบอก คือกำหนดพอง-ยุบ จนมีเวทนามากทนไม่ได้ จึงไปกำหนดเวทนา ต้องใช้ความอดทนมาก ตั้งแต่นั่งมาไม่เคยนั่งถึง ๖ ชั่วโมง ต้องออกก่อนเสมอ ดิฉันพยายามแข่งใจต่อสู้กับกิเลส มันชวนให้พอเถอะ ทรมาณตัวเองทำไม เจ็บปวดออกอย่างนี้ ดิฉันกัดฟันสู้คิดว่าคนอื่นทำไมเขาทำได้ เราก็ต้องทำได้ ให้มันรู้ว่ามันตายเพราะความปวด ทนจนสุดถึงขีดสุด แยกเวทนาออกจากจิตได้ ก็หายปวด เบาลบยาสว่าง สงบ เพิ่งจะรู้ว่า อ้อ ที่หลวงพ่อดั้งเขียนไว้ตรงทางเข้าสำนักวิปัสสนาว่า สงบ สว่าง มันเป็นอย่างนี้เอง มีน้ำพระพุทธรูปกรรมฐาน ท่านถึงชอบเข้านิโรธสมาบัติ

เมื่อคุณชีให้แผ่นเมตตาแล้วดิฉันลุกขึ้นอย่างกระปรี้กระเปร่า ไม่ปวดเมื่อยเลยตอนสายก็พยายามข่มกิเลส อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ธรรมที่ได้เปลี่ยนไป เป็นการเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาแทน ทุกข์จนถึงที่สุดแล้ว ความทุกข์ก็ดับไป ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่ได้ตั้งอยู่ตลอดเวลา ถึงเวลาความทุกข์ก็ดับลง ในตอนบ่ายธรรมที่ได้ก็เปลี่ยนไปอีก ในตอนแรกปวดมากคิดว่าคงจะทำได้เหมือนเมื่อเช้า เพราะนั่ง ๒ ชั่วโมงแล้ว ขาไม่ยอมร่วมมือด้วย มันอุทธรณ์ตั้งแต่นั้นยังไม่ฟังว่าปวด แต่ก็พยายามนึกถึงคนที่เขาเป็นมะเร็ง เป็นโรคเอดส์ เขาคงจะปวดยิ่งกว่านี้ หลายเท่า เราต้องทนให้ได้ ถ้าเราเป็นโรคนั้นเราจะได้ทนได้ไม่ทุกข์มาหนึ่งใจนั่ง จนทนไม่ไหว ปวดมากน้ำตาไหลซึมออกมา แต่ก็ยังแข่งใจทน จนถึงที่สุดความปวดหายไป เกิดปีติ

ที่ตัวเองเอาชนะกิเลสได้ น้ำตาไหลพรากเต็มสองแก้ม ใครจะมาชนะเราได้ ถ้าเราเข้มแข็งเราต้องชนะใจตัวเราเอง ไม่มีอะไรที่มนุษย์ทำไม่ได้ถ้าพยายามทำ ดิฉันรู้สึกเป็นสุข ตัวเบา ไม่มีกาย ไม่มีจิต มีแต่ความว่างออกจากสมาธิแล้วจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสมาก ไม่ปวดเมื่อย รำแรงในธรรมที่ตัวเองไม่เคยพบเลย ตลอดเวลาที่ผ่านไป

ในตอนเย็นพยายามทำอะไร ๆ ก็ทำไม่ได้เหมือนที่เคย นั่งเป็นทุกข์ว่าทำไมไม่เป็นเหมือนเมื่อเช้า ตอนกลางคืนหลวงพ่อก็มาเทศน์เรื่องอะไรก็เป็นอนิจจัง เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา จะให้เหมือนเดิมไม่ได้ ในวันหลังๆ ดิฉันก็เลยไม่ได้พยายามฝืนทน ไม่กำหนดนั่ง ๑ ชั่วโมง ตามคุณชีบอก แต่บอกตัวเองว่าทำให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทนได้ ส่วนใหญ่ได้แค่ ๔๕ นาทีก็ทนไม่ไหว ในวันที่ ๔ มีปัญหา พอง-ยุบ ไม่ชัด พี่แดงเธอก็บอกว่าเดินให้ช้าลง ยุบพองจะได้ชัด

พี่แดงเธอสอนให้กำหนดทุกอย่างที่ทำ เช่น รินหนอ เคี้ยวหนอ คนหนอ แขนงหนอ ฯลฯ ต่อมา ดิฉันเคยชินกำหนดละเอียดมาก บางครั้งมากเกินไปจนกลายเป็นวิจารณ์ เธอก็จะบอกว่าไม่ต้องถึงขนาดนั้น เอาแค่กำหนดรู้ก็พอ

ตกกลางคืนหลวงพ่อก็เทศน์ว่า คิดอะไรแล้วคิดใหม่ได้ ทำอะไรแล้วไม่ติแก้ตัวใหม่ได้ ดิฉันก็เอาไปคิดเป็นการบ้าน วันรุ่งขึ้นความคิดก็เปลี่ยนไป เพราะตอนเย็นปรึกษาพี่แดงว่ากลัวถูกชนล้มจัง มีคนชอบมาเดินฉวัดเฉวียนใกล้ๆ ตอนเย็นนะไม่มีปัญหา แต่ตอนกำลังเดินแล้วถูกชนมีหวังล้มแน่ พี่แดงก็ให้ธรรมะว่า พอเห็นเขามาใกล้เธอก็กำหนดยืนเสียอย่าเดิน ดิฉันจำไว้ แล้วจริงๆ อย่างที่กลัว ถูกชนจริงๆ ดิฉันเห็นแล้วเดินปิดตามจนชิดต้องชนแน่รีบกำหนดยืนทันที พอชนปุ๊บดิฉันกำหนดชนหนอทันที จิตก็นิ่งเดินต่อไปได้เหมือนไม่มีอะไรเลย ดิฉันก็เลยได้ความคิดว่าทำไมเราถึงไปวิจารณ์เขา ทำไมไม่ยกเขามาเป็นครู ว่าเราจะไม่ทำอย่างเขา เราจะไม่เดินเร็ว ๆ อย่างเขา ถ้าทำอย่างเขา คนอื่นเขาก็จะกลัวอย่างเรา และคนที่เขาเดินเป็นเขาจะหัวเราะเยาะเราว่าเดินจงกรม หรือเดินสวนสนาม

เอ๊ะ แล้วทำไมเราไม่แผ่เมตตาให้เขาละ ให้เขาเดินช้าๆ อย่างเรา ดูเราเป็นตัวอย่าง เขาจะได้มีมีวิบาก เราก็จะได้กุศล ดิฉันก็รีบแผ่เมตตาให้เขา แล้วส่งกระแสจิตบอกว่าให้เดินให้ช้าๆ จะได้ประโยชน์เดินเร็วๆ เหนื่อยแล้วก็เมื่อย ได้ผลเขาเดินช้าลง วันต่อๆ ไปก็ช้าลง วันแรกๆ ที่เขามา เขาคูยกันดังมาก ตอนแรกรู้สึกฉุน แต่พอมีสติก็บอกตัวเองว่าตีชเขามาเป็นครูอีกแล้ว กำหนดเข้าช ก็กำหนดเสียงหนอ ๆๆ เสียงก็เงียบไป วันหลังๆ เขาก็เงียบลง ไม่คูยกันอีก แยกกันปฏิบัติ ก็บอกตัวเองว่าครูไม่มาสอนแล้วพอบายๆ ก็มีแม่ลูก ๓ คนมา ลูกคนเล็กเดินพรวดอยู่กลางพรม ใครๆ ก็ไปคูไปช่วยกัน ดิฉันก็ยืนกำหนดเดินไปเรื่อย ๆ บอกตัวเองว่าเรากำลังทำงานของเรา ไม่ควรแสร้งสายเรื่องคนอื่น เดี่ยวสมาธิแตกนั่งไม่ได้

ตอนกลางคืนหลวงพ่อก็ตอนนางพันธุรัต แม่ของสังข์ทอง แม้จะเป็นแม่เลี้ยงก็รักลูก ออกแตกตายเพราะลูก हमาก็ยังรักลูก คนไม่รักลูกมีหรือ ก่อนกลับหลวงพ่อก็ดูแม่ของเด็กคนที่ชอบคูลูก ดิฉันก็สงสัยว่าทำไม เขาชอบคู จนดิฉันมีโอกาสเดินจงกรมสวนทาง หุคยืนพิจารณาโหงวเฮ้ง ก็ได้รู้ว่าที่แม่เขาดูเพราะเขาคือ หู ๒ ข้างทั้งใหญ่ทั้งกาง ไม่ใช่ดีอย่างเดียว ปากบางและยังมีไฟที่ปากอีก อย่างนี้เถียงคำไม่ตกปากเสีย ตาก็เล็กขวาง มองไม่ได้หลบสายตาเลย อย่างนี้แม่คนไหนก็ต้องดูแล ๆ ดิฉันก็เลยฟัง

กระแสดิจิทัลเขาว่าลูกเอ๊ย หนูจะต้องท่องคาถา ๓ บทนั้นนะ ไม้คือ ไม้เถียง ไม้รั้น แล้วแม่เขาจะไม่ดูหนู หนูจะหายจากโรคนี้ หลวงพ่อท่านช่วยหนูแล้ว ดิฉันก็ส่งกระแสดิจิทัลให้แม่เขาว่าต้องเอาคาถาของหลวงพ่อ ไปท่องเมื่อลูกคือ เถียงรั้น ให้ท่องคาถา เมตตา คุณณัง อะระหัง เมตตา หลายๆ จบจะได้ไม่ต้องดูลูก แต่ดิฉันไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเขา วันสุดท้ายที่ดิฉันกลับเห็นเขามีความสุขกับการถวายสังฆทาน ดิฉันก็อนุโมทนาส่วนบุญส่วนกุศลที่เขาทำด้วยความดีใจ เพราะกรรมเขาคงจะบรรเทาเบาบางลง

ตอนเช้าหลังจากคืนที่หลวงพ่อเทศน์เรื่องนางพันธุรัต แม่ลูกคู่นี้ก็มาเดินจงกรมกลางพรมเหมือนเมื่อวันที่มา แต่ลูกไม่ยอมเดิน แม่ก็เลยต้องอุ้มลูกเดิน เมื่อเขาเดินมาใกล้ ๆ ดิฉันก็ส่งจิตออกนอกอาการอื่นอีกว่า แม่ลูกคู่นี้ช่างมีกรรมจริงหนอ ลูกไม่เดินแม่ก็อุ้มนั่งเดิน เดินคนเดียวก็แย่แล้วยังงา ลูกมาอุ้มอีก แล้วลูกก็ไม่ใช่ตัวเล็ก ๆ แม่เดินไปลูกเดินสะบัดขาไป ขาไม่ถึงพื้น ดิฉันเดินไปวิจารณ์ไปจนสติก็กำหนด เห็นหนอ ฐึหนอ

ทันใดนั้นภาพที่ดิฉันเห็นไม่ใช่ภาพผู้หญิงคนนั้น อุ้มลูกของเขา แต่กลับเป็นภาพแม่ของตัวเอง อุ้มท้องแก่สัก ๘-๙ เดือน สำนึกลึก ๆ ที่ดิฉันไม่เคยนึกถึงแม่ในมุมนี้นี้ก็ผุดขึ้นมาในสำนึก ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อก็เทศน์ให้ฟังแต่ดิฉันก็รู้สึกเฉย ๆ เมื่อเดือนเมษายน ปี ๒๕๓๓ ดิฉันมาปฏิบัติธรรมกับคุณแม่สิริ พันเอกทองคำ ศรีโยธิน ท่านเล่าถึงพระคุณแม่ ดิฉันก็ซาบซึ้งพระคุณคุณแม่ท่าน ไม่เคยซาบซึ้งพระคุณแม่ตัวเอง แต่ภาพที่ดิฉันไม่เคยนึกคือภาพความทุกข์ของแม่ที่ต้องอุ้มท้องมา ต้องคลอดเจ็บปวดขนาดไหน ดิฉันไม่เคยนึกถึง เมื่อนึกถึง ดิฉันยื่นร้องไห้ เดินต่อไปไม่ได้ ต้องกำหนดยืน ปิดตาร้องไห้ น้ำตาไหลเปียกแก้ม ไหลลงไปตามคอลงไปในเสื้อ ขี้มูกก็กำลังจะไหล ดิฉันได้สติ ก็กำหนดเสียใจหนอ ร้องไห้หนอ ไม้ร้องแล้วหนอ น้ำตาก็หยุด จึงลืมตา แล้วดิฉันก็บอกตัวเองว่า อ้อ เขามาเป็นครูให้เรา สิ่งนี้สิ่งที่ปิดกั้น การทำกรรมฐานของดิฉันตลอดเวลา ๘ ปีที่ผ่านมา **ตราบไตที่ดิฉันยังไม่สามารถสำนึกในบุญคุณของบิดามารดา การทำกรรมฐานของดิฉันก้าวหน้าไม่ได้** ต่อไปนี้ การทำกรรมฐานของดิฉันคงคล่องตัวขึ้น

ตั้งแต่ดิฉันกลับมาจากวัดอัมพวันตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ดิฉันยังร้องไห้ไม่จบไม่สิ้น เมื่อนึกถึงบาปที่ได้ทำกับพ่อแม่ และกับสัตว์ที่ดิฉันทรมาณเขาด้วยความไม่รู้ถึงผลกรรมที่จะตามทันเพราะเป็นเด็ก ๒๐ กว่าปีแล้วที่ดิฉันต้องชดใช้กรรม สำนึกเรื่องกรรมของดิฉันเพิ่งจะชัดเจนในคราวที่มาปฏิบัติครั้งนี้ ขาศินตึก ๆ ก็ตื่นขึ้นมาร้องไห้ นึกถึงบาปกรรมของตัวเองที่มีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น ชีวิตแล้วชีวิตเล่าที่ตายไปเพราะความอาฆาตของดิฉัน ชีวิตมากมายที่ต้องรับกรรมจากความสนุกของดิฉัน โดยไม่ได้สำนึกบาป ดิฉันเพิ่งรู้ว่ากรรมมี ไม่ต้องคอยชาติหน้า คนที่ปฏิบัติกรรมฐานก็จะได้กรรมไวทันตาเห็น

เพิ่งจะรู้ว่าที่ดิฉันเป็นโรคริดสีดวง แล้วได้แถมเป็นโรคความดันต่ำ โรคโลหิตจางอีกโรคนั้น เป็นเพราะกรรมที่ทำไว้ตอนเด็ก ๆ และที่ไม่มีโอกาสชื้อบ้านเป็นของตนเอง กระทั่งมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านก็ยังมึปัญหาขัดมาเป็นสิบ ๆ ปีไม่มีทางสำเร็จ ต้องอยู่ห้องแคบ ๆ เล็ก ๆ บ้านพ่อแม่ก็มี ก็ไม่ยอมกลับไปอยู่ทั้ง ๆ ที่สบายทุกอย่างนี้เป็นวิบากกรรมที่ดิฉันทำด้วยความสนุก ตอนเล็ก ๆ ดิฉันต้องทุกข์ทรมาณกับโรคริดสีดวง โรคคันในร่มผ้า ต้องไปหาหมอตรวจภายในปีละหลาย ๆ ครั้ง ได้รับความทุกข์อย่างแสนสาหัส ผลไม้ที่

รับประทานแล้วถ่ายท้อง เช่น มะละกอ กลัวยันว่า ก็รับประทานไม่ได้ แต่ถ้าเป็นกล้วยปิ้งที่ทำให้ผูก
รับประทานได้ เพิ่งรู้ว่ามันเป็นวิบากกรรม

วันที่ ๔ ของการปฏิบัติกรรมฐาน เจ้ากรรมนายเวรเขาก็มาทวงเมื่อกลับมาถึงที่พัก อาเจียนเป็นนม
บูด รีบไปที่ห้องพี่แดง ขอน้ำร้อนดื่ม พี่แดงบอกว่าครูมาสอนเธอแล้วกำหนดรู้เสีย แล้วขงยาหอมให้ครึ่ง
แก้ว ดิฉันดื่มไปกำหนดไป รู้สึกสบายตัวขึ้น กลับไปที่พัก เตรียมอาบน้ำ ปวดท้องอุจจาระ แต่ไม่ออก
กระอักกระอ่วนมาก นึกถึงที่หลวงพ่otechn ถ่ายอุจจาระก็ให้กำหนด ก็กำหนดเป็นชั้น ๆ จนสุด เจ็บก้น
มากกั้มดูเลือดสด ๆ สีแดง ๆ ไหล กำหนดเห็นหนอ ฐุหนอ

แล้วภาพที่ลืมนานเกือบ ๓๐ ปีก็มาปรากฏ ภาพที่ไปเล่นที่โรงเรียนข้างบ้านสมัยเด็ก ๆ เขา
สร้างตึกแล้วไม่ราดปูน ถมดินทรายไว้ ที่ดินทรายมีหลุมเล็ก ๆ เหมือนเวลาฝนตกแล้วเป็นหลุม ความเป็น
เด็กชนและชอบสงสัย ก็เอามือเขี่ยดูว่าทำไมเป็นหลุม ๆ เจตตัวกลม ๆ นิ่ม ๆ ก็ไม่รู้สักขะแยง เอ็น
ไซเล่น มันก็หนีหัวซุกหัวซุน ก็ไม่หมดความพยายาม ไปหาไม้เสียบไอติมมาเขี่ย หาขวดแม่โจงเบนมาด้วย
เขี่ยได้ก็ใส่ขวด ได้ครึ่งละครึ่งขวดก็คงเป็นอัย ๆ ตัว เล่นเบื่อก็เทออกไว้ที่เดิมบ้าง เทที่อื่นบ้าง และก็
ไม่ใช่เล่นครั้งเดียว ไปเล่นบ่อย คนเดียว เมื่อสำนึกนี้ปรากฏ ดิฉันรีบบอกว่าขอโหสิชะแม่เมตตาไปให้

วันรุ่งขึ้นเวลาเดินจงกรมจะคันก้น อยากถ่ายอุจจาระ ต้องรีบบอกว่ารู้แล้ว เดี่ยวจะแม่เมตตาให้วัน
สุดท้ายนั่งกรรมฐานก่อนจะถึงกำหนดเวลา ดิฉันเห็นส้วม เล่าให้พี่แดงฟัง เธอก็บอกว่าพี่ไม่รู้ ดิฉันกลับมา
คิด ๒ วัน ก็คิดออกว่ากรรมของดิฉันคือไปทำให้คนอื่นเขาเป็นทุกข์ เอาไม้ไปที่มก้นเขา เพราะเขาพูดหัว
ลงดิฉันเอาไม้ไปเขี่ยก็ต้องโดนก้น เราจึงได้เป็นโรคริดสีดวง ก้นในร่มผ้า

และที่ต้องมีปัญหาแตกแยกต้องทุกข์ทรมานมาตลอดเวลาเป็นสิบปี ต้องอยู่คนเดียวในห้องแคบ ๆ
ก็เพราะไปพรากเขาให้จากที่อยู่ แยกลูกแยกผิวเมีย แยกญาติพี่น้องเขา จับเขาใส่ไว้รวม ๆ ในที่แคบ ๆ
ตัวเองก็ย้ายที่อยู่ บ่อย ๆ บางที่อยู่ได้แค่เดือนเดียวก็ต้องย้าย อยากกลับไปอยู่บ้านที่มีที่ปลูกดอกไม้ก็ทำ
ไม่ได้ วิบากกรรมไม่หมด ทั้ง ๆ ที่ขอย้ายเมื่อใดต้องได้เมื่อนั้น แต่ก็ไม่ทำ ทนอยู่ห้องเล็กแคบ ๆ
เกือบ ๒๐ ปีแล้วเมื่อคิดอยู่สองวัน ดิฉัน ก็คิดเรื่องส้วมได้ ว่าที่นั่งแล้วเห็นส้วมนั้นเพราะโรคที่เป็น
เกี่ยวกับส้วม วิบากกรรมของดิฉันจะเบาบางลงได้ก็ต่อเมื่อดิฉันได้ทำบุญด้วยส้วม ดิฉันขอบริจาคส้วมโถ
๒ โถ พร้อมท่อน้ำสำหรับทำความสะอาด ๒ สาย สำหรับบุญกรรมฐานใหม่ที่หลวงพ่จะสร้างเป็น ๒
ชั้น ทูบของเก่าทิ้ง ขอให้เป็นห้องชั้น ๓ โถส้วมที่ปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติสูงอายุ ผู้หญิงหรือสตรีมีครรภ์
ห้องและผู้สูงอายุชาย ๑ ห้อง เมื่อเขามาปฏิบัติกรรมฐานได้รับความสะดวกในการขับถ่าย เขาจะได้
อนุโมทนาในส่วนบุญกุศลที่ดิฉันได้บริจาค แล้ววิบากกรรมของดิฉันจะได้เบาบางลงบ้าง

วิบากกรรมของดิฉันไม่ใช่มีแค่นี้ เรื่องข้างซ้าย แม่บอกว่าเป็นตั้งแต่เดินได้ ยังไม่แน่ใจว่ากรรม
สร้างชาตินี้หรือชาติที่แล้ว เมื่อปี ๓๑ ที่ดิฉันมาปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันเดินไม่ได้ปวดมาก เจ็บปลายเท้า
มากที่สุด ตอนนั้นศาลาสร้างยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ยังไม่ได้ปูพรม เดินเมื่อหรีเจ็บเมื่อนั้น ดิฉันต้องแม่เมตตา
ให้เจ้ากรรมนายเวร แต่ยังไม่ค่อยแน่ใจ ตอนนอนเห็นผู้ชายตัวดำ ๆ หนวดดำ ๆ มาป็นข้างฝาห้อง ตอนนั่ง
ก็เห็น ได้แม่เมตตาไปให้ พี่กาญจนะนำไปตัดครองเท้าเสริมสันตั้งหลายปี ก็ไม่ยอมไปตัด อ้างว่าเกตุ

แล้วใส่ไม่ได้หนัก หกสัปดาห์ แต่หลังจากมาปฏิบัติแล้วยอมไปตัด ความทุกข์เรื่องเจ็บหัวเข่าเจ็บเท้าหายไป มาปฏิบัติปีนี้ได้ครั้งละ ๒ ชั่วโมง ไม่ปวด พูดกับที่แดง ที่แดงบอกว่าไม่คืนะ ไม่ปวดนะ เมื่อลองไปเดินที่พื้นคูยงเจ็บ เลยไม่เดิน

บอกตัวเองว่าจะไปทนเจ็บทำไม คนอื่นเขาดีดินบนพรม เราควรศึกษาเรื่องอื่นบ้างแทนที่จะกำหนดเวทนาปวดขาอยู่อย่างเดียว แล้วไม่ยอมไปเดินที่นอกพรมอีก แต่วันท้ายๆ รู้สึกเจ็บปลายเท้าบ้าง แต่ยังไม่เห็นกรรม นี้ชัดเจน คงต้องทำต่อไป ส่วนที่ดิฉันชอบรับประทานอาหารเค็มๆ จนพี่กาญบอกว่ายายแล้วไม่เนา ฉันก็กลัวโรคไตมาก แต่ไวภกนี้ นลดลงตั้ง ๒๓ ที่มาปฏิบัติ เดิมดิฉันนึกว่าเป็นกรรมที่นึกว่าพอในใจว่ากินเค็ม

แต่พอทำกรรมฐานแล้วถึงรู้ว่าไม่ใช่ แต่เป็นเพราะความไม่รู้ในวัยเด็ก ดิฉันปลูกผัก ดอกไม้ หลังบ้านแล้วมีหอยทากมากิน ดิฉันโกรธมาก กลียดด้วย จึงจับใส่ถุงพลาสติกแล้วแขวนข้างรั้ว ตกแดดไว้แล้วมันตาย ต่อมามีคนแนะนำว่า ให้หายใจแล้วเอาเกลือใส่ ก็ทำตาม ทำมากด้วย พอใส่เกลือมันก็จะน้ำลายไหลแล้วแห้งตายเพราะกลับตัวไม่ได้ วิบากกรรมนี้ทำให้ดิฉันชอบอาหารเค็มๆ ขณะที่รับประทานอาหารเกือบเสร็จก็มีคนเอาลูกหว้ามาเดินแจก ดิฉันบอกว่าอิมแล้วเขาก็ไม่ฟัง ตักใส่ให้เกือบสิบเม็ด ดิฉันตักเข้าปาก เค็มปี ภาพวิบากกรรมที่ดิฉันทำไว้ปรากฏขึ้นทันที คราวที่แล้วเลยต้องแผ่เมตตาให้หอย อาหารในคราวนี้ก็มีไข่เค็มติดๆ กัน ๒ วัน ดิฉันนำมาพิจารณาแล้วก็แผ่เมตตาให้หอย คิดว่าชิภาณนี้คงจะหมดแล้ว เพราะบางวันอาหารจัดแต่ดิฉันก็ไม่ได้ทุกมื้ออะไร

วิบากทุกอย่างที่ดิฉันทำไว้ ดิฉันได้รับขณะปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้มาก พี่ที่ทำงานรู้ว่าดิฉันปฏิบัติธรรม ไปพบรองเท้าสีขาวก็ซื้อมาฝากไว้ใส่ปฏิบัติธรรม แต่พี่เขาไม่ทราบว่ารองเท้าไม่มีพื้นดิฉันใส่ไม่ได้มันหลุด พี่เขาให้มาเจตนาดี ก็เลยเอามาใช้ กะว่าใช้แล้วจะไว้ที่วัด เวลาเดินก็รำคาญนึกในใจว่าเมื่อไหร่จะไม่ต้องใส่เสียทีรำคาญ จนนึกถึงพี่เขาได้แผ่ส่วนกุศลให้พี่เขาแล้ว ลงมาจากศาลา รองเท้าหายไปไม่ทราบใครผลอดสติ ยืนคอยจนคนสุดท้ายก็ไม่เห็นมีรองเท้าที่เหมือนหรือคล้ายเลย จำใจต้องเดินเท้าเปล่า กำหนดเจ็บหนอ ร้อนหนอ ไปตลอดทาง

นี่ก็วิบากกรรมที่ทำสัตว์ร้อน ชอบนินทาฆ่าแมลงก็เป็นไขมัน หายใจไม่ออก ปวดศีรษะบ่อยๆ น้ำหอมก็เหม็น หายใจไม่ออก ล้วนแต่มาจากกรรมที่ได้เบียดเบียนสัตว์ ชอบจับแมลงสาบใส่ถุง กลียดมันแทนที่ปฏิบัติกรรมฐานแล้วจะมีเมตตาสัตว์แผ่เมตตาให้ มอดขึ้นข้าวแทนที่จะทิ้งกลับเอาใส่หม้ออบแล้วก็หุงเพราะเสียตายเงินแค่ ๒๐-๓๐ บาท ยอมฆ่าสัตว์เป็นร้อย แล้วก็ได้รับวิบากถูกไฟลวกถูกน้ำร้อนลวกเป็นประจำ ดิฉันทราบว่าตนเองทำปาณาติบาต ขาดใจได้เป็นอย่างนี้ แต่ก็ยังทำกรรมปาณาติบาตอยู่ สัตว์ชั้นนี้ดิฉันรักษาไม่ได้ แต่ต่อไปจะพยายามให้สว่างเกินสัตว์ให้หน่อยที่สุด

ในขณะที่ปฏิบัติธรรม ดิฉันสำนึกในกรรมที่ได้สว่างเกินหลวงพ่อตลอดมา ไม่ค่อยเชื่อฟังคำสอน รู้จักน้อมน้อมน้อมนี้ตลอดเวลา

เมื่อก่อนดิฉันไม่เชื่อเรื่องหลวงพ่อยะไรเกี่ยวกับการกระทำของคนอื่น แต่เดี๋ยวนี้รู้แล้ว หลวงพ่อเทศน์เรื่องการรู้วาระจิตของคนอื่น เป็นสิ่งที่จะได้ไม่ประมาท จะได้แก้กรรม ดิฉันเขียนไปถามหลวง

พ่อว่า ถ้ากำหนดผิดไม่เป็นอกุศลวิบากหรือและการกำหนดวาระจิตไม่เป็นอุทานหรือ หลวงพ่อไม่ตอบ
ดิฉันก็เลยเอากลับมาคิด ได้คำตอบว่าถ้าเรากำหนดรู้ เราช่วยหาทางแก้ไขให้เขาได้ก็ทำไป ทำไม่ได้ก็วาง
ปล่อยไปตามกรรมของเขา เราไม่จำเป็นจะต้องพูดทุกสิ่งที่เรารู้หรือเราเห็น แต่เราต้องรู้สิ่งที่เราพูดทุกสิ่งว่า
จะเป็นกุศลหรืออกุศลวิบาก ดิฉันนึกถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ลืมไปแล้ว และไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นการกำหนดวาระจิต
รู้แต่ว่ามันมีสิ่งที่ยืนขึ้นมาเอง ดิฉันมักจะคิดว่าเป็นอุปาทาน แต่เมื่อกลับมาจากวัดแล้วนำมาคิดรู้ที่นั่น
ไม่ใช่อุปาทาน แต่เป็นการกำหนดวาระจิตเหมือนที่หลวงพ่อบอกที่แดงว่าคนนี้เขามีอะไรดี ๆ ดิฉันก็ไม่
เข้าใจว่าจะอะไร

จนการปฏิบัติครั้งนี้ถึงได้รู้ว่าอะไรดี ๆ ที่หลวงพ่อบอกหมายถึงอะไร เพราะการปฏิบัติครั้งนี้ ศิล
ของดิฉันไม่บกพร่องเพราะพูดน้อย ศิลข้อ ๔ จึงไม่ขาด ดิฉันกำหนดไว้ตลอดเวลาว่าจะไม่ค่อยผลอสติ
เอาของคนอื่นมาเป็นของตน ศิลข้อ ๒ ก็ไม่ขาดเวลาเดินก็ไม่คุย ได้แผ่เมตตาให้แก่สัตว์ไม่ทำชีวิตสัตว์ตก
หล่น เพราะกำหนดเห็น กำหนดเดิน ตลอดเวลา ศิลข้อ ๑ ก็ไม่ขาด เพิ่งรู้อันประสงค์ของการพูดน้อยก็ครั้งนี้
ทำให้ศิลปะไม่ขาด เมื่อศิลปะบริสุทธิ์ ก็เกิดสมาธิ และปัญญาตามมา

เคยสงสัยว่าปัญญาอะไร ทางไหน เดียวนี้ก็ได้คำตอบว่าปัญญาที่เกิดจากการเห็นธรรม วันแรก ๆ
ปวดก็ใช้ยาทา ยารับประทาน ปวดไหล่ปลาร้าก็แก้ปัญหาคด้วยการเอามือไปไขว้ข้างหน้า แต่พอปัญญาเกิดก็
นึกถึงธรรมโอสธของหลวงตาบัว วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ได้ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่าธรรมโอสธที่
ท่านพูดถึงหมายถึงอะไร สงสัย เก็บความสงสัยเข้าไปห้องกรรมฐาน จนหลายวันจึงนึกได้ว่าสัตว์อยู่ในป่า
ไม่ต้องกินยา ไม่มีโรงพยาบาล เขาก็อยู่ได้ ทำไมแค่ปวดจะต้องกินยา ทายา ก็กำหนดเข้าซิ ปวดท้องก็
กำหนดเข้าปวดอย่างมากก็กินเดียว อะไรก็อินจันทั้งนั้น เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ครูปวดมาสอนให้
กำหนด กำหนดเข้า

มาปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ดิฉันได้ธรรมมาก เห็นอะไรเป็นครูสอนไปหมด กระทั่งขี้ไก่ ขี้หมา วันแรก ๆ
ไม่เห็น ได้แต่นึกว่า เอ ทำมาไก่ขี้เลอะเทอะจัง แต่พอหลาย ๆ วันยิ่งมีปริมาณมาก ก็กำหนดเห็น
มีสติ ไม่ผลอเหยียบ ก็นึกได้ว่าเขาเป็นครูให้เราใช้สติ ไม่เหยียบ อาจสิ้นหกล้ม คิดว่าตอนพักกลางวัช
มาทำความสะอาดสักวัน แต่ก็คิดว่าถ้าพระท่านเห็นว่าดีที่ไปช่วยท่านทำความสะอาดเราก็ได้กุศล แต่ถ้า
ท่านนึกว่าเป็นความบกพร่องของท่าน เราต้องมาทำ เราก็จะเกิดวิบาก ก็เก็บไปคิดว่าจะทำอย่างไรดี

ก็คิดว่าเราต้องกำจัดที่เหตุ ถ้าเราไปฉุ ไก่ก็มาขี้ทุกวัน เราต้องทำไม่ให้ไก่มาขี้ วิธีที่จะทำได้ก็คือ
แผ่เมตตา พอนั่งสมาธิเสร็จลูกลมแผ่เมตตาให้ไก่ทั้งหลาย สุนัขทั้งหลายในวัดอัมพวัน อย่างมาให้สกปรก
อาศัยข้าววัดกิน อาศัยลานวัดอยู่ ได้รับบุญกุศลจากผู้ทำกรรมฐาน ไม่ควรจะให้ศาลาสกปรก ไม่ช่วยทำ
ความสะอาดแล้ว ก็อย่าสร้างวิบากกรรมให้พระชาติต่อไปจะได้เกิดดี วันต่อ ๆ มาดิฉันไม่ได้ยินเสียงไก่
ไม่เห็นทั้งไก่และสุนัข และเขาก็ไม่มาขี้ให้ สกปรกอีก

ในวันโกนตอนราว ๆ สักสองทุ่มกว่า ดิฉันได้ยินเสียงคล้ายเสียงนกดังมาก ตอนแรกคิดว่าเป็นเสียงนก แต่เสียงนกไม่ใช่อย่างนี้ ดิฉันจำเสียงนกที่ร้องทุกวันได้ และมีดแล้วนกกลับรัง ไม่น่าจะจึงกำหนดเสียงหนอ ๆๆ จิตบอกว่าเป็นเสียงเปรตมาขอส่วนบุญ แต่ก็แปลกทำไมหมาไม่หอน ก็ออกไปในสมาธิว่า คอยเดียว ยังนั่งสมาธิไม่ดี และหลวงพ่อก็ไม่ให้แผ่เมตตาขณะนั่ง เสียงนั้นก็เงียบไป เป็นเสียงร้องเหมือนที่เคยได้ยินเมื่อไปวัดหนองป่าพง วันนั้นก็ในวันโกนเหมือนกัน เสียงที่ตั้งอยู่หลังโบลัดไม้ค้ำกว่า ๓๐ เสียง น่าจะเป็นร้อย นั่งเสร็จก็แผ่เมตตาให้เปรตในวัดอัมพวันทั้งหลาย

วันแรกที่ไม่ปฏิบัติเห็นพระรูปสมเด็จพระสังฆราช นึกในใจว่าหลวงพ่อก็เป็นผู้ที่มีความเคารพผู้ใหญ่มาก ทุกครั้งก่อนที่หลวงพ่อกะเทศน์ ดิฉันเห็นหลวงพ่อกกราบท่าน กำหนดเห็นหนอ พอหลวงพ่อกเทศน์ว่า เขาก็มีดี เราก็มีดี แต่คิดคนละอย่าง ก็ได้ธรรมว่าคนที่เขาใหญ่กว่าเรา เขาจะดีหรือไม่ดีก็เรื่องของเขา เขาก็ต้องมีดี ไม่อย่างนั้นเขาไม่ได้ใหญ่ สิ่งที่เราควรทำคืออ่อนน้อมเพื่อให้เกิดมงคลแก่ตัว **ขอเมื่อหลวงพ่อกเทศน์ไปนาน ๆ หลวงพ่อกก็เอามือตีที่เข่า** เมื่อก่อนก็คงเห็นว่าเป็นตีเข่าประกอบการพูด แต่วันนั้นบังเอิญดิฉันฟังอย่างตั้งใจ กำหนดเห็นหนอ **เลยรู้ว่าการตีเข่าของหลวงพ่อกเป็นอุบายหยุดการเจ็บปวดหัวเข่า** ดิฉันลองไปทำดู คิดว่าใช่

เดี๋ยวนี้ดิฉันมีความสุข ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ เป็นเพชรที่หลวงพ่อกได้เจียรไนให้หัลี่ยมคม น้ำใสมีประกาย ไม่มีสีติดให้ค้างปร้อย เป็นเพชรน้ำเอกอีกเม็ดหนึ่งที่ผ่องใสเจิดจ้าไร้มลทิน เพาะความกรุณาของหลวงพ่อก

นางสาวนิตยา พึ่งทอง (ศศ.บ)

อาจารย์ ๒ ระดับ ๖

ร.ร.ราชวินิตมัธยม นางเล็ง

สำนึกบาป

ศิษยา ชาติสิทธิ์

ฉันเคยได้ยินมาว่านวนิยายได้มาจากชีวิตจริง สิ่งที่จะถ่ายทอดออกมานี้อาจจะเป็นนวนิยายน้ำเน่าในสายตาของคนบางคน แต่คนบางคนจะรู้ได้ว่าได้สัมผัสกับรสพระธรรมได้ซึมซาบในความบริสุทธิ์แห่งสายธารนี้ ยากที่จะบรรยายออกมาเป็นตัวอักษรได้

เกือบครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของฉันซึ่งมีทั้งความสุขและความทุกข์ ฉันภาคภูมิใจตัวเองกับความเชื่อมั่นและการทำทนายในชีวิต ฉันคิดว่าฉันประสบความสำเร็จแล้วในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าสิ่งเหล่านี้กว่าที่จะได้ลงลำบากแสนเข็ญ ฉันเห็นดีเห็นชอบเสมอมา ชีวิตของฉันอยู่กับยายเสียเป็นส่วนมาก พ่อและแม่เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเท่านั้น ยายรักฉันมากกว่าตัวยายเอง ยายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของฉัน ฉันรักยายมากกว่าใครในโลก ยายเป็นคนดีมีธรรมะอยู่ในใจ ยายใส่บาตรเป็นนิสัย

ฉันใกล้ชิดกับยาย แต่ฉันกลับหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยายมี ฉันเชื่อมั่นว่าตัวฉันนี้แหละคือพระ ฉันไม่เคยนับถือศาสนาใดเป็นหลัก แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ด้วย ฉันแทบจะนับครั้งของการสวดมนต์ได้ จำเป็นด้วยหรือที่จะกราบไหว้สิ่งที่เรามองไม่เห็น ชาติหน้ามีจริงหรือ ใครจะบอกฉันได้ ฉันไม่เคยยกมือไหว้ใครถ้าไม่ศรัทธา พระสงฆ์องค์ไหนฉันจะไหว้ก็ต้องแน่ใจว่าดี

ฉันไม่เคยคิดว่าใครจะดีไปกว่าตัวฉัน หรือแม่กระทั่งพ่อแม่ฉันเอง ฉันก้าวร้าวกับผู้ให้กำเนิดเสมอ ฉันมีปากเสียงกับพ่อบ่อย สมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่แม้ว่าท่านจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี ท่านเคยไล่ฉันออกจากบ้านเมื่อท่านโกรธฉันมาก ฉันไม่กลัวหรอก ฉันยืนอยู่ตรงนั้น เพื่อเพิ่มอารมณ์โกรธให้ท่านมากยิ่งขึ้น

ฉันนับถือในหลวงรัชกาลที่ ๖ มาตั้งแต่ฉันเคยยกมือไหว้พระรูปของท่านและขอให้ได้ทำงานในที่แห่งหนึ่ง และฉันก็ได้แบบไม่คาดฝัน วันนั้นฉันวิ่งขึ้นไปฟ้องท่านว่าฉันถูกพ่อลงโทษอย่างไม่ยุติธรรมแล้ว ขอให้ท่านทำให้พ่อต้องออกจากบ้านภายในเจ็ดวัน หลังจากนั้นพ่อก็มีอันต้องออกจากบ้านของพ่อเอง

พ่อได้กลับมาบ้านอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พ่อได้กลับมาเพียงเพื่อให้ลูกได้ดูแลยามที่โรคร้ายรุมเล่นงานพ่อ ฉันไม่เคยดูแลท่านเลย ฉันยังมีอยู่ในใจพร้อมกับชัยชนะว่า เห็นหรือไม่ว่าในที่สุดฉันก็ชนะแม่กระทั่งพ่อ ฉันต้องเล่าเรื่องราวนี้ ก็เพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่าฉันเอาชนะแม่กระทั่งพ่อ เวลาฉันมาเรื่องกับใครและผ่านขั้นตอนได้ตอบอย่างเผ็ดร้อนจากฉันไปแล้ว ฉันมีความคิดว่าขั้นต่อไปฉันจะทำดีด้วยแต่สักวันหนึ่ง ฉันจะกอดเขายิ้มกับเขา และฉันจะใช้มิดปักหลังเขาจนมิดค้ำให้เขาตกใจตายภายในวงแขนตัวเอง แค่นี้คงพอสำหรับรับแรงแก้แค้นที่ฝังลึกอยู่ในตัวฉัน

ฉันถูกผ่าตัดตั้งแต่เล็ก ๆ เช่น ต่อมทอลซิล ไส้ติ่ง และมาเรื่อย ๆ ซึ่ตามตัว ถูงน้ำ ใต้ และสูดเข้าคือตัดมดลูก ทุกครั้งที่รู้ว่าต้องผ่าตัด ฉันไม่เคยแสดงอาการหวาดกลัวเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณแม่ที่ตะกังวลไปหมด ฉันไม่เคยเฉลียวใจเลยว่าเป็นเพราะเหตุใด มาระยะหลังฉันเข้าโรงพยาบาลบ่อยขึ้นจนเกิดความเบื่อตัวเองที่ร่างกายเป็นภาระในการดำเนินชีวิต ถ้าจะเทียบระหว่างความรู้ของฉันกับหน้าที่การงานแต่ละแห่ง ฉันออกจะโชคดีที่ไม่เคย

มีหัวหน้างาน นอกจากนายโดยตรง งานที่ฉันทำนานที่สุดถึง ๑๒ ปี คืองานโรงแรม ฉันชอบงานด้านบริการให้คนอื่นเป็นชีวิตจิตใจ ฉันเอาใจคนรอบข้างเสมอยกเว้นแม่ตัวเอง ฉันพูดกับแม่เหมือนผีเข้าสิง ฉันเลยได้อย่างบริสุทธิ์กับแม่เสมอ แต่ไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้งแม่ก็ไม่เคยตอบแทนความเลวของฉันเลย แม่อดทนต่อความชั่วของฉัน ฉันไม่เคยถูกแม่ตีสักครั้ง ฉันจะไม่พูดกับแม่ได้เป็นระยะเวลาานาน ๆ จะเป็นความสุขของฉันที่เห็นแม่มีความสุขทุกข์ สาแก่ใจดี

ฉันขอเงินแม่ซื้อรถใหม่ในขณะที่แม่ต้องใช้รถคันเก่ามานานเต็มที แม่ไม่ยินยอมในตอนแรก จนกระทั่งฉันเขียนจดหมายว่าด้วยถ้อยคำเจ็บปวด ฉันได้รถใหม่สมใจ ฉันชนะแม่อีกแล้ว ฉันอยากเล่าความชั่วที่ฉันทำกับแม่อีก แต่คงพอแล้วที่จะนึกภาพเอาเอง **โหลวามอกตัณญูของฉันที่มีต่อแม่ผู้บังเกิดเกล้า** เพราะถ้าฉันจะเล่าต่อ ความยาวคงยาวกว่ากระดาษชำระอย่างหนาหลายเท่าตัว

ฉันค่อนข้างแปลกกับบางสิ่งของตัวเองที่ค่อนข้างแม่นมาก เวลาฉันบอกใครก็ไม่ค่อยมีคนเชื่อ ฉันบอกกับตัวเองว่าฉันไม่ต้องการทานของเหลือจากจากการเช่นไหว้หรือทานของเหลือจากใคร ฉันไม่ชอบรสน้ำมนต์ และในความชั่วนี้ฉันก็นิยมการทำทาน ในวันเกิดของฉันเมื่ออายุครบ ๓๖ ฉันซื้อปิ่นโตห้าชั้นอย่างดีพร้อมอาหารหวานคาวนำไปให้เด็กนักเรียนยากจนเท่าจำนวนอายุของฉัน ในวันนั้น เด็กทุกคนกล่าวขอบคุณฉันด้วยน้ำตานองหน้า แต่ก็ยังไม่ต่างไปจากฉันเท่าไรนัก การทำบุญคงมีไม่มากนัก เพราะฉันไม่รู้ว่าจะบุญจะได้กันเมื่อไร แต่ทำทานฉันเห็นได้ในทันที ฉันช่วยคนยากจนเสมอ ให้ได้จนหมดในขณะนั้น ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำบุญ หรือทำทาน แต่แปลกที่พอฉันรู้สึกตัวก็จะคัดค้านทุกทีไป

ครั้งสุดท้ายของผลกรรมที่แสดงออกชัดเจน คืองานที่ฉันทำอยู่มีอุปสรรคแทบทุกอย่าง ปัญหาไม่ได้ทุกวันเป็นเส้นยาแดงผ่าแปด ฉันแทบหมดกำลังใจ ไม่อย่างสู้อีกแล้ว เพื่อนสนิทสองสามภรรยา มาเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลและพาฉันไปพักผ่อนที่พัทยา ฉันได้พักจริงๆ คือได้กินและนอน เกือบห้าวันที่ฉันถูกจงใจให้เข้าหาวัด รู้จักพระธรรม แต่จะเป็นเรื่องเพื่อเจ้าและเหล่าไหลสำหรับฉัน ฉันตัดความรำคาญบอกไปว่าแล้วฉันจะไปบวชตามคำชักชวน

วันสุดท้ายที่พัทยา ฉันหิวลิ้นจี่กระป๋องจากกรุงเทพฯ ไปหาพระเพื่อทำบุญ ได้พบพระรูปหนึ่งโดยบังเอิญท่านบอกฉันหลังจากที่รู้วันเดือนปีเกิดแล้วว่า คอขาด ฉันไม่รู้สึกอะไรหรอก นอกจาก จะบ้าหรือโง่ตกลงจริง แต่ฉันถามท่านไปว่าแล้วจะมีวิธีไหนที่จะช่วยได้ ท่านบอกว่าให้ไปจุดธูปเทียนบูชาพระ แล้วนอนลง ท่านเอาผ้าขาวคลุมร่างฉัน แล้วบอกว่า ฉันตายแล้วนะ ให้นึกว่าขณะนี้ฉันตายแล้ว ครู่เดียวท่านสืมาผ้าออกแล้วให้นอนกลับหัวใหม่ และเช่นกันคราวนี้ให้คิดว่า กำลังจะเกิดใหม่ ให้อธิษฐานเอง ฉันนึกในใจว่า สนุกคิดเล่นอะไรนะ แต่ก็สนุกไปด้วยการขอว่า **ขอให้ฉันเป็นคนดี ซื่อสัตย์ ไม่เอาเปรียบใคร** ยังไม่ทันขอต่อว่าขอให้รวย ท่านก็ดึงผ้าออกแล้ว

วันนั้นฉันทำบุญไปหมดตัวเพียงเพราะคิดว่า ท่านช่วยทำพิธีให้ฉันเท่านั้น ระหว่างทางที่ฉันจะกลับกรุงเทพฯ ก็ไม่รู้ว่าตอบตกลงกับเพื่อนไปได้อย่างไร **จะไปบวชที่วัดอัมพวัน** ซึ่งความจริงฉันเคยไปวัดนี้ เมื่อคราวบวชเพื่อนเท่านั้น ไม่เคยสนใจสิ่งใดในวัดนี้เลย แต่ก็แปลกที่เพื่อนผู้นี้ไม่ถามหรือคิดประการใด

ฉันกลับมาบอกคุณแม่และใครต่อใครว่าฉันจะไปบวช ผู้คนรอบข้างตกใจและแปลกใจกับข่าวนี้เหมือนได้ฟังว่าพระอาทิตย์ขึ้นตอนเที่ยงคืน ฉันมั่นใจว่าฉันจะได้ไปบวช เหมือนฉันถูกเรียกให้ทำสิ่งนี้ ฉันไปหาซื้อชุดบวชด้วยตนเอง ฉันเตรียมของทุกอย่างราวกับว่าจะไปอยู่นาน ก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไรฉันจึงนึกอยากจะกราบเท้าขอมาคุณแม่ ก่อนไปบวชหนึ่งวัน ฉันเอากะละมังสะอาดพร้อมน้ำไปกราบเท้าขอคุณแม่ ฉันบอกแม่ว่า สิ่งใดก็ตามที่ฉันเคยทำผิด เคยทำให้แม่เสียใจหรือร้องไห้และในทุก ๆ อย่างตั้งแต่เกิดมา ฉันขอให้แม่โหสิ แม่ตอบทันทีว่า แม่ขอโหสิให้หมดเลย เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ทำงานไปส่งฉันที่วัดอัมพวัน

ฉันบอกแม่ชี้ว่า ฉันไม่มีกำหนดที่จะบวช ไม่รู้ว่าทำไมจึงตอบไปอย่างนั้น ฉันอยู่วัดนี้ได้สองวัน เกิดมีความรู้สึกว่า ตัวเราจะบ้าหรือไงที่มาเดินก้าวขวาก้าวซ้าย และนั่งลง ไม่เห็นได้อะไรเลย ที่นี้เหมือนโรงพยาบาลบ้า พวกที่เข้ามาที่นี้คือคนบ้า ฉันอายุที่จะไปบอกใคร ๆ ว่าฉันเคยมาที่นี้ ฉันตั้งใจว่าจะโทรศัพท์ทางไกลให้เพื่อนมารับกลับ

แต่คืนนั้นฉันได้ฟังหลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณวิเศษคุณเทศน์ ฉันฟังจนจบโดยไม่ง่วงเลย คืนนั้นท่านเทศน์ถึงห้าทุ่ม ถามตัวเองว่าฟังพระเทศน์ได้อย่างไรกัน คำพูดของท่านเหมือนฝังลึกเข้าไปในสติประสาทของฉัน ไม่เข้าหูซ้ายออกหูขวาเหมือนเมื่อก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ฟังพระเทศน์จนจบแต่ตัวฉันกลับไม่รู้สึกรู้สีกว่าได้ฟังพระเทศน์ กลับรู้สึกเหมือนกับฟังพ่อบรมสั่งสอน แต่เป็นพ่อที่ดุจเลย ฉันไม่กล้าไปไหน ฉันถูกบังคับหรือไม่ ถามตัวเองอีกแล้ว ฉันเริ่มทำทนายแม่แต่หลวงพ่อบุญใคร ๆ ว่าท่านสูงส่งสูงเป็นอย่างไร อยากรู้จัง ก็มีคนบอกฉันอีกว่าแม่ใหญ่หมายถึงผู้ทรงศีลท่านหนึ่งที่ดูแลพวกเราอยู่ ท่านรู้ดีศรีอนุภาค เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ไปเปิดสำนักงานหมอดูซิ แก่ปานนี้แล้วจะมีความสามารถขนาดไหน จิตใจและร่างกายของฉันมีการต่อต้านสำหรับการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก ฉันเริ่มเบื่อและท้อแท้ ทำทนายทั้งหลวงพ่อบุญและแม่ใหญ่

เมื่อฉันกำลังจะหมดความอดทน ฉันก็พูดในใจกับหลวงพ่อบุญว่าขอให้ฉันมีพลังที่จะนั่งสมาธิให้ได้ตามเวลา ฉันล้มตาเมื่อครบกำหนด ก็คงเป็นเหตุบังเอิญกระมัง วันต่อมาฉันลงดีกับท่านอีก ผลเป็นอย่างไรหรือฉันล้มตาเมื่อถึงเวลาเดิมใจ คนต่อมาก็คือแม่ใหญ่ ท่านขึ้นมาสวดปฏิบัติธรรมหลังตีห้าเล็กน้อย ฉันพยายามเดินไปให้ใกล้ท่านมากที่สุดตั้งจิตไว้ว่า ขอพลังจากท่านให้นั่งสมาธิจนถึงหกโมงเช้า ฉันล้มตาคีครั้งแรกเมื่อหกโมงตรง วันต่อมาท่านมาเวลาไล่เลี่ยกัน ฉันก็ขอพลังจากท่านอีก ใครจะเชื่อว่าฉันล้มตาในเวลาเดิม ตอนนี้อยู่ที่ฉันเริ่มมีความรู้สึกกลัวแล้วว่า มันคงไม่ใช่เหตุบังเอิญบ่อยนัก

วันพระถัดมา หลวงพ่อบุญขึ้นเทศน์ฉันก็ฟังไปงั้นแหละ แต่พอเวลาผ่านไปได้ครึ่งชั่วโมงเหมือนถูกบังคับให้ร้องไห้ ฉันพยายามสุดกำลังที่จะไม่ทำตามนั้น แต่ขอมามือของฉันก็พนมขึ้นจนจรดหน้าผาก ฉันกราบไปยังทิศทางที่หลวงพ่อบุญนั่งอยู่ และอีกสักครู่ฉันก็เปลี่ยนไปกราบในทิศทางที่แม่ใหญ่นั่งอยู่ ทั้ง ๆ ที่หลับตา คราวนี้ฉันพนมจรดที่ปาก และก้มลงกราบจนติดพื้น คล้ายคนแก่หลังงอ ฉันมีสติตลอดเวลา ฉันได้ยินเสียงผู้คนรอบข้าง เสียงระฆังอื่นของฉันคงดังพอแก่การได้ยินของคนใกล้ชิด แต่แปลกที่เขานั่ง

เฉยกัน ฉันร้องไห้เสียใจตามตัวเองว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องร้องไห้ ทำไมไม่ขัดขึ้น เหมเป็นพลังที่ฉันไม่อาจต่อสู้ได้เลย คินันันฉันมีความรู้สึก ว่าฉันถูกลงโทษที่ลบหลู่ท่านทั้งสอง ฉันเริ่มเคียดแค้นแล้ว ไม่ใช่กลัวผีเหมือนเมื่อก่อน แต่เริ่มกลัวบาป ฉันรู้ สีบาป แล้วเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน ฉันเปลี่ยนไปได้อย่างไรกัน

ในวันต่อมาฉันมีความตั้งใจในการนั่งสมาธิดีขึ้น ฉันคิดถึงแม่ขึ้นมาอย่างจับใจ มองเห็นความเลวของตัวเองขึ้นมาทีละอย่าง มันเหมือนดอกเห็ดที่ขึ้นเต็มไปหมด ฉันเริ่มรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตัวเองที่มีต่อแม่ ทำไมท่านจึงคิดต่อฉันมากมายปานนี้ วันที่ฉันไปขอมาท่าน ฉันสมควรที่จะถูกรับมากกว่าการอโหสิ ฉันจะต้องตกรรกรรมไหนกันหนอ

แต่ฉันก็ยังงทำทายเป็น มีพระอิฎฐรูปหนึ่งบังเอิญฉันได้มีโอกาสพบท่าน ฉันคิดว่าท่านในใจแล้วว่าไม่เห็นสมควรเป็นพระเลย ท่านบอกฉันว่า โยมเป็นคนมีทิว ถ้าใช้ไปในทางที่ดีก็จะมีประโยชน์ ฉันไม่พอใจเลย แต่ก็นั่งเฉย วันต่อมาฉันเกิดความท้ออีกแล้ว ก็นึกในใจว่าขอพลังหน่อยสิคะ ผลหรือ วันนั้นฉันนั่งสมาธิหนึ่งจนรู้สึกเลย นี้อะไรกัน พระรูปนี้เป็นใครกันหนอ ฉันหารูปแพเทียบแพไปขอมาท่านในเวลาต่อมา วันสุดท้ายก่อนที่ฉันจะกลับ ฉันเตรียมพวงมาลัยสำหรับลาศีลและบอกแม่ใหญ่พวงนี้ฉันจะกลับแล้ว ท่านบอกฉันว่า ขออยู่ต่ออีกสองวันไม่ได้หรือ ฉันก็ไม่รู้ว่าตอบตกลงไปได้อย่างไรกัน ก็ฉันอยู่มาครบเก้าวันแล้วนี่ นับว่านานสำหรับความรู้สึกที่คนอื่นมีต่อฉัน แต่สำหรับฉันเป็นช่วงเวลาที่มีค่าที่สุดในชีวิต ฉันไม่ได้นับวันกลับเลยแต่ก็ยังยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบอยู่เบื้องหน้า วันที่ฉันกำหนดจะกลับในตอนแรก ฉันรู้ว่าว่า วันนั้นมีพระสงฆ์ที่เพิ่งสึกออกไป ถูกรถชนเลยหน้าวัดไปนิดเดียว คุณพระช่วย! ถ้าวันนั้นเป็นวันที่ฉันกลับไปแล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับฉัน หลังจากฉันรู้ข่าวนี้ ความรู้สึกบอกเลยว่ารีบไปกราบขอขมาพระคุณแม่ใหญ่โดยเร็ว ท่านช่วยชีวิตฉันไว้แล้ว

สองวันสุดท้ายยังเป็นช่วงทำทายเป็นและลองดีของฉันอีก ฉันมีนาฬิกาปลุกมาด้วย ฉันคิดในใจว่า ถ้าฉันตื่นเองตอนตีสามครั้งติดกันสองวัน ฉันจะยกนาฬิกานี้ให้กับแม่ชีที่รับฉันเข้ามาปฏิบัติธรรม และวันสุดท้ายฉันก็โอกาสนานาฬิกาปลุกนี้ไปมอบให้แม่ชีตามที่คิดไว้ ฉันมีเรื่องราวทำนองนี้มากมายกว่าที่ฉันคิดแต่บอกแล้วว่า จะมีคนคิดว่าฉันเขียนนวนิยายนี้ น่า วันนีและเวลานี้ฉันอยากจะไปและไปเถาและเถาให้ใคร ๆ ได้รู้ว่า กรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย

ฉันให้สัญญากับหลวงพ่อกว่าฉันจะไม่กลับไปหาสิ่งชั่วร้ายอีกต่อไป ฉันขอพรจากท่านให้ความดีอย่าไป ความชั่วอย่ามา ฉันเข็ดและกลัวเหลือเกินฉันเพิ่งรู้ว่าผลและอานิสงส์ของการมาปฏิบัติธรรมจะทำให้หูตาของฉันสว่างและสติรู้สึกตัวเอง ละอายใจและเกรงกลัวต่อบาป ฉันคงไม่กล้าบอกว่าฉันเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน แต่จากการที่ไม่ค่อยจะสวดมนต์กลายมาเป็นว่าฉันสวดพุทธคุณมากกว่าที่หลวงพ่อกำลังโดยไม่มี การนับ คนรอบข้างมองฉันแปลก ๆ เหมือนวันที่ฉันบอกว่าฉันจะไปบวช แต่ความรู้สึกแปลกในวันนี้ มีแววฉายของความปิติยินดีในชีวิตใหม่ของฉัน ชีวิตที่สติปราศจากมลพิษของความชั่วร้ายในจิตใจ จิตที่

เบิกบานกับรสพระธรรม ท่านอ่านเรื่องราวของนันทแล้ว ไม่อยากรู้หรือว่าถ้าท่านได้มาปฏิบัติอย่างฉันท่าน
จะได้สมบัติมีค่าติดตัวกลับไป อาจมากกว่าที่ฉันได้รับในขณะนี้

และสุดท้ายนี้ฉันขอตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอกราบขอบพระคุณต่อท่านที่ได้
ประทานธรรมสำหรับฉัน เป็นเสมือนน้ำทิพย์ที่รดชุ่มฉ่ำในชีวิตของฉันต่อหลวงพ่อดวงแก้วพระภิกษุวิสุทธิคุณ
แม่ใหญ่ คุณชีทุกท่าน ผู้ดูแลฉันที่วัดอัมพวัน และผู้ที่พาให้ฉันได้เข้าสู่จักรับรสพระธรรม พลังของทุก
ๆ ท่านจะเป็นทำนบที่กั้นความชั่วให้ห่างไกลไปลิบลิบจากใจฉัน และบางทีสุดท้ายของชีวิต ฉันอาจกลับมา
รับใช้ตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ณ ที่นี้

ศิษยา ธาตาสีห์

๔๑๐ สุขุมวิท ๖๑ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

คำสารภาพจากห้องกรรมฐาน

นิตยา พึ่งทอง

๑๗ เม.ย. ๓๕

ดิฉันได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดหลวงพ่อดั้งตั้งแต่ปี๒๕๒๗ จนถึงบัดนี้เป็นเวลาเกือบ ๘ ปี ตลอดเวลามาดิฉันก็ทำเล่น ๆ ไม่ได้จริงจังจนกระทั่งปีนี้ ดิฉันมีปัญหาธรรมดามหลวงพ่อดั้ง หลวงพ่อก็ให้มาปฏิบัติที่วัดเพราะเรื่องที่ผมมีมาก ดิฉันก็มาตามหลวงพ่อบอก ไม่ได้คิดจะปฏิบัติจริงจังอะไร เมื่อดิฉันถามหลวงพ่อดั้งเรื่องทำกสิณ ภายคตาสติ เพ่งอสุภกรรมฐาน หลวงพ่อบอกว่า ไม่ต้อง กำหนดพอง—ยุบ และเจริญสติปัญญาสี่ สองอย่างก็พอแล้ว ก็จะระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม แก่กรรมของตัวเองได้

ดิฉันฟังแล้วก็คัดค้านในใจว่า นั่งตั้งนาน ทำสองอย่างจะไปได้อย่างไร หลวงพ่อก็ให้กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำกรรมฐานมาก ดิฉันก็ปฏิบัติตรงข้ามกับที่หลวงพ่อดั้งสอนตลอดมา สองวันแรกดิฉันทำเล่น ๆ นั่งอุ้ให้หมดชั่วโมง ไม่ได้กำหนดอะไร เมื่อก็กะเผลอ ขี้เกียจเดินก็ยืนหลับตาคิดอะไรเล่นเพลิน ๆ คนอื่นเขาคงคิดว่าเดินจงกรมเก่ง ไม่นั่ง แต่พอตกกลางคืนหลวงพ่อดั้งมาเทศน์เรื่องคุย ทำเล่น ๆ ไม่เห็นของจริง เรื่องเอาความเกลียดชังโกรธแค้นอาฆาตพยาบาทมาคิดอยู่ในห้องกรรมฐานไม่โอฬารกรรม เป็นบาปกรรมของคนอื่นไปเอามาเป็นของตัวเองทำไม่ กรรมของใครเขาสร้างเขาก็รับของเขาไป ปฏิบัติตั้งนานไม่ได้อะไร จิ้ม ๆ จ้ำ ๆ เล่น ๆ หลวงพ่อก็จะอยู่อีกไม่นาน ทำไม่ไม่รับปฏิบัติ เมื่อดิฉันกลับไปที่พักได้บอกเพื่อนร่วมห้องว่าวันนี้ ถูกหลวงพ่อดั้งเทศน์เรื่องพูดมาก ต่อไปจะต้องพูดให้น้อยเท่าที่จำเป็น มีอะไรข้องใจขอให้ไปถามคุณชี หรือแม่ใหญ่ จะตั้งใจปฏิบัติ

วันที่๓ ดิฉันตั้งใจทำ เดินให้ช้าลงเพราะหลวงพ่อดั้งเทศน์ตอนกลางคืนแล้วว่าเดินเร็ว นั่งก็ทำตามที หลวงพ่อดั้งบอก คือกำหนดพอง-ยุบ จนมีเวทนามากทนไม่ได้ จึงไปกำหนดเวทนา ต้องใช้ความอดทนมาก ตั้งแต่นั่งมาไม่เคยนั่งถึง ชั่วโมง ต้องออกก่อนเสมอ ดิฉันพยายามแข่งใจต่อสู้กับกิเลส มันชวนให้พอเถอะ ทรมาณตัวเองทำไม่ เจ็บปวดออกอย่างนี้ ดิฉันกัดฟันสู้คิดว่าคนอื่นทำไม่เขาทำได้ เราก็ต้องทำได้ ให้มันรู้ว่ามันตายเพราะความปวด ทนจนสุดถึงขีดสุด แยกเวทนาออกจากจิตได้ ก็หายปวด เบาสบาย สว่าง สงบ เพิ่งจะรู้ว่า อ้อ ที่หลวงพ่อดั้งเขียนไว้ตรงทางเข้าสำนักวิปัสสนาว่า สงบ สว่าง มันเป็นอย่างนี้เอง มีน้ำพระพุทธรูปกรรมฐาน ท่านถึงชอบเข้านิโรธสมาบัติ

เมื่อคุณชีให้แผ่นเมตตาแล้วดิฉันลุกขึ้นอย่างกระปรี้กระเปร่าไม่ปวดเมื่อยเลย ตอนสายก็พยายามข่มกิเลส อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ธรรมที่ได้เปลี่ยนไป เป็นการเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาแทน ทุกข์จนถึงที่สุดแล้ว ความทุกข์ก็ดับไป ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่ได้ตั้งอยู่ตลอดเวลา ถึงเวลาความทุกข์ก็ดับลง ในตอนบ่ายธรรมที่ได้ก็เปลี่ยนไปอีก ในตอนแรกปวดมากคิดว่าคงจะทำไม่ได้เหมือนเมื่อเช้า เพราะนั่ง๒ ชั่วโมงแล้ว ขาไม่ยอมร่วมมือด้วย มันอุทธรณ์ตั้งแต่นั้นไม่ได้นั่งว่าปวด แต่ก็พยายามนึกถึงคนที่เขาเป็นมะเร็ง เป็นสิโรดส์ เขาคงจะปวดยิ่งกว่านี้ หลายเท่า เราต้องทนให้ได้ ถ้าเราเป็นโรคนั้นเราจะได้ทนได้ไม่ทุกข์มาก แข็งใจนั่ง จนทนไม่ไหว ปวดมากน้ำตาไหลซึมออกมา แต่ก็ยังแข็งใจทน จนถึงที่สุดความปวดหายไป เกิดปีติ

ที่ตัวเองเอาชนะกิเลสได้ น้ำตาไหลพรากเต็มสองแก้ม ใครจะมาชนะเราได้ ถ้าเราเข้มแข็งเราต้องชนะใจตัวเราเอง ไม่มีอะไรที่มนุษย์ทำไม่ได้ถ้าพยายามทำ ดิฉันรู้สึกเป็นสุข ตัวเบา ไม่มีกาย ไม่มีจิต มีแต่ความว่างออกจากสมาธิแล้วจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสมาก ไม่ปวดเมื่อย รำแรงในธรรมที่ตัวเองไม่เคยพบเลย ตลอดเวลาที่ผ่านไป

ในตอนเย็นพยายามทำอะไร ๆ ก็ทำไม่ได้เหมือนที่เคย นั่งเป็นทุกข์ว่าทำไมไม่ฝันเหมือนเมื่อเช้า ตอนกลางคืนหลวงพ่อก็ตกใจเรื่องอะไรก็เป็นอนิจจัง เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา จะให้เหมือนเดิมไม่ได้ในวันหลัง ๆ ดิฉันก็เลยไม่ได้พยายามฝืนทน ไม่กำหนดนั่ง ๖ ชั่วโมง ตามคุณชีบอ แต่บอกตัวเองว่าทำให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทนได้ ส่วนใหญ่ได้แค่ ๔๕ นาทีก็ทนไม่ไหว ในวันที่ ๔ มีปัญหา พอง-ยุบ ไม่ชัด พี่แดงเธอก็บอกว่าเดินให้ช้าลง ยุบพองจะได้ชัด

พี่แดงเธอสอนให้กำหนดทุกอย่างที่ทำ เช่น รินหนอ เตือนหนอ คนหนอ แขนงหนอ ฯลฯ ต่อมาดิฉันเคยชินกำหนดละเอียดมาก บางครั้งมากเกินไปจนกลายเป็นวิจารณ์เธอก็จะบอกว่าไม่ต้องถึงขนาดนั้น เอาแค่กำหนดรู้ก็พอ

ตกกลางคืนหลวงพ่อก็ตกใจว่า คิดอะไรแล้วคิดใหม่ได้ ทำอะไรแล้วไม่คิดแก้ตัวใหม่ได้ ดิฉันก็เอาไปคิดเป็นการบ้าน วันรุ่งขึ้นความคิดก็เปลี่ยนไป เพราะตอนเย็นปรึกษาพี่แดงว่ากลัวถูกชนล้มจัง มีคนชอบมาเดินฉวัดเฉวียนใกล้ ๆ ตอนเย็นนะไม่มีปัญหา แต่ตอนกำลังเดินแล้วถูกชนมีหวังล้มแน่ พี่แดงก็ให้ธรรมะว่า พอเห็นเขามาใกล้เธอก็กำหนดยืนเสีย อย่าเดิน ดิฉันจำไว้ แล้วจริงๆ อย่างที่กลัว ถูกชนฉะฉาดิฉันเห็นแล้วเดินปิดตามจนชิดต้องชนแน่รีบกำหนดยืนทันที พอชนปุ๊บดิฉันกำหนดชนหนอทันที จิตก็นิ่งเดินต่อไปได้เหมือนไม่มีอะไรเลย ดิฉันก็เลยได้ความคิดว่าทำไมเราถึงไปวิจารณ์เขา ทำไมไม่ยกเขามาเป็นครู ว่าเราจะไม่ทำอย่างเขา เราจะไม่เดินเร็ว ๆ อย่างเขา ถ้าทำอย่างเขา คนอื่นเขาก็จะกลัวอย่างเรา และคนที่เขาเดินเป็นเขาจะหัวเราะเยาะเราว่าเดินจงกรม หรือเดินสวนสนาม

เฮ้ แล้วทำไมเราไม่แผ่เมตตาให้เขาละ ให้เขาเดินช้า ๆ อย่างเรา ดูเราเป็นตัวอย่าง เขาจะได้ไม่มีวิบาก เราก็จะได้กุศล ดิฉันก็รีบแผ่เมตตาให้เขา แล้วส่งกระแสจิตบอกว่าให้เดินให้ช้า ๆ จะได้ประโยชน์เดินเร็ว ๆ เหนื่อยแล้วก็เมื่อย ได้ผลเขาเดินช้าลง วันต่อ ๆ ไปก็ช้าลง วันแรก ๆ ที่เขามา เขาคูยกันดังมาก ตอนแรกรู้สึกฉุน แต่พอมีสติก็บอกตัวเองว่าดีซิเขามาเป็นครูอีกแล้ว กำหนดเข้าซิ ก็กำหนดเสียงหนอ ๆ เสียงก็เงียบไป วันหลัง ๆ เขาก็เงียบลง ไม่คูยกันอีก แยกกันปฏิบัติก็บอกตัวเองว่าครูไม่มาสอนแล้ว พอบ่าย ๆ ก็มีแม่ลูก ๓ คนมา ลูกคนเล็กเดินพรวดอยู่กลางพรม ใคร ๆ ก็ไปคูไปช่วยกัน ดิฉันก็ยืนกำหนดเดินไปเรื่อย ๆ บอกตัวเองว่าเรากำลังทำงานของเรา ไม่ควรเสียดายเรื่องคนอื่น เดี่ยวสมาธิแตกนั่งไม่ได้

ตอนกลางคืนหลวงพ่อก็ตกใจเรื่องนางพันธุรัต แม่ของสังข์ทอง แม้จะเป็นแม่เลี้ยงก็รักลูก ออกแตกตายเพราะลูก หมาก็ยังรักลูก คนไม่รักลูกมีหรือ ก่อนกลับหลวงพ่อก็คูแม่ของเด็กคนที่ชอบลูก ดิฉันก็สงสัยว่าทำไม เขาชอบคู จนดิฉันมีโอกาสเดินจงกรมสวนทาง หยุดยืนพิจารณาโหงวเฮ้ง ก็ได้รู้ว่าที่แม่เขาคูเพราะเขาคือ หู ๒ ข้างทั้งใหญ่ทั้งกาง ไม่ใช่ดีอย่างเดียว ปากบางและยังมีไฟที่ปากอีก อย่างนี้เถียงคำไม่ตกปากเลย ตาก็เล็กขวาง มองไม่ได้หลบสายตาเลย อย่างนี้แม่คนไหนก็ต้องดูแล ๆ ดิฉันก็เลยเพ่ง

กระแสดิจิทัลเขาว่าลูกเอ๊ย หนูจะต้องท่องคาถา ๓ บทนั้นนะ ไม้คือ ไม้เถียง ไม้รั้น แล้วแม่เขาจะไม่ดูหนู หนูจะหายจากโรคนี้ หลวงพ่อท่านช่วยหนูแล้ว ดิฉันก็ส่งกระแสดิจิทัลให้แม่เขาว่าต้องเอาคาถาของหลวงพ่อ ไปท่องเมื่อลูกคือ เถียงรั้น ให้ท่องคาถา เมตตา คุณณัง อะระหัง เมตตา หลายๆ จบจะได้ไม่ต้องดูลูก แต่ดิฉันไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเขา วันสุดท้ายที่ดิฉันกลับเห็นเขามีความสุขกับการถวายสังฆทาน ดิฉันก็อนุโมทนาส่วนบุญส่วนกุศลที่เขาทำด้วยความดีใจ เพราะกรรมเขาคงจะบรรเทาเบาบางลง

ตอนเช้าหลังจากคืนที่หลวงพ่อเทศน์เรื่องนางพันธุรัต แม่ลูกคู่นี้ก็มาเคาะจงกรมกลางพรหมเหมือนเมื่อวันที่มา แต่ลูกไม่ยอมเดิน แม่ก็เลยต้องอุ้มลูกเดิน เมื่อเขาเดินมาใกล้ ๆ ดิฉันก็ส่งจิตออกนอกอาการอื่นอีกว่า แม่ลูกคู่นี้ช่างมีกรรมจริงหนอ ลูกไม่เดินแม่ก็อุ้มเดิน เดินคนเดียวก็แย่แล้วจะเอาลูกมาอุ้มอีก แล้วลูกก็ไม่ใช่ตัวเล็ก ๆ แม่เดินไปลูกคืนสะบัดขาไป ขาไม่ถึงพื้น ดิฉันเดินไปวิจารณ์ไปจนสติมาก็กำหนด เห็นหนอ ฐึหนอ

ทันใดนั้นภาพที่ดิฉันเห็นไม่ใช่ภาพผู้หญิงคนนั้น อุ้มลูกของเขา แต่กลับเป็นภาพแม่ของตัวเองอุ้มท้องแก่สัก ๘-๙ เดือน สำนึกลึก ๆ ที่ดิฉันไม่เคยนึกถึงแม่ในขณะนี้ก็ผุดขึ้นมาในสำนึก ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อก็เทศน์ให้ฟังแต่ดิฉันก็รู้สึกเฉย ๆ เมื่อเดือนเมษายน ปี ๒๕๓๓ ดิฉันมาปฏิบัติธรรมกับคุณแม่สิริ พันเอกทองคำ ศรีโยธิน ท่านเล่าถึงพระคุณแม่ ดิฉันก็ซาบซึ้งพระคุณคุณแม่ท่าน ไม่เคยซาบซึ้งพระคุณแม่ตัวเอง แต่ภาพที่ดิฉันไม่เคยนึกคือภาพความทุกข์ของแม่ที่ต้องอุ้มท้องมา ต้องคลอดเจ็บปวดขนาดไหน ดิฉันไม่เคยนึกถึง เมื่อนึกถึง ดิฉันยื่นร้องไห้ เดินต่อไปไม่ได้ ต้องกำหนดยืน ปิดตาร้องไห้ น้ำตาไหลเปียกแฉะ ไหลลงไปตามคอลงไปในเสื้อ ขี้มูกก็กำลังจะไหล ดิฉันได้สติก็กำหนดเสียใจหนอ ร้องไห้หนอ ไม่ร้องแล้วหนอ น้ำตาก็หยุด จึงลืมตา แล้วดิฉันก็บอกตัวเองว่า อ้อ เขามาเป็นครูให้เรา สิ่งนี้คือที่ปิดกั้น การทำกรรมฐานของดิฉันตลอดเวลา ๘ ปีที่ผ่านมา **ตราบใดที่ดิฉันยังไม่สามารถสำนึกในบุญคุณของบิดามารดา การทำกรรมฐานของดิฉันก้าวหน้าไม่ได้** ต่อไปนี้ การทำกรรมฐานของดิฉันคงคล่องตัวขึ้น

ตั้งแต่ดิฉันกลับมาจากวัดอัมพวันตั้งแต่วันที่ เมษายน ดิฉันยังร้องไห้ไม่จบไม่สิ้น เมื่อนึกถึงบาปที่ได้ทำกับพ่อแม่ และกับสัตว์ที่ดิฉันทรมาณเขาด้วยความไม่รู้ถึงผลกรรมที่จะตามทันเพราะฉันเด็ก ๒๐ กว่าปีแล้วที่ดิฉันต้องชดใช้กรรม สำนึกเรื่องกรรมของดิฉันเพิ่งจะชัดเจนในคราวที่มาปฏิบัติครั้งนี้ ขาคืนตึก ๆ ก็ตื่นขึ้นมาร้องไห้ นึกถึงบาปกรรมของตัวเองที่มีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น ชีวิตแล้วชีวิตเล่าที่ตายไปเพราะความอาฆาตของดิฉัน ชีวิตมากมายที่ต้องรับกรรมจากความสนุกของดิฉัน โดยไม่ได้สำนึกบาป ดิฉันเพิ่งรู้ว่ากรรมมี ไม่ต้องคอยชาติหน้า คนที่ปฏิบัติกรรมฐานก็จะได้รับกรรมไวทันตาเห็น

เพิ่งจะรู้ว่าที่ดิฉันเป็นโรคริดสีดวง แล้วได้แถมเป็นโรคความดันต่ำ โรคโลหิตจางอีกโรคนั้น เป็นเพราะกรรมที่ทำให้ตอนเด็ก ๆ **และที่ไม่มีโอกาสซื้อบ้านเป็นของตนเองกระทั่งมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านก็ยังมีปัญหาขัดมาเป็นสิบ ๆ ปีไม่มีทางสำเร็จ ต้องอยู่ห้องแคบ ๆ เล็ก ๆ บ้านพ่อแม่ก็มี ก็ไม่ยอมกลับไปอยู่ทั้ง ๆ ที่สบายทุกอย่างนี้เป็นวิบากกรรมที่ดิฉันทำด้วยความสนุก ตอนเล็ก ๆ ดิฉันต้องทุกข์ทรมาณกับโรคริดสีดวง โรคคันในร่มผ้า ต้องไปหาหมอตรวจภายในปีละหลาย ๆ ครั้ง ได้รับความทุกข์อย่างแสนสาหัส ผลไม้ที่**

รับประทานแล้วถ่ายท้อง เช่น มะละกอ กลัวยันว่า ก็รับประทานไม่ได้ แต่ถ้าเป็นกล้วยปิ้งที่ทำให้ผู้
รับประทานได้ เพิ่งรู้ว่ามันเป็นวิบากกรรม

วันที่ ๔ ของการปฏิบัติกรรมฐาน เจ้ากรรมนายเวรเขาก็มาทวงเมื่อกลับมาถึงที่พัก อาเจียนเป็นนม
บูด รีบไปที่ห้องพี่แดง ขอน้ำร้อนดื่ม พี่แดงบอกว่าครูมาสอนเธอแล้วกำหนดรู้เสีย แล้วขงยาหอมให้คิ
แก้ว ดิฉันดื่มไปกำหนดไป รู้สึกสบายตัวขึ้นกลับไปที่พัก เตรียมอาบน้ำ ปวดท้องอุจจาระ แต่ไม่ออก
กระอักกระอ่วนมาก นึกถึงที่หลวงพ่otechn ถ่ายอุจจาระก็ให้กำหนด ก็กำหนดเป็นชั้น ๆ จนสุด เจ็บ
มากก็มดดูเลือดสด ๆ สีแดง ๆ ไหล กำหนดเห็นหนอ ฐุหนอ

แล้วภาพที่ลืมนานเกือบ ๓๐ ปีก็มาปรากฏ ภาพที่ไปเล่นที่โรงเรียนข้างบ้านสมัยเด็ก ๆ เขา
สร้างตึกแล้วไม่ราดปูน ถมดินทรายไว้ ที่ดินทรายมีหลุมเล็ก ๆ เหมือนเวลาฝนตกแล้วเป็นหลุม ความเป็น
เด็กชนและชอบสงสัย ก็เอามือเขี่ยดูว่าทำไมเป็นหลุม ๆ เจตตัวกลม ๆ นิ่ม ๆ ก็ไม่รู้ลึกขะแข็ง เอ็น
ไซเล่น มันก็หนีหัวซุกหัวซุน ก็ไม่หมดความพยายาม ไปหาไม้เสียบไอติมมาเขี่ย หาขวดแม่โขงเบนมาด้วย
เขี่ยได้ก็ใส่ขวด ได้ครึ่งละครึ่งขวดก็คงเป็นร้อย ๆ ตัว เล่นเบื่อก็ตอออกไว้ที่เดิมบ้าง เทที่อื่นบ้าง และก็
ไม่ใช่เล่นครั้งเดียว ไปเล่นบ่อย คนเดียว เมื่อสำนึกนี้ปรากฏดิฉันรีบบอกว่าขอโหลิจะแผ่เมตตาไปให้

วันรุ่งขึ้นเวลาเดินจงกรมจะคันคัน อยากถ่ายอุจจาระ ต้องรีบบอกว่ารู้แล้ว เดี่ยวจะแผ่เมตตาให้ วัน
สุดท้ายนั่งกรรมฐานก่อนจะถึงกำหนดเวลา ดิฉันเห็นส้วม เล่าให้พี่แดงฟัง เธอก็บอกว่าพี่ไม่รู้ ดิฉันกลับมา
คิด ๒ วัน ก็คิดออกว่ากรรมของดิฉันคือไปทำให้คนอื่นเขาเป็นทุกข์ เอาไม้ไปทิ่มคันเขา เพราะเขาผูกหัว
ลงดินเอาไม้ไปเขี่ยก็ต้องโดนคัน เราจึงได้เป็นโรคริดสีดวง คันในร่มผ้า

และที่ต้องมีปัญหาแตกแยกต้องทุกข์ทรมานมาตลอดเวลาเป็นสิบปี ต้องอยู่คนเดียวในห้องแคบ ๆ
ก็เพราะไปพรากเขาให้จากที่อยู่ แยกลูกแยกผิวเมีย แยกญาติพี่น้องเขา จับเขาใส่ไว้รวม ๆ ในที่แคบ ๆ
ตัวเองก็ย้ายที่อยู่ บ่อย ๆ บางที่อยู่ได้แค่เดือนเดียวก็ต้องย้าย อยากกลับไปอยู่บ้านที่มีที่ปลูกไม้ก็ทำ
ไม่ได้ วิบากกรรมไม่หมด ทั้ง ๆ ที่ขอย้ายเมื่อใดต้องได้นั้น แต่ก็ไม่ทำ ทนอยู่ห้องเล็ก ๆ แคบ ๆ
เกือบ ๒๐ ปีแล้วเมื่อคิดอยู่สองวัน ดิฉัน ก็คิดเรื่องส้วมได้ ว่าที่นั่งแล้วเห็นส้วมนั้นเพราะโรคที่เป็น
เกี่ยวกับส้วม วิบากกรรมของดิฉันจะเบาบางลงได้ก็ต่อเมื่อดิฉันได้ทำบุญด้วยส้วม ดิฉันขอบริจาคส้วมโถ
๒ โถ พร้อมท่อน้ำสำหรับทำความสะอาด ๒ สาย สำหรับกุฏิกรรมฐานใหม่ที่หลวงพ่จะสร้างเป็น ๒
ชั้น ทูบของเก่าทิ้ง ขอให้เป็นห้องชั้นล่างใกล้ที่ปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติสูงอายุ ผู้หญิงหรือสตรีมีภ ๑
ห้องและผู้สูงอายุชาย ๑ ห้อง เมื่อเขามาปฏิบัติกรรมฐานได้รับความสะดวกในการขับถ่าย เขาจะได้
อนุโมทนาในส่วนบุญกุศลที่ดิฉันได้บริจาค แล้ววิบากกรรมของดิฉันจะได้เบาบางลงบ้าง

วิบากกรรมของดิฉันไม่ใช่มีแค่นี้ เรื่องข้างซ้าย แม่บอกว่าตั้งแต่เดินได้ ยังไม่แน่ใจว่ากรรม
สร้างชาตินี้หรือชาติที่แล้ว เมื่อปี ๓๑ ที่ดิฉันมาปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันเดินไม่ได้ปวดมาก เจ็บปลายเท้า
มากที่สุด ตอนนั้นศาลาสร้างยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ยังไม่ได้ปูพรม เดินเมื่อไหร่เจ็บเมื่อนั้น ดิฉันต้อง
ให้เจ้ากรรมนายเวร แต่ยังไม่ค่อยแน่ใจ ตอนนอนเห็นผู้ชายตัวดำ ๆ หนวดดำ ๆ มาป็นข้างฝาห้องนอน
ก็เห็น ได้แผ่เมตตาไปให้ พี่กาญจนะนำไปให้ พี่กาญจนะนำไปตัดรองเท้าเสริมสันตั้งหลายปี ก็ไม่ยอมไปตัด อ้างว่าเกิด

แล้วใส่ไม่ได้หนัก หกล้ม แต่หลังจากมาปฏิบัติแล้วยอมไปตัด ความทุกข์เรื่องเจ็บหัวเข่าเจ็บเท้าหายไ้
ปฏิบัติปีนี้ได้ครั้งละ ๒ ชั่วโมง ไม่ปวด พุดกับพี่แดง พี่แดงบอกว่าไม่คืนะ ไม่ปวดนะ เมื่อลองไปเดิน
ที่พื้นคู้ยังเจ็บ เลยไม่เดิน

บอกตัวเองว่าจะไปทนเจ็บทำไม คนอื่นเขาก็เดินบนพรม เราควรศึกษาเรื่องอื่นบ้างแทนที่จะ
กำหนดควทนาปวดขาอยู่อย่างเดียว แล้วไม่ยอมไปเดินที่นอกพรมอีก แต่วันท้ายๆ รู้สึกเจ็บปลายเท้าบ้าง
แต่ยังไม่เห็นกรรม นี้ชัดเจน คงต้องทำต่อไป ส่วนที่ดิฉันชอบรับประทานอาหารเค็มๆ จนพี่กาญบอกว่า
ตายแล้วไม่เนา ฉันก็กลัวโรคไตมาก แต่วิบากนั้นลดลงตั้ง ๗๓ ที่มาปฏิบัติ เดิมดิฉันนึกว่าเป็นกรรมที่นึก
ว่าพอในใจว่ากินเค็ม

แต่พอทำกรรมฐานแล้วถึงรู้ว่าไม่ใช่ แต่เป็นเพราะความไม่รู้ในวัยเด็ก ดิฉันปลูกผัก ดอกไม้ หลัง
บ้านแล้วมีหอยทากมากิน ดิฉันโกรธมาก เกลียดด้วย จึงจับใส่ถุงพลาสติกแล้วแขวนข้างรั้ว ตกแดดไว้
แล้วมันตาย ต่อมามีคนแนะนำว่า ให้หายใจแล้วเอาเกลือใส่ ก็ทำตาม ทำมากด้วย พอใส่เกลือมันก็จะ
น้ำลายไหลแล้วแห้งตายเพราะกลับตัวไม่ได้ วิบากกรรมนี้ทำให้ดิฉันชอบอาหารเค็มๆ ขณะที่รับประทาน
อาหารเกือบเสร็จก็มีคนเอาลูกหว้ามาเดินแจก ดิฉันบอกว่าอิมแล้วเขาก็ไม่ฟัง ตักใส่ให้เกือบสิบเม็ด ดิฉันตัก
เข้าปาก เค็มปี ภาพวิบากกรรมที่ดิฉันทำไว้ปรากฏขึ้นทันที คราวที่แล้วเลยต้องแผ่เมตตาให้หอย อาหารใน
คราวนี้ก็มีไข่เค็มติดๆ กัน ๒ วัน ดิฉันนำมาพิจารณาแล้วก็แผ่เมตตาให้หอย คิดว่าวิบากนี้คงจะจนจะ
หมดแล้ว เพราะบางวันอาหารจืดแต่ดิฉันก็ไม่ได้ทุกข์ร้อนอะไร

วิบากทุกอย่างที่ดิฉันทำไว้ ดิฉันได้รับขณะปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้มาก พี่ที่ทำงานรู้ว่าดิฉันปฏิบัติ
ธรรม ไปพบรองเท้าสีขาวก็ซื้อมาฝากไว้ใส่ปฏิบัติธรรม แต่พี่เขาไม่ทราบว่ารองเท้าไม่มีที่หนีบดิฉันใส่
ไม่ได้มันหลุด พี่เขาให้มาเจตนาดี ก็เลยเอามาใช้ กะว่าใช้แล้วจะไว้ที่วัด เวลาเดินก็รำคาญนึกในใจว่า
เมื่อไหร่จะไม่ต้องใส่เสียทีราคาญ จนนึกถึงพี่เขาได้แผ่ส่วนกุศลให้พี่เขาแล้ว ลงมาจากศาลา รองเท้าหายไป
ไม่ทราบใครผลอดสติ ยืนคอยจนคนสุดท้ายก็ไม่เห็นมีรองเท้าที่เหมือนหรือคล้ายเลย จำใจต้องเดินเท้าเปล่า
กำหนดเจ็บหนอ ร้อนหนอ ไปตลอดทาง

นี่ก็วิบากกรรมที่ทำสัตว์ร้อน ชอบคิดยาฆ่าแมลงก็เป็นไซนัส หายใจไม่ออก ปวดศีรษะบ่อยๆ
น้ำหอมก็เหม็น หายใจไม่ออก ล้วนแต่มาจากกรรมที่ได้เบียดเบียนสัตว์ ชอบจับแมงสาบใส่ถุง เกลียดมัน
แทนที่ปฏิบัติกรรมฐานแล้วจะมีเมตตาสัตว์แผ่เมตตาให้ มอดขึ้นข้าวแทนที่จะทิ้งกลับเอาใส่หม้ออบแล้ว
ก็หุงเพราะเสียตายเงินแค่ ๒๐ - ๓๐ บาท ยอมฆ่าสัตว์เป็นร้อย แล้วก็ได้รับวิบากถูกไฟลวกถูกน้ำร้อนลวก
เป็นประจำ ดิฉันทราบว่าตนเองทำปาณาติบาต ขาดังได้เป็นอย่างนี้ แต่ก็ยังทำกรรมปาณาติบาตอยู่ คิดข้อนี
ดิฉันรักษาไม่ได้ แต่ต่อไปจะพยายามให้สว่างเกินสัตว์ให้หน่อยที่สุด

ในขณะที่ปฏิบัติธรรม ดิฉันสำนึกในกรรมที่ได้สว่างเกินหลวงพ่อตลอดมา ไม่ค่อยเชื่อฟังคำสอน
รู้คุณค่าโน่นค่านี่ตลอดเวลา

เมื่อก่อนดิฉันไม่เชื่อเรื่องหลวงพ่จะรู้อะไรเกี่ยวกับการกระทำของคนอื่น แต่เดี๋ยวนี้รู้แล้ว หลวง
พ่อเทศน์เรื่องการรู้วาระจิตของคนอื่น เป็นสิ่งที่ได้ไม่ประมาท จะได้แก้กรรม ดิฉันเขียนไปถามหลวง

พ่อว่า ถ้ากำหนดผิดไม่เป็นอกุศลวิบากหรือและการกำหนดวาระจิตไม่เป็นอุปาทานหรือ หลวงพ่อไม่ตอบ ดิฉันก็เลยเอากลับมามีคิดได้คำตอบว่าถ้าเรากำหนดรู้ เราช่วยหาทางแก้ไขให้เขาได้ก็ทำไป ทำไม่ได้ก็วาง ปลดปล่อยไปตามกรรมของเขา เราไม่จำเป็นจะต้องพูดทุกสิ่งที่เรารู้หรือเราเห็น แต่เราต้องรู้สิ่งที่เราพูดทุกสิ่งว่า จะเป็นกุศลหรืออกุศลวิบาก ดิฉันนึกถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ลืมไปแล้ว และไม่รู้ว่่าสิ่งนั้นเป็นการกำหนดวาระจิต รู้แต่ว่ามันมีสิ่งที่รู้ขึ้นมาเอง ดิฉันก็จะคิดว่าเป็นอุปาทาน แต่เมื่อกลับมาจากวัดแล้วนำมาคิด ก็รู้ว่่ามัน ไม่ใช่อุปาทาน แต่เป็นการกำหนดรู้วาระจิตเหมือนที่หลวงพ่อบอกพี่แดงว่าคนนี้เขามีอะไรดี ๆ ดิฉันก็ไม่ เข้าใจว่่าอะไร

จนการปฏิบัติครั้งนี้ถึงได้รู้ว่่าอะไรดี ๆ ที่หลวงพ่อบอกหมายถึงอะไร เพราะการปฏิบัติครั้งนี้ ศีล ของดิฉันไม่บกพร่องเพราะพูดน้อย ศีลข้อ ๔ จึงไม่ขาด ดิฉันกำหนดไว้ตลอดเวลาว่าจะไม่ค่อยผลอสติ เอาของคนอื่นมาเป็นของตน ศีลข้อ ๒ ก็ไม่ขาดเวลาเดินก็ไม่คุย ได้แผ่เมตตาให้แก่สัตว์ไม่ทำชีวิตสัตว์ตก หล่น เพราะกำหนดเห็น กำหนดเดิน ตลอดเวลา ศีลข้อ ๑ ก็ไม่ขาด เพิ่งรู้ว่่าอันสงฆ์ของการพูดน้อยก็ครั้งนี้ ทำให้ศีลไม่ขาด เมื่อศีลบริสุทธิ์ ก็เกิดสมาธิ และปัญญาตามมา

เคยสงสัยว่่าปัญญาอะไร ทางไหน เดียวนี้ก็ได้คำตอบว่่าปัญญาที่เกิดจากการเห็นธรรม วันแรก ๆ ปวดก็ใช้ยาทา ยารับประทาน ปวดใหญ่ปลาร้าก็แก้ปัญหาคด้วยการเอามือไปไขว้ข้างหน้า แต่พอปัญญาเกิดก็ นึกถึงธรรมโอสธของหลวงตาบัว วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ได้ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่่าธรรมโอสธที่ ท่านพูดถึงหมายถึงอะไร สงสัย เก็บความสงสัยเข้าไปห้องกรรมฐาน จนหลายวันจึงนึกได้ว่าสัตว์อยู่ในป่า ไม่ต้องกินยา ไม่มีโรงพยาบาล เขาก็อยู่ได้ ทำไมแค่ปวดจะต้องกินยา ทายา ก็กำหนดเข้าชิ ปวดท้องก็ กำหนดเข้าปวดอย่างมากก็กินเดียว อะไรก็อนิจจังทั้งนั้น เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ครูปวดมาสอนให้ กำหนด กำหนดเข้า

มาปฏิบัติธรรมครั้งนี้ ดิฉันได้ธรรมมาก เห็นอะไรเป็นครูสอนไปหมด กระทั่งขี้ไก่ ขี้หมา วันแรก ๆ ไม่เห็น ได้แต่นึกว่่า เอ ทำมาไก่ขี้เลอะเทอะจัง แต่พอหลาย ๆ วันยิ่งเพิ่มปริมาณมาก ก็ก้มเห็น มีสติ ไม่ผลอเหยียบ ก็นึกได้ว่าเขาเป็นครูให้เราใช้สติ ไม่เหยียบ อาจสิ้นหกล้ม คิดว่าตอนพักกลางวันจะ มาทำความสะอาดสักวัน แต่ก็คิดว่าถ้าพระท่านเห็นว่าดีที่ไปช่วยท่านทำความสะอาดเราก็ได้กุศล แต่ถ้า ท่านนึกว่่าเป็นความบกพร่องของท่าน เราต้องมาทำ เราก็จะเกิดวิบาก ก็เก็บไปคิดว่่าจะทำอย่างไรดี

ก็คิดว่าเราต้องกำจัดที่เหตุ ถ้าเราไปถู ไก่ก็มาขี้ทุกวัน เราต้องทำไมให้ไก่มาขี้ วิธีที่จะทำได้ก็คือ แผ่เมตตา พอนั่งสมาธิเสร็จลูกลมแผ่เมตตาให้ไก่ทั้งหลาย สุนัขทั้งหลายในวัดอัมพวัน อย่างมาขี้ให้สกปรก อาศัยข้าววัดกิน อาศัยลานวัดอยู่ ได้รับบุญกุศลจากผู้ทำกรรมฐาน ไม่ควรขี้ให้ศาลาสกปรก ไม่ช่วยทำ ความสะอาดแล้ว ก็อย่าสร้างวิบากกรรมให้พระชาติต่อไปจะได้เกิดดี วันต่อ ๆ มาดิฉันไม่ได้ยินเสียงไก่ ไม่เห็นทั้งไก่และสุนัข และเขาก็ไม่มาขี้ให้ สกปรกอีก

ในวันโกนตอนราว ๆ สักสองทุ่มกว่า ดิฉันได้ยินเสียงคล้ายเสียงนกดังมาก ตอนแรกคิดว่าเป็นเสียงนก แต่เสียงนกไม่ใช่อย่างนี้ ดิฉันจำเสียงนกที่ร้องทุกวันได้ และมีดแล้วนกกลับรัง ไม่มาร้องจึงกำหนดเสียงหนอ ๆๆ จิตบอกว่าเป็นเสียงเปรตมาขอส่วนบุญ แต่ก็แปลกทำไมหมาไม่หอน ก็บอกไปในสมาธิว่า คอยเดี๋ยวยังนั่งสมาธิไม่ดี และหลวงพ่อก็ไม่ให้แผ่เมตตาขณะนั่ง เสียงนั้นก็เงียบไป เป็นเสียงร้องเหมือนที่เคยได้ยินเมื่อไปวัดหนองป่าพง วันนั้นก็ในวันโกนเหมือนกัน เสียงที่ดังอยู่หลังโบสถ์ไม่ต่ำกว่า ๓๐ เสียง น่าจะเป็นร้อย นั่งเสร็จก็แผ่เมตตาให้เปรตในวัดอัมพวันทั้งหลาย

วันแรกที่ไม่ปฏิบัติเห็นพระรูปสมเด็จพระสังฆราช นึกในใจว่าหลวงพ่อก็เป็นผู้ที่มีความเคารพผู้ใหญ่มาก ทุกครั้งก่อนที่หลวงพ่อกะเทศน์ ดิฉันเห็นหลวงพ่อกกราบท่าน กำหนดเห็นหนอ พอหลวงพ่อกเทศน์ว่า เขาก็มีดี เราก็มียดี แต่คิดคนละอย่าง ก็ได้ธรรมว่าคนที่เขาใหญ่กว่าเรา เขาจะดีหรือไม่ดีก็เรื่องของเข เขาก็ต้องมีดี ไม่อย่างนั้นเขาไม่ได้ใหญ่ สิ่งที่เราควรทำคืออ่อนน้อมเพื่อให้เกิดมงคลแก่ตัวเองเมื่อหลวงพ่อกเทศน์ไปนาน ๆ หลวงพ่อกก็เอามือตีที่เข่า เมื่อก่อนก็คงเห็นว่าเป็นตีเข่าประกอบการพูด แต่วันนั้นบังเอิญดิฉันฟังอย่างตั้งใจ กำหนดเห็นหนอ เลยรู้ว่าการตีเข่าของหลวงพ่อกเป็นอุบายหยุดกชเจ็บปวดหัวเข่า ดิฉันลองไปทำดู คิดว่าใช่

เดี๋ยวนี้ดิฉันมีความสุข ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ เป็นเพชรที่หลวงพ่อกได้เจียรระไนให้เหลี่ยมคม น้ำใสมีประกาย ไม่มีสีติดให้ค้างปร้อย เป็นเพชรน้ำเอกอีกเม็ดหนึ่งที่ส่องใสเจิดจ้าไร้มลทิน เพาะความกรุณาของหลวงพ่อก

นางสาวนิตยา พึ่งทอง (ศศ.บ)

อาจารย์ ๒ ระดับ ๖

ร.ร.ราชวินิตมัธยม นางเลิ้ง

ประสบการณ์ในชีวิต

จ.ส.อ.เหลือ กลุ่มปัญญา

ผมรู้จักพระครูภาวนาวิสุทธิคุณ ตั้งแต่ท่านเป็นพระอาจารย์จรัญ วัดพรหมบุรี แต่ผมไม่ได้สนใจเข้ามาปฏิบัติกรรมฐาน จนกระทั่งกองพลที่ ๓ ได้จัดอบรมนายทหารชั้นประทวนขึ้นที่วัดอัมพวัน ผมได้เข้ารับการอบรมในครั้งนี้ด้วย เป็นจำนวน ๗ วัน ท่านพระครูได้เมตตาสอนและอบรมทุกวัน ท่านชี้ให้เห็นถึงกฎแห่งกรรมที่ได้กระทำไว้

ผมเกิดที่บ้านท่านั่ง ตำบลท่านั่ง อำเภอบางกลาน(ปัจจุบันคืออำเภอโพทะเล) จังหวัดพิจิตร เมื่อจบการศึกษาระดับประถมแล้วได้มาเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัดพิจิตรเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ ในวัยเด็กจนถึงวัยหนุ่มมีชีวิตค่อนข้างสมบุกสมบัน โดยเฉพาะสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ที่ญี่ปุ่นเข้ามาตั้งทหารในประเทศไทย ผมเป็นคนมีเพื่อนฝูงมาก ตั้งแต่เป็นหนุ่มเริ่มเที่ยวเตร่มากขึ้นจนล้มการคัดเลือกทหารเมื่อเข้าวัยเบญจเพสได้อุปสมบทที่วัดกำแพง อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ ศึกษาลาเพศแล้วได้ไปขึ้นทะเบียนใหม่ ลดอายุเป็นเกิดปี ๒๔๗๕ (โดยการช่วยเหลือของผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง) ได้เป็นทหารเกณฑ์ เพราะให้สัจจะไว้กับเพื่อน และเพื่อนคนเดียวกันนี้ได้พาเข้าโรงฝิ่นกลายเป็นคนติดฝิ่น

เมื่อหมดภารกิจรับราชการทหารเมื่อปี ๒๔๙๗ แล้ว ได้สมัครสอบในตำแหน่งพลขับกองร้อยพลาธิการ ประจำค่ายพระนเรศวรฯ ผมสอบได้แต่นายทหารยศพันเอกผู้หนึ่งไม่ต้องการผม ท่านบอกผมเป็นนักเลง ท่านไม่ต้องการ อีกฝ่ายหนึ่งต้องการ จนเกือบมีเรื่องกันในที่สุดร้อยเอกท่านหนึ่งปลอบผมว่าไม่ต้องเสียใจ ในเมื่อเขาไม่ต้องการเรา เราก็ไปเสียจากที่นี่ ผมปลดจากทหารแล้วไม่ได้กลับบ้านเหมือนเพื่อน ๆ ผมเช่าโรงแรมอยู่ และเที่ยวค้าขายของเถื่อน เล่นการพนันบ้างตามโอกาส แต่จะค้าของเถื่อนเสียเป็นส่วนใหญ่

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ในเมื่อสายสืบของตำรวจได้บอกกับผมว่าให้ผมออกจากรัฐ จังหวัดพิษณุโลก กลับบ้านภายใน ๒๔ ชั่วโมง ผมก็เลยต้องออกจากพิษณุโลกกลับบ้านเกิดที่จังหวัดพิจิตร อำเภอดงเจริญ อยู่บ้านได้เดือนเศษ ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ พักอยู่ที่บ้านพี่แก้ว สังกะเสนท์ ออกพบปะเพื่อนฝูงและเที่ยวหาลูกพี่ตามโรงยาฝิ่น ต่อมาได้เข้ารับราชการทหารอีกครั้งในตำแหน่งพลขับรถ โดยความช่วยเหลือของนายทหารท่านหนึ่ง แม้จะได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา แต่ในทางส่วนตัวแล้ว ผมยังติดยาฝิ่นและกัญชา พอเลิกจากงานผมจะไม่กลับบ้าน บางครั้งนอนที่โรงฝิ่นเลย

ครั้งหนึ่งถูกส่งตัวเข้าเรือนจำ ๒๕ วัน เพราะติดยาเฮโรอีนอย่างหนัก ผมเห็นว่าชีวิตราชการจะไม่รอดแน่ พอออกจากเรือนจำจึงลาราชการ ๗ วัน เพื่อไปเลิกยาเสพติดที่วัดถ้ำกระบอก การรักษาได้ผลคือเลิกเฮโรอีนได้ แต่ยังกินเหล้าและสูบกัญชามาก ในเวลาต่อมาได้ไปเรียนพลขับรถสายพานลำเลียงพลที่จังหวัดกาญจนบุรี เป็นเวลา ๑ เดือน และในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้ย้ายจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่กองร้อย ขส. ที่ ๖ จังหวัดพิษณุโลก ในตำแหน่งพลขับรถ

พ.ศ. ๒๕๑๑ ทางราชการได้ส่งผมขึ้นไปประจำที่ทุ่งช้างซึ่งกำลังมีศึกหนัก งานประจำคือการคุ้มกัน
ฐาน และออกปฏิบัติการคุ้มกันการสร้างทาง เหตุการณ์ขณะที่ผมปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียง๒ เดือนเศษ ฝ่ายเรา
ถูกส่งกลับจากหน่วยคุ้มกัน และผมได้ถูกส่งกลับหน่วยปกติเมื่อปี๒๕๑๓ และถูกส่งไปปฏิบัติการกิจต่อที่
จังหวัดเพชรบูรณ์

ในทรงสนะของผม เห็นว่า ช่องว่างระหว่างบุคคลสมัยใหม่มีมากเหลือเกิน การกินเหล้า สูบ
กัญชาเป็นของประจำของชีวิต ผมไม่เคยคิดจะเลิกเรื่องความเมาจากอบายมุขเหล่านี้เลย ต่อมาทางราชการ
ได้มีการริเริ่มพัฒนาทางด้านจิตใจ ผมก็มาอบรมตามคำสั่งของทางกองทัพ ภาคนี้ จุดแรกรู้สึกว่าจะยุ่ง
ๆ เวลาทำนผู้ให้การอบรม จุดหมายปลายทางคืออยากให้เราทุกคนทำความดี ละความชั่ว จิตใจสงบ
ทำใจให้มีความสุขสดชื่นและเบิกบาน ส่วนตัวผมมองนั้นพอฟังแล้วรู้สึกใช้ความคิดมากกว่า ความสุขทางใจ
นั้นต้องมีความมีเมตตาจึงจะมีความสุข สุขที่มีองค์ประกอบจากการหาความชั่ว จากการเปลี่ยนแปลงทรัพย์สิน
เพื่อจับจ่ายใช้สอยหาซึ่งเครื่องคองของเมา ความไม่สำเร็จในขั้นต้นและความวิบัติต่าง ๆ จะเกิดขึ้นเสมอ
เมื่อมีความมีเมตตา

ผมเริ่มจะมีธรรมะจากท่านพระครูภาวนาฯ วัดพรหมบุรี พระคุณท่านเป็นผู้ปรุงแต่งให้เกิด
อรรถรสแห่งธรรมะ ผมจึงฝึกจิตตามที่พระคุณท่านแนะนำ พยายามทำจิตตามที่เรที่ตั้งใจไว้ ปฏิบัติได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง แต่แล้วผลของการปฏิบัติจะสำเร็จผลตามที่เรที่ตั้งใจได้ตามที่ผมว่าสำเร้จนั้น ไม่ใช่ว่าจะรู้รศ
สวรรณค์ หรือพบเห็นนรก-สวรรณค์ หาใช่ไม่ สิ่งที่ผมว่าสำเร้จนั้นคือ การปฏิบัติที่เราทำจิต บังคับใจให้เกิด
สติ แล้วจะเกิดปัญญา ทำให้ผมละเลิกสิ่งที่ผมต้องการ สิ่งนั้นคือเหล้า-กัญชา-บุหรี การที่ผมละเลิกนั้น ผม
ละเลิกเองโดยใช่ธรรมะเข้ามาช่วยบังคับจิตใจให้รู้ถึงผลได้ผลเสีย ปัญญาจะก่อและเกิดขึ้น พิสูจน์ได้จากตัว
เราเอง นี่ก็คือความสำเร็จในการปฏิบัติธรรมกับพระคุณท่านหลวงพ่พระภาวนาวิสุทธิคุณ แห่งวัดอัมพวัน
จังหวัดสิงห์บุรี

คติ — พอใจในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้

กรรมฐานเปลี่ยนนิสัยได้

สมถวิล บุญราศรี

๑๐ เม.ย. ๓๕

กรรบนมัสการ

หลวงพ่อดีเปรพอย่างสูง

ก่อนอื่นดิฉันขอแนะนำตัวเองต่อหลวงพ่อก่อนเจ้าคะ ดิฉันชื่อนางสมถวิล บุญราศรี อาชีพรับราชการเป็นพยาบาลวิชาชีพประจำโรงพยาบาลชุมชน อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์

สาเหตุที่ดิฉันต้องมีจดหมายมากราบเรียนหลวงพ่อ เพราะดิฉันอยู่ห่างไกลจังหวัดสิงห์บุรี พอสมควรและมีอาชีพรับราชการ จึงมีเวลาน้อยในการมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัด และอีกอย่างดิฉันมีความยินดีที่จะต้องกราบเรียนหลวงพ่อในส่วนของการปฏิบัติคุณความดีในครั้งนี้ซึ่งเป็นการบังเอิญเหลือเกิน

ดิฉันขอขออนุญาตก่อนที่ดิฉันจะได้มาวัดอัมพวันสักวันหนึ่ง โดยส่วนตัวแล้วดิฉันเป็นคนที่ไม่ค่อยขี้ใจร้อน ภู่วาม เชื่ออะไรยาก ยิ่งเรื่องการทำบุญปฏิบัติกรรมฐานด้วยแล้วแทบจะไม่สนใจเลย ยิ่งพระที่เร่งทำให้ศาสนาเสื่อมตามที่เคยเป็นข่าวดิฉันยิ่งเสื่อมศรัทธา

วันหนึ่งเพื่อนสนิทของดิฉันโทรศัพท์จากกรุงเทพฯ ให้ดิฉันเข้ากรุงเทพฯ ค่วน จะพาไปวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ดิฉันงงมาก และไม่มีอารมณ์ที่จะไปเลย

เพื่อนคนนีทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ พบหนังสือตามร้านขายหนังสือ เขาเลยซื้ออ่าน แล้วเกิดศรัทธาจะต้องมาที่วัดอัมพวันนี้ให้ได้

ด้วยความรักเพื่อน ดิฉันก็ลางานได้ ๓ วัน เข้ากรุงเทพฯ ซึ่งต้องใช้เวลาเดินทาง ๑ คืน มาเช้าที่กรุงเทพฯ พอสายๆ เพื่อนก็พาเดินทางต่อไปสิงห์บุรี โดยที่ดิฉันเหนื่อยมาก ไม่ได้พักผ่อนเลย ยิ่งเกิดอาการเบื่อหน่ายมากขึ้น

ที่สิงห์บุรีก็ไม่วู้จักใครเลย ดิฉันหงุดหงิดให้เพื่อนมาก บ่นตลอดจิตใจไม่สงบเลย จึงขอเพื่อนพักสักคืน เช้าค่อยเข้าวัด เขาก็ตามใจ

เช้าก็เข้าตลาดสดสิงห์บุรีเพื่อรับประทานอาหารเช้า และต่อสายนาฬิกาที่ขาด ไม่ได้สนใจว่าจะเข้าร้านไหน เพื่อนก็บอกว่าเข้าร้านทองเถอะ มีสายนาฬิกาขายด้วย

เจ้าของร้านดูท่าทางอึมเอบ พุดดี ทั้งสามภรรยาซึ่งอยู่กันสองคนเท่านั้น พอใส่สายนาฬิกาเสร็จแล้ว จึงถามทางไปวัดอัมพวัน เจ้าของร้านรีบอธิบายรายละเอียดให้อย่างดี ดิฉันกับเพื่อนก็ขอบคุณท่าน

พอออกจากร้านดูชื่อร้าน เป็นร้านทอง “แม่เป้า” ที่เคยลงในหนังสือกฎแห่งกรรม เพื่อนดิฉันตื่นเต้นมาก และเริ่มมีศรัทธาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าวัดอัมพวัน

เพื่อนเขารู้อย่างละเอียดจากหนังสือ ดิฉันไม่ได้อ่านหนังสือก็เลยเฉยๆ พอมาถึงวัดก็เกิดอาการงอึกว่าเราจะเริ่มต้นอย่างไรดี ก็พากันเดินไปที่สำนักปฏิบัติ มีคนหนุ่มขาว ถามว่าจะมาทำอะไร เพื่อนก็บอกว่าจะมากราบหลวงพ่อ คนที่หนุ่มขาวก็บอกให้ไปที่กุฏิ

พอไปถึงพบพระรูปหนึ่ง ดิฉันก็แจ้งวัตถุประสงค์ ท่านบอกว่า“รอก่อนนะ” หลวงพ่อกำลัง
อบรมนักเรียนที่ศาลาสุธรรมภาวนา โยมทานอาหารก่อน แล้วค่อยไปรอที่ศาลา

ดิฉันก็เซ็งที่สุด ไม่รู้อะไรเลย พอมีคนเข้าวัด เขาเดินไปศาลา ซึ่งก็ไม่ทราบว่ายู่ที่ไหน ก็เดิน
ตามเขาไป พอไปถึงศาลา ในใจก็บอกว่า *ไอ้โฮ ศาลาอะไรใหญ่โตอย่างนี้*

ขึ้นไปนั่งกับกลุ่มผ้าป่า ซึ่งก็ไม่รู้จักอีกนั่นแหละพบว่าหลวงพ่อกำลังอบรมนักเรียน ดิฉันกับ
เพื่อนเลยได้กราบและฟังหลวงพ่อบรรยายไปด้วย ความเหนื่อยเปลี่ยหายไป

ตั้งใจฟังหลวงพ่อบรรยาย พอสุดท้ายก็เกิดความแปลกใจ ตอนที่หลวงพ่อบรรยายเสร็จ แทนที่
โรงเรียนจะถวายปัจจัยให้หลวงพ่อ กลับเป็นว่าหลวงพ่อให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียน โรงเรียนละ ๑,๐๐๐
บาท ดิฉันเริ่มสงสัย แต่ก็ยังเฉย ๆ

หลวงพ่อบรรยายเสร็จ กลุ่มผ้าป่าก็ทำการทอดผ้าป่า ดิฉันกับเพื่อนก็มีโอกาสได้เข้าร่วมกับกลุ่มผ้าป่า
กับเขาด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกับเขาเหล่านั้นเลย

พอทอดผ้าป่าเสร็จ ดิฉันกับเพื่อนก็เข้ามากราบหลวงพ่อ และรายงานว่า *ดิฉันเพิ่งมาใหม่ ขอหลวง
พ่อช่วยแนะนำการปฏิบัติให้ด้วย*

หลวงพ่อก็ถามว่า จะมาปฏิบัติใช่ไหม *ให้ไปพบแม่ส้ม ไปทานอาหารก่อน แล้วจะให้เด็กวัดพาไป
พบแม่ส้ม*

ดิฉันกับเพื่อนก็กราบลาหลวงพ่อไปทานอาหาร พบว่าอาหารอร่อย มีแจกมาทานมากทั้งไทยฝรั่ง
พอเสร็จแล้วก็ไปพบแม่ส้ม

ท่านก็ถามว่ามากี่วัน เพื่อนก็ตอบว่าได้แค่ ๒ วัน *อยากมาลองปฏิบัติดู แม่ส้มท่านก็บอกว่า มา
แค่ ๒ วันคงไม่ได้อะไรมากหรอก ไปพักก่อนก็แล้วกัน แล้วค่อยไปดูเขาปฏิบัติ*

ดิฉันกับเพื่อนก็ได้เข้าพักกับคุณป้าคนหนึ่งที่พักมาปฏิบัติเช่นกันท่านเป็นธุระแนะนำการปฏิบัติตัว
และจะเข้าปฏิบัติช่วงไหน

ดิฉันเกิดความอึดอัดเต็มทน เพราะไม่ได้เตรียมตัว ชุดขาวก็เป็นกระโปรง รองเท้าสีดำ คู่มือเข้ากัน
เลย เดินเป็นแถวไปปฏิบัติที่ศาลา

ดิฉันกับเพื่อนซักว่าคนอื่น เขาเข้าไปนั่งกันหมดแล้วดิฉันกับเพื่อนเพิ่งเดินไปที่หลัง มองไม่เห็น
ว่าเขาเข้าไปศาลาไหน แต่ก็แปลกเหมือนมีคนชี้ทางให้ ในใจบอกว่าไปทางนี้เถอะ

พอไปถึงก็เห็นรองเท้ามากมาย ก็คิดว่าคงใช่ ก็เดินเข้านั่งกราบพระ ก็ไม่ทราบอีกนั่นแหละว่าจะทำ
อะไรเริ่มอย่างไร

แม่ชีมาแนะนำให้ ดิฉันก็เริ่มปฏิบัติโดยกาสดินจงกรม ยืนนอบ ขว้างนอบ ซ้ายย่างนอบ ทำ
ตามที่แม่ชีแนะนำ ก็เดินไปอย่างนั้นไม่มีสมาธิอะไร ทำไปเพราะขัดเพื่อนไม่ได้ เพื่อนเขามีความตั้งใจเขา
ก็ปฏิบัติได้ถูกต้อง

ดิฉันทำถูก ทำผิด เดินหลับตานั่ง ฟองหนอง ยุบหนอง ไปเรื่อยเปื่อย รอเวลาให้หมด เมื่อยก็เมื่อย มานั่งทนอยู่ได้ กลางคืนก็เดินอีก ตอนเย็นต้องอดข้าว ตอนเวลาตีสามครึ่งต้องลุกไปปฏิบัติอีก คิดในใจว่า อะไรกันยังไม่ได้นอนเลย ไปอีกแล้ว

พอถึงเช้าก็มาทานอาหาร มีพิธีก่อนทานอาหารอีก คนหิวข้าวยังจะให้สวดมนต์อีกใจหงุดหงิดมาก เมื่อได้รับประทานอาหาร ทั้งที่เป็นอาหารธรรมดา แต่ทำไมถึงอร่อยนัก อร่อยทุกมื้อเลย

ปฏิบัติวันที่สอง ดิฉันยังไม่สนใจใหญ่ นั่งสมาธิก็หลับ นั่งไปนั่งมาทนไม่ไหวก็ลุกไปเดิน แล้วกลับมานั่งฟังเสนาหลับสนิท ทนปฏิบัติจนครบเวลาตามที่เพื่อนตั้งใจไว้ ใจก็กลัวถึงเวลาเร็ว ๆ เอะ จะได้กลับบ้านจะได้นอนให้เต็มอิ่ม

ถึงเวลา ๕ โมงเช้าวันอาทิตย์ก็เข้าไปลาแม่ส้ม และแม่ชี ท่านก็ทักว่าเป็นพยาบาลใช่ไหม คุณครูแต่งตัวแล้วคิดว่าเป็นพยาบาลแน่เลย แม่ชีก็ให้หนังสือการปฏิบัติตัวและกฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อโอกาสหน้าจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง

ดิฉันคิดว่าแค่นี้ก็เข็ดแล้วไม่มาอีกแล้ว ดิฉันกับเพื่อนก็ลากลับกรุงเทพฯ ดิฉันก็เดินทางต่อไปที่จังหวัดบุรีรัมย์ กลับไปทำงานตามปกติ

ระหว่างเดินทาง ดิฉันกับเพื่อนก็คุยกันเรื่องปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันได้แต่หัวเราะเพราะไม่มีศรัทธาเลย เพื่อนก็บอกว่าอย่าทำเป็นเล่นนะ หนังสือนี้อ่านทุกเล่ม อ่านแล้วคิดอย่างนี้ ไปปฏิบัติให้ต่อเนื่องที่บ้าน พอตีแม่ชีก็บอกให้ลองปฏิบัติที่บ้าน

กลับไปบ้านดิฉันอยู่บ้านคนเดียว สามี่ทำงานที่กรุงเทพฯ ลูกสาวอยู่กับคุณยายที่อำเภออีกอำเภอหนึ่ง ดิฉันอยู่บ้านที่อำเภอสนทนาย ซึ่งเป็นที่ทำงานของตัวเองด้วย

ระหว่างการเดินทางกลับ จากกรุงเทพฯ ไปบุรีรัมย์ ต้องใช้เวลามาก ดิฉันเดินทางกลางวันจึงมีเวลาคิดอะไรเรื่อยเปื่อย แล้วก็หยิบหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ มาอ่านเริ่มจากเล่มหนึ่งเลย

ดิฉันเกิดความคิดว่า ลองอ่านซิเผื่อจะมีแนวทางและฆ่าเวลาไปด้วย พอได้อ่าน ดิฉันวางไม่ลงเลย ทุกเรื่องที่ดิฉันอ่านแล้วพิจารณาตาม มีสติอ่านทุกตัวอักษร แล้วก็เกิดอยากรู้ว่าเป็นจริงอย่างนั้น นานี่ อยากรู้พิสูจน์

ใช้เวลาไม่กี่วันก็อ่านจบหมดทั้ง ๕ เล่ม แล้วนำบทสวดมนต์มาคู่อีกต่างหาก แล้วก็เกิดความคิดว่า ถ้าจะพิสูจน์ตามหนังสือ จะต้องลองปฏิบัติเองให้รู้จริง

ดิฉันไปถึงบ้าน เริ่มปฏิบัติตามที่ได้รับความรู้จากที่วัดอัมพวันช่วงเวล๒ วันและได้จากหนังสือที่หลวงพ่อนำ

ตอนแรกควบคุมสติไม่อยู่ เพราะรอบ ๆ บ้านมีเสียงรบกวน ไม่สงบเลยดิฉันก็ไม่ย่อท้อ ปฏิบัติทุกวันเมื่อยก็ทน ปฏิบัติกรรมฐานทุกวันเท่าที่มีเวลา

ดิฉันจะใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมงเดิน ๓๐ นาที นั่ง ๓๐ นาที ใช้เวลาตอนตีห้า ตอนเย็นจะสวดมนต์

พอวันที่สาม ดิฉันก็เกิดความรู้สึกแปลก เกิดปวดเมื่อยมาก ๆ เลยลองทำตามที่หลวงพ่อบรรณานำในหนังสือให้กำหนดว่า ปวดหนอ ปวดหนอ ตั้งสติไปตรงจุดนั้น

เมื่อปฏิบัติตาม ความรู้สึกที่ปวดเมื่อยนั้นหายไปทันที คล้าย ๆ มีใครมาวดให้ อย่างนั้น และก็ สามารถจัดเวทนาเหล่านี้ได้ทุกครั้งที่เป็น

อาการร้อนวูบวักกังวลสับสนที่เคยเป็นมาก่อน กลับตรงกันข้าม ขณะนี้ฉันมีสติ ไม่ว้าวาม จิตใจสงบลงอย่างมาก มีความสงบ มีความสุขอยู่กับการปฏิบัติกรรมฐาน อ่านหนังสือก็ไม่ออกแวก เดิมทีอ่านหนังสือไม่เคยรู้เรื่องเลย

ที่ทำให้ดิฉันศรัทธาไปอีกคือ มีวันหนึ่งดิฉันปวดศีรษะมาก ปวดซีกเดียว ปฏิบัติกรรมฐานก็ไม่ได้อะไรเลย สวดมนต์พาหุงมหากา... สวดตามที่หลวงพ่อบรรณานำจากหนังสือ และสวดบทพุทธคุณเท่าอายุและเกิน ๑ จบ

ผลปรากฏว่าอาการปวดศีรษะหายเป็นปกติทิ้ง ดิฉันก็ได้คิดว่าความสงบกับสติช่วยได้จริง ๆ ทั้งที่ดิฉันไม่ได้มาวัดอัมพวันอีก แต่ดิฉันก็สามารถทำให้ตัวเองพบความสงบ และจิตระลึกถึงอำนาจบารมีจากหลวงพ่อตลอดเวลาเกิดความปีติ และจะต้องหาโอกาสมาปฏิบัติกรรมฐานอีกให้จงได้

เดี๋ยวนี้ดิฉันปฏิบัติกรรมฐานเพียงวันละ ๑ ชั่วโมง และสวดมนต์ก่อนนอนและเช้าด้วยถ้ามีเวลา ดิฉันปฏิบัติอย่างนี้ทุกวัน ได้แผ่เมตตาทุกวัน รู้สึกว่าจิตใจสงบเยือกเย็นมากไม่ร้อนรน ผลอรอรอนบ้างก็มีธรรมะมาข่ม

ดิฉันได้ทางที่สว่างจากหนังสือและเพื่อนที่ช่วยแนะนำทางที่ถูกต้องให้ อะไรที่เป็นเรื่องไม่สบายใจก็สามารถยุติลงด้วยดีทุกครั้ง คงเป็นอันสงบจากการปฏิบัติกรรมฐาน สวดมนต์ มีธรรมะประจำใจ จึงทำให้ดิฉันมีจิตใจสงบมากมายถึงขนาดนี้ เกิดความอิมเอิบใจอย่างบอกไม่ถูก ตัดความทุกข์ร้อนได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ดิฉันจึงเขียนจดหมายมากราบเรียนหลวงพ่อบรรณานำว่าดิฉันต้องการเวลากราบนมัสการหลวงพ่อบรรณานำอีก ถึงแม้จะไม่ได้พบ ก็ขอได้เข้ามาปฏิบัติก็ภูมิใจแล้วดิฉันจึงขอระลึกถึงบุญบารมีของหลวงพ่อบรรณานำ และท่านผู้มีพระคุณอื่น ๆ มาด้วยความรู้คุณ และขอกราบขอบพระคุณในบุญคุณครั้งนี้ ดิฉันสามารถพิสูจน์ได้แล้วอย่างแท้จริง และจะตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานต่อไป

กราบนมัสการ

มาด้วยความเคารพอย่างสูง

สมถวิล บุญราศรี

๒๘/๕ หมู่ ๒ ต.ละหานทราย

อ.ละหารทราย จ.บุรีรัมย์

ปล. ดิฉันเขียนมาเพื่อเป็นแนวทางให้กับคนรุ่นใหม่ที่มึลึกลับคล้ายกับดิฉัน ได้คิดได้ไตร่ตรอง ไม่หลงใน สิ่งที่เป็นสิ่งทำลายจิตใจและทำลายตัวเองต่อไป

แฝดพี่แฝดน้อง

ปราณี-ประนอม หิริญเสวก

ฝาแฝดพบหลวงพ่อบุญ

ฝาแฝดสองคนถือกำเนิดเกิดขึ้นมา ณ บ้านเลขที่ ๖๓ หมู่ ๑๕ อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท
แฝดพี่มีชื่อว่า ปราณี หิริญเสวก แฝดน้องมีชื่อว่า ประนอม หิริญเสวก

โดยปกติแล้วแฝดทั้งสองจะชอบฟังรายการธรรมะทางวิทยุเป็นประจำ เริ่มฟังมาตั้งแต่อายุ ๕ ปี
ฟังแล้วก็เกิดความเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ทรงสั่งสอนไว้
ว่า

“จงละอกุศลทั้งปวง จงทำกุศลให้ถึงพร้อม จงตามรักษาจิตให้ผ่องใส” และได้ติดตามฟังรายการ
ธรรมะที่คณะพระภิกษุสามเณรจัดเผยแพร่ธรรมะมาโดยตลอด ขอกราบขอบพระคุณท่านที่เผยแพร่ธรรมะทุก
ท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

อยู่มาวันหนึ่งฟังรายการของคนวัดทางวิทยุ ตอนนั้นคนวัดจ้ดนำไหว้พระหลายวัดหลายคันรถ คน
วัดเล่าทางวิทยุว่า ได้นำขบวนไหว้พระเดินท้าวลงเขาวัดอัมพวัน พอไปถึงก็พบหลวงพ่อบอกมาต้อนรับ

สิ่งแรกที่หลวงพ่อบอกมาต้อนรับก็คือ ห้องน้ำ หลวงพ่อเชิญทุกคนเข้าห้องน้ำ และตามมาด้วยเครื่องดื่ม
และอาหาร เสร็จแล้วหลวงพ่อก็กล่าวต้อนรับด้วย **ธรรมปฏิสันถาร** ด้วยเมตตาไมตรีอย่างดีงาม

คนวัดเล่าลักษณะท่าทางของหลวงพ่อบุญให้ฟังทางวิทยุ แฝดน้องเกิดความเลื่อมใสในองค์หลวงพ่อบุญ
จับปากกาจดชื่อหลวงพ่อบุญและวัดไว้ก่อนเพื่อกันลืม

ต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๒๖ แฝดน้องได้เขียนจดหมายมากราบนมัสการหลวงพ่อบุญ เล่าถึง
คนวัดได้พูดถึงหลวงพ่อบุญทางวิทยุ จึงเป็นเหตุให้แฝดน้องเกิดความเลื่อมใส จึงได้เขียนจดหมายมาถึงหลวง
พ่อบุญ

หลวงพ่อบอกจดหมายแฝดน้องลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ เชิญชวนให้แฝดน้องมาเที่ยวที่
วัดอัมพวัน แฝดน้องก็เขียนจดหมายถามการเดินทางมาวัดอัมพวัน หลวงพ่อบอกจดหมายลงวันที่
มีนาคม ๒๕๒๖ ซึ่งแจ้งการเดินทางมาวัดอัมพวันให้ทราบและชวนให้มาเที่ยววัดอัมพวันอีก

ต่อมาหลายเดือนก็ยังไม่ได้ออกเดินทางมาวัดอัมพวัน แฝดน้องก็เขียนจดหมายอีกลงวันที่
ตุลาคม ๒๕๒๖ หลวงพ่อบอกจดหมายลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ หลวงพ่อบอกแฝดน้องว่า
ถามทางมาวัดอัมพวันแล้ว ยังไม่เห็นมา

คราวนี้ หลวงพ่อบอกถามหนทางมาบ้านแฝดน้องบ้าง แฝดน้องก็เขียนบอกหนทางมาบ้านแฝดน้องมาให้
หลวงพ่อบุญ

อยู่มาวันหนึ่ง ฝาแฝดทั้งสองต้องออกไปช่วยเขาทำงาน แต่บังเอิญเจ้าของงานเกิดขัดข้อง เลยอยู่บ้าน
ทำงานเล็กๆ น้อยๆ

เวลาบ่ายของวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๒๖ ก็มีรถมาจอดที่หน้าบ้านมีพระภิกษุมหาเถรนามชื่อนี้ชื่อ **ประนอม** คือแผ่นดิน้อง พ่อแผ่นดิน้องเห็นพระ ซึ่งไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน แผ่นดิน้องก็นึกแน่ใจทันทีว่า ต้อง **ใช้ หลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ์แน่นอน**

ได้นิมนต์หลวงพ่อดีขึ้นบ้าน แผ่นดิน้องกราบหลวงพ่อแล้วถามว่า “**ใช้ท่านหลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ์ใหม่**” ท่านก็ตอบว่า “**ใช่**”

“**สาธุ ลูกดีใจที่สุดเลย ไม่นึกไม่ฝันว่าหลวงพ่อกจะมาโปรดลูกถึงในทุ่งนา ป่าดงเช่นนี้เลย**”

สิ่งที่หลวงพ่อนำมาฝาก คือ**รูปถ่ายใบใหญ่** มอบให้แผ่นดิน้อง และมีสิ่งที่น่าสังเกตคือ หลวงพ่อรู้จักแต่แผ่นดิน้องทางจดหมาย แต่หลวงพ่อนำ**ขนมเปียะมาฝากสองอัน!**

เป็นสิ่งที่ทุกคนในบ้านมีพ่อแม่ยาย พี่น้อง ดีใจกันเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นหลวงพ่อกุณามาโปรดลูกทั้งสองถึงบ้าน แล้วหลวงพ่อก็อากลับ

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ แผ่นทั้งสองก็เดินทางมาวัดอัมพวัน กราบนมัสการหลวงพ่อ ชมวัดอัมพวันด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง

จากลับหลวงพ่อกุณานำรถไปส่งแผ่นทั้งสองถึงที่บ้านทุ่งนาป่าดงอีก ลูกขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบุญคุณอย่างสูงยิ่ง

แผ่นที่ใช้หนี้กรรม

ชีวิตของแผ่นที่เกิดมา ดูเหมือนว่าจะเป็ชีวิตที่ต้องชดใช้หนี้กรรมมาตลอด ทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ที่ติดตามมาให้ผลเป็นระลอก สิ้นแล้วแต่ว่ากรรมอะไรจะติดตามมาทัน

ตอนเป็นเด็กแต่ครั้งยังเดินไม่ได้แผ่นที่เกิดป่วยเป็นฝีในคอ เจ็บปวดสุดแสนสาหัส ร้องกรวยกรางทั้งวัน ทั้งคืนจากนั้นก็ป่วยกระเสาะกระแสะกันบ่อยทั้งแผ่นพี่และแผ่นดิน้อง ทำท่าว่าจะเล็ยงไม่รอด

คุณพ่อจึงบวชพระ ยกบุญกุศลแผ่เมตตาให้ลูกฝาแฝด ๗ วัน ตลอดเวลา ๗ วัน วัน**ที่คุณพ่อบวชเป็นพระไม่ฉันเนื้อสัตว์ ปฏิบัติตนเคร่งครัดทำวัตรสวดมนต์ภาวนาให้ลูกทั้ง ๗ วัน**

จากนั้นฝาแฝดก็ค่อย ๆ เติบโตขึ้นมาอายุได้ประมาณ ๕ ปี แผ่นพี่ก็ป่วยหนักด้วยโรคมองอักษบนอนป่วยทรมาณเป็นแรมเดือน

อายุ ๑๓ ปี แผ่นพี่ก็ป่วยด้วยโรคมองอักษบ ตับ ปอดอักษบอีก ต้องนอนโรงพยาบาลแทนบ้านนานนับวันนับเดือน

อายุ ๑๔ ปี แผ่นพี่ก็ป่วยหนักด้วยโรคเก๊าคือสมองอักษบ ตับ ปอดอักษบ ต้องเข้าโรงพยาบาลให้หมอเยียวยา ต้องหยอดข้าวหยอดน้ำ กันอีกครั้ง

คราวนี้รุนแรงแสนสาหัสจนมีอาการกระตุก คุณยายผู้เฒ่าใส่ไขคอดยประคองอุ้มหลาน ถึงกับผะหงายหลังมือ ไปปิดแก้วของโรงพยาบาลหล่นแตกกระจาย

ครั้งนั้นก็น่าจะตายเสีย แต่ก็ยังอุตค้ำหรือคชีวิตมาได้อีก เวรกรรมแท้ ๆ แผ่นพี่คงทำกรรมไม่ดีไว้มากชาตินี้จึงต้องมาชดใช้หนี้กรรมไม่รู้จักจบสิ้น

กรรมใหม่ในชาตินี้ก็เห็นทันตา แผลที่ตีสุนัขตัวหนึ่งที่ชอบกัดสุนัขตัวอื่นอย่างดุร้าย ชอบกัดสุนัขที่สู้ไม่ไหวและตัวเล็กกว่าอยู่เสมอ

วันหนึ่งสุนัขตัวนี้กำลังกัดสุนัขตัวที่เล็กกว่าอย่างดุร้าย ตัวเล็กยังสู้ก็ยังกัดขย้ำไม่หยุด แผลที่คว่ำไม่ได้อันหนึ่งก็ตกลงไปที่หลังข้างๆ โคนหางของมัน ได้ผลทันทีมันเลิกกัดตัวเล็กแล้วก็ร้องงอแง วิ่งหนีไป

เจตนาที่แผลที่ตีก็เพื่อหวังจะห้ามปรามไม่ให้กัดสุนัขตัวเล็กกว่า แต่เป็นเพราะตีแรงไปหน่อย หรือจะตีไปถูกเส้นประสาทสำคัญเข้าก็ไม่ทราบ

สุนัขตัวนั้นเดินร้องอยู่สองสามวันจากนั้นมาขาหลังทั้งสองข้างก็พิการลากไปกับพื้น เดินไม่ได้ แผลที่เห็นมันเป็นเช่นนั้นก็นึกเสียใจ และสงสารสุนัขตัวนั้นเป็นที่สุด

เวลาสุนัขตัวนั้นจะไปไหน จะเดินได้แต่สองขาหน้าเท่านั้น แล้วลากขาหลังไปกับพื้น อยู่ได้ประมาณ ๒ เดือนสุนัขตัวนั้นก็ตายจากไป

จากนั้นมาประมาณสิบกว่าปีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๕ แผลที่เกิดปวดขาขึ้นมาอย่างเฉียบพลันโดยหาสาเหตุไม่ได้ ขาบวมปวด ปวดหนักขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ยากเดินไม่ได้เลย นอนร้องครวญครางน่าสงสารมาก

พาไปรักษาตามคลินิกแถวบ้านและไปรักษาที่โรงพยาบาลนานนับเดือนก็ไม่หาย ขาเริ่มเล็กลีบลงเหมือนคนพิการ เวลาจะไปไหนก็ต้องใช้สองแขนยันกับพื้น ขยับถัดถอยหลังลากขาไปกับพื้นอย่างน่าสมเพช

แผลที่ปลงสังขารตัวเอง ขาเรอมันปวดทรมานเล็กลีบ ซีดเหลืองมองดูแล้วเหมือนซากผี เวลาขยับถัดถอยหลังลากขาไปก็เหมือนกับสุนัขตัวนั้นไม่มีผิดเลย

คิดแล้วก็เศร้าสลดใจเสียจริง เราเคยทำให้สุนัขพิการเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องมาเป็นอย่างนี้ เหมือนกับสุนัขตัวนั้น ไอ้แรงอะไรจะเสมอด้วยแรงแห่งกรรมนั้นไม่มีอีกแล้ว

น้องๆ เห็นแผลที่อยู่ในสภาพเหมือนคนพิการก็สงสาร พาไปรักษาที่โรงพยาบาลเลิดสิน เมโย กรุงเทพฯ หมอก็บอกตรงกันว่า เป็นรูมาตอยรูมาติซั่ม

พอดีญาติผู้พี่พาไปรักษาที่วัดน้ำวน ต.บางเคื่อ อ.เมือง จ.ปทุมธานี หลวงพ่ออำภา ผู้เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตา คอยปลดเปลื้องทุกข์และชุบชีวิตของคนที่กำลังเจ็บปวด ทุกข์ทรมานมาแล้วนับแสน ๆ คน

หลวงพ่อก็รักษาแผลที่ด้วยการให้กินยาหม้อ ให้ทาน้ำมัน ฟันหลัง จากนั้นแผลก็กลับฟื้นคืนหาย เดินได้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เดินไม่ได้มาสองเดือนกว่า

เจ้าสุนัขเอ๊ย แผลที่ซัดใช้หนี้กรรมให้เจ้าแล้ว ถ้าบุญใดกุศลใดจะพึงเกิดมีขึ้นมาจากการเขียนเรื่องกรรมนี้ แผลที่ขอแผ่กุศลให้แก่สุนัขตัวนั้น

ถ้ามีเวรจงเปลื้องปลด อดโทษข้าฯ อย่าผูกไว้เลย ถ้าสุนัขตัวนี้ซึ่งชื่อว่าเจ้าตุ้ คือกำเนิดอยู่ ณ ชาติใด ภพใดก็ขอให้พึงมีส่วนได้ ส่วนถึงซึ่งบุญกุศลที่ข้าฯ ทำในครั้งนี้ด้วยเถิด

คำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่พระภวนาวิสุทธิคุณ

เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๓ ผาแฝดทั้งสองมางานคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อ แต่แฝดพี่ต้องอยู่วัด อัมพวันนานเพราะหลวงพ่อบอกว่า “แฝดพี่ กลับบ้าน ตาย!”

แฝดพี่ที่กราบลาหลวงพ่อกลับบ้าน เพื่อจะไปงานกฐินของญาติ หลวงพ่อก็บอกอีกว่า “แฝดพี่กลับ บ้านตายนะหนู” แฝดพี่ก็กลับบ้านเพียงวันเดียว แล้วก็กลับไปอยู่วัดอัมพวันอีก

หลายครั้งที่หลวงพ่อสั่งขี้ว่าแฝดพี่กลับบ้านตาย! แต่ด้วยความจำเป็นที่แฝดพี่จะต้องกลับไปสอบ ธรรมศึกษาตรี แฝดพี่กลับบ้านวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓

สองเดือนผ่านไป แฝดพี่ก็ยังปกติ สบายคืออยู่ แต่พ่อแม่พี่น้องทุกคนก็ยังคอยเฝ้าดูแฝดพี่ด้วยความ ไม่แน่ใจที่หลวงพ่อบอกว่าแฝดพี่กลับบ้านตาย!

ทุกคนคิดอยู่ในใจเสมอว่า แฝดพี่จะตายหรือจะอยู่ ๒ เดือนผ่านไป ก็ยังไม่มียะไรเกิดขึ้น เวลาว่าง ๆ แฝดพี่และแฝดน้องจะพากันไปนั่งเล่นที่สะพานท่าน้ำ แฝดน้องก็พูดเล่นเป็นการสนุก ว่า “หลวงพ่อบอกว่าแฝดพี่กลับบ้านตายไม่เห็นตายสักทีเลย อ้วนเป็นหมูตอนเชียว”

อยู่ได้ไม่กี่วัน แฝดพี่เกิดคิดสงสัยสรวลขำขำเสียที่เลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ซึ่งอยู่ในคอกห่างไกลบ้าน ออกไปหน่อย

แฝดพี่จึงชวนแฝดน้องไปเป็นเพื่อนฉินนี้ มันไต่ยุงให้ควายในเวลาค่ำ ค่ำคืนแฝดน้องก็ไม่อยากจะไป แต่แฝดพี่ก็รีบรื้อผ้าชวน แฝดน้องเสียแก่นไม้ได้ก็ไปเป็นเพื่อน

แฝดพี่ไปถึงก็ฉินนี้ มันไต่ยุงเป็นการใหญ่ เสียงดังพอด ๆ สักครู่ก็เงียบหาย เพราะว่าแฝดพี่ มองเห็น “ผี” ครึ่งตัวแวม ๆ เข้าไปที่ต้นไม้ แฝดพี่ก็บอกกับแฝดน้องว่า พี่เห็นอะไร พี่เห็นอะไร แล้ว แฝดพี่ก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว แฝดน้องวิ่งตามก็ไม่ทัน

ธรรมดาแล้วแฝดพี่จะเชื่อซำกว่าแฝดน้องมาก แต่วันนั้นแฝดพี่ลมกรด วิ่งหนีผีถึงบ้านก่อนแฝด น้อง พอแฝดน้องวิ่งตามไปถึงบ้านก็นั่งหอบซำโครกแกงใจเต้นเร็ว แฝดพี่เห็นแฝดน้องนั่งเหนื่อยหอบอยู่ นานแฝดพี่ก็บอกว่า “ระวังนะแฝดน้อง เดี่ยวจะเจ็บไข้หัวโกรน”

จากนั้นมาได้ไม่กี่วัน แฝดน้องไม่เห็นอะไร แต่แฝดพี่เกิดมีอาการปวดท้อง อาเจียนไม่หยุด ปวดท้องรุนแรงมาก มากขึ้นจนทนไม่ไหวต้องไปหาหมอ

หมอก็ฉินยา ให้น้ำเกลือ ให้อาหารรับประทานสารพัด หมอบอกว่า เป็นโรคกระเพาะและลำไส้ อักเสบอย่างรุนแรง หมอไม่รับรองความปลอดภัย

ตอนนี้คำพูดของหลวงพ่ที่ว่า “แฝดพี่กลับบ้านตาย” ก็เริ่มจะปรากฏชัดเจนขึ้น

เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๔ แฝดพี่ป่วยอยู่ที่คลินิกบ้านหมอ ๒ วันก็กลับบ้านตลอดเวลาที่ป่วยไม่ได้รับประทานอาหารเลย ได้แต่ปวดท้อง อาเจียนถ่ายทั้งวันทั้งคืน อาการป่วยของแฝดพี่หนักมาก ทुरुตเพียงลงทุกทีถ้าอยู่บ้านอีก ๒-๓ วันก็ตายแน่

เพื่อฉินหมอบอกให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลหมอประเจิด แฝดพี่ก็ถูกนำเข้าโรงพยาบาลหมอประเจิด ทันที หมอให้น้ำเกลือ เอ็กเซอร์ ฉินยา วันหนึ่งเป็นสิบเข็ม รับประทานยา เข้าเครื่องตรวจหัวใจ สวน

แป้ง ให้น้ำเกลือจนเส้นแตกไปหลายเส้น ให้น้ำเกลือ ๒๐ ถุง หมอฉีดยาหนีคเข้าเส้นที่ไร เส้นแตกทุกที่ มันสุดจะทรมาน

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๓๔ แผลที่เข้าโรงพยาบาลให้หมอเยียวยา แต่อาการป่วยไม่ดีขึ้นเลย จนถึงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของแผลที่แผลที่มีอาการเพียบหนัก เกือบจะเปลี่ยน จากวันเกิดไปเป็นวันตายเสียแล้ว ปวดท้องถ่ายอาเจียนตลอด

เวลาไข้ขึ้นมาก ๆ หายใจไม่ออกเหมือนมีอะไรมาจุกแน่นที่ลำคอทรมานทรมาน หมอตกใจแล้วส่ายหน้าเมื่อชีพจรเต้นอ่อนลง พ่อแม่ น้ำและน้อง ๆ ที่ไปเยี่ยมดูอาการของแผลที่ต่างก็มีสีหน้าวิตกกังวลทุกคน

มีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อ กัญญา ไปเยี่ยมแผลที่ เมื่อเห็นหน้าแผลที่เพื่อนยิ้มและหัวเราะ แล้วก็ส่งเสียงแจ้ว ๆ พูดขึ้นมาว่า “นั่นไงละ หลวงพ่อบอกว่ากลับบ้านตาย ก็ยังจะกลับไป” เพื่อนพูดย้ำ พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบคลำสังขารร่างกายที่ผ่ายผอมของแผลที่ที่กำลังนอนแผ่อยู่บนเตียง

แต่เพื่อนรักและเป็นห่วงแผลที่อยู่ช่วยเฝ้าไข้ตลอด ช่วยแบ่งเบาภาระกับแผลน้อง เพราะแผลที่ต้องเข้าห้องน้ำบ่อย เดี่ยวถ่าย เดี่ยวอาเจียนทั้งวันทั้งคืน เพื่อนก็ผลัดกันหลับผลัดกันตื่นเฝ้าไข้ตลอด

แผลที่พยายามคิดถึงพระพุทธเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ วิเศษศักดิ์สิทธิ์ ตรัสรู้ธรรมเป็นอัสจรรย์ ทรงประเสริฐสุดกว่ามนุษย์ชาติทั้งหลาย ได้สองสามขณะจิตเท่านั้น จิตก็ตกจมหายไปกับทุกขเวทนาที่หนักหนาสาหัส

ในขณะที่แผลที่นอนป่วยอยู่บนเตียงคนไข้ นั้น จะเป็นเพราะด้วยความเจ็บปวด หรือพิษไข้ หรืออะไรก็ไม่อาจจะทราบได้ ที่ทำให้แผลที่ตกใจจนผวา

แผลที่เห็นเป็นรูปคนปนสีม้ายืนรอบเตียง แล้วก็หันมาลองมองจ้องดูแผลที่ มีทั้งหน้าผู้หญิงผู้ชาย แผลที่คิดว่าผีหรือคนมาจากไหนกันมากมายหนักหนา มากี่หน้ามองจ้องดูเราจนหน้าติดกันเป็นแพ ใจหาย สักครูผีก็หายไปหมด

วันต่อมาผีฝรั่งพุ่งหัวสูงขึ้นเกือบถึงเพดานโรงพยาบาล หน้าขาว ยืนมองดูแผลที่แล้วก็หายไปอีก และเห็นอะไรก็เยอะแยะที่มันแปลก ๆ ที่แผลที่ยังไม่เคยเห็นมาก่อน

ตั้งแต่วันแรกที่แผลที่เข้าโรงพยาบาลหมอประเจิดเห็นแต่ผีและสิ่งประหลาดมาทำให้ใจหายอยู่เรื่อย

พอวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ หลวงพ่อพระภาวนาวชิรวิสุทธิคุณ ก็เมตตากรุณาไปเป่าศีระให้ แผลที่ที่โรงพยาบาลหมอประเจิด พอหลวงพ่อบเป่าศีระให้แล้ว พวกผีไม่ทราบว่าจะไปไหนหมดไม่มาให้เห็นหน้าอีกเลย

จากนั้นมาแผลที่ก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เกือบจะได้แข่งคิวเข้าไปนอนพักผ่อนเป็นครั้งสุดท้ายอยู่เมรุ เสียแล้ว

แผลที่คิดอยู่เสมอว่า วันนี้เรายังไม่ตาย อยู่ต่อไปวันหน้าเราก็ต้องตายเหมือนกันทุกคน เพราะว่าเกิดแล้วไม่ตายไม่มีแม่แม่สักคน แต่คราวนี้แผลที่รอดตายมาได้อีกครั้งหนึ่ง

สาธุ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง หลวงพ่อมีพระคุณอันเหลือเหนือเกล้าของลูก หลวงพ่อเมตตาไปเป่าศีระให้แล้ว ยังให้เงินช่วยรักษา และพี่ ๆ ที่อยู่วัดก็ช่วยเงินค่ารักษาด้วย

ลูกขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อกับขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับและพี่ ๆ ผู้มีพระคุณอย่างสุดซึ่ง ลูกไม่มีสิ่งใดจะทดแทนพระคุณของหลวงพ่อกับได้ หลวงพ่อกับพระภิกษุสงฆ์วิสุทธิกุลไว้จะไม่ขอลืมเลยจนกว่าร่างกายจะเกษ์เซ็งตะกอง

หลวงพ่อกับชีวิตของลูกไว้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แผลพี่คิดอยู่ในใจเสมอว่า ชีวิตที่เหลืออยู่นี้จะทำอะไรให้เกิดเป็นบุญกุศลแก่ตัวเองบ้าง

หลายครั้งแล้วที่แผลพี่ทำงาน พอได้เงินมาก็ต้องเข้าโรงพยาบาลให้หมอหมคไปฉีหมั้น ๆ แต่ครั้งหลังสุดนี้ หนักที่พี่ได้เงินมา แผลพี่และแผลน้องก็พากันไปทำบุญทอดกฐินไว้เป็นจาคานุสติที่ภาคอีสานหนึ่งกอง

นี่ก็ย้อนหลังกลับไป แผลพี่แผลน้องได้สร้างพระไตรปิฎกไว้หนึ่งชุดและทั้งแผลพี่แผลน้องก็ได้อ่านพระไตรปิฎกจบคนละหนึ่งจบ ได้บวชพระไว้ในพระศาสนา ได้ปฏิบัติธรรมกรรมฐานที่วัดญาณสังวรารามได้ ๑๓ วันได้ไหว้พระสวดมนต์ภาวนาบางตามแต่โอกาสจะพึงมีทำบุญใส่บาตรทุกวันพระ และได้บริจาคดวงตาไว้กับศูนย์ดวงตาสภาชาติไทย

ถ้าวันใดแผลพี่แผลน้องเสียชีวิตลงคนที่กำลังตกอยู่ในความมืด ก็จะได้รับแสงสว่างจากดวงตาของแผลพี่แผลน้องที่อุทิศให้ต่อไป

ขอบุญกุศลทั้งหลายที่เราได้บำเพ็ญแล้วจงช่วยให้เรามีความสุข ได้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน กรรมใดที่เราได้ล่วงเกินต่อสัตว์เล็กใหญ่ทั้งหลายก็ดี จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ขอได้โปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญกุศลที่เราทำ และขอให้ต่างคนต่างอยู่เป็นสุขจนกว่าจะถึงพระนิพพานด้วยกันทุกรูป ทุกนามเทอญ

กรรมใดใครก่อน

เกรียง สุป็นดี

เรื่องที่ ๑

ทุก ๆ ท่านทราบแล้วนะครับว่า สมเด็จพระบรมศาสดาของเรา ทรงสอนให้เราเชื่อด้วยเหตุผลซึ่งตนเองได้ไตร่ตรองแล้ว น่าเชื่อหรือไม่ น่าเชื่อ จริงหรือไม่จริง เรื่องต่อไปนี้ ข้าพเจ้าไม่ต้องไตร่ตรอง เพราะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเอง ไม่ใช่เรื่องที่ฟังจากบุคคลอื่นเล่าต่อ ๆ กันมา ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องบัดนี้ยังมีชีวิตอยู่ สถานที่เกิดเหตุก็อยู่ในชุมชนเขตเทศบาลเมืองสามารถติดตามไปดูได้ พระเดชพระคุณเจ้าอาวาสวัดบ้านกล้วยซึ่งเป็นเจ้าอาวาสระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๔ – ๒๕๑๘ ก็ทราบเรื่องนี้ดี เพราะสำนักงานป่าไม้จังหวัดแห่งนี้^๑เป็นของวัดบ้านกล้วย ให้กรมป่าไม้เช่าเป็นสถานที่ราชการ ชำระค่าเช่าให้วัดทุก ๆ เดือน

ชื่อบุคคลในเรื่อง ข้าพเจ้าขอเรียกเป็นอักษรย่อตัวหน้าชื่อของท่าน ชื่อจังหวัดก็ใช้อักษรย่อเช่นกัน เช่น จังหวัดชลบุรี ก็ใช้ จ.ชลบุรี สำหรับข้าพเจ้าผู้เขียนชื่อจริง นายเกรียง สุป็นดี ภรรยาชื่อ นางไพพรรณ สุป็นดี

อนึ่ง บุคคลที่มีชื่ออักษรเดียวกันมากกว่า ๑ คน จะให้หมายเลขกำกับอักษรชื่อ ๑-๒-๓ นะครับ ขอได้โปรดเข้าใจตามนี้ด้วย

ณ สำนักงานป่าไม้จังหวัด ช. มีนาย ส.๑ เป็นป่าไม้จังหวัด ข้าพเจ้า(นายเกรียง สุป็นดี) เป็นผู้ช่วยป่าไม้จังหวัด ส.๒ เป็นภรรยาของป่าไม้จังหวัด สำนักงานป่าไม้จังหวัดเป็นอาคารไม้สองชั้น ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ชั้นบนเป็นบ้านพักประจำตำแหน่งของป่าไม้จังหวัด

ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว

คืนนั้น..หลังจากไหว้พระสวดมนต์ประจำวันแล้วฉันอนดึก โขกกำลังหลับฝันได้ยินเสียงตะโกนเรียกด้วยลักษณะอาการเมานิดหน่อย พร้อมกับเสียงรอกเท้าดังกุกกึ้นบันไดค้ำยอาคารเซบียง

“ผู้ช่วยครับ ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว” เรียกลากเสียงยาน ๆ สองสามครั้ง ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ จำเสียงได้ว่า ส. เป็นข้าราชการสำนักงานป่าไม้จังหวัด ช.ปกติเขาไม่ค่อยดื่ม แต่วันนี้ยังไม่ทราบ ดื่มหนักไปหน่อย

“ครับ...ครับ...” ข้าพเจ้ารีบขานรับพร้อมกับรีบลุกไปเปิดประตู ข้าพเจ้ากำลังจะถามเรื่องราวและเชิญเข้ามาในบ้าน ส. รีบคุกเข่ากราบข้าพเจ้า ปากก็พร่ำพูดไปกราบไปผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว พูดพลางร้องไห้พลาง ส. กราบได้ ๒ หน ข้าพเจ้ายื่นมือ จับไหล่ดึงให้ยื่นขึ้นเดินเข้าในเรือน

“ขอโทษครับ ผมเมา...วันนี้ผมเมา”

“เออ เมา รู้แล้วมา ไหนเรื่องมันไปไงมาไง ฆ่าผมยังไรก็ผมอยู่นี่เอง มันเรื่องอะไรกัน เล่าให้ฟังซิ วันนี้ไปกินเหล้าที่ไหนมาละ ก่อน ๆ ไม่ค่อยเห็นกินเป็นจี่ ไฉนจี่ ๆ” ข้าพเจ้าถามไปปลอบใจไป

ธ. เล่าไปพลางร้องไห้พลาง พูดเสียงตันครือ “ผมเจ็บใจ ผมชั่วที่ฆ่าผู้ช่วย ผมชั่ว ผู้ช่วยจะฆ่าผม ก็ยอมตั้งแต่เย็นแล้ว ป้าไม้จังหวัดและคุณนาย(ส.๑ และ ส.๒) พาผมไปเลี้ยงเกลี้ยกล่อม ทั้งปლობทั้งชูให้ผมเขียนหนังสือรายงานป้าไม้จังหวัดว่าผู้ช่วยไปริคไถเงินชาวบ้าน ๒ ราย ผมไม่ทำ เป็นเรื่องเท็จพยายามทำเรื่องให้เป็นหลักฐานเพื่อเล่นงานผู้ช่วยขัดขวางคนทำไม่ดี ขัดขวางการหาประโยชน์เขามาก จะให้ผู้ช่วยต้องออก ต้องย้ายไปให้พ้นเส้นทางของเขา เขาเล่นงานให้หนัก ตั้งตัวไม่ติด แก่ไม่หลุนนะ สั่งเหล่าพี่มกินไปเรื่อยจนตึก ผมก็ไม่ทำ สุดท้ายเขาเขียนขึ้นเองแล้วบังคับให้ผมเซ็นชื่อ ไม่เซ็นเขาจะหาเรื่องเอาผมออกจากราชการให้ได้ ผมจำเป็นต้องเซ็นชื่อ เลิกจากร้านอาหารให้ผมกลับบ้าน ผมกลับไม่ได้ ถ้าไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้ผู้ช่วยรู้ ออกผมจะแตกแล้วครับ ผมจึงต้องมาหาผู้ช่วย.”

หลังจากนั้นไม่นาน ส๑ ป้าไม้จังหวัดเสนอเรื่องต่อผู้ว่าราชการจังหวัด .ขเพื่อลงนามคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าพเจ้า

เช้าวันนั้น เจ้าหน้าที่ป้าไม้ผู้รับโทรศัพท์แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า หน้าห้องท่านผู้ว่าฯโทรมาว่า ในหมึกไม้จังหวัดไปพบท่านผู้ว่าฯที่ห้อง ป้าไม้จังหวัดไม่อยู่ให้ผู้ช่วย (คือข้าพเจ้า)ไปแทน ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปพบท่านผู้ว่าฯ(ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ข ขณะนั้นชื่อนาย ก นามสกุล ก.ก.) เมื่อข้าพเจ้าได้ตอบข้อซักถามแล้วสังเกตเห็นท่านมีสีหน้าเครียดเล็กน้อย ท่านพูด “...แยะ...แยะมาก ลงผู้หญิงฝ่ายในเข้ามายุ่งกับงานในหน้าที่สามียังมี...ละเทะหมด ทำไมมันถึงได้ยุ่งกันยั้งจี้” แล้วท่านผู้ว่าฯพึมพำเพิ่มเสนอเซ็น เหวียงเพิ่มนั้น ไปยังโต๊ะวางแฟ้มตัวหนึ่งข้าง ๆ ท่าน บังเอิญแฟ้มเลื่อนไหลตกจากโต๊ะ ข้าพเจ้าลุกไปหยิบขึ้นวางเข้าที่แล้วกดคาลาท่าน ท่านผู้ว่าฯสั่งให้เอาแฟ้มเสนอเซ็นกลับไปด้วย ระหว่างทางจากศาลากลางจังหวัดมาสำนักงาน ข้าพเจ้าเปิดอ่านเรื่องในแฟ้ม จึงได้รู้เรื่องทั้งหมด เป็นเรื่องที่ป้าไม้จังหวัดรายงานความผิดการทุจริตของข้าพเจ้า ริคไถเงินราษฎร ๒ ราย จึงเสนอเซ็นคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย ประพฤติตัวอย่างร้ายแรง กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และสมควรให้ดำเนินคดีทางอาญาคด้วย แต่ท่านผู้ว่าฯไม่สั่งการอะไร ไม่ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวน

ข้าพเจ้าโกรธแค้นมากที่แก๊งทำลายกันอย่างเลวทรามขนาดนี้ถามใจตนเองว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต แต่ขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล มันต้องได้รับผลเป็นออกจากราชการและดำเนินคดีติดคุกหรือไม่...ข้าพเจ้าตอบตัวเอง แต่ติดคุกทั้งทีน่าจะให้เรื่องมันดีกว่านี้ แรงกว่านี้ โหดกว่านี้ จึงจะมีศักดิ์ศรีในการอยู่คุก

ตามล่า

สุดแค้น สุดทน สุดอดกลั้น ความคิดสั้นนึกขึ้น ข้าพเจ้าและภรรยาพร้อมอาวุธล่าสังหาร ออกติดตามสืบหาแหล่งบ้าน แหล่งวัดที่ป้าไม้จังหวัดไปทำบุญ แหล่งหมอกูที่เขาไปหาเป็นประจำ แหล่งบ่อนไฟที่เขาไปเล่นเป็นกิจวัตร ได้จังหวะ ได้โอกาสจะใช้ชนิดโป้งก็โป้ง ชนิดตุมก็ตุม จวน ๆ จะได้จังหวะหลายครั้งแต่บังเอิญมีคนอื่นเข้ามาปะปน เกรงจะตายด้วยเลยเสียโอกาสทุกที เรื่องตามล่า ข้าพเจ้ารู้กันกับภรรยาเท่านั้น

หลวงพ่อบิณฑบาต

ระหว่างการตามล่า วันหนึ่งแวะไปเยี่ยมพระเดชพระคุณหลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ หรือหลวงพ่อจรรย์(ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ขณะนี้) ที่วัดอัมพวัน เพื่ออยากรู้เรื่องหมอล้อที่ท่าน ทเลียงพิบูลย์ เขียนในกฎแห่งกรรม

หลวงพ่เมตตาเล่าเรื่องให้ฟังและเล่านิทานธรรมะตั้งแต่เย็นเรื่อยไปจนดึก เล่าไปหลวงพ่หยุดเป็นจังหวะหนึ่ง ซึ่งมีมาที่ข้าพเจ้า

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ” ข้าพเจ้านิ่ง ไม่พูด หลวงพ่เล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดนิ่ง ซึ่งมีมาที่ข้าพเจ้าอีก

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ” ข้าพเจ้าแกล้งซมอีก ไม่พูดอะไร แต่ในใจนึกสงสัยในหลวงพ่ว่าทำไมขอบิณฑบาต น่ากลัวว่าท่านจะรู้อะไรของข้าพเจ้าเหมือน ๆ กับที่ท่านรู้หมอล้อในอดีตกาลก็ได้ เดี๋ยวข้าพเจ้าเฉย หลวงพ่เมตตาเล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดนิ่งจึงหน้าข้าพเจ้าและชี้มือ

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ...ไอ้สิ่งที่เตรียมไว้อย่าทำ” ท่านพูดช้า ๆ เน้นชัดถ้อยคำหนักแน่น “ถ้าถวยอาตมาได้ โยมจะเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น... ไม่มีเวรต่อกัน...คนคนนั้นนะถึงโยมไม่ทำ เขาก็วิบัติเองเร็ว ๆ นี้แหละ อกุศลกรรมที่เขาทำไว้จะมาให้ผล ให้ผลเร็ว ๆ แล้ว...ไม่มีอะไรกัน ได้มันเป็นไปตามกรรมของเขาเอง...เชื่ออาตมาเถอะ...”

ข้าพเจ้าสะดุ้งใจ ขนลุกและรู้สึกเย็นวาบลึก ๆ ที่เดียว ใจคิดทันทีว่า โอเราปิดบังซ่อนเร้นหลวงพ่ไม่ได้อีกแล้ว น่ากลัวว่าท่านคงเห็นหมดแล้วว่าในกระเปาะของข้าพเจ้ามีอะไรที่ร้ายแรงซุกไว้ ข้าพเจ้าประนมมือไหว้พร้อมกับกล่าวคำรับ...ครับ...ขอถวยหลวงพ่ตั้งแต่นั้นคืนนี้ครับ

“อ้อ” ยาว ๆ หลวงพ่รับบิณฑบาต ต่อจากนั้นหลวงพ่ให้พรข้าพเจ้าและครอบครัว ให้มีแต่ความสุข ความเจริญ ก้าวหน้า ปลอดภัยทั้งปวง ผู้ใดคิดทุจริต คิดร้ายอย่างไร ก็ทำอะไรไม่ได้ ผู้นั้นจะแพ้ภัยไปเองและจากนั้นหลวงพ่เป็นผู้เล่าความในใจ การคิดกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าฟังหมดสิ้น ข้าพเจ้ารับว่าจริงตามนั้นเพราะโกรธแค้นเขามากที่สุด ท่านแนะนำสอนให้ทำแต่สิ่งที่ดีที่ถูกต้องไว้เสมอ ข้าพเจ้าอธิษฐานใจให้สัจจะแก่ตัวเองว่า หากยังอยู่ที่จังหวัด ชะไม่พกพาอาวุธที่รุนแรงนี้อีก เพราะถวยหลวงพ่แล้ว จะไม่ผิดสัจจะ ทุก ๆ ครั้งที่ไหว้พระและทำบุญจะแผ่กุศลให้แก่ ส.๑ ส.๒ และทุกคนที่คิดทุจริตด้วยประการใด ๆ แก่ข้าพเจ้า ขอโหสิกรรมแก่กัน ให้อภัยเขาทุก ๆ คน ไม่ขาดไม่ลืม ปฏิบัติตามที่หลวงพ่สั่งสอนแนะนำให้ทำความดี ทำสิ่งเป็นกุศลมาตลอด

เป็นไปตามคำพยากรณ์

เช้าวันนั้น ข้าพเจ้าไปปฏิบัติราชการที่สำนักงานป่าไม้จังหวัดตามปกติ ทราบจากนาย ปกการการโรงว่า ส.๑ กับ ส.๒ ทะเลาะกันตั้งแต่เมื่อคืนไม่จบ สายหน่อย ส.๑ ป่าไม้จังหวัดลงมาปฏิบัติหน้าที่ประจำโต๊ะทำงาน อ่านหนังสือราชการเพื่อบันทึกสิ่งในเรื่องให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามสายงาน โต๊ะข้าพ่อยู่ใกล้โต๊ะป่าไม้จังหวัด ทุกคนในสำนักงานได้ขี้เสียดของ ส.๒ ที่พูดไม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ส.๑ ให้พร ส.

๑ ต่าง ๆ นานา ช่วงสรรหาคำปราศรัยจริง ๆ โดยไม่คาดคิด ข้าพเจ้าเห็น ส๒ เดินลงบันไดบ้านพักเข้า ในสำนักงาน หน้าซีด ๆ ปากสั่นด้วยอารมณ์โกรธ ผมเป็นกระเซิง ตาคูมาก ในมือถือปืนมาด้วยดิ่งเข้า โตะ ส.๑ ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือปากก็พูดว่า “ไอ้...(ออกชื่อ ส.๑) มึงจะเอาสิ่งใดไปทำอะไร” มือถึง ปลายปืนมาที่ ส.๑ ข้าพเจ้าไม่ตกใจเพราะเป็นธรรมชาติธรรมดาของสามัญกรรยาคุณี้ เขาทะเลาะกันก็ถือ กันด้วยมิด ด้วยฝ่ามือ ด้วยเท้า ด้วยไม้กระชงปูพื้นเตียง และด้วยปืนเป็นประจําจนหลังคาสำนักงาน ฝา บ้าน พื้นบ้าน มีแต่ร่องกระสุน ๓๕๑ อยู่รอบ ส่วน ส.๑ เองก็ยังนั่งใจเย็นอ่านหนังสือ ไม่ยี่หระกับปืนที่ เล็งมา เพราะคิดว่าล้อเหมือนที่เคยล้อ

โพง! โพง! โพง!

“เฮ้ย! มันยังจริง ๆ นี่หว่า” ส.๑ มุดหนีหลบกระสุนลงใต้โตะ ข้าพเจ้ากระโดดออกจากที่นั่ง ทำงานทางหน้าต่างด้านวัดบ้านกล้วย เพราะโตะข้าพเจ้ากับโตะ .๕ อยู่ใกล้กล้วยหลาง เพราะเป็น ๓๕๑ ร้ายแรงกว่า .๓๘ ส่วนข้าราชการคนอื่นต่างกระโจนออกจากสำนักงานตัวใครตัวมัน ไปตั้งหลักกันที่ร้าน กวยเตี๋ยวเจ็ง. รีมแม่น้ำเจ้าพระยา

ส.๑ ถูกยิงซ้ำหลายนัด แต่ยังไม่มีการทราบบว่าถูกยิงเข้าที่ไหนบ้างหรือไม่ หรืออาจยังไม่ถูก เห็น คลานออกจากใต้โตะวิ่งไปทางประตูหน้าสำนักงานที่ด้านแม่น้ำเจ้าพระยา ถึงประตูรั้วก็ล้มคว่ำ เจ้าพื้น เห็น ส.๒ ยิงซ้ำหลายครั้งแต่กระสุนหมดแล้ว ๖ นัด จึงได้กรูกันเข้ากอดปล้ำ ส๒ เพื่อแย่งปืน เกรงจะ วิ่งขึ้นบนบ้านพักบรรจกระสุนมายังอีก และรีบช่วยกันนำตัว .๕ ไปยังโรงพยาบาลจังหวัด ช.แพทย์ ช่วยชีวิตไว้ได้ ฝ่าเอากระสุนออกจากแผ่นอก ทราบบว่าบางนัดยังฝ่าออกไม่ได้

ไม่ใช่เรื่องเหลือเชื่อที่หลวงพ่อก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลพระภิกษุญาณวิสุทธคุณ พยากรณ์ ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับ ส๑... “คน ๆ นั้นนะ ถึงโยมไม่ทำ เขาก็จะวิบัติเองเร็ว ๆ นี้แหละ...เพราะอกุศลกรรม เขาทำไว้มาให้ผล...จะให้ผลเร็ว ๆ นี้แล้วไม่มีอะไรกันไว้ มันจะไปตามกรรมของเขาเอง...เชื่ออาตมาเถอะ”

แหม นี่ ส.๑ ถูก ส.๒ ทรราชยั้งเอง ถ้า ส.๑ ถูกคนอื่นยิง นายเกรียง สุป็นดี ถูกจับกุม ดำเนินคดีทางอาญาโดยมิต้องสงสัย เพราะใคร ๆ ก็ข่มขู่ว่านายเกรียง สุป็นดี นั้นแหละจ้างวานใช้มือปืน มายัง ส.๑ เพราะมีเรื่องรุนแรงกันมาหยก ๆ

หลังจาก ส.๑ หายป่วยแล้วกลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ แต่กิจกรรมภายในครอบครัวไม่จบสิ้น เรื่องได้รู้ไปถึงผู้บริหารในกรมป่าไม้ ในที่สุดผู้บริหารกรมป่าไม้จึงได้ย้าย ๘ จากตำแหน่งป่าไม้จังหวัด ช. เป็นประจำสำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี ความวิบัติต่าง ๆ หลังโหมทัพบทวิ มากยิ่งขึ้น พระพุทธรูปบูชาที่มีค่ายิ่ง พระเครื่องราง สิ่งต่าง ๆ จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนไปหมดก่อนนิเทศทาง ไปจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สำหรับข้าพเจ้า กรมป่าไม้ได้มีคำสั่งโยกย้ายไปเป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาที่ ลป. ๑๕ (แม่ ทะ) อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง สังกัดสำนักงานป่าไม้เขตลำปาง

ข้าพเจ้าไปรับราชการจังหวัดลำปางก็มีความเจริญก้าวหน้าดังคำให้พรของหลวงพ่อ โดยได้รับพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ๒ ขั้น ได้รับชมเชยความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการจากป่าไม้เขตลำปาง สมัยนาย ช. นามสกุล พ. สมัยนาย อ. นามสกุล บ. และสมัยนาย ศ. นามสกุล ว. เป็นป่าไม้เขตและได้รับเชิญจากสภาผู้แทนราษฎรให้เข้าไปแถลงต่อกรมการเกี่ยวกับการลักตัดไม้สัก การค้าไม้สักที่ได้จากการลักตัด การปราบปรามผู้ลักตัดไม้สักในท้องที่จังหวัดลำปาง ได้รับรางวัลจากสภาและจากกรมป่าไม้ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้าและครอบครัว

ท่านผู้ติดตามกฎแห่งกรรมคงพิจารณาเห็นแล้วใช่ไหมครับว่า ส.๑ และ ส.๒ มีเจตนาสร้างเรื่องใส่ร้ายแก่ข้าพเจ้า หัวงผลให้ข้าพเจ้าต้องออกจากราชการ โดยกล่าวหาฆาตกรรมทำผิดวินัยข้าราชการอย่างร้ายแรง และจะดำเนินคดีทางอาญา ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลบางคนยังคิดร้ายจะเอาชีวิตข้าพเจ้าอีกด้วย เนื่องจากขัดขวางการทุจริตของตน ขัดผลประโยชน์ของตน

แปลกแต่จริงอีกเรื่องหนึ่งที่สำนักงานป่าไม้จังหวัด ชคือ ระหว่างที่ ส.๑ ไปรักษาตัวโรงพยาบาลจังหวัด ช ด้วยเหตุ ส.๒ ยิง คังได้ทราบกันอยู่ ส.๒ ได้สั่งให้ นาย ป นักการภารโรงสำนักงานเปิดประตูที่เก็บไม้สักของกลาง นำไม้สักเหล่านั้นไปขายให้ผู้รับซื้อในตลาด. นั้นเอง มูลค่านับหมื่นบาท มีพยานรู้เห็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องของ

ส.๒ ส.๑ รู้ว่าภรรยาของตนนำไม้สักของกลางไปขายในตลาด ช. แทนที่ตนเองต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายของราชการ กลับแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ จะต้องชดใช้เงินให้แก่ราชการ กรมป่าไม้ ทั้งหมดนับหมื่น ๆ บาท ประธานคณะกรรมการเป็นเพื่อนกับ ส.๑ ชื่อ ส.๓ ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบ ชดใช้เงินค่าเสียหายให้แก่ราชการ ทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงต้องทำหน้าที่ร้องเรียนต่ออธิบดีกรมป่าไม้ ขอให้เปลี่ยนตัวประธานคณะกรรมการสอบสวน ขอให้ดำเนินการสอบสวนเรื่องนี้ใหม่ เพราะไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเรื่องนี้ หลวงพ่อเมตตาแนะนำให้

หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไร คราวนี้ได้รู้กันแหละ คนเอาไม้สักไปขายนั้นแหละเป็นคนได้เงินและจะต้องใช้เงินแก่หลวง ท่านอธิบดีกรมป่าไม้ได้เมตตาเปลี่ยนประธานกรรมการสอบสวน ชื่อ ส.๔

เมื่อผู้ช่วยป่าไม้ เขตนครสวรรค์ ดำเนินการสอบสวนใหม่ ผลการสอบสวนเป็นไปตามที่หลวงพ่อพูดไว้ทุกอย่าง ส.๑ ต้องรับผิดชอบ ส.๑ ส.๒ ต้องชดใช้เงินให้ทางราชการทั้งหมด ข้าพเจ้าปลอดภัยเห็นไหมครับท่านผู้อ่านติดตามกฎแห่งกรรม มันเป็นกฎแห่งกรรมจริง ๆ

ยังมีกฎแห่งกรรมตอน “จังหวัดลำปาง” ซึ่งผู้ที่ควรตายคือข้าพเจ้า เพราะฝ่ายผู้ตั้งใจฆ่า ได้เอารถยนต์บรรทุกไม้สักพุ่งเข้าชนหมาขี้เฒ่า แต่กฎแห่งกรรมนะครับไม่ยกโทษให้เขา เมื่อเขาชนข้าพเจ้าแล้วรถเขาเองตกลงนพุ่งเข้าชนเสาไฟฟ้า เขาตายเอง ตายแทนข้าพเจ้า ฝ่ายทายาทผู้ตายเป็นโจทก์ร่วมกันฟ้องข้าพเจ้าเรียกค่าเสียหายคนตาย ค่าเสียหายรถยนต์นับแสน ๆ บาท ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลย ในที่สุดศาลจังหวัดลำปางพิพากษาจำคุกโจทก์ ปี ๖ เดือน ให้โจทก์ใช้ค่าทนายแทนจำเลย และใช้ค่าเสียหายให้แก่จำเลยอีกหลายหมื่นบาท เรื่องนี้ยาวครับ เต็มไปด้วยอิทธิพลที่นายทุนค้าไม้สักและตำรวจที่หนุนหลัง

นายทุน รอไว้ในกฎแห่งกรรมฉบับหน้าของหลวงพ่อดับ หลวงพ่อทำนายอย่างไร เหตุการณ์เกิดตามนั้น นำแปลกแต่จริงอดใจรอ นะครับ

เรื่องที่ ๒

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้าพเจ้าและคณะได้รับคำสั่งจากนายพ. นามสกุล ส. อธิบดีกรมป่าไม้ ให้ไปพร้อมกับ นาย อ. นามสกุล ส. นักวิชาการป่าไม้ ๖ นาย ส. นามสกุล จ. นักวิชาการป่าไม้ ๖ นาย ส. นามสกุล ป. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ นาย ป. นามสกุล ต. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๕ นาย ผ. นามสกุล ก. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๔ ทุกคนประจำกรมป่าไม้ มีนาย ส. นามสกุล จ. เป็นพนักงานขับรถยนต์คันที่ ๑ นาย ช. นามสกุล ส. เป็นพนักงานขับรถยนต์คันที่ ๒ โดย นาย อ. นามสกุล ส. เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการของพวกเรา ไปตรวจสอบการทำไม้ท้องที่อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามที่มีผู้ใช้ชื่อราษฎรหมู่ ๓ ตำบลคลองไทร อำเภอท่าฉาง แจ้งเป็นหนังสือว่ามีการทุจริตทำไม้เถื่อนมาก มีข้าราชการหลายระดับชั้นร่วมทุจริตด้วย

ผลการไปตรวจสอบของพวกข้าพเจ้า พบกระทำผิดทุจริตในการทำไม้จริง จึงยึดและอายัดไม้เป็นของกลาง จำนวนหนึ่งดำเนินคดี จำนวนหนึ่งอายัดเพื่อตรวจสอบว่าตัดมาจากป่าใด รวมจำนวน ๑,๑๐๐ ท่อน เสนอมูลค่าหลายล้านบาท

มือปืนตามไปยังถึงที่กองไม้ท่อน

ในการยึดไม้ท่อนจำนวนมากต้องใช้เวลาในการตรวจสอบรายละเอียดที่ท่อนไม้แต่ละท่อน เพื่อประกอบการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด ในขณะที่พวกเราแบ่งหน้าที่กันตรวจสอบไม้ ข้าพเจ้าทำหน้าที่พิมพ์หนังสือบันทึกเรื่องราวอยู่ที่กระต๊อบมือปืนขับรถจักรยานยนต์มาจอดใกล้ที่ข้าพเจ้านั่งปฏิบัติอยู่ มีเสียงเตือนใจก้องในหัวว่าให้ระวังนะ มาไม่ดี ๆ ข้าพเจ้าระวังตัว มือปืนรู้ว่าข้าพเจ้าระวังตัว เขาพยายามอ้อมมาอยู่ด้านหลังข้าพเจ้าเพื่อชักปืนจ่อยิงหัวได้ถนัด ทันใดนั้นเองญาติข้าพเจ้าได้ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาหาข้าพเจ้าและได้ต่อว่าต่อขานมีปากเสียงกับมือปืน ในที่สุดมือปืนก็จากไป ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่า มือปืนทำอะไร มีประวัติร้ายกาจขนาดไหน เหตุเกิดวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

หลังจากวันนั้นแล้ว ญาติฝ่ายข้าพเจ้าขอร้องไม่ให้ข้าพเจ้าเดินทางเข้าป่าอีก ขอให้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเอกสารอยู่ที่พักโรงแรมตาปี อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี

กลุ่มผู้ทุจริตทำไม้ได้จัดมือปืนมาอนที่โรงแรมตาปีเพื่อหาโอกาสยิงข้าพเจ้าที่โรงแรม ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า เขาได้รับจ้างมายิงข้าพเจ้ากับนาย ส. นามสกุล ป. ค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) แต่คนนี้ไม่ยิงข้าพเจ้าและเพื่อน กลุ่มขบวนการทุจริตไปจ้างมือปืนมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ญาติข้าพเจ้าขอให้ย้ายที่พัก จึงได้ย้ายไปพักอยู่กับพระทหาร กรม ทพ. ที่ ๔๕ ซึ่งมาช่วยปฏิบัติงานปราบปรามในการตรวจจับกุม พวกข้าพเจ้าได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าฉาง ให้ดำเนินคดีตามกฎหมายทุกประการ

มติที่ประชุมกรมป่าไม้

หลังจากที่ได้แจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิดแล้ว พวกข้าพเจ้าเดินทางเข้ากรุงเทพฯ นาย อ. นามสกุล ส. หัวหน้าชุด รายงานเรื่องราวและหรือแนวทางปฏิบัติในสิ่งที่มีปัญหาต่อกรมป่าไม้

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๒ กรมป่าไม้ นำเรื่องเข้าที่ประชุมและมีมติออกมา ๔ ข้อ ในจำนวนนั้นมีอยู่ข้อหนึ่งที่ย้ายข้าราชการทุกคนที่ร่วมผิดทำไม้รายนี้ ออกจากพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และมติอีกข้อหนึ่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการทำไม้รายนี้ เพื่อให้ทราบว่าข้าราชการผู้ใดบ้างทุจริต ทุจริตอย่างไร หรือมีชั้นตอนที่ไม้ถูกต้องอย่างไร

การดำเนินการของกรมป่าไม้

กรมป่าไม้ไม่ได้ย้ายข้าราชการผู้ทุจริตออกจากพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามมติที่ประชุมเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๒ แม้แต่สักคนเดียว ทุกคนยังอยู่ที่เดิมมีสุขตามปกติที่เดิมทั้งสิ้น แต่กลับย้าย *เกรียง สุป็นดี* จากตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ ฝ่ายตรวจราชการ ทำหน้าที่ผู้ช่วยผู้ตรวจการป่าไม้ภาคใต้ ไปเป็นป่าไม้อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี (ลดจาก ๑๔ จังหวัดภาคใต้เหลือ ๑ อำเภอครับ) เหตุโดนแจ้งข้อหาครั้งแรก เพราะคัดค้านการปล่อยไม้ที่อายุ ๕๖,๐๕๖ ท่อน ต่อ นาย พ. นามสกุล ส. อธิบดีกรมป่าไม้ ไม้ที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่ระหว่างการตรวจสอบว่าได้มาโดยชอบอย่างไรหรือไม่ จะปล่อยไม้ได้โดยเด็ดขาด เพราะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายทางอาญา

ขอลูกข่ายลาออกราชการ

เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ ภรรยาเดินทางมากราบหลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน มีความประสงค์ขอลูกข่ายยื่นใบลาออกราชการเพื่อขอรับบำนาญ เพราะเห็นแล้วว่า ทำดีไม่ได้ดี เกรงว่าหากข้าพเจ้ายื่นใบลาออกราชการต่ออธิบดีกรมป่าไม้โดยไม่มียุทธศาสตร์อาจถูกขัดขวาง ไม่อนุญาตให้ออกก็ได้ ข้าพเจ้าเป็นคนถือฤกษ์ยาม หลวงพ่อเคยแนะนำสั่งสอนให้ปฏิบัติดีอย่างไร ข้าพเจ้าปฏิบัติตามท่านเกิดผลดีและเป็นตามที่ท่านพูดทุกเรื่องตลอดมา ข้าพเจ้ากับนางไพพรรณ จึงได้มาขอลูกข่ายจากท่าน

เหวถึกและกว้างน่ากลัวมาก

หลวงพ่อรู้ความประสงค์ขอลูกข่าย เพื่อยื่นใบลาออกราชการรับบำนาญ ท่านหยุดเฉย นิ่งนิดหนึ่งแล้วพูดว่า “อาดมเห็นหมดแล้ว เหวถึกและกว้างน่ากลัวมาก คนพวกนั้นมากันก็คนก็คนกระโดดลงเหวหมดกระโดดลงแล้ว ๆ ๆ ตามกัน มีคนยืนดูเข้ากระโดดลงเหวคนหนึ่ง” ท่านยกมือทำท่าประกอบเหวถึกกว้างและกิริยาอาการของคนกระโดดเหว

“เชื่ออาดมานะ อย่าลาออก เขาให้ไปอยู่อุดร...ไป...ไปอุดรอยู่ดีมีสุข...ก็จะได้พบสิ่งที่ดีอีก”

ต่อจากนี้ไปไม่นาน คือหมายถึง จากวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป ผู้ที่อยู่หน่วยเหนือขึ้นไป ท่านทำมือประกอบชี้ขึ้นสูง จะมีการเปลี่ยนแปลง จะเกิดเหตุการณ์เดือดร้อนแก่เขา(หมายถึงผู้ใหญ่หน่วยเหนือ)ไม่สามารถแก้ไขได้ มันจะเป็นไปตามเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงของมันเอง

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นกฎแห่งกรรมชัดเจนมากเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าแยกเป็นข้อย่อ ดังนี้

ก. เจ้าหน้าที่หรือข้าราชการของรัฐซึ่งกระทำไม่สุจริตมานานจนเป็นธรรมเนียมรู้อยู่แล้วว่าพื้นที่อนุญาตให้ทำไม้ ออกม หรือให้ตัดไม้ซุง ไม่มีไม้อยู่เลย เพราะเป็นสวนยางพาราของชาวบ้านไปแล้ว มีแต่ต้นไม้ยางพาราเพื่อกรีดเอายางเท่านั้น แต่ก็มีเจตนาสร้างหลักฐานอันเป็นเท็จขึ้นมาแสดงหลักฐานว่ายังมีต้นไม้อยู่ สร้างหลักฐานระบุว่าไม้ชนิดอะไร จำนวนกี่พันต้น ต้นไหนไม้ชนิดไหน ใหญ่โตเท่าใด รายงานต่อป่าไม้เขต ป่าไม้เขตก็สมยอมโดยสั่งเจ้าหน้าที่ให้ไปตรวจสอบติดตามวิธีการของทางราชการเป็นขั้นตอนสอดคล้องกัน ฝ่ายพ่อค้าก็ไปตัดตัดเอาไม้ชนิดต่าง ๆ ให้ตรงหรือใกล้เคียงกับรายงานหลักฐานอันเป็นเท็จของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ จากในปัสวงนแห่งชาตินาสวมว่าเป็นไม้ที่อนุญาต เวิร์กรรมอันนี้มีอยู่จริงนะครับ เมื่อถูกจับกุมก็ไม่รู้จะแก้ตัวกันอย่างไร จึงตกเป็นจำเลยของศาลเพื่อชดใช้กรรมแสนะครับ น่าสงสารจริง ๆ เงินที่ได้มาจากการกระทำอันเป็นเท็จ ก็ต้องใช้ไปไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่าเท่าใด ความสุขใจไม่มีเลย มีทรัพย์มากแต่ไม่มีความสุขก็ไม่รู้มีทำไม นั่นแหละครับทำเหตุชั่วก็ย่อมได้รับผลช เป็นตามกฎแห่งกรรม

ข. คิดร้ายแก่ผู้ปฏิบัติชอบในหน้าที่ราชการถึงขนาดเอาชีวิต แต่เคราะห์ดีเพราะผู้ปฏิบัติชอบไม่ได้คิดร้ายถึงเอาชีวิตผู้ใด จึงไม่ถูกเขาฉี ไม่ยินดีจะได้เงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) เพียงได้ฆ่าข้าพเจ้าและนาย ส. นามสกุล ป. ถ้าหากข้าพเจ้ามีจิตใจดำดำมืดเช่นผู้ทุจริตนั้นบ้าง ป่านนี้สำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี คงจะพังระเนระนาดและได้เผาศพกันไปหลายคนแล้วก็ได้เพราะมีผู้โกรธแค้นแทนนายเกรียง สุป็นติ กับนาย ส. เพื่อนคนนั้นหลายคน ซึ่งแต่ละคนพยามก็ล่าหน้าเหมือนกัน เชื่อว่ากลุ่มผู้ทุจริตก็เป็นทุกข์ใจอย่างยิ่งอยู่ ทรมานใจแสนสาหัส นี่เป็นไปตามกฎแห่งกรรมเิงละครับ

ค. ผลพวงจากการกระทำทุจริต ของคนเดียวในครอบครัว แต่กระทบถึงทุกคน ครอบครัวของเขาหมดความสุข ห่อเหี่ยวหดหู่ไปด้วย เงินที่ได้จากกระทำชั่ว ย่อมร้อนเผาผลาญทุกคนที่ร่วมได้รับใช้เงินนี้ใช้ทรัพย์นั้น มันเป็นกฎแห่งกรรมชั่วนั้นเอง

ภาคกฎแห่งกรรม

การอุทิศส่วนกุศล

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๑๔ พ.ค. ๓๕

วันนี้จะขอฝากญาติโยมไว้ การอุทิศส่วนกุศล และการแผ่ส่วนกุศลไม่เหมือนกัน การแผ่คือการ
แพร่ขยายเป็นการเคลียร์พื้นที่ แผ่ส่วนบุญออกไป เรียกว่า

สัตพลัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เรียกว่าการแผ่
แพร่ขยาย

แต่การอุทิศให้ เป็นการให้โดยเจาะจง ถ้าเราจะให้ตัวเองไม่ต้องบอก ไม่ต้องบอกว่าขอให้ข้าพเจ้า
รวย ขอให้ข้าพเจ้าดี ขอให้ข้าพเจ้าหมคหนี ทำบุญก็รวยเอง

เราเป็นคนทำ เราก็เป็นคนได้ และการให้บิดามารดานั้นก็ต้องออกชื่อแต่ประการใด ลูกทำดีมี
ปัญญาได้ถึง พ่อแม่ เพราะใกล้ตัวเรา

พ่อแม่อยู่ในตัวเรา เราสร้างความคิดมากเท่าไรจะถึงพ่อแม่มากเท่านั้น เรามีลูก ลูกเราดี ลูกมีปัญญา
พ่อแม่ก็ชื่นใจโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปบอก

คำว่า ญาติจะกันญาติจะ ได้แก่ญาติทั้งหลาย ใครเป็นญาติของเราก็ได้รับ ญาติในอดีตชาติ ไม่ใช่
ญาติในชาตินี้ก็ได้รับ

หากเรารู้จักกัน ถูกใจกัน พอใจกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คู่กันเคยกัน เข้าใจกัน และช่วยกันได้
อาศัยกันได้ อย่างนี้เรียกญาติจะกันญาติจะ ญาติหลาย ๆ แห่งมารวมกัน

บางทีคนนี้ไม่ใช่ญาติในชาตินี้ แต่เราก็ไม่สามารถจะทราบได้ว่าเคยเป็นญาติมาหรือไม่ แต่คิด
พอใจกันจิตใจตรงกัน ก็เป็นญาติครั้งอดีตที่ผ่านมาแต่จากไปเป็นเวลานาน เพิ่งจะได้พบกันวันนี้ มันมีสี่
เลื่อนรางไปบ้าง ก็สามารรถ จะเป็นญาติได้ ดั่งนัยที่กล่าวมา

ถ้าเคยเป็นสามภรรยาคนที่ชาติแล้ว ก็สามารถเป็นไปได้ตามนัยดังกล่าวเช่นเดียวกัน

ถ้าไม่สามารถจะเป็นญาติครั้งอดีตที่ผ่านมา ปัจจุบันนี้เราไปเกี่ยวอุปถัมภ์กัน ช่วยเหลือกัน
วันนี้สามารรถ จะเป็นญาติในวันพรุ่งนี้ต่อไป ญาติโยมทั้งหลายโปรดรับทราบไว้ด้วย

พ่อแม่อุทิศส่วนกุศลให้ลูกได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีคนอยู่พรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก มาหาที่วัดบอกลูกไปเรียนต่อปริญญาโทที่
ประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่มีจดหมายมาเลย ๓ เดือนแล้ว ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง

อาตมารู้แล้ว ลูกกำลังจะตายอยู่ในห้องไอซียู ที่สหรัฐอเมริกา

เขาบอกว่า “จะมาทำบุญวันเกิดลูก เลี้ยงเพลพระที่วัดนี้”

อาตมาก็บอกว่า “ได้เลยโยม จะสวดธรรมจักรให้ด้วย”

ที่วัดนี้สวดธรรมจักรยากนะ ต้องมีเหตุผล โยมคุณนี่เคยนั่งกรรมฐานมาแล้ว เลย์รู้ว่าควรทำอย่างไร

คนที่ไม่รู้เรื่องอะไร ทำบุญส่งเดชก็ได้บุญส่งเดช พอเสร็จพิธีแล้วอาตมาก็อธิบายให้ฟัง
โยมทำบุญวันนี้ ตั้งใจแต่ส่วนกุศลให้ลูกอยู่ที่สหรัฐอเมริกา วันนี้เป็นวันเกิดของลูก ลูกเขาไม่มี
โอกาสทำ ลองดูจะได้ผลไหม
พ่อแม่ก็รวบรัดว่า อุทิศส่วนกุศลให้ลูก วันนี้เป็นวันเกิดของลูกนะ พ่อแม่ทำให้ลูกในวันนี้ ขอให้
ลูกสำเร็จปริญญาโท

ตอนนั้นลูกเขาไปศึกษาต่อปริญญาโท ขณะนั้นปริญญาโทก็ยังไม่ผ่าน ต้องแก้ไขวิทยานิพนธ์อีก
มาก และเขาป่วยเชื้อไวรัสลงตับ จะต้องตายอยู่ในห้องไอซียู

พ่อแม่ก็เจริญกุศล สวดพุทธคุณทำอายุ พาหุงมหากา แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ลูกที่อเมริกา นาน๑
เดือนแล้วไม่ส่งข่าวให้พ่อแม่ทราบเลย แม่โทรศัพท์ไปก็ไม่รับ

ลูกชายอยู่โรงพยาบาลจะปรับได้ยังไง จะตายไม่ตายเท่ากันแล้ว หมอบอกว่าไม่ทางรอด

ปรากฏว่าทำบุญเสร็จแล้ว ๑๐ วัน ได้รับจดหมายทันที

ลูกเขียนมาบอกว่า คุณพ่อคุณแม่ครับ ที่ไม่ได้ทราบเข้ามา เพราะผมป่วยหนักอยู่โรงพยาบาลครับ
และประการที่สองเรื่องวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่ผ่าน บัดนี้ตั้งแต่วันที่เท่านั้น เวลาเท่านี้ ผมพ้นจากห้อง
ไอซียู แล้วหายวันหายคืน ได้แก้ไขวิทยานิพนธ์แล้ว อาจารย์ให้ผ่านแล้วครับและจะขอต่อปริญญาเอก
ต่อไป

มีจดหมายมาตรงกับที่ทำบุญให้ที่วัดนี้ เวลา๑๑.๐๐ -๑๒.๐๐ น. เป็นเวลากลางคืนที่สหรัฐฯ ที่พื้น
ขึ้นมาตรงกันพอดี

ขอฝากไว้เป็นเรื่องกฎแห่งกรรมจากการกระทำทั้งหมด พ่อแม่สร้างกุศลให้ลูกได้

๒๒ เม.ย. ๑๕

ลูกแต่ส่วนกุศลให้พ่อแม่ได้

พระณรงค์ศักดิ์ ฐิตเปโม เป็นบุตรของ พ.อ.ประกิต ศิริพันธุ์ กรุงเทพมหานคร ท่านบวชน้ำสพ
ให้คุณปู่ บวชแล้วโยมนำมาฝากเจริญกรรมฐานที่วัดนี้๓๐วัน แล้วจึงจะสึก

พอเจริญกรรมฐานได้ ๗ วัน โยมแม่มารับ บอกกับโยมแม่ว่า ขออยู่ต่ออีก๑ เดือน นั่งเจริญ
กรรมฐานแล้ว แม่เมตตาให้ปู่ ให้พ่อให้แม่

บัดนี้ นานูโมทนา คุณพ่อได้เลื่อนยศเป็นนายพลเลย และเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการศูนย์
ป้องกันภัยทางอากาศของกองทัพบก

เมื่อสองสามวันนี่มา นำสายสะพายมาให้เจิม บอกว่าหลวงพ่อกับผมไม่เคยคิดว่าจะเป็นนายพล
เลย เส้นนี้ไม่มี ผมดีใจมาก

ตอนนี้ ลูกยังบวชอยู่กฎแห่งกรรมฐานให้พ่อแม่เป็นใหญ่เป็นโตก็ได้

ภรรยาแผ่ส่วนกุศลให้สามี

มีข้าราชการซี ๗ คนหนึ่งรับราชการที่จังหวัดลพบุรี แต่ตอนนี้ย้ายไปแล้ว จะไม่ขอออกชื่อ สามีรับราชการรับซี ๘

สามีเป็นคนเจ้าชู้ เล่นการพนัน กลับบ้านเที่ยงคืนทุกวัน ภรรยาก็เสียใจ ร้องไห้มาหาอาตมา บอกว่าสามีไปชอบเด็กสาวที่ศาลากลาง ชื่อนางสาววาสนา

อาตมาก็บอกว่า *เอาละคุณนายไม่เป็นไร จะแก้ที่โยมภรรยา โยมลาพักร้อนสัก ๗ วันได้ไหม มานั่งกรรมฐาน* เขาก็มาที่นี่

พอนั่งกรรมฐานเสร็จ แผ่เมตตาทุกวัน ให้สามีมีความสุข แผ่เท่านี้เป็นการแก้กรรม

กลับไปบ้านแล้วก็ไปนั่งสวดมนต์ไหว้พระ สามีก็ไม่ว่าอะไร ไม่ชวนทะเลาะอีกต่อไป หากับข้าวให้เต็มสำรับไว้ เขาจะทานหรือไม่ทานก็แล้วไป ทำหน้าที่แม่บ้านการเรือนอย่างดียิ่ง และจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

ขอเจริญพรว่า จะแก้บทย่อยๆ เรื่องนั้น อย่าไปตำว่าสามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน จะไม่มีทางแก้ไขได้ จะเป็นการหยิกเล็บเจ็บเนื้อ จะเหลือวิสัย อย่าไปจีผลหนักเดี่ยวจะกลายเป็นโรคมะเร็ง และจะแก้ไขปัญหาไม่ได้

ในที่สุดสามีก็กลับใจ เลิกเที่ยวหันมาดูแลลูกเพิ่มขึ้น มานั่งสวดมนต์กับภรรยา และนางสาววาสนาที่ศาลากลางก็กลับมาหาคุณนายนี้ บอกว่า “คุณพี่ขา หนูไม่มีอะไรหรอกนะ” คุณนายก็บอกว่า “ฉันไม่ได้ว่าอะไรเธอหรอก ตามใจเธอ ฉันแผ่ให้เธอมีความสุขแล้ว” เลยกลับร้ายกลายเป็นดี

นางสาววาสนามีพี่ชายเป็นนายแพทย์ใหญ่อยู่ที่อเมริกา ได้อุปการะลูกบ้านนี้ไปเรียนต่อที่อเมริกา มันช่วยกันได้อย่างนี้ แต่ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันดังที่กล่าวแล้ว

สามีบ้านอยู่สันป่าข่อย จังหวัดเชียงใหม่ ยังไม่เคยบวช ได้ปรึกษากับภรรยาว่าจะบวชที่วัดอัมพวัน เลขขออนุญาตลาอุปสมบท ๑๒๐ วัน ภรรยาพาสามีบวชได้แล้ว

วิธีแก้กรรมอย่าไปผูกใจเจ็บให้อโหสิกรรมเสียก็จะเป็นสุขทุกฝ่าย

การอุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ

วันนี้เป็นวันปุณณียบุคคลเป็นวันที่เราได้บำเพ็ญกุศลอุทิศให้แก่บรรพบุรุษ มีบิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้มีพระคุณทั้งหลาย จะเป็นสามีภรรยาหรือญาติวงศ์พงศา หลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์ ทั้งบิดามารดายุคใหม่ปัจจุบันนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้ผลด้วย

บิดามารดาชาติเก่าครั้งอดีตก็มีโอกาสรับส่วนบุญกุศลด้วย เรามีบิดามารดามาหลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์ มาชาตินี้ก็มีได้ทราบว่าคุณนั้นเป็นบิดามารดาของเราหรือไม่

พระเกจิอาจารย์ท่านเล่าสืบมา บางทีบิดามารดาญาติวงศ์พงศาเกิดเป็นสุนัข เป็นวัว เป็นควาย เป็นม้า เป็นช้าง และเราหาไม่รู้ว่ามีเขาเหล่านั้นเป็นญาติของเรา เพราะล้มหายตายจากไปหลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์แล้ว

ยกตัวอย่างที่จังหวัดพิิจิตร มีบ้านที่นับถืออาตมาอยู่บ้านหนึ่ง อาตมาได้สังเกตการณ์มานาน เคยไปตั้งแต่ยังไม่ไต่บวช บวชแล้วก็ไปอีก

เขาจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษทุกปี พี่น้องที่ไปอยู่ถิ่นอื่นก็กลับมาวมกัน

มีกระทาชายหนุ่มคนหนึ่งมาจากจังหวัดปัตตานี ได้ขึ้นไปอยู่จังหวัดพิิจิตร มีอาชีพรับจ้างหามน้ำมันยางกับขี้ได้ลงเรือ เพื่อล่องมาขายทางภาคกลาง และรับจ้างถางไร่ไถนา ซื่อบ้านกระท่อมอยู่ ฝั่งมีครอบครัว

บ้านที่รู้จักกับอาตมานี้อยู่ใกล้กับบ้านของเขา มีลูกหลานมาก ถึงวันทำบุญบรรพบุรุษก็นำกระดูกมาบังสุกุล หนุ่มคนนี้ก็มาช่วยงานบ้านนี้เสมอ

อาตมาเข้าใจผิดคิดอุกศลว่า คงมาชอบลูกสาวหลานสาวของบ้านนี้ จึงกุฎิอุจจะช่วยเหลือเขาตลอด เมื่ออาตมาบวชแล้วก็ไปบ้านนี้อีก ก็เห็นคนนี้มาช่วยงานอีก และไม่ได้มีครอบครัวแต่ประการใด ถึงเวลาพระรับภัตตาหารเสร็จแล้ว เขารับประทานข้าวกันหมด แต่หนุ่มคนนี้ไม่ยอมรับประทานอาหาร

อาตมาถามว่า “นี่โยม ทำไมไม่รับประทานข้าว”

เขาตอบว่า “มันอิมจริง ๆ ครับ ถึงเวลาทำบุญอย่างนี้ ไม่รู้เป็นอย่างไร ผมหิมตลอดวัน อิมตลอดคืนเลยครับ”

กว่าอาตมาจะรู้ได้ เมื่อมาบวชเป็นพระ เจริญกรรมฐานถึงได้รู้ว่ากระทาชายที่มาจากภาคใต้คนนี้เป็นใคร

เขาเอาใจใส่บ้านนี้มาก ลูกหลานจะไปโรงเรียน หนุ่มผู้นี้ก็ตามไปส่งไปรับกลับ ชาวบ้านเหนือบ้านได้ก็คิดตรงกันกับอาตมาว่า คงจะชอบลูกสาวหลานสาวบ้านนี้แน่นอน

มาตอนหลังเขาก็ยังไม่มีครอบครัว ได้เงินมากก็ซื้อที่ไว้ ๕๐๐ ไร่ มีบ้านช่องใหญ่โต แต่เวลาบ้านนี้มีงานเขาก็เข้ามาช่วยทุกที แล้วก็ช่วยลูกช่วยหลาน จนลูกสาวหลานสาวแต่งงานไปหมดแล้ว เขาก็ยังอยู่ช่วยหลานเหลนต่อไป

บัดนี้ ท่านผู้นี้ อายุมากแล้ว ก็ยังช่วยงานอย่างดียิ่งและถึงเวลาบ้านนี้ ทำบุญที่ไร เขาอื่่มทุกที และ
ปลื้มปีติยินดี อาตมาารู้ได้ภายหลังมานั่งเจริญกรรมฐาน

“อ้อ! กระต่ายขุ่นคนนั้นคือพ่อของบ้านนี้ เมื่อครั้งอดีตชาติ” อันนี้เป็นเรื่องจริง ขอ
ประกาศให้ทราบ โดยทั่วกัน

นี้แหละพ่อของเรา แม่ของเราไม่ใช่ชาติเดียว มีหลายชาติ สามิของเราในชาตินี้ จะเป็นสามิในครั้ง
อดีตของเราหรือไม่ เราก็มิทราบ ภรรยาของเราในชาตินี้ จะเป็นภรรยาตลอดทุกชาติก็หามิได้

ศัตรูของเราที่ฆ่ารันฟันแทงกันก็มาเป็นสามิภรรยากันในชาตินี้ มีอยู่คู่หนึ่ง บัดนี้ ภรรยาได้ฆ่าสามิ
ตายไปแล้ว นี่แสดงว่าเป็นศัตรูกัน ไม่ใช่ว่าเป็นสามิภรรยากันทุกชาติ

ที่เป็นชายจริงหญิงแท้ เป็นคนแก่ที่นำบูชา มีคู่เดียว คือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสวยพระชาติทุกชาติจนกระทั่งเป็นพระเวสสันดร

จิตหลังอาสัญกาล

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๒๓ เม.ย. ๓๕

ในปัจจุบันแม้โลกจะมีความเจริญทางเทคโนโลยีสูงมาก มนุษย์สามารถสร้างดาวเทียม สร้างจรวด ไปโลกพระจันทร์ได้ แต่มนุษย์ก็ยังตอบปัญหาที่ถามมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันไม่ได้ คือ ปัญหาว่ามนุษย์ตายแล้วเกิดหรือไม่ จิตหลังอาสัญกาลเป็นอย่างไร บางคนเชื่อว่า ชีวิตเมื่อตายแล้วขาดสูญเป็นพวกสูญเฉกาทิฐิ ส่วนอีกพวกหนึ่งเชื่อว่า ชีวิตเป็นสิ่งเที่ยง จัดเข้าพวกสัตสตทิฐิ ซึ่งทั้งสองพวกนี้ พระพุทธศาสนา จัดเป็นความเห็นผิดหรือมิจฉาทิฐิ เพราะพระพุทธศาสนาเชื่อว่า ชีวิตจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับกรรม คือการกระทำของแต่ละคน

ต่อคำถามที่ว่า มนุษย์ตายแล้วเกิดอีกหรือไม่ และจิตหลังอาสัญกาลเป็นอย่างไร ลองพิจารณา คำตอบจากเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้

แรงสาบาน

เป็นเรื่องเกิดขึ้นที่หน้าวัด มีต้นมะขามใหญ่แต่ตายไปแล้ว ชูตรงปากตรอก เมื่อก่อนเป็นทางควาย ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้บวช ลูกคำเล่าตั้งแต่อาตมายังเป็นเด็กมาที่แถวนี้

มีคนสองคน คนหนึ่งอยู่บ้านใกล้วัดอัมพวัน อีกคนหนึ่งอยู่บ้านเหนือขึ้นไป เขาติดต่อชอบพอกัน อย่าไปออกชื่อเลย เขาตายไปตั้ง ๖๐ ปีแล้ว เขาก็รักใคร่กันดี

เขาได้สัญญาสาบานต่อกันว่า จะรักเดียวใจเดียว จะไม่รักคนอื่นต่อไป พูดถึงตอนนี้ขอฝากโยมไว้ ไปรักใครอย่าไปสาบานนะ สบถก็ไม่ได้อ

ผู้หญิงก็สาบานให้กับผู้ชาย ผู้ชายก็สาบานให้กับผู้หญิงว่าจะแต่งงานกัน

ต่อมาผู้หญิงเกิดมาเป็นไข้ทั้บระดูตาย ตายแล้วยังหง ด้วยอำนาจรักยังห่วงผู้ชายคนนี้ตลอด พยายามจะเอาเป็นสามีให้ได้ ถึงตายไปแล้วก็ปรารถนาเหมือนเดิม เพราะสาบานกันไว้

ผู้ชายคนนี้เกิดนอกใจ เพราะแฟนเก่าตายไปแล้ว จะไปแต่งได้อย่างไร ได้เกิดชอบพอกับลูกสาว คนข้างวัดอัมพวัน ได้ไปสู่ขอ พ่อแม่ฝ่ายหญิงเขาไม่ไห้ เพราะผู้ชายจน

แต่เขารักกันแล้ว เมื่อขอไม่ไห้ก็ต้องตามกันไป หน้านั้นเป็นหน้าเกี่ยวข้าว เขาไปเกี่ยวข้าวที่บางชัน ด้วยกัน ถิ่นดักันว่า๒ ทุ่มไห้มากอยที่ต้นมะขามหน้าวัด ผู้ชายจะมารับฝ่ายหญิงก็ตกลง

เกี่ยวข้าวกลับมา ผู้หญิงแต่งตัวมากอยก่อนสองทุ่มเมื่อถึงเวลาสองทุ่ม ผู้ชายก็มา ปรากฏว่าแฟนเก่ามากอยบอกว่า พี่ทำไมมาช้าจัง ผู้ชายก็บอกว่ามาตามเวลาสองทุ่ม แล้วยั้รีบไป

นี่แฟนเก่าปลอมเป็นผู้หญิงที่จะต้องพากันไป เขาอาฆาตจะต้องมาเอาผู้ชายคนนี้ ไปเป็นสามีไห้ได้

ผลสุดท้าย ผู้ชายก็บอกว่า น้องออกหน้าไป ผู้หญิงก็บอกว่า ออกไม่ได้ ใ้พี่น้องอยู่ข้างหลังเถอะ เพราะว่าถ้าพี่ออกหน้าไป หากเขาตามมายังฉันอยู่ข้างหลังจะได้ตายก่อน

ผู้ชายเสียรู้ผีก็ออกหน้าไป สมัยนั้นสองข้างทางก็เป็นป่าดงไพร ก็พากันวิ่งไป วิ่งไปถึงป่าที่บึงที่วัด
พระแก้ว มีพระประธานอยู่ในวิหาร อยู่เหนือวัดอัมพวัน

วิ่ง ๆ ไปผู้ชายก็ได้ยินเสียงหนุบ ๆ หนับ ๆ ก็บอกว่า

“เฮ้!ะ น้องทำอะไร”

ผู้หญิงก็บอกไม่เป็นไร พี่รีบเดินเดี่ยวเขาจะตามมา

ลัดผักก็มีเสียงอีก หนุบ ๆ หนับ ๆ นึกว่าเอ๊ะอะไรกัน จึงได้หันหลังไปดูเห็นผู้หญิงถลกหนึ่ง

ออกมา แล้วเก็บหนอนกิน ताโป้

ผู้ชายเลยออกวิ่ง ว่าอรหังก็ไม่ได้ ผีก็แปลงตัวเป็นคนเดิมไปดักหน้าบอกว่า พี่ไม่น่าเลย จะหนีน้อง
ไปทางไหนเล่า

ฝ่ายชายก็จำได้ว่าเป็นแฟนเก่าที่ตายไปแล้ว เลยจะหนีอรหังก็ไม่ออก พุทโรก็ไม่ออก ก็วิ่งเตลิดเปิด
เปิงไปกระโดดขึ้นบ้านลุงคำ

ผีเอื้อมมือมาจับคอปิดไปเลยถึงแก่ความตาย บ้านลุงคำอยู่ทางทิศเหนือของวัดอัมพวันนี่

นี่เป็นที่สนศึกษาของชีวิต ผู้ชายคนนี้ขาดสติ ไม่ได้ฝึกกรรมฐาน ขาดสติสัมปชัญญะนั่นเอง

ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย เลยในที่สุดก็ต้องไปเป็นสามีเขา แต่ตอนนี้เอาตมาไม่ได้รู้ว่า ตามไปเป็นคู่
กันชาติไหนอย่างไรกัน

ค่ายบางระจัน

เมื่อก่อนที่ค่ายบางระจันเฮี้ยนมาก ใครจะดักน้ำในสระอาจารย์โชดึ่นาไปใส่หม้อรด ระเบิดเลย
ใครลักอะไรไปก็ต้องนำไปคืน ใครจะไปเอาอิฐดอกจันทน์ ต้องนำไปคืนหมด

แต่ก็มีคนอยากได้ เพื่อนำมาป็นเป็นผงผสมสร้างพระ อาตมาเคยไปเอาอิฐ ๕ ตรามาได้ สมัย นาย
พุก ฤกษ์เกษม เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี

มีคราวหนึ่งหลายปีผ่านมาแล้ว เจ้าคณะอำเภอเดิมบางนางบวชของค์เก่า ตอนนี้มีมรณภาพแล้ว ท่าน
เคยมาที่วัดอัมพวัน ท่านอยากได้บ้าง

ท่านเลยมาค้ำที่วัดนี้ รุ่งขึ้นก็ไปเอา เก็บอิฐใส่ย่าม ซ่อนท้ายมอเตอร์ไซค์ไป ท่านจะนำไปทำพระ
หรืออะไรก็ไม่ทราบ

พอไปถึงจะเข้าเขตสุพรรณ เดิมบางนางบวช เลี้ยวไปตลาดท่าช้างมันมืด รถคว่ำสิริษะแตก ก็เก็บ
อิฐไปค้ำบ้านของน้องสาวที่อยู่ในดงอ้อย

ตกกลางคืนเสียงครางกันกระหึ่มเลยต้องนำอิฐมาคืน นี่ก็เหตุการณ์ที่ผ่านมา

คนที่ตายขณะมีโทสะ ตายในสงครามด้วยอำนาจโทสะ นี่เป็นนอสุรกายร้ายมาก ใครจะมาเอา
อะไรไม่ได้

อาตมาก็บอกกับนายพุก ฤกษ์เกษม ว่า ถ้าสร้างค่ายสร้างวัดขึ้น มีโครงการสร้างสะพานขึ้น ก็จะ
หายร้ายไปได้

ในเวลากาลต่อมา ก็สร้างสำเร็จตามเหตุการณ์ ตามลำดับ ได้ทูลเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จฉลองค่าย และทูลเชิญเสด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ดลคุณนิมิต

หลังจากทรงบำเพ็ญพระราชกุศลแล้ว ดวงวิญญาณของอสุรกายก็กลับไปเกิดเลย ความดุร้ายก็ หายไป เห็นจะเป็นจริงตามหลักพระพุทธศาสนา คนคือตายด้วยโทษ

ตายด้วยอารมณ์ดี จิตเป็นกุศลก็ไม่มาดุร้าย ตายด้วยอำนาจโทษก็อยู่ตรงนั้น มันดู ยกตัวอย่าง สองสามีภรรยา มาแะที่วัดนี้ หาว่าเมียมีชู้ ขับรถเบนซ์ไปก็ทะเลาะระหว่างทางไป เรือย ไปถึงบางปะอินก็คิดว่าอย่าอยู่เลย จึงขับรถชนท้ายรถชุง ตายคาที่ทั้งสองคนด้วยอำนาจโทษดูร้าย เหลือเกินที่ตรงนั้น

เหมือนต้นมะขามหน้าวัดก็ดูร้ายและแสดงอกนิหารออกมา เมื่อขุดบ่อเอารังขึ้นมาเผาแล้วบำเพ็ญ บุญบำเพ็ญกุศล อุทิศให้ มะขามก็ตายตรงนั้น

กลายเป็นที่เตียน และเป็นที่น่าสนใจต่อไป และจะไม่มีวิเววะอะไรอีกต่อไป เหมือนแต่ ก่อนมา

ขอฝากไว้เป็นข้อคิดโดยที่หน้ากันมีหลักฐานที่แน่นอน

อำนาจโลภะ

อาตมาเคยเล่าเสมอว่า รักษาอุโบสถตั้ง ๓๐ กว่าปี ทอดกฐินเป็นร้อยครั้ง ทอดผ้าป่าไม่พัก ตายไป ยังเป็นเปรตได้

เพราะจิตไม่ดี ไม่แยก มันยังเกาะอยู่กับสมบัติ ด้วยอำนาจโลภะ มีโมหจริตอยู่ในจิตมาก คนแก่คนนี้อายุ ๘๐ กว่าปีแล้ว ร่ำรวยเงินทองมาก ได้แบ่งสมบัติให้ลูก ๆ ไปแล้ว รักลูกคนเล็ก มากก็แบ่งให้มาก

ลูกชายคนโตได้ไม่เท่าไร แต่ไปสร้างฐานะเป็นเศรษฐีที่เชียงใหม่ สมบัติของแม่ให้ไปก็ยังอยู่ แต่น้องสาวมีสามีแล้วก็นำไปเล่นการพนัน แม่เห็นลูกสุดท้องจะลำบาก จึงไปขอสมบัติลูกชาย คืนด้วยอำนาจโลภะ

ลูกคนสุดท้องก็นำไปให้สามีเล่นการพนันหมด เลยเสียใจตาย ด้วยอำนาจกรรม จิตเศร้าหมอง บุญไม่เคยช่วยต้องไปนรกก่อน

บัดนี้ยังเป็นเปรตอยู่นะ ยังหาที่เกิดไม่ได้ ต้องหมดเวร หมดกรรมจากเปรตเสียก่อน จึงจะไปเกิด บนสวรรค์ เพราะทอดกฐินไว้ตั้งร้อยครั้ง ทอดผ้าป่าไว้มาก

ต้องไปเสวยกรรมที่ตนทำมาก่อน กรรมที่ไปเอาสมบัติลูกชายคืน ให้ลูกคนสุดท้อง และลูกสุดท้อง นำไปให้สามีเล่นการพนันหมด

นี่ตรงนี้เป็นบาป จิตใจก็เกาะอยู่แยกแยะไม่ได้ เพราะคนนี่ไม่เคยนั่งกรรมฐาน

รู้ซึ่งซึ่งปัญญาแต่ทางโลกีย์เท่านั้น แลจะมีโมหจิตปิดบังปัญญา ปัญญาที่ไม่รู้ซึ่ง แล้วเขาก็ตายไป
นรก ยังเป็นเปรตวิสัยอยู่ด้วยอำนาจโลกะ

ยังไปเที่ยวเข้าเขาอยู่ ยังไม่ได้ไปไหนเลย ยังเป็นเปรตอยู่นะ

ในวัดอัมพวันนี้มีพระ ๔-๕ องค์ เป็นเปรตมารับส่วนบุญทุกวันพระ ท่านทั้งหลายจะเห็นหรือไม่ ก็
ไม่ทราบกันนะ

อาตมาถามว่า “ยังไม่ไปเกิดอีกหรือ”

เขาตอบว่า “ยังครับ ผมยังไม่หมดกรรม เทียมมาขอทานอยู่ที่วัดนี้ มีหลวงตาเฟื่องเป็นต้น”

อีกองค์ชื่อหลวงตาแก้ว ยังอยู่ที่นี้ ถ้าวันพระโผล่มาทุกที อยู่ข้างโบสถ์โน้น มารับส่วนสังฆทานที่
เขาทำกัน

และก็มีมาด้อม ๆ มอง ๆ ที่กุฏิกรรมฐาน ว่าคนไหนมีบุญวาสนาได้กรรมฐานก็เข้าไปขอ คนไหน
ค้าขายไม่ได้กำไร ขาดทุน เขาไม่ไปขอ คนที่ไร้บุญวาสนา เปรตไม่เข้าไปขอบ้านนั้น

เปรตนี้เข้าได้ทุกบ้านคือขอทาน เปรตเข้าโบสถ์ได้ไหม ได้ แต่อสุรกายร้ายเข้าไม่ได้

ถ้าบ้านธำมัญญกุลศล มีเทวดารักษา อสุรกายยักษ์ร้าย อมนุษย์เข้าบ้านไม่ได้ ไม่ต้องไปหาเครื่อง
ป้องกัน ไม่ต้องเอาพระมาเขียนผ้ายันต์ ไม่ต้องหว่านทรายหรือเขาไม่เข้าหรือ

ถ้าเราสวดมนต์ไหว้พระทุกวันนะ หมั่นเจริญกรรมฐานแผ่เมตตาพวกนี้เข้าบ้านเราไม่ได้

แต่ถ้าเข้าได้คืออย่างหนึ่งคือเปรต ประตูนเปรตนี้เป็นโลกะ ที่เป็นขอทานจะเข้าได้ทุกแห่ง ไปเที่ยว
ไหว้กราบขอบุญกุศล

อย่างเรามาเจริญกรรมฐานปู' ย่าตายาย ตายไปเป็นเปรต จะมาขอเลย ถ้าคนไหนได้ยินเสียงเปรต
ร้อง คือ ญาติของคนนั้น ถ้าเราไม่ได้ยินไม่ใช่ญาติของเรา

ถ้าได้ยินเต็มแผ่ส่วนกุศลได้เป็นญาติของเราเลยทีเดียว ร้องขึ้นมาต้องการขอบุญกุศล รีบแผ่ให้
เลยนะ

นั่นแหละญาติของโยมตั้งแต่ชาติไหนก็ตาม ไม่ใช่ตายไปสวรรค์ทุกคนนะ ขอฝากไว้

ทุกข์

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๑๑ เม.ย. ๓๕

เจริญพรญาติพี่น้องทุกท่าน โยมหญิงโยมชายทุกคน วันนี้เป็นอีกวันหนึ่ง ที่ท่านทั้งหลายมาเจริญกุศลสร้างทาน สีล ภาวนา ให้เกิดศรัทธา ความเชื่อ ความมั่นคงของชีวิต

ทำให้เราได้ศึกษาความอดทน ศึกษาชีวิตเพื่อแก้ปัญหาของตน เป็นการสร้างบุญสร้างกุศลของกรรมฐาน โปรดได้ตั้งใจฟังโอวาทสืบต่อไป ณ โอกาสบัดนี้ขอเจริญพรทุกท่าน

โยมหญิงโยมชายก็ดี นับว่าเป็นมหากุศล ที่ท่านทั้งหลายมาสร้างบุญสร้างคุณให้เกิดในชีวิตของตน เพื่อตนเองไม่ต้องเดือดร้อนเบียดเบียนตน

ต้องการสร้างความสะอาดสบายปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ต้องการหาที่พึ่งทางใจ ต้องการสร้างกุศลผลงานของชีวิต โปรดได้คิด ณ บัดนี้

ท่านทั้งหลายถือโอกาสบำเพ็ญทาน ทานเบื้องต้นท่านได้แล้ว ตั้งแต่เดินทางออกจากบ้านท่านมา เสียดสละความสุขในบ้านของท่าน ต้องการมาเอาบุญให้เกิดความสุข

แต่อย่าลืมนำบุญนั้นนะ จะเกิดความสุขได้ ต้องชำระจิต ทำใจให้สบาย ทำใจให้เป็นปกติ ท่านถึงจะมีความสุข

แต่เรามาจากบ้านมีแต่ความทุกข์ มีแต่ปัญหา ไปถึงสำนักงานก็มีแต่ปัญหา ออกจากสำนักงาน การค้าหรือกิจการใด ๆ ก็ต้องมีปัญหาตลอดรายการ หากความสุขไม่ได้เลย

พี่น้องที่รัก เราจะไปหาความสุขที่ไหนเล่า อ้อ มาเข้าวัด เสียดสละเวลาต้องการหาความสุข แต่ก็มาพบความทุกข์ หาได้สิ้นสุดทุกข์นั้นมิได้

พี่น้องที่รักทั้งหลาย เกิดมาในสากลโลกมนุษย์นี้ พระพุทธเจ้าทรงแสดงอย่างชัดเจน หากความสุขไม่ได้จริง ๆ

จะเกิดเป็นเศรษฐีมีเงินเป็นพันล้าน ก็มีแต่ความทุกข์ จะทานข้าวทั้งทีก็มีแต่ความทุกข์ อยู่ในครอบครัวพัวพันอยู่ในใจ ก็หาความสุขไม่ได้หรือจะบอกให้

เรามีเงินมีทองมากมายยกกองก็เต็มไปด้วยความทุกข์ ที่ไม่มีหาเช่ากินค่า หากินเช่า มันก็มีแต่ความทุกข์ หากินไหนเล่ามีความสุข ไม่มีเลย

ท่านทั้งหลายเอ๋ย เกิดมาในสากลโลกนี้มีแต่ความทุกข์ความยาก มีแต่ความลำบาก เกิดมาจากท้องแม่ก็มีแต่ความทุกข์ อยู่ในท้องแม่ก็มีแต่ความทุกข์

ถ้าท่านท้าวความหลังได้ ท่านจะคลุกอยู่ในท้องของมารดา จะมีความสุขอะไรเล่า มารดาที่ตั้งครรภ์ก็มีแต่ความทุกข์ มีความสุขชื่นใจที่ตั้งครรภ์ ก็ชอบใจคิดไว้ว่าจะได้มีบุตรชายบุตรสาว มาครอบครองสมบัติแทนเรา แต่แล้วก็มีทุกข์อีก

ทุกข์ตอนที่ครรภ์แก่ แม่เหลือเกินว่า คลอดบุตรในครั้ง นี้ จะอยู่หรือจะตาย มีทุกข์หรือมีสุข ท่าน ทั้งหลายคิดโดยละเอียดแล้ว ท่านจะมองเห็นชัด ว่าหาความสุขไม่ได้จริง ๆ

คลอดลูกออกมาแล้วก็ เป็นห่วงลูก ต้องเป็นทุกข์เลี้ยงลูก ลูกเล็กเด็กแดง โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน เลี้ยงยากเลี้ยงเย็นคำก็ใจ ก็มีแต่ความทุกข์

พี่น้องเอ๋ย ทุกข์อะไรจะทำทุกข์พ่อแม่ สมภารวัด ทุกข์อะไรจะทำทุกข์ขององค์พระมหากษัตริย์ เล่า

พระพุทธเจ้าทรงแสดงชัดเจนมาก ท่านทั้งหลายไปพบจุดไหนเล่าที่มีความสุขที่แน่นอน มีแต่เจ็บ ปนด้วยความทุกข์ตลอดรายการ หาความสุขไม่ได้จริง ๆ

เกิดมาแล้วก็มีแต่ทุกข์ เกิดแล้วอายุมากขึ้นก็มีแต่ทุกข์ เข้าโรงเรียนก็มีแต่ทุกข์ เจ็บระทวยป่วยไข้ อาพาธใด ๆ ก็มีแต่ความทุกข์

ทุกข์เอ๋ย เวทนาเอ๋ย เป็นประจำด้วยกันหมดทุกคน ใครจะรอดพ้นได้เจ็บระทวยป่วยไข้ เจ็บเมื่อ ยปวดในสกลกายนี้ ก็มีแต่ความทุกข์ตลอดรายการ

บางคนทุกข์มาก ทุกข์น้อยไม่เท่ากัน บางคนก็ทุกข์คนละแบบทุกข์คนละอย่าง สุขคนละทางบาง คนก็ระเริงหลงในสังคม **ถือว่าเป็นความสุข**

บางคนดื่มสุรายาเมาถือว่าเป็นความสุข กำลังดื่มสุขมาก หายเมาสร้างเมาท่านจะพบความทุกข์ ที่ หมดเงินทองเลี้ยงเพื่อนเลี้ยงฝูงไปดั่งกล่าวแล้ว ก็มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น

พี่น้องที่รัก จะมองไปเห็นอันใดเล่าที่มีความสุขที่แน่นอน และปลอดโปร่งโล่งใจ มีแต่ระทมขม ขื่นตลอดรายการ

ได้แก่ตัวอาตมาเอง ตอนเป็นเด็ก พ่อแม่มีกินมีใช้ไม่เข้าใจ ให้อิ่มไปวันยังค่ำ เทียวเตร่เสสรวด ไปทุกเวลาที่ถือว่ามีความสุขประสาเด็ก ชุกชนไปตามสภาพของเด็ก ไม่เห็นข้างหน้าข้างหลังประการใด ความทุกข์ยาก ความลำบากของพ่อแม่ มองไม่เห็น

พ่อแม่ทั้งหลาย เลี้ยงลูกคิดปลูกฝัง ต้องการให้ลูกดีมีปัญญา มีวิชาความรู้ด้วยกันทุกคน นี่มัน เป็น ทุกข์

ทุกข์ร้อนใจเหลือเกิน ลูกเข้าโรงเรียนไม่ได้ ไปฝากโรงเรียน โน้นก็ไม่ได้ โรงเรียนนี้ก็ไม่ได้ เข้า มหาวิทยาลัยก็ไม่ได้ พ่อแม่ก็มีแต่ความทุกข์ หาความสุขไม่ได้เลย

นี่แหละท่านทั้งหลายเอ๋ย ลูกเข้าโรงเรียนแล้ว สิ่งมีทุกข์ว่าลูกจะเรียนสำเร็จหรือไม่ ก็มีแต่ทุกข์ ระทมขมขื่น แต่ลูกเขาไม่รู้เลย เรียนสำเร็จหรือไม่สำเร็จ เขาก็ไม่บอกเรียนได้อย่างไร พ่อแม่ก็เป็นห่วง ตลอดรายการ ไม่มีมีความสุขประการใดเลย

ญาติพี่น้องที่รัก โปรดพิจารณาข้อนี้เป็นกฎเกณฑ์ไว้ก่อน เกิดมาใน โลกนี้มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจึง ไปแสวงหาวิชาแก่ทุกข์มาบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ ชาวโลกอย่าไปหลงละเมอเพื่อพอกอยู่ในความเศร้าหมองใจ

จะไปคิดอะไรเล่า วางธุระในหน้าที่ แยกรูปแยกนามแยกทุกซ์ออกไปเสียจากจิตใจ จิตใจท่านจะได้
ไม่เศร้าหมอง จิตใจท่านจะได้ผ่องใส จิตใจท่านจะได้มีปัญญา

ถ้าจิตใจเศร้าหมองมีแต่ความทุกข์อยู่ในใจแล้ว ปัญญาหมดเลย ไม่มีสติปัญญา
ขอฝากพี่น้องไว้ มัวแต่อะไรกันเล่า เศร้าหมองใจก็ยึดแก่นเหมือนยักษ์มาร ทะเลาะวิวาทกัน
ตลอดเวลากาล เป็นที่น่าเสียใจ น่าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง

โลกนี้ ระอุมาก สัตว์โลกที่อยู่หมู่สัตว์ แผ่นดินไหวบ้าง ล่มจมกันบ้าง ถูกลมสลาตันบ้านเมืองพัง
หมด

แต่ประเทศไทยบางจุดนี้เป็นสุวรรณภูมิ เป็นเมืองพระพุทธเจ้าที่เจริญธรรมสัมมาปฏิบัติ
เกิดกลียุคแล้ว ชำร่นพินแทบกันหลายประการ อุบัติเหตุกันไม่พัก
คนที่ดีมีบุญวาสนา ก็จะหลบเข้าร่วมโพธิ์ร่วมไทร ปรีกษาผู้ใหญ่ แล้วก็นั่งบำเพ็ญกุศลภาวนา สมาธิ
เป็นร่มใหญ่ภายในย่อมร่มเย็นเป็นสุข

ถ้าไม่มีสมาธิเป็นร่มใหญ่ ภายในท่านจะไม่มี ความร่มเย็นเป็นสุขเลย มีแต่ความทุกข์ เจ็บระทวย
ป่วยไข้ก็เป็นทุกข์ เกิดทุกข์เหลือเกิน

เกิดทุกข์แล้วก็ไม่สามารบบำบัดทุกข์ให้เกิดความสุขได้ มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น หลบเข้าร่วมโพธิ์ร่วม
ไทร หลบเข้าถ้ำ บำเพ็ญจิตภาวนา

โยมหญิงโยมชายที่มาครั้งนี้ ก็มาแสวงบุญ บุญอยู่ตรงไหน ปัญญา ก็บอกว่า บุญอยู่ที่ความสุข
ความสุขจะมีได้ต้องชำระใจให้บริสุทธิ์ ไม่มีธุลีที่จะเกาะจิตให้เศร้าหมอง ท่านถึงจะมีความสุขบริสุทธิ์ใจ
อยู่ตรงนี้ นะ

บางคนมานั่งกรรมฐาน เล่าความหลังกันอยู่เสมอ มีแต่ความทุกข์ ขอบิณฑบาตเสีย ตัดปัญหาได้
ใหม่ เราเสียสละบริจาคทานชั้นสูงโดยไม่เสียสตางค์

เสียสละความทุกข์ที่มันอยู่ในจิตใจ ด้วยการบำเพ็ญจิตตภาวนาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ให้เกิด
ปัญญาญาณ รู้เท่าทันกองการสังขาร รู้วิธีสัมผัสจิต รู้ข้อคิดวิธีแก้ปัญหาของชีวิต

ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาไปสวรรค์ นิพพาน ที่โยมไปกันมา เห็นพระพุทธเจ้า เห็นพระจุฬามณีเป็นต้น
ควรจะนั่งให้เห็นตัวเอง ให้เห็นอารมณ์ของตัวเองว่าตัวเองเป็นประการใด แจ่มแจ้งใจหรือไม่
ประการใด

มานั่งกันหลายครั้งหลายคราวก็ยังเอาทุกข์มาอีก เอาทุกข์มาไว้ที่หัวใจ ท่านจะมีความสุขไม่ได้เลย
ท่านจะมีแต่ความทุกข์ในบ้านของท่าน

ท่านเป็นพ่อเป็นแม่เขา ก็ฝากความทุกข์ให้ลูกอีกหรือ บาบต่อบาปให้ลูก ให้ลูกเดือนร้อนต่อไป
เป็นที่น่าเสียใจมาก

ไปบวชชีพราหมณ์กันหลายแห่งมาแล้ว ก็น้ำลายไหลยืด ติดกันเทศน์กันไม่พัก ที่นี้ไม่ต้องการ
ติดกันเทศน์นะ ไม่ต้องการเรียไร ไม่ต้องการได้ปัจจัยของโยมด้วยเหตุผล

ต้องการอยากได้อยู่ข้อเดียวคือ เอาบุญไปใส่ใจ โยมให้เกิดความสุขให้มีความสุขในครอบครัว จะ
ได้ไม่พันพันในสังคมที่เลวร้าย อยู่ตรงนี้สำคัญมาก ไม่มีใครเข้าใจอีกหรือ

ทุกคนต้องการความสุข ไม่ใช่ความทุกข์ ทำไมไม่ไปสร้างทุกข์เล่า ต้องการความสะดวกสบาย ท่าน
ทำไมไม่สร้างความขัดข้อง ท่านต้องการไม่เดือดร้อนแต่ทำไมไม่สร้างความเดือดร้อนเล่า ตรงนี้ไม่มีใครแก้แต่
ประการใด

**การเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นการแก้ปัญหาวีถีชีวิต พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนว่าเป็นทางสายเอก
พระองค์ได้ประสบการณ์จากหนทางเส้นนี้มาแล้ว มีความสุขแน่ ๆ มีความเจริญในมรรคมรรคา**

มรรค ๘ ได้แก่สรูป สील สมาธิ ปัญญา สรูปสติคือ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ คือสติปัฏฐาน ๔ ใน
มรรค ๘ ชัดเจน ทำไมโยมไปภาวนาไปสวรรค์นิพพาน

มรรคมรรคาเดินทางก็ไม่มีหนทาง เดินสู่มีสู่มีห่ากันไป เลยเดินไปหาทุกข์หาความสุขไม่ได้เลย
คนเราต้องเดินไปหาความสุข เดินไปตามมรรคมรรคาเรียกว่า วิปัส ทำให้แจ้งแห่งปัญญา เดินทาง
ไปด้วยความถูกต้อง เดินด้วยสติ คำริชชอบ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ตรงนี้จึงเรียกว่าเดินทางถูกต้อง

เป็นการพิสูจน์ความถูกต้องของชีวิตโยม เป็นการพิสูจน์นิสัยปัจจัยของโยม เป็นการพิสูจน์
ความคิด ความเห็นที่ถูกต้อง ไม่ใช่ผิดพลาดแต่ประการใด สิ่งนี้ เป็นหลักใหญ่ใจความสำคัญของการเจริญ
สติวิปัสสนาใช้

สติปัฏฐาน ๔ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มรรคธรรมมา

ที่อาตมาพูดเมื่อวานนี้ด้วยความเศร้าใจ พระสงฆ์องค์เจ้าเอามรดกของเสด็จพ่อไปทิ้ง คือ
กรรมฐาน พระนักเรียน นักทำกิจกรรมของพระสงฆ์ไม่สนใจเรื่องมรดกนี้เลยแก้ปัญหาไม่ได้ จึงได้สร้าง
แต่ปัญหาในคณะสงฆ์ สร้าง

ปัญหาให้หมู่ประชาชน สร้างปัญหาให้ประชาชนเดือนร้อน ด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวมา

ถ้าบ้านไหนวัดใดมีบันไดสวรรค์ มีบันไดนิพพาน มีบันไดให้ไปสู่มนุษย์สมบัติ บ้านนั้นมิ
มีความสุข มีความเจริญตลอดกาลเวลา

หมู่ใดบ้านใดไม่มีบันไดมนุษย์ ไม่มีบันไดสวรรค์ ขาดบันไดนิพพานแล้ว บ้านนั้นจะอลหม่านยุ่ง
วุ่นวายเดือดร้อนนานาประการ มาเจริญกรรมฐานถึงจะรู้

บางคนทำไม่ได้เลย มาตั้งหลายครั้งแล้วไม่ได้อะไร เมื่อวานนี้พูดเปรียบเทียบ แยกรูปแยกนาม
ออกไปอะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม แยกได้เมื่อใดโยมชื่นใจเมื่อนั้น

ถ้าเอาความทุกข์มาไว้ในใจแล้วจะแก้ที่ไหน จะไปหาผีเจ้าเข้าทรง แล้วจะไปองค์พระอรหันต์ ตาม
กันเป็นแถวเป็นแนวพนมไพร แล้วจะได้อะไรหรือ เลยตามไปจนแก่ตายก็ไม่ได้อะไรเลย

ต้องตามไว้ที่จิต สร้างความคิดไว้ที่ใจคน โง่ชอบเอาจิตไว้ที่ปาก คนฉลาดชอบเอาสติไว้ที่ใจ

**การเจริญวิปัสสนากรรมฐานต้องการอย่างนี้ ต้องการเอาสติมาไว้ที่ใจคือคนฉลาดปราดเปรื่องเรื่อง
ปัญหาสามภรรยาที่เป็นคู่สร้างคู่สม เป็นเพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้านกัน จะไม่ทะเลาะกันเลย นี่มีความสุขขอ
โลกมนุษย์**

ลูกก็มีปัญญาไม่เพียงพอก็เลยแม่แต่ประการใด เพราะพ่อแม่มีสติไว้ที่ใจ ควบคุมจิตอยู่ตลอดเวลา กาล ลูกก็ติดนิสัยพ่อแม่ ปลูกสร้างก็ติมีปัญญาตรงนี้ ไม่มีใครคิด

บางคนมานั่งกรรมฐานไม่รู้กี่คราวแล้ว ก็ไอ้แก่นี่เอง ไม่แยกทุกข์ออกจากใจ ไม่แยกรูปแยกนาม เอาความโกรธมาไว้ที่ใจ ผูกพยาบาทฆาตพยาเวรไว้ที่จิตใจ

โยมสร้างแต่ความทุกข์เอง สร้างแต่ความเดือดร้อนให้ตัวเอง สร้างแต่หายนะมาไว้ในบ้านของตน สร้างอบายมุขหาความสุขในสังคม แล้วจะได้มีความสุขประการใด

ขอเจริญพรให้คิด ให้ตั้งสติเอาไว้ที่จิตของท่าน แล้วจะแยกรูปแยกนามให้ท่าน

เสียงหนอเขาค่า เสียงหนอเขาเสียดสี เราก็ตั้งสติไว้ที่หู สร้างความรู้ไว้ว่าดูน่าชม ตั้งสติกำหนด เสียงหนอ เสียงเป็นรูป เสียงเขาค่ามันก็เป็นรูป หูเป็นรูป จิตกำหนดรู้เป็นตัวนาม ว่าเขาค่ารู้อย่างนี้

เอาสติสัมปชัญญะไปรู้ไปดูเสียงว่าเสียงเขาค่าใครนะ ค่าใคร ไม่ใช่ค่าเรา ค่านาย . เป็นสมมติบัญญัติแล้วความรู้แจ้งประจักษ์ชัด รูปนามขั้นสูง เป็นอารมณ์ แยกรูปออกไป แยกเสียง รูปนั้นเป็นอัน ผนวกวากัน

จิตที่สำนึกได้ว่า ใครหนอค่านาย ก. สมมตินามว่าเราชื่อนาย ก. อ้อ ค่าสมมติบัญญัติ เราก็ตั้งสติสัมปชัญญะไว้ที่หู กำหนดปีบสติมีปัญญา

นี่เรียกว่าเอาสติไว้ที่จิต จิตอยู่ที่ไหน อยู่ที่หูแล้ว เพราะเราฟังเสียงที่หู หูเป็นรูป เสียงที่หูเดี๋ยวนี้ก็เป็นรูปตัวที่เรารู้ว่ามันค่า เป็นตัวนาม

เรามีสติสัมปชัญญะ กำหนดเสียงหนอ เสียงหนอแล้วมันก็ดับไป ผันแปรกลับกลอกหลุดไป โดยสมมติของมัน เสียงนั้นจะกลับไปหาคนค่าเอง แล้วก็ดับวูบ นี่ความทุกข์หมดไป

เราไปเอาความทุกข์มาเองมิใช่หรือ ทุกข์ที่อยู่ของมันตามเรื่องของมัน เราไปหามันเอง ตั้งสติไว้ก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เสียงนั้นมันก็ตกจะไม่เข้าไปผนิกในเทพของเรา

มานั่งกรรมฐานไม่เคยกำหนดเก็บเอาแต่เสียงค่ามาไว้ในใจ เก็บโน่นเก็บนี่ สิ่งนั้นคือเก็บความเดือดร้อนมาไว้ในใจ ทำให้โยมมีทุกข์ ตรงนี้ไม่มีใครแก้ ยิ่งนั่งยิ่งทุกข์ใหญ่

บางคนบอก หลวงพ่อคะ ฉันมานั่งยังมีทุกข์ ก็มานั่งไม่ถูกเรื่อง นั่งอะไรกัน นั่งอยากเห็นเทวดา นั่งอยากเห็นพระอินทร์ นั่งอยากจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าที่พระจุฬามณี มันคนละเรื่องกัน

จะไปเฝ้าอย่างนั้น ไม่ต้องมาวัดนี้หรอก ไปเฝ้าเอาเลย เหาะขึ้นไปเลย เสกพระคาถาเหาะเหินเดินนภากาศ ไปเฝ้าที่จุฬามณีโน่น

เลยก็มีแต่สร้างกิเลส เป็นเหตุทำลายตนโดยไม่รู้ตัว คว้าเงินทำบุญกันไม่พัก ไม่ใช่นุญนะ

บุญอยู่ที่ใจ ทำจิตให้มีความสุขไม่ได้หรือ แยกทุกข์ออกจากใจคือขั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ เรียกว่า นามรูปปริจเฉทญาณ ขั้นนี้จึงจะเป็นข้อแก้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานี้ ทรงแสดงเหตุผลชัดเจนมาสร้างความคิดไปสวรรค์ ต้องมาที่โลกมนุษย์ที่อิจฉากัน

เราต้องทนต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ต้องสู้ปัญหา อย่าหนีปัญหา การสู้ปัญหา ไม่หนีปัญหาได้มาจาก การกำหนดจิต ต้องสู้อย่าหนี

พระพุทธเจ้าทรงแสดงต่อพระอานนท์ศรีอนุชา

“ดูกรอานนท์ จะหนีเขาค่าไปที่ไหนเล่า ที่ไหนไม่มีคนค่าเรา ไปเมืองนี้โดนเขาค่า หนีไปที่ไหน เขาก็ค่าเราอีก จะหนีไปไหนเล่าอานนท์ศรีอนุชาเอ๋ย”

จะทำอย่างไรพระเจ้าข้า” พระอานนท์ทรงทูลถาม

“ต้องแก้ช้ ต้องแก้ปัญหาก็มันหมดไป เหตุเกิดที่ไหนต้องแก้ที่นั่น”

นี่ชัดเจนแล้ว โยมจะไปแก้ตรงไหนกัน สร้างแต่ปัญหากันไม่พัก มีแต่ความทุกข์ระทมขมขื่น ตลอดรายการ เพราะเหตุใดตอบได้เลย เพราะแยกอุปแยกนามไม่ได้ แยกสุขแยกทุกข์ไม่ได้ แยกเวทนาไม่ได้ จึงปวด

ถ้าโยมเป็นอย่างอาดมาต้องส่งโรงพยาบาลไปแล้ว๗ วันแล้วข้าวไม่ตกถึงท้องเลยนะ ต้องทนไป พุดเกิดมาเป็นคนต้องทนได้ อยู่หลายคนต้องทนมันให้ได้ ต้องทนต่อเวทนาที่ฝึก กำหนดปวดหนอ ตั้งสติ เข้าไว้

วันนี้ตั้งแต่เข้าโรงอุโบสถ เป็นประธานสงฆ์อุปัชฌาย์ ปวดท้องอย่างที่สุด เพราะไม่ได้เคยฉันทอะไร เลย พอฉันทเข้าไป ๒ ชั่วโมงเท่านั้น ปวดท้องที่สุดจนขณะนี้

ถ้าโยมเป็นอย่างอาดมาต้องคืนแล้ว ทนได้ไหมต้องทนได้ ทำอย่างไรถึงทนได้ แยกมันออกไป เสีย อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม เวทนาจึงแยกออกไป การปวดมันก็ไม่ไปยึด

ตรงนี้ทำกันไม่ได้ใหม่ ทำไม่ได้อย่าบ่นว่า มานั่งไม่ได้เรื่องอะไร ถูกต้อง เพราะโยมไม่เอาเรื่องเอาราวไม่ได้กำหนดเลย ไม่ได้เอาสติไว้ที่จิต จิตมันอยู่ที่ตาที่เอาสติคุมที่ตา ดูให้เกิดปัญญา อย่าดูให้มันเสีย ไม่มีใครทำ

พระที่วัดนี้ก็เหมือนกัน ทำอย่างไรจะไปสวรรค์กันทั้งนั้น จะไปนิพพานกันหมด อาตมาก็บอกว่า อาตมาเองก็ไม่ได้ไปสวรรค์หรือจะไปนิพพานก็ไม่ได้ เมืองมนุษย์ยังไม่ครบเครื่อง ยังไม่จบประโยชน์ข้ม จะไปขึ้นมหาวิทยาลัย อย่างที่โยมไปได้ญาณ๑๖ กันมานะ

ขอฝากไว้นะ แยกได้หรือยัง ถ้าแยกได้โยมไม่มีทุกข์ มีเหมือนกัน แต่กำจัดทุกข์ออกเป็นสัดส่วน จะไม่เอาทุกข์มาไว้ในใจเลย จะไม่เอาความอิจฉามาไว้ในใจ จะไม่ผูกพยาบาทเอาไว้ในใจ ให้มันเกิดทุกข์ ระทมขมขื่นตลอดรายการ

มาที่วัดนี้ส่วนมาก ครอบครัวยังไม่มีความสุขเลย ก็เพราะเอาครอบครัวยมาเป็นทุกข์ บอกให้มานั่ง กรรมฐานก็บอก

“โธ้ย! มาไม่ได้หรอกจ๊ะ”

นี่เวลาแก้ทุกข์มาไม่ได้ ก็สร้างแต่ความทุกข์กันต่อไป สร้างแต่ปัญหา คนเราก็คงต้องสู้ปัญหาด้วยการแก้ปัญหาละเอียด อย่าไปเอาปัญหามาไว้ในใจ ทำให้คิดไม่ออก บอกไม่ได้ ใช้ไม่เป็น แล้วตัวเองจะมีแต่ความทุกข์ กินไม่ได้นอนไม่หลับ เป็นนิคเคียวจะตาย

บางคนเป็นนิกคนน้อยเข้าโรงพยาบาล ไม่มีน้ำอดน้ำทน ไม่มีกำหนดเวทนา ไม่สู้เวทนา แพ้เวทนา ใครค่าก็แพ้เขาอีก แพ้เรื่อยไป เป็นคนไม่ชนะตนเองเลย

พระพุทธเจ้าทรงสอนการเจริญสติเพื่อที่จะชนะตนเอง
ในเมื่อโยมชนะตัวเองได้ โยมมีความสุขหมื่นเปอร์เซ็นต์

บัดนี้ โยมแพ้ตัวเอง มีแต่ความทุกข์อยู่ในใจ แล้วแพ้เกมหมด จะไปชนะคนอื่นไม่ดีเท่าชนะตนเอง
ตัวเองนี้ สำคัญมาก ทิฐิสูงมาก เอาตัวขึ้นเหนือมด้วยกันทุกคน ไม่มีเลยว่าตัวเองเป็นคนไม่ดี มีแต่ดีกว่าคนอื่นทั้งนั้น

ถ้านั่งเจริญสติปฏิฐาน ๔ ได้ดังกล่าวมาแล้วนี้ มันจะได้รับคำคมสมส่วนกัน โยมจะมีปัญญาว่า
ใช่แต่ว่าเราจะมิดิ เขาก็มิดิ ไม่ดีเฉพาะเขา เขาก็มิดิเหมือนกัน

มันออกมาในรูปแบบนี้ มันจะไม่หมิ่นประมาทกัน จะไม่จ้วงจาบและบังอาจกันจนเกินไป มันจะ
ได้ผลอันดีดังกล่าวมาข้างต้นนี้ ประการหนึ่ง

ขอให้ทำให้ได้ อย่าไปเอาทุกข์มาไว้ในใจทำไมเล่า กำหนดแยกออกไปได้ไหม แยกไม่ออกจะ
กอดความทุกข์เอาไว้ในใจ ก็ซุบพอมลงไป คนประเภทนี้แก้ไและตายไวด้วย

ไอ้อณาถวาสนาโมจจาเอ๊ย เกิดมามีกรรม เกิดมาทำอะไรเล่า เกิดมาทำความดีใช้หนี้ กรรมบ้างไม่ได้
หรือไม่ยอมรับใช้ ยังปฏิเสธทุกข้อหาอีกหรือ สร้างกรรมมาหลายชาติแล้ว ไม่ยอมรับกรรม

พวกประเภทนี้ ไร้ปัญญาขาดเหตุผล ขาดอารมณ์ที่ต้องสร้างในกรรมฐาน ชั้น ๕ รูปนามต้อง
เป็นอารมณ์ กายกับจิต รูปกับนามเท่านั้น

แล้วพัฒนาจิตที่เกิดทางตา รับผัสชอบทางตาบ้าง คู่สิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดี ก็กำหนดเห็นหนอให้มันดับ
ไป

รูปก็เป็นรูป ตาก็เป็นรูป ผันกัน จิตรู้ว่าเป็นรูปอะไรคือตัวนามแล้วแยกออกไป รูปกับตาเป็นคน
ละอัน เป็นอันเสิวกันได้อย่างไร

เราอามาเป็นอันเดียวกันถึงได้โกรธเขา ลงโทษเขา แล้วโยมจะไปญาณ ๑๖ ไหนเล่าญาณ โดงแดง
แท้ ๆ ตรงนี้ ไม่มีใครทำได้

ขอฝากไปคิดโดยทั่วหน้ากัน เอรูปนาม ชั้น ๕ เป็นอารมณ์ให้ได้แยกรูปแยกนามออกไป โยม
จะไม่ผูกความโกรธไว้ในใจ จะแยกออกไปเป็นชิ้นส่วน ของใครของมัน เราจะเอามาปนกันทำไมเล่า

ถ้าโยมมีทิฐิ ไม่ต้องมานั่งกรรมฐาน รับรองทำไม่ได้ ได้กฎแห่งกรรมติดตัวไป แล้วโยมจะเสียใจ
ต่อไปภายหลัง เป็นที่น่าเสียดาย มาพบของดีต้องเอาไปให้ได้

“ของคืออยู่ที่ไหนหรือคะหลวงพ่อกษา”

“ของดีไม่ใช่อยู่ที่อาตมา อยู่ที่โยม โยมไม่นำของดีมาใช้ โยมก็ไม่ได้ของดีในตัวเอง ของดีมีอยู่
ด้วยกันทุกคน แต่ทุกคนไม่สนใจในตัวเองนะ”

จงละทิฐิเสีย ละมานะความเป็นอยู่ในชีวิตจิตใจของตน ทิ้งอารมณ์ของเก่าที่เราเคยมีนิสัยแบบนั้น

การเจริญกรรมฐานต้องการรู้นิสัยตนเอง ต้องการจะเปลี่ยนภาวะให้กลับร้ายกลายเป็นดี มั่งมีศรีสุข
บางคนเป็นอิสลาม มานั่งกรรมฐานสามสี่วัน บอกว่า หลวงพ่อ เดี่ยวนี้ขายดิบขายดี เมื่อวานขึ้น
นี้นำเงินมาถวายหมื่นหนึ่ง นำพระพุทธรูปมาถวายด้วย นี้อิสลาม ขออนุโมทนา

ชาวพุทธแท้ ๆ ก็ยังได้ดี มีสุขแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขอรหัสจี้ ทุกข์เกิดแล้ว หาสาเหตุของทุกข์ ด้วยการกำหนดทุกข์นั้น มั่นทุกข์ตรงไหนจะ

สมาธิบำเพ็ญจิตภาวนา ปัญญาจะบอกทุกข์เกิดขึ้นตรงนั้น ต้องแก้ตรงนั้น อย่าไปแก้ผิดจุด ไปให้
ผีเข้ามาแก้ เอาหมอกเข้ามาแก้ มันไม่ถูกเรื่อง

เราสร้างกรรม เราก็ต้องแก้เองไม่ใช่คนอื่นมาแก้ให้ ผากฎาติโยมไว้ต้องอดทน

บางคนนั่งไม่อดทน ปวดหนอกำหนดตายให้ตายได้ไหม เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป ยิ่งปวดหนัก จะได้
รู้กำหนดของมันว่า ปวดขนาดนี้ จะทนได้ไหม

ตั้งสติอารมณ์ เดียวก็จะแตกออกไปเป็นรูปนาม อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม เวทนาอาศัยรูปเกิด
มันมีสังขารปรุงแต่ง มันจึงปวดรวดร้าวในสกลกาย

จิตรู้แล้วก็เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ หาเหตุที่ทุกข์เกิดได้เป็นอนัตตาแล้ว
ปลอดภัยไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป พระไตรลักษณ์ก็แจ่มชัด นั่นคือวิปัสสนา

เมื่อเกิดขึ้นแก่ตัวเองแล้ว รับรองโยมจะไม่โกรธใครเลย จะไม่ลงโทษใคร จะมองคนในแง่ดีเสมอ
อย่างที่อาตมาเคยพูดไว้ จะรักใคร่รักเพียง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เอาไว้เกลียด ๕๐ เปอร์เซ็นต์ อย่ารัก
ให้หมดตัว อย่าเกลียดให้หมดตัว เอาไว้เพื่อเราจะรักกันอีก จะได้มองเห็นกันได้ถูกต้อง

ขอให้รู้จริงสักหน่อย ไม่รู้จริงเลย เกลียดใครเกลียดให้หมดบ้าน เกลียดพ่อแล้วเกลียดลูก แล้วยัง
เกลียดหลานอีก น่าเสียดาย เสียใจด้วย

มาทำกรรมฐานขอให้ทำจริง ๆ สร้างบุญให้เกิดความสุขให้จริงจัง อย่าไปเกลียดใครเลย
ปีนี้ปีมะแมเข้าสู่ปีวอกอีกสองวันนี้ นี้อุดลียุค หลบเข้าได้ต้นพฤษภาหลบเข้าสมาธิบำเพ็ญจิต
ภาวนา สมาธิเป็นร่มใหญ่ ภายในร่มร่มเย็นเป็นสุขตลอดรายการ

ขณะที่พูดนี้อาพาหหนัก ยังพูดให้โยมฟังได้ โยมปวดเมื่อยนิดหน่อยทนได้ไหม คนนี้ จะตายอยู่ใน
โบสถ์วันนี้แล้ว ก็ยังทนตะเกียกตะกายมาพูดให้ฟัง

แยกแยะเวทนาออกไป ให้มันปวดของมันไปก่อน แล้วเราก็ฝากความปวดไว้ที่อื่นก่อน แล้วก็
เอาความดีมีปัญญามาพูดให้โยมฟัง

เวทนานี้กำลังปวดหนัก แล้วเราก็แยกออกไปซิ ถ้าเอามาปนกัน เอาไข้ไว้ในใจ เอาความทุกข์มาไว้ใน
ใจโยมจะมีทุกข์ระทมขมขื่นแค่ไหนประการใด

ถ้าท่านเป็นสามิภรรยาทะเลาะกัน ลูกจะหาความสุขไม่ได้นะ ข้อนี้ไม่มีใครคิด อาตมาพยายามคิด
ให้เสมอคือกรรมฐาน

ขอฝากไว้ พ่อแม่รักกันดี ปรีกษาหารีกันดี ลูกดีใจมาก มีความสุข สว่างฟ้าสว่างดิน เหมือน
พระจันทร์ลอยเด่นอยู่ในนภากาศ

พ่อแม่ทะเลาะกัน ไม่เอาเนื้อเอาใจกันเสีย จนกระทั่งแก่แล้วนะ ลูกบ้านนั้นไม่มีความสุขเลย เหมือนน้ำมันมืด เหมือนเมฆหมอกมาบังพระจันทร์ฉะนั้น

จะรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจก็ดี อย่าไปสนใจกับคนอื่น สนแต่งานในหน้าที่ ท่านจะสร้างความคิดต่อไป ไม่ต้องมองใครในแง่ร้ายมองคนในแง่ดี ถึงจะอิจฉาเราอย่างไรก็กลับไปหาตัวเอง เขาสร้างความคิดดีรื้อนของเขาเอง

เราก็ตั้งจิตบำเพ็ญจิตภาวนากำหนดจิตด้วยการทำงาน จิตก็แสดงออกด้วยปัญญา จริตต่อการทำงาน จริตต่อหน้าที่ จริตต่อวาจาที่พูด จริตต่อบุคคล จริตต่อความคิดที่สร้างมานานจะนั้น

คนเราที่จิตไม่สงบมีหลายประการ ไม่ได้เคยฝึกกรรมฐานไว้จิตสงบยาก

๑. มีไม่พอ จิตไม่สงบ

๒. ถูกเบียดเบียนจิตใจ

รับรองความสุขไม่ได้เลยโดนเบียดเบียนจิตใจ ถ้าไม่ฝึกกรรมฐาน ท่านจะหาความสุขไม่ได้ ท่านจะไม่มีสมาธิ ถ้าท่านฝึกไว้ก่อนท่านจะไม่กลัวเลย มีแค่นั้นท่านก็เอาแค่นั้น ตามมีตามเกิด ประเสริฐจริง ๆ

ถ้ามีไม่พอ รับรองท่านหาสมาธิไม่ได้ ท่านจะไม่มีความสุขใครจะมาเบียดเบียนจิตใจอย่างไรตั้งสติเอาไว้

๓. โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน

ท่านจะมีความสุขได้หรือ ท่านจะมีความสุขสงบได้ไหม ถ้าไม่ได้ฝึก

๔. อวัยวะไม่ตั้งอยู่ในความปกติ

รับรองได้เลย ท่านจะไม่มีความสุขเลย มีแต่ความวุ่นวาย ไช้โน่นก็ซำรุด ไช้นี้ก็ซำรุด อินทรีย์ก็ห่อหุ้มกัน หน้าที่การงานก็บกพร่องหาความสุขไม่ได้หรือจะบอกให้

๕. สิ่งแวดล้อมดึงไปในทางชั่ว

สิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านของตนคอยจะดึง รับรองจิตไม่สงบแน่ ๆ มันคอยจะดึงไปทางโน้น ดึงไปสู่ทางนี้ จิตก็เลยพะว้าพะวัง รักที่เสียคายน้องจิตไม่สงบ

๖. ครอบครัวไม่มีความสุข

ทะเลาะกันตลอดรายการในครอบครัวของตน ท่านจะมีความสุขสงบได้หรือ ท่านจะมีความสุขจากความสงบไม่ได้เลย

๗. ใช้เวลาว่างเกินไป

คนไหนว่างไม่มีงานทำ จิตไม่ดี ไม่สงบ คอยจะออกไปคิดเรื่องที่เลว ๆ เรื่องดี ๆ ไม่เคยคิดเลย มันทำให้จิตไม่สงบ อย่าใช้เวลาว่างเกินไป ต้องว่างกิเลส ไม่ใช่ว่างงาน ทำงานเป็นกรรมฐานต่อไป

๘. มัวเมาอบายมุข

ท่านจะหาจิตสงบไม่ได้เลย

ขอฝากเจริญพรให้ท่านฟัง เรื่องจริงมีอยู่ในเหตุผล เรียกว่าวิทยานิพนธ์ชีวิต หากความสงบไม่ได้ แล้ว ขอให้ตั้งใจกันเถิดท่านจะประเสริฐในโอกาสต่อไป

ถ้าฝึกกรรมฐานไว้ดี จะได้มีปัญหา รับรองมีก็พอ ใครจะเบียดเบียนจิตใจก็ไม่ย่ำ โรคภัยไข้เจ็บ เบียดเบียนบิพาทก็ไม่ต้องกลัวเพราะเรามีสติสัมปชัญญะอยู่ตลอดเวลา

ร่างกายอวัยวะไม่ตั้งอยู่ในความปกติก็ไม่กลัว ตั้งสติไว้อย่างที่อาตมาเป็นอยู่ขณะนี้ ก็ตั้งสติกำหนด ได้ เพราะเรฝึกไว้ก่อน

สิ่งไหนจะเบียดเบียนไปในทางชั่ว เบียดเบียนจิตใจให้เราช้าอกช้าใจ เราก็ไม่ท้อ จิตก็สงบปรารถ ธรรม ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ครอบครัวหาความสุขเถิด สามีกรรยาอย่าทะเลาะกันเลย สองคนตายห่ม สวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนาให้ลูก ปลูกฝังให้หลานอยู่เย็นเป็นสุข นี่สิถึงจะถูกต้อง

ไม่ใช่ทำบุญไปสวรรค์ ทำบุญไปนิพพาน น้ำลายไหลยืด ฟังเทศน์กัน ไม่พัก เลยกวักติดกัมขั เทศน์กันหมดตัว เคี้ยวทอดกฐินผ้าป่า

ขอเจริญพร วัตถุประสงค์นี้ไม่ต้องนะอาตมาจะทำบุญกับโยม ให้กลับไปมีความสุขในชาติกลับไปแล้ว ขอให้เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี มั่งมีศรีสุข ให้ลูกหลานเป็นดอกเตอร์ เท่านั้นพอใจแล้วในโลกมนุษย์

ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าไปสวรรค์นิพพาน แค่นี้ขั้นต้นก็มีแต่ความทุกข์หาความสุขไม่ได้เลย ไหนเลยจะไปสวรรค์ นิพพานกับเขาได้ ขอฝากไว้

แต่ต้องขอภัย ที่ไม่ได้รับความสะดวก ภูมิอาตมาก็รู้ ห้องแถวกรรมฐานจะก่อสร้างเป็นตึกสอง ชั้นทั้งหมด โอกาสหน้าจะบริการให้ดีกว่านี้ อาตมาจะให้ความสะดวกความสบายแก่โยมทุกประการ

ขอให้โยมตั้งใจทำกรรมฐานอย่ามาทำจิม ๆ จำ ๆ ต้องกำหนดกระทั่งกลับบ้าน อยู่บ้านต้องทำที่บ้านด้วย กำหนด ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้ายแลขวา คู้เหยียดเหยียดขา กำหนดกาย เวทนา จิต ธรรมให้ครบ

เดินจงกรม เดินไปไหนก็ตั้งสติไว้ ยืนนอน๕ ครั้ง ก็ตั้งสติให้มันถูกต้อง จะได้ว่าวาระจิตใจของตนและของคนอื่นเขา จะได้แก้ปัญหาดตรงนั้น

ไม่ใช่แก้ปัญหาไปเอาเข้ามาเข้าทรง เป็นที่ฟัง แล้วไหว้สี่สางกัน

น่าจะไหว้ตัวเอง ว่าตัวเองมีของดีเอาของดีมาอวดเขาบ้างสิ มีของดีอยู่ในตัวเองเอาไปทิ้ง เอาของไม่ดีมาใช้ น่าเสียดายนะ น่าอับอายขายหน้ามีของดีก็ไม่ใช่ เอาของไม่ดีออกมาอวดเขาเสียได้ เป็นที่น่าเสียดายมาก ขอฝากไว้

ยากแท้...แต่ไม่เคย

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๓ เม.ย. ๓๔

วันนี้เป็นวันธรรมะสวนะ เป็นวันที่พุทธบริษัททั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ มาสร้างกุศลด้วยทาน ศีล และภาวนา เป็นการสร้างกุศลให้แก่ชีวิตของตน

การสร้างกุศลผลบุญให้แก่ตัวเองนั้น มีหลักปฏิบัติอยู่ ๓ ประการ คือ ทาน ศีล ภาวนา

การที่จะมีทานได้นั้น ถ้าเรามีการปฏิบัติธรรมด้วยแล้วจะเกิดทานอันเป็นส่วนกุศล

ภาวนากุศลคือภาวนาให้มันผุดขึ้นมาจากดวงใจใสสะอาด

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานนั้น เป็นการสร้างกุศลอันดับหนึ่ง จะเป็นที่พักของใจเราได้ ท่านจะมีกุศลจิตที่ดี เพราะเจริญจิตภาวนา มีสติสัมปชัญญะดีแล้ว มันจะผุดออกมาจากดวงใจของเรา

ภาวนากุศลทำให้จิตสบาย ทำให้เรามีสติ รู้สึกถึงคุณพระพุทธรเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้าได้นึกถึงความดีขึ้นมาทำให้เรามีสติมันคง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย จิตใจก็สงบ กุศลอยู่ตรงนี้

หลังจากสวดมนต์ไหว้พระ น้อมจิตเข้ามาหาตน ทำให้น้อมเข้ามาหาคุณงามความดี จิตเราย่อมเป็นกุศลเจริญวิปัสสนากรรมฐานจะได้รับผลอันสงฆ์จะเกิดขึ้นจากการกระทำของตน อันนี้ยากมากที่สุด ยากอยู่ที่เราไม่เคยทำ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันธรรมสวนะ ควรหาโอกาสอันเป็นประโยชน์ของท่านมาสร้างบุญ สร้างกุศลเจริญวิปัสสนากรรมฐานให้เกิดบุญเกิดความสุข

ถ้าเรามีความทุกข์อยู่ขณะนั้น ควรเจริญสติปัญญา จิตใจก็สบายเป็นความสุข จะได้รับความทุกข์ว่ามาจากเหตุใด มีการกำหนดจิตทุกอิริยาบถ แต่ยากแท้...ที่ไม่เคยทำ ถ้าทำแล้วจะง่ายขึ้น

คนเราจะมีกุศลได้ต้องภาวนา ให้ใจใสสะอาดออกมาจากดวงใจ จะมีเมตตา ปราบปรามดีต่อทุกคนจะไม่อิจฉาริษยาแต่ประการใด นี่ก็เป็นทานอันสำคัญ ที่เราพยายามเสียดสละความชั่วออกจากตัวได้

ขอเจริญพรผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน บางคนไม่เคยปฏิบัติธรรมจนกระทั่งตาย พอใกล้ตายขึ้นมาจะปฏิบัติธรรมได้อย่างไร นี่แหละยากแท้...แต่ไม่เคย

ถ้ามาลองปฏิบัติแล้วท่านจะเคย ท่านจะรู้ ท่านจะมีความเข้าใจกับจิตใจของท่าน จะรู้ว่าปฏิบัติแล้วได้ผลประโยชน์ประการใด

การปฏิบัติอยู่ตรงจุด ทาน ศีล ภาวนา ถ้าภาวนาไม่ได้ ทานที่ให้จะเป็นทานจอมปลอม หวังผลตอบแทน หวังว่าบุญกุศลจะช่วยตนเสมอไป ตั้งปณิธานไม่ถูกต้อง

ทำบุญชนิดหนึ่งก็อธิษฐานไปสวรรค์นิพพาน แต่ก็ไม่ไปไม่ได้ นี่แหละยากแท้...แต่ไม่เคยปฏิบัติ

เราควรปฏิบัติทุกวัน ให้มีสติสัมปชัญญะควบคุมจิต เริ่มต้นด้วยการเจริญสติปัญญา

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน กายก็สักแต่ว่ากาย มันผันแปรกลับกลอกหลอกหลวงไปตามสกลกาย
อวัยวะไม่ปกติ เต็มเป็นโน่นเป็นนี่ เจ็บระทวยป่วยไข้อย่างโน้นอย่างนี้ มาแทรกซ้อนกับตัวเราอยู่เสมอรา
จึงไร้สติ ไม่มีสมาธิในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

การเจริญสติต้องทำโดยต่อเนื่องตลอดเวลา ทุกลมหายใจเข้าออก เราจะได้มีสติสัมปชัญญะทุกเวลา
ด้วยการกำหนดทุก ๆ อิริยาบถ มันยาก..ที่เราไม่เคยทำ ถ้าเราทำ..แล้วมันก็ง่าย เรารีบเดินก็ยิ่งถึง ยิ่ง
หยุดก็ไม่ถึง

ญาติโยมทั้งหลาย ไม่มีอะไรยากในโลก ถ้าเราสร้างความเพียรปฏิบัติไว้ มันก็เกิดเป็นของง่าย
และสำเร็จได้

ถ้าใจเราหุดหือเหี่ยวแห้ง ขาดสติสัมปชัญญะแล้ว ใจก็ไม่สู้ งานก็ไม่เสร็จ อุปสรรคก็มีมาก เรียกว่า
ปัญหาเกิดขึ้นแก่ญาติโยมเป็นส่วนใหญ่

เรามีปัญหาด้วยกันทุกคน ไม่ต้องถามว่าไปทำงานมีปัญหาไหม เลิกถามได้ เพราะงานดีต้องมี
ปัญหา เข้าในหลักที่ว่ามารไม่มีบารมีไม่เกิด

ชีวิตคือการต่อสู้ทุกกระเบียดนิ้ว ต้องต่อสู้ไปเกิดจะประเสริฐในอนาคต

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานเพื่อมาฝึกจิต ให้มีขันติ ความอดทน ฝึกให้ได้กุศล ฝึกให้เห็นความ
จริงหลุดออกมาจากจิตใจของตน เรียกว่าชีวิตจริงในสังคมของผู้ปฏิบัติธรรม จะเกิดประโยชน์มาก

คนที่เขาปฏิบัติได้ดีแล้ว เขาจะไม่พูดไร้เหตุผล จะพูดแต่สิ่งที่เป็นกุศล จะพูดแต่สิ่งที่เป็น
ประโยชน์ต่อกันเท่านั้น

การเจริญสติปัฏฐานที่ไม่มีอะไรยาก ถ้าทำได้ แต่เราไม่ยอมทำ ไม่ยอมกำหนด ไม่ยอมตั้งสติ ก็
หาว่าปฏิบัติธรรมไม่ได้ผล ถ้าเราลงมือทำจริง ต้องได้เหตุผลที่แน่นอนในเรื่องจริงของตัวเอง

การเจริญสติต้องกำหนดตลอดเวลา เอาสติแนบที่จิต เป็นการสอนตัวเอง เป็นการฝึกฝนอบรม
ตัวเอง คนอื่นจะมาอบรมตัวเราคงไม่ได้ เราเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของตัวเอง สอนตัวเองได้

ตัวยากก็คือตัวขี้เกียจ มันจึงไม่อยากทำ ไม่อยากปฏิบัติ ไปไหนก็เดือดร้อนที่นั่น หนีตัวยากแท้...
แต่ไม่เคย

บางคนนำลูกมาฝากบวช ๗ วัน เป็นที่น่าเสียดาย ควรจะปฏิบัติกรรมฐานเลย

เพราะถ้าบวชพระให้ถูกต้องต้องอยู่วัดก่อน๗ วัน ต้องท่องหนังสือสวดมนต์ให้พระ ต้องรักษา
พระธรรมวินัยในพระไตรปิฎก ลงพระปาฏิโมกข์

มีเวลา ๗ วันเท่านั้นควรปฏิบัติธรรมเลย ให้คุ้นเคยต่อธรรม ได้คุณธรรมขึ้นมาแล้วจะสมศักดิ์
ศรีหน้าที่ของชาวพุทธ จิตใจจะใสสะอาดบริสุทธิ์ภายใน ๗ วัน

บางคนอยากไปนั่งกรรมฐานสำนักที่ไปสวรรค์ นิพพานได้เร็ว จะเร็วได้อย่างไร โลกมนุษย์ยัง
สกปรก บ้านยังลามก จิตใจไม่สะอาดเพิ่งไปสวรรค์เลย ครองสมบัติมนุษย์ไว้ให้ได้ก่อน

การเจริญสติปัฏฐานสี่นี้แหละทำให้เกิดสมบัติมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีสติ มีสัมปชัญญะครองจิต
ทำอะไรไม่พลาดผิดในสังคมของมนุษย์

มนุษย์สมัยนั้น เขาจะไม่มีการทะเลาะกัน ไม่ทำดีทำต่อย ทำทายกันในเรื่องกิเลส จะมีน้ำใจ เมตตา กรุณา มีความปรารถนาดีต่อชุมชนและบุคคลทั่วไป จะเป็นคนที่มีเหตุมีผล ใช้เวลาให้เป็น ประโยชน์ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

บางท่านมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน บอกว่า หลวงพ่อ ดิฉันจะขายที่ดิน ได้ข่าวว่าเขามานั่ง กรรมฐาน ๕ วัน ขายที่ดินได้ อย่าหวังผลอย่างนั้น..สร้างบุญให้เกิดความศานาก่อน

ถ้าโยมมีบุญมีวาสนาแล้วไม่จำเป็นต้องขายที่ดินหรอก แต่กระโดนก็ขายได้ อะไรก็ขายได้

ถ้าไร้บุญขาดวาสนา ทองคำอยู่ในบ้านก็ขายไม่ออก เพชรนิลจินดา ราคาแพงที่ซื้อเข้าไว้ก็ขายไม่ ออกไม่มีคนอยากซื้อ

สร้างบุญไว้กับตัวเองก่อน สร้างกุศลไว้ในใจ เกิดมีบุญวาสนา จะขายอะไรก็ออกหมด จะทำ อะไรก็ไม่ขัดข้อง มันอยู่ตรงนี้

บางวัดสอนไปสวรรค์ นิพพานหมดแล้ว แต่โลกมนุษย์ยังระอุด้วยความร้อน โลกห้งหมู่สัตว์ยัง กัดกัน ทะเลาะกัน แต่ทำไมสอนไปสวรรค์ นิพพานกันหลายวัด น่าเสียดายมาก หล้าปากคอก ที่ พระพุทธเจ้าสอนนำไปทั้งหมด

จิตใจของคนเรายังไม่เป็นคนสมบูรณ์แบบ มีจิตใจเป็นยักษ์เป็นมาร จิตใจไม่เหมือนกัน อกุศลกรรมไม่เท่าเทียมกัน จึงขัดแย้งกันอยู่เสมอ

โยมที่เป็นพ่อเป็นแม่เป็นผู้มีบุญวาสนา หมั่นเจริญพระกรรมฐาน ลูกจะดีได้ ถ้านำมาฝากบวช ก็ จะได้ดีมีปัญญาติดตัวไปทุกรูปทุกนาม

พ่อแม่ท่านนั้นที่ทำความดีให้กับลูก ทำลูกให้กับหลาน เป็นกฎแห่งกรรมจากการกระทำของพ่อแม่ เป็นเรื่องง่าย ๆ แต่โยมเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ทำไม่ได้ นี่แหละยากแท้...แต่ไม่เคย

ธรรมะผู้สูงอายุ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๑๓ เม.ย. ๓๕

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ที่เราเรียกว่าวันมหาสงกรานต์ ทางราชการจัดเป็นวันหยุดชดเชยบุคคลที่ควรเคารพบูชา ทางพระพุทธศาสนาให้กตัญญูต่อบรรพบุรุษของตน

วันนี้คือวันผู้สูงอายุ ให้รำลึกถึงปวงชนียบุคคล ผู้มีอายุสูงไม่ค่อยจะมีใครรำลึกหรือก มีน้อยคนที่จะรำลึกได้ เพราะไม่เคยทำ

วันที่ ๑๕ เมษายน ของทุกปี อาตมาซื้อผ้าให้คนแก่คนเฒ่าของบ้านนี้ ให้คนแก่คนเฒ่ามานั่ง แล้วมอบผ้าและปัจจัยให้คนละชุด อาตมาเป็นคนทำ ไม่ใช่โยมมาทำให้อาตมา ทำตัวอย่างให้ลูกหลานดูว่า รคน้ำคำหัวทำอย่างนี้

ถึงแม้พ่อแม่จะรวยอย่างไร ลูกมีน้ำใจกับพ่อแม่บ้างไหม อาตมาไปสหรัฐอเมริกา รัฐลอสแอนเจลิส เขามาทำบุญให้พ่อแม่ของเขาในเมืองไทยที่พิษณุโลก เขารวยอยู่ที่ประเทศอเมริกา

หลวงเดิม (พระธรรมราชาวัตร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร) ก็ถามว่า “ส่งแม่บ้างไหมนี้”

เขานิ่งเพราะไม่เคยส่งเลย

อีกคนหนึ่งตอบว่าหลวงพ่อเจ้าคะ หลวงเดิมเจ้าคะ คุณแม่รวยแล้ว คุณพ่อก็รวยอยู่ที่พิษณุโลก ไม่ต้องส่ง อาตมาเสียใจแทนเหลือเกินนะ พ่อแม่รวยอย่างไรก็ต้องส่ง

อีกคนหนึ่งเป็นคนโต กำลังเป็นโรคมะเร็ง ร้องให้เลย เพราะไม่เคยส่งไปให้แม่

ลูกอะไรไม่นึกถึงบุญคุณพ่อแม่เลย ไม่กตัญญูต่อบรรพบุรุษบ้างหรือ นี้อยู่สหรัฐอเมริกา มา ๑๕ ปีแล้ว

ขอฝากญาติโยมไว้ บรรพบุรุษคือพ่อแม่ เป็นพระอรหันต์ของลูกไม่ต้องไปตามพระอรหันต์ที่ไหน หรือกลัวดูพ่อแม่ในบ้านบ้าง

โยมทุกคนที่เป็นพ่อแม่ อย่าเอาบุญคุณกับลูก เลี้ยงเอาบุญอย่างเดียวไม่ต้องเอาคุณมาตอบแทน จะเสียใจภายหลัง คนเดี๋ยวนี้มีน้อยเหลือเกินที่จะมีกตัญญูต่อพ่อแม่

อาตมาตั้งแต่คอหักมา หายใจทางสะดือ พองหนอยุบหนอ คิดถึงแม่ทุกวัน หายใจเข้าก็คิดถึงแม่ หายใจออกก็คิดถึงแม่ เพราะเราอยู่ในท้องแม่ กินเลือดเนื้อแม่ทางสะดือ แต่คนเราไม่ได้เคยคิดเลย

พ่อแม่เลี้ยงลูกเหมือนปลุกต้นโพธิ์ เมื่อใหญ่เมื่อโตจะได้อาศัยขึงคราวเจ็บจะได้ฝากไข่ ถึงคราวตายจะได้ฝากผี ดี ๆ เอาไว้รับใช้สอย

โยมจำอาตมาไว้ คนแก่ว่าแห้ว ปู่ย่าตายาย พ่อแม่ที่แก่แล้วว่าแห้วตลอดชาติ ลูกไม่มาหาหลานไม่มาสู่ พ่อแม่ก็หมดกำลังใจ ปู่ย่าตายายไม่มีกำลังใจ

พอเห็นลูกหลานมาหา หลานมาสู่ ชื่นอกชื่นใจ ไม่ว่าจะหวู่แต่ประการใด ตรงนี้เป็นกำลังใจให้แก่บรรพบุรุษ เป็นกำลังใจต่อผู้สูงอายุ พอสูงอายุแล้วเป็นอย่างนี้ทุกคน

ลักษณะผู้สูงอายุดังนี้

๑. ชอบทานของขม ๆ ต้ม ๆ เลียง ๆ พอเลียงอาตมา ไม่ชอบของเปรี้ยวหวานมันเค็ม
๒. ชอบชมความงามของลูกหลาน เห็นหลานสวย น่ารัก ได้ปริญญา มีหลักฐาน มีงานทำก็ชื่นใจ

๓. ชอบท้าวความหลัง คนสูงอายุไม่อยากอยู่กับเด็ก คุณกันไม่รู้เรื่อง ชอบท้าวความหลังว่า ไปอยู่เมืองจีนมาด้วยกัน ไปอยู่อเมริกามาด้วยกัน ก็คุณกันรู้เรื่อง

ผู้สูงอายุที่มีคุณธรรม จะไม่บ่นจู้จี้ว่าลูกหลานแต่ประการใด จะเป็นผู้มีรัตตัญญูรู้กาลเวลา เหมือนมีชั่วโมงบินมาก

คนโบราณชอบพูดว่า หนูอย่าดูถูกฉันนะ ฉันอาบน้ำ ร้อนมาก่อนหนูนะ หนูเพิ่งอาบน้ำ ร้อนทีหลัง ก็ยังไม่เข้าใจคำนี้แต่ประการใด

มีข้าราชการทหารระดับนายพลคนหนึ่ง พอถึงวันเกิด ฆ่าหมู ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่ ผู้ใต้บังคับบัญชามาช่วยกันมาก มีบุตร ๖ คน ถือ กระจับ มีปริญญาหมด

อาตมาไปในงานวันนั้น ก็ถามว่า “ท่านนายพล คุณแม่ท่านยังอยู่ไหมนี่”

เขาตอบว่า “ยังอยู่ครับ อายุ ๘๔ ปีแล้วครับ”

อาตมาถามว่า “เคยไปหาบ้างไหม”

เขาตอบว่า “๔ ปีแล้วครับ หลวงพ่อ ไม่เคยไปหาแม่เลย”

วันเกิดไม่เคยคิดถึงแม่เลยนะ กองนี้ หมูหัน กองนี้ ไก่ย่าง ฆ่าไก่แล้วก็นำมาทานกันเป็นโต๊ะ ๆ

เขาถามว่า “หลวงพ่อดีอย่างไรนะครับ”

อาตมาก็บอกว่า “อย่าเพิ่งโกรธ อาตมานะ ตำราของอาตมาได้จากพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นวันเกิดลูกหลานได้ปริญญาทั้งนั้น แต่งตัวให้สวยเลย ไปหาคุณย่าที่พิษณุโลก คุณย่าอายุตั้ง ๘๔ ปีแล้ว ตาก็ไม่ค่อยจะเห็น ไข่มือกลาแล้ว”

เขาตอบว่า “ไม่เป็นไรครับ ผมให้ทหารไปอยู่ช่วย”

อาตมาก็บอกว่า “ทหารอยู่ดีหรือ ทหารเป็นคนอื่นนะ ลูกหลานมีสนิทกว่าหรือ”

ตั้งแต่นั้นมานี้ าดาร่วงเลย เขาบอกว่า “แหม! หลวงพ่อ ผมได้คิดแล้ว ผมไม่เคยไปหาแม่ ๔ ปีแล้วไปต่างประเทศมา วันนี้ผมไม่ได้จัดหอรอกครับ ลูกน้องจัดทั้งหมด”

งานนี้ สมเด็จพระสังฆราชเสด็จด้วยอาตมาอยู่ท้ายแถว เห็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าเสียใจ เสรีาสลดใจ บอกเขาว่า “วันเกิดของท่าน คือ วันตายของแม่ท่าน พาหลาน ๆ ไปหาบ้างไม่ได้หรือ ถ้าท่านจะโกรธอาตมาก็เลิกคบกัน พูดอย่างดี ๆ แล้วไม่เข้าใจ”

ตั้งแต่นั้นมา มาแะที่วัดเรื่อย จะไปหาแม่ก็ต้องแะบอกรว่า “หลวงพ่อ ผมเลิกทำบุญแบบนั้นแล้ว ผมหนีแล้ว ผมทำบุญถวายสังฆทาน แล้วไปหาแม่เลย พาลูกไปหมด”

พ่อแม่เห็นเข้าร้องไห้เลย ดีใจ ลูกเขยเป็นอย่างไร ลูกหลาน ขอคำตัวหน้อย ตาก็ไม่ค่อยเห็น
น้ำตาร่วงเลย ดีอกดีใจ อายุยืนไปอีก๘๖ ปีถึงตาย นี่จึงจะเรียกว่าวันเกิด

วันนั้นอาตมาฉันท่วมกับน้ำปลาไปนิดหนึ่ง เขาหันมาเห็นพ้ออาตมาเข้ามา ทหารฆ่าไก่ หมู ตัวเล็ก
ก็หันไปหันมา ไม่เคยฉันท่วมกับน้ำปลาไปเห็นกับตาฉันได้หรือนี้มีเหตุผลให้ฟัง

บ้านนั้นตั้งแต่นั้นมาก็ไปหาย่า หลานไปหากดีใจ นี่แหละวันกตัญญูต่อบรรพบุรุษ ต้องไปหาคน
เฒ่าคนแก่ ท่านเลี้ยงเรามา ปีละครั้งก็ยังมี

วันผู้สูงอายุควรทำให้ได้ ๕ ประการคือ

๑. ลูกหลานต้องนำอาหารไปให้พ่อแม่ เลี้ยงพ่อแม่ให้อิ่ม

๒. เลี้ยงเพื่อนให้อิ่ม

๓. บำบัดทุกข์บำรุงสุข ใครมีทุกข์ก็ช่วยเขา

๔. ทำพลี ๕ ให้จงได้ คือ

๔.๑ ญาติพลี สงเคราะห์ญาติ มีอะไรขาดเหลือก็ช่วย

๔.๒ อดิพลี ต้อนรับแขกญาติมาทำบุญก็ต้อนรับแขกปฏิบัติสัณณการ

พระพุทธเจ้าสอนว่าวันผู้สูงอายุ เราก็กทำให้ผู้สูงอายุ ได้แก่ปู่ ย่าตายาย จะเป็นที่วัดหรือ
บ้านก็ได้ ญาติมาเราก็กโอบประคองกัน ถามทุกข์สุขกัน

๔.๓ ปุพพเปตพลี บังสูกุลให้ผู้ตาย ปู่ชวด ย่าชวด ยายชวด หรือพ่อแม่ที่ตายไปแล้ว
ทำบุญถวายสังฆทานอุทิศ ไม่ต้องบังสูกุลก็ได้

๔.๔ ราชพลี ถวายเป็นราชพลีต่อองค์พระราชา คือถวายหลวง เช่นภาษีอากร อย่าไปโกง
หลวงเขา

๔.๕ เทวดาพลี รำลึกถึงเทวดาประจำวันเกิดของเรา ได้แก่ บิดามารดา เทวดาในตัวเรา

๕. ถวายจตุปัจจัยแก่สมณพราหมณาจารย์ ผู้ทรงศีลทรงธรรมรับรองท่านมีความเจริญทุกคน เป็น
การทำบุญให้แก่ผู้สูงอายุ มีความหมายมาก

ขอให้ผู้สูงอายุได้มีธรรมะ ปฏิบัติรักษาสุขภาพพื้นฐาน อายุจะได้ยืนต่อไป รักษาสุขภาพพื้นฐาน
ก็คือกรรมฐานที่ฝึกอยู่นี้แหละ

๑. อาหารดี โยมมีอายุมากแล้วก็ดี หรือจะอายุน้อย ต้องจำกัดอาหาร อย่าทานมากหรือน้อย
เกินไป

ทานน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก คนไหนทานมาก นอนมาก ตายไว คนไหนทานน้อย
นอนน้อยตายช้า อาหารนี้สำคัญมาก

ในด้านกรรมฐานต้องพิจารณาอาหาร และดูว่าอาหารว่าเหมาะสมกับร่างกาย ไม่เป็นพิษเป็นภัย
เชื้อโรคจะเกิดขึ้นกับตนหรือไม่ แสดงแก่โรคหรือเปล่า

เกี่ยวกับอาหารต่างๆ แล้วกลืน ด้วยการกำหนดกรรมฐาน ตั้งสติอารมณ์ให้ดีด้วย ท่านจะมีอายุยืน
โรคภัยไข้เจ็บไม่เบียดเบียน

๒. อากาศดี โปรคหายใจยาว ๆ เป็นการถ่ายคาร์บอนไดออกไซด์ หายใจยาว ๆ ไว้อายุยืน ถ้าโยม
กำลังโกรธหายใจตั้งแต่จมูกถึงสะดือ ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี โกรธหนอ หายใจยาว ๆ ครอบอายุยืน

ถ้าฝากความโกรธไว้ข้ามคืน โยมจะอายุสั้น โรคภัยไข้เจ็บจะมาเบียดเบียนทำให้อายุสั้น

ผู้สูงอายุต้องรักษาสุขภาพด้วยการหายใจนี้ หายใจยาว ๆ อย่าหายใจสั้น

กำหนดจิตถ้าเสียใจ อย่าฝากความเสียใจไว้ คืออากาศดี หายใจยาว ๆ ให้อากาศดี นี้มีความหมาย

๓. อารมณ์ดี กรรมฐานพื้นฐานของชีวิต อย่าให้อารมณ์เสีย ถ้าอารมณ์ไม่คิดตลอดวันยังค่ำ โยมจะ
อายุสั้น ตายผ่อนส่งไปทุกวัน

ถ้าอารมณ์ดี ดีใจก็กำหนด เสียใจก็กำหนด ไม่สุขไม่ทุกข์ก็กำหนด เป็นอุเบกขาเวทนา

จิตไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ มันก็ออกไปพุ่งชนข้างนอก จึงต้องกำหนดตั้งสติไว้ ลมก็ดีขึ้น ใจก็สบาย
ไม่โกรธง่าย ไม่โมโหใคร จิตใจก็ดี มีปัญญา

ขอฝากญาติโยมไว้ ณ ที่นี้ ดิ้นเข้าแกว่งแขน ๑๐๐ ครั้ง แกว่งทั้งสองแขน เตะขา ๑๐๐ ครั้ง เสร็จ
เรียบร้อยแล้วอย่าเพิ่งไปล้างหน้า

ดื่มน้ำสุกสะอาดบริสุทธิ์อายุ ๔๕ แล้ว ต้มก่อน ถ้าอายุยังไม่ถึง ๔๕ ไม่ต้องต้ม เพราะกำลัง
แข็งแรงต่อต้านโรคได้ ดื่มน้ำ ๕ แก้วรับรองอุจจาระดีแน่ หูตึงก็หายได้

คนปวดศีรษะไปซีกหนึ่ง น้ำตาไหล ปวดลูกตาประสาทไม่ติหายเลยทีเดียว

โปรดได้ดื่มน้ำ เอาของสกปรกในร่างกายขับถ่ายออกให้หมดคือทางปัสสาวะและอุจจาระ ครอบ
โยมอายุยืนแน่

๔. อารมณ์ดี ผู้สูงอายุต้องรักษาสุขภาพทางกายให้สะอาด เสื้อผ้าต้องซักให้สะอาด บางคน
สกปรก อาบน้ำแล้วยังใช้ตัวเก่าอีก

๕. ออกกำลังกาย ดี ๔ ลูกขึ้นมาเลย ก่อนเดินจงกรมและนั่ง เตะขาออกไป หมุนแขนให้ได้ ๑๐๐
ครั้ง ครอบไม่เป็นโรคอะไร

บางคนเป็นไขมันส หายใจก็กำหนดกลืนหนอ แกว่งแขนทุกวัน เดียวนี้แข็งแรงแล้ว

นี่คือพื้นฐานของชีวิต ถ้าต้องการเป็นผู้มีอายุยืน ต้องการมีความเจริญรุ่งเรือง โปรคทำตามคำสอน
พระพุทธเจ้า เรียกว่าการรักษาสุขภาพขั้นพื้นฐาน

ผู้สูงอายุจะต้องรักษาตนให้เป็นปกติ คือศีล ถ้าโยมมีกรรมฐานดี มีสติสัมปชัญญะดี รักษาตนให้
เกิดความสำนึกว่า สิ่งทั้งหลายกำลังเปลี่ยนแปลง ไม่มีสิ่งใดยั่งยืนคงที่แน่นอน

ขอให้ผู้มีอายุโปรดพิจารณาได้เราก็ดมาเพื่อรอเวลาตาย เราได้มาเพื่อรอเวลาเสีย เรามีเพื่อรอเวลา
หมดเราพบกันเพื่อรอเวลาจาก เราพบเพื่อรอเวลาพลัดพรากจากกันไปและเวลานั้นจะมาถึงเมื่อใด ไม่มีใคร
ทราบแม้แต่เราเอง

จะรักษาตนให้เป็นปกติดังกล่าวนี้อ ควรยึดหลักทำกรรมฐาน เป็นหลักพิจารณาโดยธรรมมี๔
ประการคือ

๑. หมั่นระลึกถึงความดี ของท่านที่ทรงคุณความดีระดับสูงไว้เป็นประจำ

๒. **หมั่นสร้างความรัก** ความปรารถนาดี แก่คนและสัตว์ทั้งหลายอยู่เป็นประจำ

๓. **หมั่นระลึกถึงว่า สิ่งทั้งปวงในโลกนี้ ตามสภาพที่แท้จริงไม่มีอะไรสวยงามเลย ไม่มีอะไรน่ารักน่าใคร่หลงใหลแต่ประการใดเลย** แต่มีลักษณะที่พึงรังเกียจ เพราะปฏิญญาของมันตามสภาพที่เป็นจริงนี้ได้จากกรรมฐานทั้งหมด

๔. **หมั่นระลึกถึงสิ่งที่เป็นจริง และความจริงประการสุดท้ายของชีวิตและร่างกาย คือความตาย** ว่าเป็นประจำ เพื่อนำความสำนึกให้ทิศทางที่ประสงค์ ให้ถูกทาง

ทิศทางที่ประสงค์คือ บารมี อารมณ์ และกรรมฐาน ให้สำนึกไว้

มีบารมีคือ ความเพียร ไม่กลัวและกล้าทำงาน

อารมณ์ดี มีกรรมฐานกำหนดจิตไว้ กรรมฐานเกาะอยู่ที่ฐานจิตทุกประการด้วยการกำหนดจิตอย่างขาด

ทางประเสริฐของการดำเนินชีวิตคือกรรมฐาน

จึงได้แก่การวางเฉยในอารมณ์ทั้งปวง อุเบกขาจะเกิดขึ้นจากกรรมฐาน อารมณ์ที่น่ารัก ดีใจ ผ่านมาก็เฉย อารมณ์ที่น่าชัง น่าเสียใจ ผ่านมา กำหนดได้ เราก็จ่าย อารมณ์ที่น่าตระหนกตกใจผ่านมา กำหนดได้ เราก็จ่าย

โดยมีความสำนึกว่าอะไรจะเกิด ไม่ว่าจะดี ไม่ดี มันก็ต้องเกิด อะไรจะดับ จะดีหรือไม่ดี มันก็ต้องดับ เราจะห้ามไม่ให้เกิด ไม่ให้ดับไม่ได้เลย โยมจำไว้กรรมฐาน

เหมือนร้อนมาพร้อมความหนาวไม่ได้ฉนั้นนั่น ผลก็คือ

๑. **ไม่เสียโครงการของชีวิตที่สำคัญคือตัวเอง**

๒. **ไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจ**

๓. **ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง**

๔. **ไม่ต้องถ่วงลอยไปตามอารมณ์**

ถ้าเราทำกรรมฐานได้จะเป็นอย่างนี้ นี่คือทางแห่งความสำเร็จขั้นยอดของมนุษย์ชน คือกรรมฐาน เป็น

บทความของผู้สูงอายุ เป็นบารมีที่ใหญ่ยิ่ง

ยอดบารมีอันยิ่งใหญ่คือกรรมฐาน ชีวิตที่ปลอดภัยเป็นชีวิตที่มีคุณประเสริฐสุด เพราะเป็นที่มาแห่งความสงบสุขอันเป็นยอดปรารถนา ถึงปลอดภัยเมื่อใดก็เป็นอันถึงจุดหมายที่พึงประสงค์เมื่อนั้น เพราะความปลอดภัยคือความไร้ปัญหา

ภัยของชีวิตได้จากกรรมฐานดังต่อไปนี้

๑. ความเศร้าโศกเสียใจ เป็นภัยของชีวิต

๒. ความร้อนให้ บ่นเพื่อรำพัน เป็นภัยของชีวิต

๓. ความลำบากกาย เป็นภัยของชีวิต

๔. ความลำบากใจ เป็นภัยของชีวิต

๕. ความคับแค้นใจ ความขำชอกใจ ซึ่งแต่ละอย่างย่อมทำให้ชีวิตเดือดร้อน กระทบระวายเป็นนับเป็นมหาภัยของชีวิตทุกท่าน เพราะเป็นที่หวาดกลัวของชีวิตยิ่งนัก

ภัยชีวิต ๕ ประการย่อมมาจาก

๑. ความต้องพลัดพรากจากคนรัก จากของรักและจากสิ่งที่รัก นี้มีความหมายเหลือเกิน ท่านทั้งหลายเอ๋ยโปรดพิจารณากรรมฐาน

๒. ความต้องคลุกคลีอยู่กับคนที่เกลียด ขมที่เกลียดและสิ่งที่เกลียด

๓. ความผิดหวัง คือปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น

ถ้าไม่มีความรัก ความเกลียด ความหวัง ภัยชีวิตที่ ๕ ก็ไม่มี

ทางที่ดีก็คือ ป้องกันความรัก ความเกลียด ความหวัง ไม่ให้เกิดขึ้นในความคิด ต้องกำหนดว่าคิดหนอ ๆ ๆ

หรือความรู้สึกว่าหมดภัยแน่ โดยศึกษาธรรมชาติของสัตว์โลกให้เกิดความเข้าใจโดยชัดเจน จนเกิดตัวปัญญาที่ว่าจากกรรมฐาน

๑. สัตว์โลกถูกตัวชรานำไป ไม่ยั่งยืน ไม่แน่นอน ไม่คงที่คงวาคงศอก

๒. สัตว์โลกไม่มีความเป็นใหญ่ในตัวเอง ไม่มีใครป้องกันตัวอันถูกต้องหรือเป็นเครื่องชี้เครื่องกำหนดความถูกต้อง ความรู้อย่างนี้เป็นความรู้ถูกต้อง ได้จากกรรมฐาน

คำว่าสัตว์โลก หมายถึง คนที่มีความเกี่ยวข้องกับโลก คือยังติดโลก ยังยึดโลกอยู่

โลกคือสิ่งที่มีลักษณะเสื่อมโทรม ติดโลกคือติดความเสื่อมโทรม ความเสื่อมโทรมคือภาวะที่เปลี่ยนแปลงแปรปรวน

อาการของความเปลี่ยนแปลงและแปรปรวนก็เป็นกฎอันหนึ่ง กฎธรรมชาติที่เราพิจารณากันอยู่ทุกวันนี้ได้แก่ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย คือความไม่มีอะไรเหลือในที่สุด

ซึ่งอาการเหล่านี้ มีแก่สิ่งทั้งปวงในโลกนี้ทั่วถึงกัน เท่าเทียมกันทั้งหมด ไม่ยกเว้นใครเลย ไม่ยกเว้นสิ่งใด

ท่านจึงเรียกสามัญลักษณ์ะ ซึ่งแปลว่า ข้อกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ว่า

๑. อนิจจัง ความไม่แน่นอน

๒. ทุกขัง ความไม่คงที่

๓. อนัตตา ความไม่ใช่ของเรา

เมื่อเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างนี้ เรียกว่าเห็นความจริงของโลกแล้ว

อีกประการหนึ่งด้วยสิ่งประเสริฐ คือ ปัญญา ผลที่ตามมาก็คือ

๑. ไม่มีอะไรที่น่ารัก

๒. ไม่มีอะไรที่น่าเกลียด

๓. ไม่มีอะไรที่น่าหวัง

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามสภาพธรรมดา จากกรรมฐานที่เรา นั่ง เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่น
ก็คือธรรมดา ๆ

เมื่อถึงคราวเกิดก็เกิด เมื่อถึงคราวดับก็ดับ ไม่มีใครทำให้เกิด ไม่มีใครทำให้ดับ ปัจจัยและ
ธรรมชาติทำให้เกิดทำให้ดับตามวาระของมันเอง

ย่อมไม่มีความรู้สึกว่

๑. จากคนรัก ของรัก และสิ่งรัก
๒. กลูกกลีกับคนที่เกลียด ของที่เกลียด สิ่งที่น่าเกลียด
๓. ผิดหวัง มาประดังอยู่อย่างนี้
แล้วในที่สุด
๑. ไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจ
๒. ไม่ต้องร้องไห้ บ่นเพื่อรำพัน
๓. ไม่ต้องลำบากกาย
๔. ไม่ต้องลำบากใจ
๕. ไม่ต้องแค้นใจ ไม่ต้องขี้ใจ อีกต่อไป

เข้าใจในสังขธรรมกรรมฐานที่ว่า

๑. ภัยที่มีอยู่ตามสภาพ แต่คนที่เป็นภัยไม่มี ไม่มีภัยแล้ว เพราะไม่มีคนประสบภัย
๒. ความทะยานอยากที่มีอยู่ตามสภาพ แต่คนทะยานอยากไม่มี เพราะไม่ทราบว่าจะต้องทะยาน
ให้ต้องชอกช้ำ ผิดหวังไปทำไมเล่า

เหมือนกระแสดมหรือแสงแดดที่ปรากฏอยู่ตามสภาวะ แต่ไม่มีใครมาสัมผัส ก็ไม่มีใครรู้สึกเย็น
รู้สึกร้อนนั่นเอง

กระแสดมปรากฏความเย็นแก่คนสัมผัส แสงแดดก็ปรากฏความร้อนแก่คนสัมผัส แต่ไม่มีคน
สัมผัส ไม่มีใครกำหนด ก็ไม่ปรากฏความเย็นความร้อนได้ เนื้อทางแห่งความปลอดภัยของชีวิต

เราท่านทั้งหลายยังเป็นสัตว์โลก เพราะความรู้สึกยังติดโลก ยังยึดโลกอยู่ บางคราวติดมากก็ยึด
มาก บางคราวติดน้อยก็ยึดน้อย บางคราวดูเหมือนว่าไม่ติดเลย เราก็ไม่ยึดเลยดังนี้

จึงทำให้ชีวิตมีภาวะแตกต่างกัน คือ คราวใดติดมากยึดมาก คราวนั้นก็มีเรื่องวุ่นวายมาก มีปัญหา
มาก คือ มีภัยมาก

คราวใดติดน้อย ยึดน้อย คราวนั้นก็มีเรื่องวุ่นวายน้อย มีปัญหาน้อย ภัยน้อย

คราวใดดูเหมือนจะไม่ติดอะไร ใครจะไปไหนมาไหน เราก็ไม่ติดใจแต่ประการใด เราก็มีการ
กำหนด รู้สติสัมปชัญญะด้วยการกำหนดกรรมฐาน

ใครจะไปเหนื่อมาได้ตั้งสติไว้ ไม่ต้องไปกังวลสนเท่ห์แต่ประการใด อย่างไรก็ตามเราก็ไม่รู้สึกอะไร
จะได้อะไร จะเสียอะไร เฉยตั้งสติไว้ จะสบายไม่สบายอย่างไรก็เป็นธรรมดา ไม่อยากรักใคร ไม่อยาก

เกลียดใคร ไม่มุ่งหวังสิ่งใด ไม่มุ่งหมายอะไรจากใคร ก็รู้สึกละ ไม่มีเรื่องที่ต้องวุ่นวาย ไม่มีปัญหา ซึ่งเป็น
สัญญาณแห่งความไม่มีภัย

อดีตเป็นฉันใด ปัจจุบันเป็นฉันนั้น อนาคตก็เป็นเช่นเดียวกันพระฉะนั้นบทเรียนเรื่องชีวิต
ผู้สูงอายุของเราทั้งหลาย โปรดเจริญพระกรรมฐานจะรู้ได้

บทเรียนชีวิตที่ดีที่สุดคือกรรมฐาน ก็คือชีวิตเราเอง ชีวิตเราเป็นหลัก ชีวิตเขาเป็นส่วนประกอบ
แต่เราต้องยอมรับความจริงในตัวเราให้ถูกต้องทุกประการ

พระพุทธเจ้าทรงประสบความสำเร็จในการตรัสรู้ ก็เพราะทรงรู้ที่พระองค์เอง ทรงรู้ทุกข์ที่ไหน
ถ้าไม่ทุกข์ในพระองค์เอง แล้วจะทรงรู้เรื่องเหตุให้เกิดทุกข์ ทรงพบความดับทุกข์ และทางให้ถึงความดับ
ทุกข์ ได้อย่างไรเล่า

นี่แหละท่านสาธุชนทั้งหลายให้รู้ตัวเรา ไม่ต้องไปรู้โลกพระจันทร์ โลกพระอังคารแต่ประการใด
ไม่ใช่ไปรู้ว่าคนโน้นดี คนนั้นชั่วแต่ประการใด

ให้รู้ตัวเอง อ่านตัวให้ออก บอกตัวให้ได้ ใช้ตัวให้เป็น เห็นตัวตาย จะได้คลายทิฏฐิ จะได้
ดำรงชอบ จะได้ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญ

นี่แหละท่านสาธุชน อุบาสก อุบาสิกาทุกท่าน ถ้าเรารักมาก ก็มีทุกข์มาก เขาไม่ได้รักเราเลย เรา
ห่วงเขามาก เขาไม่ห่วงเรา เราก็ทุกข์มาก เป็นกิเลสสาละ เป็นสวะอยู่ในใจ ทำให้จิตใจไม่สบาย

ท่านผู้สูงอายุทั้งหลาย โปรดตั้งใจเจริญพระกรรมฐาน เพื่อป้องกันความว้าเหว เพื่อให้ทราบชีวิต
ของตนเองเราจะจากโลกไปในสัมปรายภพ จะจากโลกไปวันนี้ พรุ่งนี้ก็มีทราบ ใครจะทราบได้

เตรียมตัวก่อนตายเสีย เตรียมก่อนที่จะเดินทาง เตรียมเสบียงไปเตรียมวัสดุ เตรียมเครื่องใช้ไม่
สอย ที่จะเดินทางต่อไปในอนาคต

ท่านผู้สูงอายุทั้งหลาย วันนี้เป็นวันปุชณียบุคคล เป็นวันกตัญญูต่อบรรพบุรุษ ขอท่านผู้สูงอายุ
โปรดพิจารณาธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่เจริญกุศลภาวนา หมั่นสวดมนต์ไหว้พระ ทานศีล ภาวนา ไว้
ทุกขณะจิต โยมจะไม่ว้าเหว โยมจะไม่ทุกข์ร้อนแต่ประการใด ลูกหลานก็อยู่เย็นเป็นสุขตลอดรายการ

อาตมาภาพได้ชี้แจงผู้สูงอายุมาพอสมควรแก่เวลา ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
อำนาจบุญกุศลทั้งหลายที่ญาติโยมบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา เพื่ออุทิศส่วนกุศลด้วย ปุพพเปตพลี

อุทิศคุณงามความดีให้บรรพบุรุษปุชณียบุคคลของญาติโยม อุบาสก อุบาสิกาทุกท่าน มีบิดามารดา
เป็นต้น ปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไปแล้วผู้สัมปรายภพ จงมาปรารภรับอุทิศส่วนกุศลทักษิณานุปาทาน ณ บัดนี้
โดยทั่วกัน

ขอกุศลขันธย้อนกลับ ญาติพี่น้องทั้งหลาย ปู่ย่าตายาย ผู้สูงอายุที่ล่วงลับก็ดี ผู้มีชีวิตอยู่ก็ตาม จง
ประสาทพรย้อนกลับให้อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลายโดยทั่วหน้ากัน

ขอจงประสบสุขสันต์นิรันดร จงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วัฒน
ผิพรรณผ่องใส สุขขัง ขอให้สุขภาพกายอ่อนน้อมทุกท่านโปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย

สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้ และจะคิดต่อไปในโอกาสหน้า จงพรรณนาให้เกิดความสำเร็จผล
สมเจตน์งานงความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ภาคพลังงาน

หอสมุดนุชประมุล :
ห้องสมุดเพื่อการศึกษาพระพุทธศาสนา
ชมพู่ ไซติจิริยะ^๑

อภิรักษ์ จ เม วุฒิสี กมมฏฐาน สุวาจโก
โย หี เสฏฐโร มหาเถโร สิริสา นามิ ต^๒
ขอนอบน้อมแด่พระเถรอาจารย์ ผู้สอนกัมมัญฐานแก่ข้าพเจ้า

^๑ อาจารย์วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี

^๒ ประพันธ์เป็นภาษาบาลี โดย พระมหาสุวิทย์ ปิรัชญญ

นับเป็น โอกาสที่ดีฉัน ได้มีส่วนในการวางแผนและดำเนินงานห้องสมุดนุชประมุล เพื่อเป็นการ
แสดงความกตัญญูทวี่ต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่พระภวานาวิสุทธิคุณ ทั้งในฐานะศิษย์ และในฐานะ
ตัวแทนของวิทยาลัยครูเทพสตรี ซึ่งเป็นสถาบันที่นำนักศึกษา มาพัฒนาจิตที่วัดอัมพวันเป็นประจำ

หลวงพ่ทั้งสอน ทั้งทำให้รู้ เตือนสติ และให้กำลังใจ เพื่อให้ศิษย์ทุกคนเข้าถึงแก่นแท้ของ
พระพุทธศาสนา จะได้อยู่อย่างป็นสุขทั้งทางโลก และทางธรรม พระคุณของท่านมีมากมายต่อบุคคลไม่
เลือก ชั้น วรรณะ ชาติ และศาสนา บารมีของหลวงพ่จึงมีมาก

หอสมุดนุชประมุลเกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้เพราะบารมีอันยิ่งใหญ่ของหลวงพ่ที่ทำให้เกิดโอกาสที่
เหมาะสมหลายประการในการก่อสร้างและดำเนินงานห้องสมุด พอสรุปได้ดังนี้ :

๑. มีผู้คิดสร้างและให้ความอุปถัมภ์

หลวงพ่เป็นพระที่รักการศึกษาคนว่าเป็นอย่างยิ่ง ท่านรอบรู้วิชาการต่าง ๆ ทั้งทางโลกและ
ทางธรรม หนังสือของหลวงพ่จึงมีมาก รวมทั้งผลงานของหลวงพ่ก็มีมิใช่น้อย

เพื่อให้หนังสือทั้งหมดที่หลวงพ่มี ได้ผ่านการจัดระบบใ้ค้นหา หายรู้ ความ มีประโยชน์
ต่อทุกคนที่สนใจศึกษาค้นคว้า หลวงพ่จึงสร้างห้องสมุด และให้ความอุปถัมภ์ในเรื่องรายจ่ายทั้งหมด

ปัจจุบันหอสมุดนุชประมุล มีสารนิเทศทางพุทธศาสนาบริการแก่ทุกท่าน ทั้งที่เป็นสิ่งตีพิมพ์
และที่มีใช้สิ่งตีพิมพ์ พร้อมด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น เครื่องถ่ายสำเนาเอกสารเป็นต้น

เมื่อสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯขอความร่วมมือจากวิทยาลัยครูเทพสตรี ให้ช่วยสรรหา
บุคคลที่มีอุปการคุณต่อวงการห้องสมุด ทางวิทยาลัยครูเทพสตรีจึงรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ ของหลวงพ่
การสร้างและดำเนินงานห้องสมุดนุชประมุลเสนอแก่สมาคม และทางสมาคมได้ถวายบัตรประกาศเกียรติ
คุณที่ได้สนับสนุนกิจการห้องสมุดเป็นอย่างดี เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๓๔

๒. มีผู้ให้ความสนับสนุน

หลวงพ่อมิใช่พระที่บอกบุญหรือเรียไร สำหรับท่านมิแต่ให้ ให้ทั้งคำสอนและแนวทาง แก้ปัญหาชีวิตศิษย์และผู้ทีเคารพนับถือท่าน จึงถือโอกาสตอบแทนท่านตามกำลังศรัทธา เมื่อ หลวงพ่อคิดสร้างห้องสมุดจึงมีผู้ให้ความสนับสนุนด้วยความเต็มใจ ดังนี้:

๒.๑ ผู้ให้การสนับสนุน ด้านการก่อสร้างอาคาร

พระเกษมศักดิ์ สทฺธาธิโก (นุชประมุข) ได้ถวายเงินจำนวนหนึ่งแก่หลวงพ่อ โดยไม่ เจาะจงว่าจะต้องกระทำสิ่งใด

หลวงพ่อดำเนินเงินนี้สร้างห้องสมุดเป็นอาคารเอกเทศ๓ ชั้น แบบตรีมุข มีพื้นที่ ๒๕๑ ตารางวา โดยเริ่มลงมือก่อสร้างเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๓๑ สร้างเสร็จเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ และตั้งชื่อหอสมุดนี้ว่า “นุชประมุข”

ต่อมาได้ขยายเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๓ รวมเป็นพื้นที่ ๖๓๒ ตารางวา ชั้นล่างเป็นห้องสมุด มีมุมบริการต่าง ๆ เช่น มุมเด็ก มุมโตดทัศนอุปกรณ์ มุม คอมพิวเตอร์ มุมวารสารและหนังสือพิมพ์ และบริการที่นั่งอ่านทั้งในและนอกห้องสมุด

ชั้นสองเป็นพิพิธภัณฑ์แสดงเครื่องอัฐบริวารของหลวงพ่อ และวัตถุโบราณต่าง ๆ ทั้งของ วัดและของส่วนที่มาจากหลวงพ่

ชั้นสามเป็นสถานที่พักสำหรับพระเถรานุเถระที่เป็นพระอาคันตุกะ และพระภิกษุที่ ควบคุมดูแลห้องสมุด

๒.๒ ผู้ให้การสนับสนุน ด้านครุภัณฑ์ห้องสมุด คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์

ให้ความอนุเคราะห์ทางด้านครุภัณฑ์ห้องสมุดทั้งหมด เช่น ชั้นเหล็กวางหนังสือ ชั้นพัก หนังสือ ชั้นวางวารสาร ที่วางหนังสือพิมพ์ ตู้บัตรรายการ รวมมูลค่าทั้งสิ้น ๕๔,๐๐๐ บาท

๒.๓ ผู้ให้การสนับสนุน ด้านหนังสือ (พระไตรปิฎก)

ในขณะที่จัดหมู่และทำรายการหนังสือเพื่อเตรียมออกบริการนั้น พบว่ายังขาดหนังสือ พระไตรปิฎก ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ที่เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา จึงแจ้งเรื่องนี้ให้คณะกรรมการฝ่ายจัดหา ทราบเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๓๒ และวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๒ พระมหาสุรพล ดาจันทร์ คุณ พิมพ์ใจ ดาจันทร์ และอาจารย์ฉันทนา ได้กรุณารับเป็นเจ้าภาพหนังสือพระไตรปิฎกพร้อมทั้งอรรถกถา พร้อมตู้มูลค่า ๑๔,๖๒๐ บาท และพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐบาลี พร้อมตู้มูลค่า ๖,๒๐๐ บาท โดยนำ หนังสือมามอบให้ห้องสมุดวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๒ และทำพิธีถวายหนังสือแก่หลวงพ่พร้อมทั้ง บัตรรายการหนังสือ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันที่ห้องสมุดเปิดบริการการอ่านอย่างเต็ม รูปแบบนอกจากนั้น คุณริ้ว เอี้ยวเจริญ บริจาคหนังสือพระไตรปิฎกฉบับสังคายนา พร้อมตู้มูลค่า ๑๕,๐๐๐ บาท

๒.๔ ผู้ให้การสนับสนุนด้านคอมพิวเตอร์

ชมรมพุทธศาสตร์สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ได้บริจาคคอมพิวเตอร์ พร้อมฐานข้อมูล พระไตรปิฎก (ชุดภาษาบาลีอักษรไทย) และ Printer จำนวน ๑ ชุด

โปรแกรมที่ใช้ในการสืบค้นคือ BUDSIR ซึ่งพัฒนาโดยสำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

๒.๕ ผู้ให้การสนับสนุนด้านโสตทัศนอุปกรณ์

ท่านสามเณรบุญประสิทธิ์ (ปี พ.ศ.๒๕๓๒) ได้ริเริ่มจัดทำมโสตทัศนศึกษา โดยเริ่มต้นจากการสะสมเทปธรรมะนำมาจัดระบบ และออกบริการ สามารถฟังได้ในห้องสมุด หรือยืมออกได้ ผู้ที่ให้ความสนับสนุนทั้งด้านการเงินและการจัดหาคือพระเกษมศักดิ์ สุธาธิโก (นุชประมุข)

๒.๖ ผู้ให้ความสนับสนุนวัสดุ

อุปกรณ์ด้านงานเทคนิคห้องสมุด (งานซ่อมบำรุงหนังสือและเตรียมหนังสือออกบริการ)

ในระยะเริ่มดำเนินงาน มีผู้ช่วยแบ่งเบาภาระของหลวงพ่อกับค่าใช้จ่ายด้านงานเทคนิคห้องสมุดคือพระมหาสุรพล ดาจันทร์ คุณพิมพ์ใจ ดาจันทร์ อาจารย์ฉันทนา และคนอื่น ๆ บริจาคเงินมูลค่า ๑๐,๑๕๐ บาท (หนึ่งหมื่นหนึ่งร้อยห้าสิบบาทถ้วน)

คุณทองดี แซ่ปิง บริจาคเงินมูลค่า ๓,๕๐๐ บาท

งานซ่อม-บำรุงหนังสือและเตรียมหนังสือออกบริการจึงดำเนินไปด้วยดี

๒.๗ ผู้ให้การสนับสนุน

ด้านการจัดหาและประชาสัมพันธ์งานห้องสมุด

งบประมาณด้านการจัดหาหนังสือ นอกจากจะได้จากหลวงพ่อบางส่วนหนึ่งแล้ว ยังได้จากเพื่อนสหธรรมิกที่มีจิตศรัทธา รัก บูชาและตระหนักในความสำคัญของห้องสมุดร่วมบริจาค ทำให้หอสมุดมีสารนิเทศทางพุทธศาสนาหลายรูปแบบ

บุคคลากรที่ช่วยบุกเบิกดำเนินงานจัดหามีหลายท่านดังนี้ พระปลัดประสิทธิ์ สิริบุญโญ คุณปู่ น.เชย โฉมคุณแสนอ ต้นศิริ คุณสมประสงค์ เหล่าตระกูล อาจารย์วรรณมา โปธิ์เตี้ย คุณจำเริญ รอดโฉม ฑุกมลทิพย์ อุคมรุ่งเรืองผล คุณบุญเหลือ บำรุงวุฒิ

๓. มีบุคลากรดำเนินงาน

ความยากอีกขั้น นตอนหนึ่งของการมีห้องสมุด คือการสรรหาบุคลากรมาดำเนินงานประจำอย่างถาวร ที่มีคุณสมบัติดังนี้คือ

- มีความรู้ด้านบรรณารักษศาสตร์
- มีความรู้และความสามารถด้านกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน
- มีความสนใจที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนา

นางสาวพิสมัย ฝอยสุวรรณ และนางสาวสุภาพ ทองพานิช เป็นผู้ที่ได้รับคัดเลือก เพราะสำเร็จ การศึกษาวิชาบรรณารักษศาสตร์ระดับปริญญาตรี จากวิทยาลัยครูเทพสตรี และผ่านการอบรม กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน จากคณะวิทยากรของกรมวิชาการที่นำโดยศาสตราจารย์ คุณหญิง แม้น มาส ขวลิศ นับว่าทั้งสองคนมีความรู้พื้นฐานที่จะสามารถเรียนรู้งานและปฏิบัติงานสืบต่อจาก ดิฉันได้

นอกจากนี้ ยังมีบุคลากรฝ่ายบรรณารักษะที่กรุณาช่วยงาน ได้แก่ พระทองสุข จิตลีโร และสามเณรบุญ ประสิทธิ์ แซ่ลี

ทั้งสองท่านเรียนรู้งานบรรณารักษะได้อย่างรวดเร็วและมีความสามารถสูงทั้งซ่อมบำรุง งานเตรียม หนังสือออกบริการและงาน โสตทัศนศึกษา

บุคลากรเริ่มปฏิบัติงานเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒ ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ น. – ๑๗.๐๐ น. และ ให้บริการได้ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๓๒

ปัจจุบันผู้ดำเนินงานห้องสมุดฝ่ายบรรณารักษะคือ พระครุวฑฒนิ ยโสธรโร บุคลากรหลักที่ให้ความรู้ความเข้าใจ ด้านพุทธศาสนาแก่ผู้ที่มาใช้ห้องสมุดได้

เป้าหมายในการดำเนินงาน

เพื่อให้ห้องสมุดที่มีขนาดเล็กนี้ เป็นห้องสมุดเพื่อการศึกษาแก่ชุมชนอย่างแท้จริง จึงกำหนดเป้าหมายไว้ ๒ ประการ คือ

๑. เป็นแหล่งรวบรวมและเผยแพร่สารนิเทศทางพระพุทธศาสนาทั้งในรูปแบบของสิ่งตีพิมพ์ และที่ไม่มีใช้ สิ่งตีพิมพ์
๒. เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าวิชาการสาขาต่าง ๆ สำหรับเยาวชนและผู้สนใจ ที่เรียกข้อมูลได้จาก เทคโนโลยีต่าง ๆ เช่นคอมพิวเตอร์ CD-ROM เทป และวีดิทัศน์ เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของห้องสมุด

๑. เป็นห้องสมุดเพื่อการศึกษาพระพุทธศาสนา
๒. เป็นห้องสมุดเพื่อการศึกษาวิชาการต่าง ๆ สำหรับเยาวชนและผู้สนใจ
๓. เป็นแหล่งฝึกอบรม คู่มือและแนะแนวทางในการจัดห้องสมุด

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่จะใช้บริการมีดังนี้

๑. พระภิกษุ-สามเณร
๒. ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา
๓. ผู้สนใจศึกษาพระพุทธศาสนา

การกำหนดกลุ่มเป้าหมายมีผลดีต่อการจัดสารนิเทศให้ตรงตามความต้องการของผู้ใช้ ช่วยชี้แนะทางในการให้บริการ

และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน

กลุ่มเป้าหมายทั้งหมดจะงดการเข้าใช้ห้องสมุด ในระยะที่ต้องเข้ากัมมัฏฐาน โดยฝ่ายหอสมุดจะเขียนคำเตือน “ห้ามผู้ปฏิบัติธรรมเข้าห้องสมุด” เพราะการปฏิบัติไม่ได้เกี่ยวกับอักษร พยัญชนะ หรือคำพูดอะไร ให้อ่านที่จิตของตัวเอง ปฏิบัติที่จิต เมื่อเข้าใจแล้ว อย่างอื่นก็เข้าใจได้เอง

การดำเนินงาน

เนื่องจากบุคลากรมีจำกัด ทุกคนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้งานและปฏิบัติงานทุกอย่างของห้องสมุดดังต่อไปนี้

๑. งานธุรการ ซึ่งดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องการเงิน งานสารบรรณ งานเก็บสถิติ งานจัดซื้อและควบคุมดูแลรักษาวัสดุ ทรัพย์สิน งานดูแลอาคารสถานที่ งานประชาสัมพันธ์และการประเมินผลการปฏิบัติงาน
๒. งานพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ ได้แก่งานจัดหาหนังสือ สิ่งพิมพ์และโสตทัศนวัสดุ เป็นต้น
๓. งานจัดหมู่และทำรายการ งานเตรียมหนังสือออกบริการ
๔. งานซ่อมบำรุงหนังสือ
๕. งานบริการ
 - ๕.๑ บริการยืมคืน สำหรับสมาชิก
 - ๕.๒ บริการช่วยการค้นคว้า
 - ๕.๓ บริการโสตทัศนศึกษา
 - ๕.๔ บริการสืบค้นคำ หรือข้อความในฐานข้อมูลพระไตรปิฎกด้วยคอมพิวเตอร์
๖. งานส่งเสริมการอ่าน

งานที่สำคัญอย่างหนึ่งของบรรณารักษ์ คือความพยายามที่จะให้พุทธศาสนิกชน และผู้ที่สนใจมีความกระตือรือร้น และสนใจอ่านวรรณกรรมทางพุทธศาสนา วรรณกรรมที่อ่านแล้วย่อมได้ข้อคิดและสติปัญญาคุ้มครองใจผู้อ่านให้พ้นจากทุกข์ พบสุขที่แท้จริง

พระเกษมศักดิ์ สฤทธิโก (นุชประมุล) ได้กรุณาให้ข้อคิดในการจัดการส่งเสริมการอ่าน หลังจากที่ได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ามาใช้ห้องสมุดแห่งนี้ เป็นเวลานาน พอสรุปได้ดังนี้

“...คนไม่การค้นคว้ามิน้อย ยังไม่ใ้ช่นักค้นคว้า น่าจะเป็นเพราะไม่ใช่วิชาที่เขาจำเป็นต้องค้น คนที่จะเข้ามาอ่านจะต้องมีศรัทธา จึงควรสร้างสิ่งจูงใจเบื้องต้นสำหรับบางคนด้วยการหาหนังสือง่าย ๆ ให้อ่าน เช่น ธรรมนิยาย พุทธประวัติ เพื่อให้อ่านแล้วเพลิดเพลิน ถ้าลูกใจคิดก็จะมองเห็นหลักความจริงของชีวิต แล้วในที่สุดก็จะติดตามอ่านสิ่งซึ่งเป็น

^๑ พระราชวุฒาจารย์ (หลวงปู่'คุณ' อดุโธ หลวงปู่'ฝาก'ไว้ หน้า๓๒

แก่นสาร คือ วรรณกรรมทางพุทธศาสนาที่แท้จริงต่อไป บางคนที่มีศรัทธาในการอ่านแล้ว หลายคนติดครุ ก็ย่อมจะติดตามอ่าน ฟัง ดู เรื่องราวของครูของตน จึงควรมีหนังสือของครูอาจารย์ต่าง ๆ เตรียมไว้ให้พร้อม...”

นับว่าเป็นข้อคิดที่ทำให้บรรณารักษ์ตระหนักถึงจิตวิทยาการอ่าน ซึ่งมีผลต่อการส่งเสริมการอ่านและ
เกี่ยวข้องกับงานจัดหาเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ดำเนินงานหอสมุดฯ ประมวลข้อมูลขอรับคำแนะนำจากทุกท่านเพื่อสร้างสังคมการอ่านให้เกิดขึ้นที่
หอสมุดแห่งนี้ ห้องสมุดที่เป็นของทุกคน และเพื่อทุกคน

สำหรับท่านที่มีหนังสือธรรมะ (พุทธศาสนา) ที่ดี ๆ เก่าแก่ หรือของครูอาจารย์ต่าง ๆ ท่านที่พิมพ์
หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน หรือท่านที่ตระหนักในช่องว่างแห่งความรู้ระหว่างเยาวชนในชนบทกับ
เยาวชนในเมือง ระหว่างความจนกับความมั่งมี จะช่วยผ่อนแรงหลวงพ่อดูด้วยการช่วยกันพัฒนาเป้าหมายข้อที่
๒. ให้สำเร็จ ก็จะเป็นผลดีกับเยาวชนในชนบทให้ได้มีโอกาสรู้จักและใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา จะได้
สามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยและสร้างความสำเร็จ และมีคุณค่าต่อสังคมได้

มีหลายคนที่ถูกขี้ท้อและสิ้นหวังในชีวิต กลับพลิกฟื้นสู่ชีวิตที่ดีเพราะได้มีโอกาสอ่านหรือฟังธรรมะ และ
ยอมรับว่าธรรมะในหนังสือนี้ ให้ชีวิตใหม่ที่ดีกว่าแก่พวกเขา

มีหลายคนที่มีมุ่งมั่นทำความดี และเมื่อได้อ่านหรือได้ฟังธรรมะเขาก็มีกำลังใจและแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

มีหลายคนที่มีปฏิบัติธรรม และพัฒนาจิตได้ดีเพราะได้ข้อคิดที่ดีจากพระอาจารย์

เมื่อเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ก็ขออย่าให้เสียทีที่เกิด ดังคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในอัญญตรสูตร: ว่าด้วยสัตว์ผู้มาเกิดในมนุษย์น้อยดังนี้ “...ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชวนผู้
เล็กน้อยไว้ในปลายพระนขา แล้วตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมาแล้วตรัสถามว่า คุณก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย
สำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ผู้เล็กน้อยที่เราชวนขึ้นไว้ในปลายเล็บกับแผ่นดินใหญ่นี้ ไหนจะมากกว่าภิกษุ
ทั้งหลายกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แผ่นดินใหญ่นี้แลมากกว่าคุณก่อนภิกษุทั้งหลาย ฉะนั้นเหมือนกัน
สัตว์ที่กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีน้อย..ข้อนั้นเพราะเหตุอะไรเพราะไม่ได้เห็นอริยสัจ ๔ เป็นไฉน...

เหตุใดจึงห้ามผู้ปฏิบัติและพระภิกษุบวชใหม่เข้าห้องสมุด

ผู้ปฏิบัติธรรมคือผู้ที่ตั้งใจมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จะต้องทำความเพียรปฏิบัติให้มาก พุคนี้ก็น
น้อยการอ่านเขียนหนังสือ ทำให้จิตฟุ้งล่าช้าต่อการปฏิบัติ จึงควรอยู่ในเขตกรรมฐาน ตั้งใจทำความเพียร
ปฏิบัติ กังวลใด ๆ ออกให้หมด การปฏิบัติจะเกิดผลดี

สำหรับพระภิกษุบวชใหม่มีภารกิจ คือต้องท่องพระธรรมวินัย สวดมนต์ให้ได้ โดยเร็ว การอ่านหนังสือ
ควรจะทำภายหลังที่สามารถปรับตัวอยู่ในเพศบรรพชิตเรียบร้อยแล้ว

เกียรติคุณของหลวงพ่อ

๐ ท่านสร้างวัด พัฒนาประชาชนวัดของท่านเป็นวัดพัฒนาตัวอย่างนานนับสิบปี.....

เนื่องในโอกาสวันสิ่งแวดล้อมไทย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ พล.ต.อ.เอก สารสิน เป็นผู้แทน
นายกรัฐมนตรี ถวายรางวัล “สถานที่ดีเด่นเพื่อสิ่งแวดล้อม” แก่ พระภิกษวนาวิสุทธิคุณ ฌ
ทำเนียบนายกรัฐมนตรีศึกษานุกิจย์พากันภูมิใจ

๐ หลวงพ่อพระภิกษวนาวิสุทธิคุณเป็นพระที่รักการศึกษาคนทั่วไปอย่างยิ่ง ท่านจึงสร้างหอสมุด ส่งเสริมการ
จัดหอสมุดให้ถูกหลักวิชาการ จัดให้มี อุปกรณ์ในการค้นคว้าทันสมัยให้พอเพียง เป็นตัวอย่างที่ดีและเกิด
ประโยชน์แก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติอย่างยิ่ง

สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์ ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช
กุมารี จึงได้ถวายบัตรประกาศเกียรติคุณ ที่หลวงพ่อได้สนับสนุนกิจการห้องสมุดอย่างดีเมื่อวันที่๘
ธันวาคม ๒๕๓๔

พิธีปิดการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
พระนิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์
ร่วมกับ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๕

- ๑๒.๐๐ น. พระนิสิตทั้ง ๔ คณะพร้อมกันที่ศาลาสุธรรมภavana
- ๑๒.๓๐ น. พระครูวรกิจจาภรณ์ รองอธิการบดีฝ่ายวิทยาเขต
จุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย
- ๑๒.๔๐ น. พระมหาประเดิม ปญฺญารโห ตัวแทนพระนิสิตทั้ง ๔ คณะ
รายงานผลการอบรมปฏิบัติธรรม
- ๑๒.๕๐ น. พระนิสิตทำพิธีขอขมา พระภวนาวิสุทธิคุณ
และนำปัจจัยถวายเพื่อเป็นกองทุนบำรุงสงฆ์วัดอัมพวัน
- ๑๓.๐๐ น. พระภวนาวิสุทธิคุณ ให้โอวาทและปิดการอบรม
- ๑๔.๐๐ น. พระครูวรกิจจาภรณ์ กล่าวรับพระนิสิตกลับและกล่าวขอบคุณ
พระภวนาวิสุทธิคุณ
- ๑๔.๑๐ น. พระภวนาวิสุทธิคุณ นำพระนิสิตนั่งสมาธิ ถวายเป็นพระราช
กุศล แต่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสที่
ทรงพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบ
- ๑๔.๑๕ น. พระนิสิตแผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล
- ๑๔.๒๐ น. พระครูวรกิจจาภรณ์ ดับเทียน เป็นอันเสร็จพิธีปิดการอบรม

โรงเรียนบ้านหมีวิทยากับวัดอัมพวัน

อาคม ศรีเหนียง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางมาวัดอัมพวัน ครั้งแรกเพื่อมาร่วมจัดโครงการสื่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้น ม. ปลาย โดยร่วมกับครูอาจารย์ ๘๐ กว่าท่าน จากจังหวัดสิงห์บุรี สระบุรี อยุธยา ชัยนาท อ่างทอง อุทัยธานี และลพบุรี รวม ๓ วัน ๓ คืน ข้าพเจ้ามีเวลาและพอที่จะศึกษาความเป็นมาของวัดอัมพวันว่าทำไมจึงมีนักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ บุคคลทั่วไปสนใจมากันจำนวนมาก ข้าพเจ้าเห็นรายการอบรมที่หอประชุม ซึ่งดูรายการแต่ละเดือนไม่มีเวลาว่างเลยเมื่อข้าพเจ้าเข้าไปศึกษาจึงทราบว่าทางวัดได้วางการอบรมอย่างมีระเบียบ มีการวางแผนงานอย่างดี สามารถนำไปเป็นแบบอย่างได้ดี โดยมีการบรรยาย การปฏิบัติกรรมฐานของอุบาสกและอุบาสิกา การอบรมพัฒนาจิตใจให้กับนักเรียน นักศึกษาในแนวสติปัฏฐาน ๔ มีการวางผังของกุฏิต่าง ๆ สร้างไว้สวยงาม แม้กระทั่งห้องน้ำห้องส้วมก็สร้างตามแบบมาตรฐานสะอาด เป็นที่ปลดทุกข์ของประชาชนที่มาวัดอัมพวันได้อย่างดี

ข้าพเจ้าจึงมีความคิดว่าเจ้าอาวาสวัดอัมพวันคือ พระครูภาวนาวิสุทฺธิ์มณศักดิ์ ขณะนั้น ท่านคงบริหารงานของท่านอย่างมีประสิทธิภาพและโดยเฉพาะเห็นป้ายวัดพัฒนาตัวอย่าง ข้าพเจ้าพอทราบได้ว่าวัดอัมพวันคงเป็นหนึ่งในจังหวัดสิงห์บุรีเป็นแน่ พอถึงช่วงเวลากลางคืน พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้แสดงการบรรยายธรรมให้กับคณะอาจารย์ ข้าพเจ้าได้รับฟังเนื้อหาสาระข้อเปรียบเทียบคำกลอนต่าง ๆ ที่หลวงพ่อบรรยายธรรมนั้น รู้สึกประทับใจอย่างมาก เป็นอุทาหรณ์ให้ผู้ฟังลดกิเลสของตัวเองได้บ้าง

ขณะที่ข้าพเจ้าได้พักอยู่ที่วัดนั้น ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้อ่านหนังสือโครงการและหลักสูตรฝึกอบรมพัฒนาจิตใจแก่นักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไปและคิดว่าหลักสูตรฝึกอบรมพัฒนาจิตใจแก่นักเรียนนั้น ทำอย่างไรโรงเรียนบ้านหมีวิทยาจึงจะได้มีโอกาสมาอบรมพัฒนาจิตใจกับเขาบ้าง ซึ่งหลักสูตรนี้ตรงกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖พอดี การฝึกสมาธิตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ข้าพเจ้ายอมรับว่า เนื้อหาบทนี้ยากที่จะสอนให้เข้าใจซาบซึ้งหรือให้นักเรียนนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้

ปีการศึกษา ๒๕๒๘ ข้าพเจ้าได้เขียนโครงการเสนอต่อทางโรงเรียน เพื่อขอขบประมาณต่าง ๆ ในการดำเนินการ ข้าพเจ้าได้เข้าไปชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ กับฝ่ายบริหาร คือผู้อำนวยการและฝ่ายผู้ช่วยผู้อำนวยการ จึงได้อนุมัติโครงการจนต่อเนื่องถึงปี ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าและอาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษาทำหน้าที่เป็นอย่างดี เพื่อให้นักเรียนที่เข้ารับอบรมพัฒนาจิตใจได้เกิดการเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเราพอจะทราบ ๆ กันว่า คุณธรรมทางจิตใจ ความมีไมตรี ความเมตตากรุณา การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กำลังหมดไปในสังคมไทย เราคณะอาจารย์ในหมวดสังคมของเราพยายามทดลองอยู่หลายปีว่าควรนำนักเรียนระดับม. ๔, ม. ๕ และ ม. ๖ ไปรับการอบรมก่อนหรือหลังจบในที่สุด พ.ศ. ๒๕๓๒ คณะของเรา ก็ร่วมกันสรุปว่าควรนำระดับชั้น ม. ๔ อบรมโครงการครั้งนี้ก่อน เพราะเมื่อผ่านการอบรมมาแล้วเราสามารถคุมพฤติกรรมของนักเรียนได้ตลอดระยะเวลา ๓ ปี จบการศึกษา โดยร่วมมือกับฝ่ายปกครอง-

นักเรียน ซึ่งคุณสถิติเกี่ยวกับความผิดต่าง ๆ ลดน้อย ซึ่งเป็นไปตามผลที่เราคิดว่าจะได้รับเช่นนั้นละใน บางครั้งข้าพเจ้าและนายสมคิด จุ่มทอง ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการก็นำนักเรียน ชั้น ๒ และ ม. ๓ ร่วมฟังธรรมะจากหลวงพ่อก็เพื่อให้ให้นักเรียนได้ับประสบการณ์โดยตรงและปูพื้นฐานให้กับนักเรียนสืบ ต่อไป

ด้วยความรักความผูกพัน ความมีน้ำใจ ความเสียสละของพระเดชพระคุณหลวงพ่พระภวานาวิ สุทธิคุณที่มีต่อโรงเรียน ถ้าโรงเรียนได้ทำหน้าที่ขอความอนุเคราะห์เรื่องใด หลวงพ่อก็ยิ้มสู้ ทั้ง ๆ ที่กิจการ ภาระการใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในวัดก็มากมายมหาศาล และท่านก็ยังคงมีความเมตตา พุดเสมอว่าถ้าโรงเรียนบ้าน หมี่วิทยาสาดเหลืออะไรก็บอกมา ยินดีจะช่วยอนุเคราะห์และบริจาคให้กับทางโรงเรียน เช่น **ทุนเสริม สมอง** (มูลนิธิของหลวงพ่) ปัจจุบันรวม ๘,๕๐๐ บาท **ซื้ออุปกรณ์เครื่องเสียงให้ห้องเรียนวิชาพุทธ ศาสนา ๕,๐๐๐ บาท พระพุทธรูปสมัยเชียงแสน ๑ องค์ หนังสือธรรมะประกอบการเรียน จำนวน ๑,๕๐๐ บาท และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้แจกทุนแก่นักเรียนขาดแคลน จำนวน ๑๑ ทุน รวมเป็นเงิน ๒,๒๐๐ บาท ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่ท่านได้สละเวลามามอบให้วันพิธีไหว้ครูและช่วงหนึ่งได้แสดงธรรม ให้กับคณะครูอาจารย์ตัวแทนสมาคมครูและผู้ปกครองรับฟังในวันนั้นด้วย**

นายกสมาคมครูและผู้ปกครอง คือ ปลัดพื้น ปานรัตน์ ได้พุดคุยกับข้าพเจ้าว่าธรรมะของหลวงพ่ อจับใจมาก ทางโรงเรียนน่าจะนิมนต์มาอบรมปีละ ๑ ครั้งก็ยังมี จะได้อบรมนักเรียนอย่างจริงจัง ข้าพเจ้า ก็เรียนท่านนายกสมาคมครูผู้ปกครองว่าทางโรงเรียนมีโครงการนำนักเรียนไปอบรมที่วัดของหลวงพ่อยู่ แล้วรวมทั้ง ม. ๒, ม. ๓ และบางปีก็นำนักเรียนระดับ ม.๖ รับฟังการบรรยายธรรมในช่วงปีใหม่ก่อนที่จะ จบการศึกษาเช่นกัน สิ่งหนึ่งที่ทางโรงเรียนบ้านหมี่วิทยาและนักเรียนที่รับการอบรมพัฒนาจิตใจไปแล้วยัง จดจำไว้และมีรู้ลึ้มคือ

๑. ด้วยความรักและความเมตตาความอนุเคราะห์ต่างๆ จากพระเดชพระคุณหลวงพ่ ที่ท่านได้ บรรยายธรรมในรูปแบบต่าง ๆ จากนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ให้นักเรียนได้เข้าใจมีแนวทางในการปฏิบัติ คนในวัยเรียนอย่างไร วัยผู้ใหญ่ในสังคมจะปฏิบัติตนอย่างไร นอกจากนี้ หลวงพ่ได้บรรยายธรรมกฎแห่ง กรรมให้เข้าใจชีวิตของคนทำกรรมไว้เช่นใดผลกรรมนั้นก็ได้ตอบสนองในชาตินี้ การมีความรัก เคารพพ่ แม่ ครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณต่างๆ จะได้รับผลประการใดบ้าง?

๒. **คณะวิทยากรได้ให้ความรู้** การปฏิบัติกรรมฐานและหลักการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยมี คุณธรรมควบคู่กับความรู้เพื่อสร้างครอบครัวสร้างสังคมต่อไปและขอขอบพระคุณท่านวิทยากรคือ(คุณตา) พ.ท. วิง รอดเฉย และ (คุณยาย) อุบาสิกายุพิน บำเรอจิต ไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง ซึ่งมีนักเรียนโรงเรียน บ้านหมี่วิทยาได้รับการอบรมติดต่อกันรวม ๖ ปี ๗ รุ่น รวมทั้งสิ้นประมาณ ๑,๖๕๐ คน

๓. **คณะแม่ครัวประกอบอาหารตลอดระยะเวลา ๓ วัน ๓ คืน** จากการที่หลวงพ่มีน้ำใจโอบ อ้อมอรိต่อทางโรงเรียนในเรื่องค่าอาหาร ค่าน้ำ ค่าไฟ ซึ่งคณะครูผู้ดำเนินการได้มอบให้ไว้เป็นค่าใช้จ่าย นั้นเป็นจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ซึ่งสาเหตุด้วยสภาพของผู้ปกครองลักษณะการ

ประกอบอาชีพยังไม่มั่นคงและเมื่อกลับจากการอบรม หลวงพ่อก็มอบทุนเพื่อเสริมสมองให้ทุกครั้ง เพื่อเก็บดอกเบี้ยให้กับนักเรียนต่อไป

สิ่งที่ข้าพเจ้าและคณะอาจารย์หมวดสังคมศึกษาได้รับอนิสงค์ คือได้รับรางวัลชนะเลิศโรงเรียนจัดกิจกรรมจริยธรรมดีเด่นของจังหวัดลพบุรี ปี ๒๕๓๐ และ รองชนะเลิศอันดับ ๒ ระดับเขตการศึกษา ๖ และในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้รับรางวัลโล่พระราชทานโรงเรียนดีเด่นขนาดใหญ่ (เขตการศึกษา ๖) เพราะข้าพเจ้าจำได้แม่นยำว่า คณะกรรมการได้ให้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นหัวหน้าโครงการและหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา (ในขณะนั้น) ได้ซักถามถึงหลักการเหตุผล วัตถุประสงค์ สถานที่ฝึกอบรม เป้าหมาย ที่ได้รับเป็นอย่างไร โดยเฉพาะผลที่คาดว่าจะได้รับเป็นอย่างไรบ้างและข้อสำคัญพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าช่วงนั้น โรงเรียนต่าง ๆ ยังมิได้มีโครงการอบรมพัฒนาจิตใจแต่อย่างใด จึงเป็นที่ยอมรับของกรรมการว่างานกิจกรรมอันนี้เป็นคะแนนเสริมให้โรงเรียนบ้านหมี่วิทยาได้รับรางวัลที่ ๒ รางวัลอย่างสมภาคภูมิและมีศักดิ์ศรีในเขตการศึกษา ๖ นอกจากนี้ทางโรงเรียนบ้านหมี่ได้ส่งนักเรียนร่วมแข่งขันสวดมนต์ไหว้พระระดับโรงเรียนและระดับอำเภอระดับจังหวัด มีทั้งชนะเลิศ รองชนะเลิศ ได้รับรางวัลแล้วรวมถึง ๕ รางวัล(ในช่วงปี ๒๕๒๕-๒๕๓๔)

ปัจจุบันโรงเรียนบ้านหมี่วิทยา อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี เป็นโรงเรียนสหศึกษา ซึ่งก่อตั้งโรงเรียนมาแล้วจำนวน ๗๐ ปี ปัจจุบันมีอาจารย์จำนวน ๑๐๒ ท่าน มีนักเรียนจำนวน ๑,๔๕๐ คน มีอาจารย์ใหญ่หมวดสังคมศึกษา และอาจารย์หม่อมพระพุทธศาสนา รวม ๑๔ ท่านที่มีส่วนรับผิดชอบโครงการนี้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะผู้อำนวยการที่ย้ายไปแล้วคือ นายประกอบ รุ่งสัมพันธ์ นายอุดม เกตุวิวัฒน์ และปัจจุบันคือ นายทวี วงษ์สุวรรณ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการที่ให้คำแนะนำ ให้ความสนใจ ติดตามและร่วมเดินทางไปอยู่วัดอัมพวันด้วยอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ก่อนที่นักเรียนจะเดินทางมา ท่านก็ยังขอปฐมนิเทศก่อนเสมอ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของนักเรียนที่จะเดินทางมาวัดอัมพวัน

บทส่งท้าย

ทางโรงเรียนบ้านหมี่วิทยานำความรู้สึกรักของนักเรียนที่เรียนวิชาพระพุทธศาสนาและได้รับการอบรมพัฒนาจิตใจมาแล้ว รายงานถึงทัศนคติที่มีต่อวัดอัมพวัน

นายอดิศร เรืองรุ่ง

กระผม นายอดิศร เรืองรุ่ง เป็นศิษย์เก่าโรงเรียนบ้านหมี่วิทยา อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี เมื่อครั้งที่กระผมกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการแล้วนักเรียนทุกคนจะต้องได้เรียนวิชาพุทธศาสนาสัปดาห์ละ ๑ คาบเรียน พอถึงคาบเรียนพุทธศาสนาท่านอาจารย์ผู้สอน คือท่านอาจารย์อุดม ศรีเหนียง เมื่อพวกกระผมเข้าห้องเรียนคือห้องพุทธศาสนา ก่อนที่ท่านจะทำการเรียนการสอน ท่านก็ให้พวกกระผมนั่งสมาธิประมาณสัก ๑๐-๑๕ นาที แล้วจึงจะเริ่มทำการเรียนการสอน ในขณะที่นั้นกระผมก็กำลังอยู่ในซึ้งนึกคิดแต่จะเล่นอะไรสนุก ๆ ไปวัน ๆ เท่านั้นเอง ไม่ค่อยที่จะสนใจกับเรื่องราวธรรมะสักเท่าใดนัก เพราะคิดว่ามันเป็นเรื่องไกลตัว ไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์อะไร กระผมคิดว่า

ผู้ที่อยู่ในวัยเดียวกับผมก็คงจะมีความคิดเช่นเดียวกับผมเหมือนกันแน่นอน ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่ค่อยที่จะตั้งใจทำสมาธิให้เกิดประโยชน์ตามเจตนาของอาจารย์ท่าน เพียงแต่หลับตาแล้วคิดเรื่องโน้นคิดเรื่องนี้สนุก ๆ ไปเท่านั้นเอง พอถึงเวลาเรียนเนื้อหาที่ไม่ค่อยจะสนใจเท่าที่ควรเพราะคุณเนื้อหาแล้วก็คิดว่าคงจะเรียนไม่สนุกมันน่า่วงมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผลการเรียนของกระผมไม่ค่อยดีเท่าที่ควร

พอถึงช่วงปิดเทอมกลางโรงเรียนได้มีการจัดโครงการนำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ไปอบรมพัฒนาจิตใจและปฏิบัติธรรมโดยการนำของคณะครูและอาจารย์จากหมวดสังคัมศึกษา โดยมีอาจารย์อคมศรีหนึ่ง เป็นผู้นำไปด้วย ซึ่งพาไปยังวัดอัมพวัน .บ้านแปง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ซึ่งมีพระภิกษุวิสุทฐิคุณเป็นเจ้าอาวาส เป็นครั้งแรกที่กระผมได้เห็นและใกล้ชิดกับวัดอัมพวัน ซึ่งก่อนหน้านั้นเพียงแต่ได้ยินจากรุ่นพี่ที่เคยไปปฏิบัติธรรมกรรมฐานมากันแล้ว อย่างก้าวแรกที่เข้าบริเวณวัด กระผมรู้สึกว่ามีความสะดวกเต็มไปด้วยความร่มรื่นจากร่มเงาของต้นไม้ และตามต้นไม้แต่ละต้นนั้นก็มีการปักป้ายคำสอนและคอยเตือนแก่ผู้อ่าน

ในการเข้ามาอบรมพัฒนาจิตใจและการปฏิบัติธรรมของพวกกระผม นั้น ทางโรงเรียนได้จัดกำหนดการและระเบียบการไว้เรียบร้อยแล้ว พวกกระผมเพียงแต่ปฏิบัติตามกำหนดเวลาเท่านั้น ที่สำคัญพวกกระผมต้องปฏิบัติก็คือศีล๘ และอย่างที่กระผมกล่าวในตอนแรกแล้วว่าพวกกระผมกำลังอยู่ในวัยรุ่นคิดว่าเรื่องธรรมะเป็นเรื่องที่ไกลตัว กระผมมีความอดัดใจเป็นอย่างมากที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดกฎเกณฑ์ ทำให้เกิดการขาดความเป็นอิสระที่จะต้องนั่งทำสมาธิเป็นเวลานานนับชั่วโมง ต้องตื่นนอนแต่เช้าเพื่อทำวัตรเช้าทั้ง ๆ ที่ยังง่วงนอนอยู่

แต่แล้วความคิดพวกนั้นแทบจะหมดไปจากตัวกระผม หลังจากที่ได้รับฟังคำอบรมสั่งสอนของท่านพระภิกษุวิสุทฐิคุณ โดยที่กระผมมีความศรัทธาทันทีเกิดขึ้นแล้ว เพราะว่าท่านมีฐานะที่จะต้องออกไปปฏิบัติในที่ต่าง ๆ มากมาย ท่านก็ยังอดส่ำสละเวลามาอบรมสั่งสอนแก่พวกกระผมได้ ใจความที่ท่านอบรมพวกกระผม นั้นทำให้กระผมเลิกความคิดที่ว่าธรรมะเป็นเรื่องไกลตัว

ท่านยังบอกอีกว่า คนที่มีธรรมะประจำใจจะช่วยให้ผู้นั้นมีความเจริญก้าวหน้าในชีวิต ให้รู้จักนำเอาหลักธรรมมาใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้กระผมคิดว่าเรื่องใกล้ ๆ ตัวขณะนี้คือการนำเอาสมาธิมาใช้ หลังจากฟังคำอบรม กระผมจึงลองตั้งใจจะทำสมาธิตามที่อาจารย์ได้นำพวกกระผมไปฝึกอบรมที่วัดอัมพวัน ผลในช่วงนั้นทำให้รู้สึกแจ่มใสขึ้นและนั่นคงเป็นครั้งแรกที่ทำให้กระผมรู้ถึงประโยชน์ของการทำสมาธิ หลังจากเสร็จจากการอบรมพัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวัน กระผมก็นำเอาการทำสมาธิกับการเรียนมาควบคู่กัน และมันก็มีผลกับการเรียนมากทีเดียว

ปัจจุบันกระผมจบจากโรงเรียนบ้านหมี่วิทยาแล้ว และในขณะนี้กระผมกำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนเตรียมทหารเหล่าทหารบก และอีกไม่นานกระผมก็จะได้ขึ้นไปเรียนที่โรงเรียนนายร้อย จปร และกระผมคิดว่าคงจะมีโอกาสที่จะได้ไปฝึกอบรมพัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวันนี้อีกแน่นอน และในการฝึกอบรมพัฒนาจิตใจนี้ มีผลต่อการเรียนเป็นอย่างมากและยังมีประโยชน์ต่อตัวเราอีกมากมาย

นางสาวยุพร ธาณี

ข้าพเจ้า นางสาวยุพร ธาณี เป็นศิษย์โรงเรียนบ้านหมีวิทยา ทางโรงเรียนมีโครงการอบรมพัฒนาจิตใจแก่นักเรียนผู้สำเร็จการศึกษาทุกปี โดยหมวดวิชาพุทธศาสนา เมื่อครั้งกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปต ข้าพเจ้าได้รู้จักวัคค์อัมพวัน และหลวงพ่อกวนาวิสุทธิคุณ จากอาจารย์อาคม ศรีเหนียง ซึ่งท่านเป็นครูสอนวิชาพุทธศาสนา ท่านได้กล่าวถึงอยู่เสมอถึงการนั่งกรรมฐาน ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามแบบของหลวงพ่อกวนาวิสุทธิคุณ ชื่อเสียง ความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ

เรื่องราวเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังมาบ่อย ๆ จึงเพียงแต่รับฟัง แต่ยังไม่เคยมีศรัทธามากนักเพราะตัวเองคิดว่า การจะเชื่อถือสิ่งใดควรนำที่จะประสบด้วยตัวเองหรือมีหลักฐานมากสักหน่อยจึงจะเชื่อ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้คิดที่จะไม่นับถือท่าน ปกติข้าพเจ้าก็พอจะยอมรับในเรื่องกฎแห่งกรรมทำได้ดีตามหลักของพระพุทธเจ้าได้จากที่ได้พบเห็นเอง หรือผู้ที่เชื่อถือได้ประสบมาแล้วเล่าให้ฟัง และกับตัวเอง ท້องใจของข้าพเจ้าล้วนนับถือศาสนาพุทธกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษแล้วยังส่งต่อความศรัทธาเลื่อมใสให้กับพวกเราลูกหลานด้วย เมื่อรุ่นลูกหลานได้พบเห็นและถูกปลูกฝังด้วยตัวอย่างที่ดี จึงเกิดศรัทธาแนบแน่น สิ่งในจิตใจตลอดมา คือตัวข้าพเจ้าก็อยู่ในศีลธรรมบ้างตามความนึกคิดของวัยขณะนั้น และจิตใจไม่แข็งกระด้างจนเกินไป สามารถเปิดใจยอมรับสิ่งที่น่าเชื่อถือได้

ครั้นถึงคราวที่ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ จะต้องไปรับการอบรมพัฒนาจิตใจที่วัคค์อัมพวัน เราจึงเพียงแต่รู้เรื่องราวทางวัดนี้ตามที่อาจารย์กล่าวถึงเท่านั้นและข้าพเจ้าคิดว่า การไปครั้งนี้คงไม่ต่างจากการไปวัดเพื่อทำบุญธรรมดากับต้องไปซื้อคณฑินั่งสมาธิเหมือนในชั้นเรียน เมื่อได้มาที่วัคค์จริง ๆ ก็รู้สึกแปลกใจลงตั้งแต่เห็นพระวัคค์อัมพวันนี้เป็นระเบียบและสวยงาม เต็มไปด้วยต้นไม้ให้ร่มเงา มีคนนุ่งห่มผ้าขาวอยู่ในวัดดูสบายตาดี สำหรับพวกเราอาจารย์ก็กำหนดให้นุ่งห่มผ้าขาวด้วย ซึ่งเป็นกฎของวัด คำสูกายิตที่มีติดตามต้นไม้และตามที่ต่าง ๆ ของวัด ข้าพเจ้าชอบมาก ถ้าตั้งใจอ่านจะได้รับรู้ลึกถึงสิ่งที่ดี ๆ มากมาย ข้อความบางข้อความนั้นซึ่งอาจตรงกับกรกระทำของเราที่ไม่ดีนั้นก็ถึงกับสะอึกไปเลย

พวกเราถูกจัดให้อยู่ในใต้ถุนศาลานอนแยกหญิงชาย และมีกำหนดเวลาที่จะปฏิบัติกรรมฐาน และฟังเทศนาจากหลวงพ่อกวนาวิสุทธิคุณ แต่ก็มีบางเวลาที่จะได้มีการพักผ่อนส่วนตัว ถึงแม้ว่าพวกเราจะได้พักที่สุดในโรงเรียนก็ตาม แต่ความเป็นเด็กก็ยังคงหลงเหลืออยู่บ้าง ดังนั้นพอเลิกปฏิบัติธรรม เพื่อน ๆ ก็ทำตามสบาย เอาขนมมากินกันจุกจิบ มีพูดและถั่วแสดงไว้อย่างน้อย สำหรับข้าพเจ้า ความขี้เกียจนั่งสมาธิหรือฟังเทศน์มีมาก เพราะการทำบุญของข้าพเจ้าจะเน้นการถวายอาหารพระ ให้ทาน ฟังสวด คือพยายามถือศีล ๕ ให้มากที่สุด แต่การบำเพ็ญเพียรขี้เกียจมาก จึงไม่ได้คิดว่าจิตใจจะสงบนักสำหรับการปฏิบัติครั้งนี้ คงจะเมื่อยล้าเสียมาก แต่ในส่วนที่ได้รับฟังธรรมเทศนาเมื่อไปถึงครั้งแรกพระท่านบอกว่า เมื่อได้ปฏิบัติครั้งหนึ่งแล้ว ศีล๘ ควรรักษาให้ดี ข้าพเจ้าคิดว่าก็น่าจะดี และอดทนได้ไม่เกินกำลัง จะได้บุญกุศลติดตัวเราบ้าง ข้าพเจ้าก็เริ่มตั้งแต่นั้นเลย อานันท์ แดงตัวไม่ใช่สบู่ ไม่ใช่แป้ง ไม่กินจุกจิบตามที่อื่น ๆ ชวนถึงแม้ว่าจะหิวในตอนค่ำ ๆ ทางวัคค์จัดน้ำไว้ให้ดื่มแก้หิวได้ ตอนแรกก็คิดเหมือนกันว่าจะทำได้แค่วันนี้ แต่พอทำได้ไปซักหน่อยก็ไม่เห็นจะทุกข์ยากอะไรเลย จึงทำให้รักษาศีล๘ ได้จนครบวันที่ไป

สำหรับกรรมฐานที่พวกเราปฏิบัติกัน ได้แก่ นั่งสมาธิ กำหนดจิต สดับกับกถินจกรม ขว
อย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ สำหรับข้าพเจ้าแล้วจิตใจสว่างเป็นระยะ ๆ บางทีก็เอนไปที่อื่นไม่แน่วแน่นัก คง
เป็นเพราะเคยฝึกเคยปฏิบัติแบบนี้มาน้อยมาก คงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะทำให้จิตใจสงบแน่วแน่นได้ แต่
ข้าพเจ้าได้ความปลื้มใจมากที่ได้มีโอกาสได้มาปฏิบัติธรรม และได้มาฝึกปฏิบัติกรรมฐานที่เป็นสิ่งดีใน
พระพุทธศาสนา รวมทั้งการฟังธรรมเทศนาจากหลวงพ่อดวงพ้อ หลวงพ่อดวงพ้อได้เน้นถึงสติปัญญา เป็นหลัก
หลวงพ่อดวงพ้อเทศน์ด้วยน้ำเสียงที่ชวนฟังและไม่น่าเบื่อข้าพเจ้าชอบมาก ได้ข้อคิดที่นำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
และในการประพฤติธรรม รวมทั้งได้ความปลื้มใจและเชื่อมั่นว่าพระที่ดีที่จะสืบทอดพุทธศาสนาของ
ข้าพเจ้า และของพุทธศาสนิกชนทั้งหลายยังคงมีอยู่

ปัจจุบันข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนบ้านหมีวิทยา และกำลังศึกษาอยู่คณะวิทยาศาสตร์
จุฬาฯ การเรียนทำให้ห่างจากการทำบุญเข้าวัดไปบ้างแต่ถ้ามีโอกาส มีเวลา ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ละเว้น ทุก ๆ
วันพฤหัสบดี ทางมหาวิทยาลัยโดยชมรมพุทธศาสน์ได้นิมนต์พระมารับบิณฑบาตทุกเช้า ทำให้พวกเราชาว
จุฬาฯ ได้มีโอกาสทำบุญกัน ข้าพเจ้าเคยได้ศึกษามงคลชีวิตมาแล้วตอนอยู่มัธยม สามารถแข่งขันได้รับ
รางวัลชมเชยระดับประเทศ เมื่อมาศึกษาอยู่ที่จุฬาฯบ้าง ข้าพเจ้าก็ได้รับรางวัลชมเชยอีกครั้งหนึ่งจากการ
แข่งขัน ทำให้ข้าพเจ้าเห็นสาระมงคลไว้กับตัวได้พอสมควรและสำหรับตัวของข้าพเจ้าเองก็คิดว่าในการมา
ปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้ มีประโยชน์ต่อตัวข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ หลายคนเป็นอย่างมากทีเดียว

เมื่อหลวงพ่อกับอเมริกา

มงคล สิริโชค

๒๕ มี.ค. ๒๕๕

วันนั้น (๑๓ ก.ค. ๒๕) เวลาประมาณห้าโมงเย็น ผมได้รับโทรศัพท์จากท่านพระมหาประเสริฐ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพุทธานุสรณ์ เมืองฟริมอนต์ ให้ช่วยเอารถ VAN ไปรับหลวงเตี้ย กับคณะที่ SAN JOSE AIRPORT เพราะรถ VAN ของทางวัดคันเดียวไม่พอ ผมก็มีได้ถามรายละเอียดว่า คณะของหลวงเตี้ยที่มานี้มีใครบ้าง

เมื่อไปถึงสนามบิน ก็พบว่าหลวงเตี้ยและคณะกำลังคอยอยู่แล้ว ผมก็รับช่วยจัดการยกกระเป๋าขึ้นรถและนิมนต์หลวงเตี้ยกับพระอีก ๒ รูปไปนั่งรถของผม (ตอนนั้นผมยังไม่ทราบว่าป็นหลวงพ่อกับคณะ)

ส่วนคนอื่นก็ไปกับรถ VAN ของทางวัดอีกคันหนึ่ง เมื่อออกเดินทางจากสนามบิน ก็ตรงไปที่ร้านเจ้าพระยาซึ่งเป็นร้านของพี่ฉัตรชัย และคุณจรรยา ชมภูพวงษ์ (คุณจรรยาได้เสียชีวิตไปแล้ว)

ท่านพระมหาประเสริฐคอยต้อนรับอยู่ที่นั่น เมื่อไปถึงร้าน ทุกคนก็รับประทานอาหารเช้ากัน ส่วนพระคุณเจ้าทั้ง ๔ รูป ก็พักฉันน้ำชา

เมื่อทุกคนรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว หลวงเตี้ยก็นำคณะเข้าซานฟรานซิสโก ส่วนหลวงพ่อนั้น ท่านพระมหาประเสริฐนิมนต์มาที่วัดพุทธานุสรณ์เพราะมีลูกศิษย์และญาติโยมซึ่งล้อมใสคอยอยู่หลายคน

ในระหว่างเดินทางกลับมาที่วัดนั้นท่านพระมหาประเสริฐได้แนะนำผมและภรรยาให้ฝากเนื้อฝากตัวและขอพรจากท่าน

หลวงพ่อกับคณะก็ได้อยู่สบายแต่บอกมาให้ผมสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากาบทหนึ่งทุกวัน

พอมาถึงวัด ทุกคนคอยอยู่ในโบสถ์กันเรียบร้อยแล้ว ท่านพระมหาประเสริฐก็แนะนำทุกคนกับหลวงพ่อกับคณะก็เริ่มสนทนา

ในการสนทนาของหลวงพ่อนั้นจะมีคำสอน ซึ่งเป็นคำคล้องจอง เป็นคำพูดธรรมดา แต่มีความหมายเด่นชัด ไม่อ้อมค้อม และให้เราว่าสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร ในคำพูดของท่านมีหลายข้อที่ตรงกับตัวของผม ทำให้ผมเริ่มล้อมใสในตัวท่าน

* พระธรรมราชานุวัตร ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ

เจ้าคณะภาค ๓ และประธานกรรมการ

วัดไทย ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา

พอวันรุ่งขึ้น ผมก็ชักชวนเพื่อนฝูงให้ไปฟังหลวงพ่อกับคณะ และท่านจะสอนวิธีเดินจงกรมด้วย

เมื่อถึงเวลาประมาณ ๒ ทุ่มกว่าหลวงพ่อกับคณะให้ฟังจนกระทั่งเกือบตีสาม ยังไม่มีใครยอมลุก ยิ่งฟังยิ่งสนุก ไปรู้สึกว่างนอนเลย

ในที่สุดพวกเราต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ เพื่อหลวงพ่จะได้พักผ่อน คืนนั้นผมได้คิด และรู้สึกตัวว่าผม
ได้ทำบาปกรรมอะไรไว้ และกรรมนั้นก็ได้ตามสนองผม

สมัยนั้นผมอายุได้ประมาณ ๑๐ ขวบ ผมปีนคั่นมะขามเทศขึ้นไปจับเอาลูกนกเอี้ยงที่อยู่ในรัง
ออกมาตีหัวแล้วเอาเลือดมาท่างามหนังสติก เพราะได้ฟังคำบอกเล่ามาว่า ถ้าทำอย่างนั้นแล้วจะยิ่งได้แม่นยัม
ขึ้น

พอผมเป็นหนุ่ม ผมก็เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ผมได้แต่งงานและมีบุตรชาย ๒ คน ตอน
นั้นผมอายุประมาณ ๓๐ ปี

ผมทำงานอยู่ที่บริษัทอโศก มอเตอร์ ถนนพหลโยธิน ใกล้หลักสี่ วันหนึ่งตอนพักกลางวัน เพื่อน
มาขอรื่องให้ช่วยขับรถมอเตอร์ไซด์ ไปส่งที่ตลาดคอนเมือง ผมก็ตกลง ให้เพื่อนซ้อนท้ายไป

พอถึงทางแยกเข้าตลาด ผมก็จอดคอยให้รถเลี้ยวไปก่อน ในขณะนั้นรถเมล์กำลังจะเลี้ยว แต่มีรถ
กระบะวิ่งมา หักหลบมาชนเอาผม ซึ่งจอดอยู่ตรงเกาะกลางถนน

เพื่อนผมเขาเห็นก่อน เขากระโดดหนีทัน ส่วนตัวผมนั้นหนีไม่ทัน ถูกชนอย่างแรง
ผมถูกพาส่งโรงพยาบาลภูมิพล ตอนนั้นสลบมาที่พื้นเอาที่โรงพยาบาลหนังศีรษะของผมถูกตัดด้วย
กระจกต้องเย็บถึง ๑๕ เข็ม คอหั่นไม่ได้เพราะกระดูกคอรั้ว กระดูกข้อเท้าหลุดต้องใส่เฝือกไว้จนทุกวันนี้
ผมนอนอยู่โรงพยาบาลประมาณเดือนกว่า ทุกวันนี้ก็ยังรู้สึกเจ็บอยู่โดยเฉพาะที่คอ ต่อเมื่อไปผม
คงไม่กล้าทำบาปอีก

จากการที่ได้ฟังหลวงพ่เล่าประวัติของท่าน ทำให้ผมอยากตามท่านมานั่งกัมมัฏฐานด้วยเป็นอย่างมาก

อีก ๒ วันต่อมา หลวงเตี้ยและคณะจะต้องเดินทางไปชิลากั๊ ผมก็จัดการเอารถเตรียมไปส่ง ผม
ได้มีโอกาสขอหลวงเตี้ยว่า ระยะทางที่จะไปสนามบินนั้น จะต้องผ่านอุ้งของผมขอให้หลวงพ่ช่วยกรุณา
เจิมหน้าอุ้งให้หน่อย

หลวงเตี้ยท่านตอบตกลงทันที หลวงพ่ได้กรุณาเจิมให้ก่อนที่หลวงพ่จะขึ้นเครื่อง ผมก็บอกกับ
หลวงพ่ว่า ผมจะมาเมืองไทย และจะมาขอตั้งกรรมฐาน

หลวงพ่ก็บอกว่าดี ให้ไปพร้อมกันทั้งสามิและภรรยา จากขั้นนั้นเป็นต้นมา ผมก็เริ่มสวดมนต์
อย่างที่หลวงพ่สอนและพยายามสงบสติอารมณ์ตัวเอง

ตามธรรมดาแล้ว ผมเป็นคนใจร้อนมาก เอาแต่ใจตัวเอง ปากร้าย ใครทำอะไรมักจะไม่ทันใจ ผม
เป็นคนตรงพูดจริงทำจริง พูดหวานไม่ค่อยจะเป็น แต่ใจนั้นไม่มีอะไร

เพื่อน ๆ จะรู้ว่าผมเป็นคนปากร้ายแต่ใจดี ใครทำอะไรมักจะไม่เคยขัด ผมรู้สึกตัวว่าตัวเองค่อย ๆ
เปลี่ยนไป รู้สึกว่าใจเย็นขึ้น ลูกน้องทำอะไรไม่ถูกใจ ก็คิดเสียว่าเขาทำได้แค่นี้ เพราะถ้าเขามีความสามารถ
มากกว่านี้ เขาคงไม่มาเป็นลูกน้องของเรา

ในที่สุดผมก็ได้เดินทางกลับเมืองไทย เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ โดยกลับมาเพียงคนเดียว
ส่วนภรรยาของผมนั้น ต้องอยู่ช่วยลูกดูแลอุ้มแทนผม

การกลับมาครั้งนี้ผมจะต้องไปทำการโอนบ้านและที่ดินให้กับคนที่มาซื้อจากผม ภรรยาผมได้เซ็นใบมอบอำนาจให้กับผมเรียบร้อยแล้ว

เมื่อผมไปถึงที่กรมที่ดิน เพื่อทำการโอน พนักงานบอกว่า ลายเซ็นของภรรยาผมนี้ไม่เหมือน จะต้องให้ภรรยาผมมาเซ็นต่อหน้า

ผมผิดหวังมากที่จัดการทุกอย่างไม่สำเร็จ ผมต้องโทรศัพท์บอกภรรยา ให้เขาเดินทางกลับเมืองไทยด่วนในใจก็นึกถึงคำของหลวงพ่อบ้านที่วัดให้มาพร้อมกัน

เมื่อติดต่อกับภรรยาเรียบร้อยแล้ว วันรุ่งขึ้นก็เลยเช่ารถมาที่วัดอัมพวันทันที พร้อมด้วยคุณพ่อ คุณแม่ พี่เขย พี่สาว และน้องสาว

แต่ก่อนไปนั้น ผมได้จัดการนำของฝากซึ่งเพื่อนทางอเมริกา ฝากมาถวายหลวงพ่อบ้าน ผมเตรียมซื้อดอกไม้ พวงมาลัย ผลไม้ ผ้าขาว มาวัดด้วย

พอมาถึงวัด หลวงพ่อบ้านกำลังมีแขกและจะต้องรีบเดินทางไปงานศพด้วยในใจของผมคิดว่า วันนี้หมดหวังแล้วคงไม่ได้มีโอกาสเข้าพบหลวงพ่อบ้าน อีกอย่างหนึ่ง ผมไม่รู้จักใครเลย รู้จักแต่หลวงพ่อบ้านคนเดียว และเพิ่งมาวัดนี้เป็นครั้งแรก

ในที่สุดก่อนที่หลวงพ่อบ้านจะไป หลวงพ่อบ้านก็หันมาถามว่าเป็นอย่างไรมาถึงเมื่อไหร่ละ ผมก็กราบเรียนท่านและบอกท่านว่า เมื่อเสร็จธุระแล้ว ผมจะมานั่งกรรมฐานพร้อมภรรยา

ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร ทำธุระให้เสร็จ ทุกอย่างจะเรียบร้อย ไม่มีปัญหาอะไร หลวงพ่อบ้านจะแผ่เมตตาให้

พอภรรยาผมเดินทาง เราก็จัดการธุระจนเสร็จ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี วันรุ่งขึ้นเดินทางไปวัดอัมพวัน โดยมีพี่สาวกับพี่เขยของภรรยาผมขับรถไปส่ง และได้แวะรับพี่สาวและน้องสาวของผมไปด้วย เพราะเขาอยากไปนั่งกรรมฐานด้วย

ผมออกจากบ้านตั้งแต่ตีสาม ไปถึงวัดยังไม่ตีห้าเลย เราพากันนั่งคอยอยู่หน้ากุฏิหลวงพ่อบ้าน เข้าถึงได้รู้ว่าหลวงพ่อบ้านไม่อยู่ ท่านออกไปตั้งแต่ตีสี่

พี่สมประสงค์บอกว่า หลวงพ่อบ้านสั่งไว้เรียบร้อยแล้วว่าคุณมงคลจะมาและได้รับจัดที่พักให้ เป็นบ้านสองชั้น เราอยู่ชั้นบนกันหมด เพราะมี ๒ ห้องนอน และ ๒ ห้องน้ำ พี่สมประสงค์ต้อนรับอย่างดี

พอเจ็ดโมงเช้า พวกเราเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดขาว รับประทานอาหารจากนั้นก็เริ่มปฏิบัติทันที ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี

คืนวันที่สองประมาณ ๓ ทุ่ม หลวงพ่อบ้านเรียกไปพร้อมกันที่ศาลา และท่านได้คุยเรื่องไปอเมริกา คืนนั้นผมก็เลยกราบเรียนท่านว่า ผมจะกลับวันเสาร์เช้ามีด เพราะจะต้องกลับมาให้ท่านทำบุญเลี้ยงพระเพลให้แม่ยายผม ซึ่งเสียไปหลายปีแล้วที่วัดทุ่งลานนา กรุงเทพฯ วันนี้ญาติพี่น้องจะมารวมกัน

หลวงพ่อบ้านบอกว่า พรุ่งนี้วันศุกร์ หลวงพ่อบ้านไม่อยู่ ต้องไปละเชิงเทร่าอย่างไรก็ให้คอย เพราะหลวงพ่อบ้านต้องการคุยเป็นการส่วนตัว

เย็นวันศุกร์ ผมทำพิธีลาศีล ๘ เรียบร้อย ก็พากันเก็บข้าวของ ทำความสะอาดห้องนอน ห้องน้ำ เมื่อทุกอย่างเสร็จแล้วก็เดินเที่ยวชมรอบ ๆ วัด และคอยหลวงพ่อกลับจากทะเลเชิงเตาด้วย พี่สมประสงค์นัดคนขับรถให้มารับพวกเราตอนตีสี่วันรุ่งขึ้น

หลวงพ่อกลับมาตอนเกือบสามทุ่ม แต่มีแขกมากอย่านอนอยู่ประมาณ ๖ คน ผมก็เลยให้โอกาสพวกเขาได้คุยกับหลวงพ่อก่อน จนกระทั่งห้าทุ่มกว่า พวกเขาถึงได้ลากลับ

ส่วนผมและภรรยา รวมทั้งพี่สาวและน้องสาวอยู่คุยกับหลวงพ่อก่อนจนกระทั่งเกือบตีหนึ่งถึงได้กลับไปที่พัก

ก่อนนอนพวกผมก็สวดมนต์ ไหว้พระ ผมหลับไปประมาณ ๑ ชั่วโมงก็ต้องตกใจตื่นเหมือนฝันร้าย ผมมองเห็นมีแต่มือเป็นร้อย ๆ ไขว่คว้าไปทั่ว ไม่ว่าจะมองไปทางไหน

ผมตกใจตื่นและรีบปลุกทุกคนให้ลุกขึ้นไหว้พระและแผ่เมตตาอีก เมื่อทำเช่นนั้นเสร็จแล้ว ใจคอก็เริ่มสบายขึ้น และก็ลงนอนต่อไป

แต่ทุกคนก็ต้องตกใจตื่นขึ้นอีกครั้ง เมื่อภรรยาของผมบอกว่ามีคนมาเคาะประตู สงสัยจะเป็นคนขับรถมาปลุกเพราะนี่ก็ตีสามครึ่งแล้ว

ภรรยาของผมบอกให้ผมไปเปิดประตู ส่วนตัวเองก็เดินเข้าห้องน้ำ พอผมลงมาข้างล่างไปเปิดประตูก็ไม่เห็นใครเลย ออกมาเดินดูจนทั่ว ผมก็กลับขึ้นบ้านบอกทุกคนว่าไม่มีใคร ทุกคนก็รีบเก็บข้าวของมากอยคนขับรถอยู่ที่หน้ากุฏิหลวงพ่อก่อน

ส่วนภรรยาของผม เขาก็ยังงงใจไม่หาย เพราะเขาบอกว่าตอนที่เขาเข้าห้องน้ำ เปิดประตูก็ยังได้ยินเสียงคนเคาะอยู่เลย

ผมถามพี่สาวและน้องสาวว่าได้ยินเสียงเคาะประตูไหม ทุกคนรวมทั้งผมเองก็ไม่ได้ยิน ได้ยินอยู่คนเดียวคือภรรยาของผม ใจจริงผมอยากอยู่ต่อเพราะเช้าวันนั้นเป็นวันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ

พอดีสี่คนขับรถก็มา และพาพวกเราส่งจนถึงบ้านตามคำสั่งของหลวงพ่อก่อน มีหน้าซำท่านยังได้จ่ายค่าน้ำมันและค่าแรงให้คนขับรถเรียบร้อย

ผมและครอบครัวรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของหลวงพ่อก่อนเป็นที่สุด รวมทั้งพี่สมประสงค์ แม่ใหญ่ และทุกคนให้การต้อนรับอย่างดี ผมจะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย

นับตั้งแต่ผมพบกับหลวงพ่อก่อน ผมรู้ตัวเองว่า ผมเปลี่ยนไปมาก ผมตั้งใจสวดมนต์ เดินจงกรมเป็นประจำมิได้ขาด อย่างน้อยก็ช่วยให้จิตใจของผมสบายขึ้น ไม่ฟุ้งซ่าน จะทำอะไรก็รู้จักคิดตั้งสติมากขึ้น ผมสวดมนต์แผ่เมตตาให้พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และลูกในครอบครัวของผมมีแต่ความสุข

หลังจากที่ผมกลับมาอเมริกาแล้ว ได้มีจดหมายไปเล่าให้หลวงพ่อก่อนทราบ หลวงพ่อบอกว่าที่ผมฝันนั้น เป็นมือของพวกเปรตซึ่งมาขอส่วนบุญ ส่วนเสียงเคาะประตูนั้นก็คงเป็นทพแม่กาหลงมาช่วยปลุก

มงคล ศิริโชค

107 FLINTWELL CT. SAN JOSE, CA, U.S.A.

เมื่อหลวงพ่อกำลังจะไป

ชู้งอ แซ่เอ็ง

๔ พ.ค. ๒๕๕๕

ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรมเป็นครั้งแรกที่วัดอัมพวันตั้งแต่เดือนเมษายนพ.ศ.๒๕๓๑ และได้ช่วยงานหลวงพ่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้

หลวงพ่อกับคุณแม่ตาธรรมอย่างสูง นอกจากจะปฏิบัติศาสนกิจอย่างเต็มที่แล้ว ยังช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลาจนไม่มีเวลาพักผ่อน

ดิฉันจึงคิดที่จะนิมนต์หลวงพ่อกับคุณแม่ตาไปพักผ่อนที่สิงคโปร์สักระยะหนึ่ง หลวงพ่อก็รับนิมนต์ ระหว่างวันที่ ๑๐-๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยมีคุณศิลาดี ศิลปินวาดรูป และคุณสุกฤษ ณะสัมพันธกุล เป็นผู้ติดตามไปด้วย

ดิฉันเดินทางไปสิงคโปร์ก่อนหลวงพ่อกันประมาณ ๓ สัปดาห์ เพื่อไปให้ทันวันตรุษจีน ตรงกับวันที่ ๔-๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

หลวงพ่อกับคุณแม่ตาเดินทางจากเมืองไทย โดยเครื่องบินออกจากสนามบินดอนเมืองเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ไปถึงสิงคโปร์เวลา ๑๕.๐๐ น. เวลาที่สิงคโปร์เร็วกว่าประเทศไทย ๑ ชั่วโมง และใช้เวลาในการเดินทาง ๒ ชั่วโมง

ในวันนั้น (๑๐ ก.พ. ๒๕๕๕) ดิฉันมารับหลวงพ่อกับคุณแม่ตาที่เขย มีंगสูลของสิงคโปร์และครอบครัว และน้องของกงสูลก็มารับหลวงพ่อกับคุณแม่ตาด้วย

ดิฉันได้รับบัตรพิเศษจากกงสูลสำหรับติดเสื้อ เพื่อผ่านเข้าไปรับหลวงพ่อกับคุณแม่ตาที่เครื่องบิน หลังจากที่เราขึ้นรถที่สนามบินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ออกมาข้างนอกพบลูกศิษย์มารอรับหลวงพ่อกับคุณแม่ตาประมาณ ๒๐ กว่าคน

ดิฉันได้นิมนต์หลวงพ่อกับคุณแม่ตาไปที่บ้านคุณพ่อกับคุณแม่ตาของดิฉันเพื่อพักผ่อนและรับรองน้ำร้อนน้ำชา

หลวงพ่อกับคุณแม่ตาได้โปรดลูกศิษย์โดยทั่วหน้ากัน หลังจากหลวงพ่อกับคุณแม่ตาได้เมตตาตอบข้อซักถามต่าง ๆ แล้ว จึงหยิบของฝากจากประเทศไทย คือข้าวสารเสกและน้ำเต้าหอย ให้แก่ผู้ที่มาต้อนรับ ยังความปลาบปลื้มแก่สานุศิษย์เป็นอย่างยิ่ง

หลวงพ่อกับคุณแม่ตาพักได้ประมาณ ๓ ชั่วโมง ดิฉันได้นิมนต์หลวงพ่อกับคุณแม่ตาไปพักที่บ้านพี่เขย เพราะบ้านกว้าง มีห้องว่างพอรับรองหลวงพ่อกับคุณแม่ตา ส่วนคุณแม่ตาติดตามพักที่โรงแรม

ผู้ที่ทราบข่าวการมาสิงคโปร์ของหลวงพ่อกับคุณแม่ตา มารายนมัสการหลวงพ่อกับคุณแม่ตา นุ่งจนเต็มห้อง ประมาณ ๓๐ กว่าคน ส่วนใหญ่จะมาถามปัญหา บางคนก็มารายนมัสการเฉย ๆ

คืนแรกนี้ หลวงพ่อกับคุณแม่ตาเป็นไข้เพราะผิวดำมืด อยู่ที่เมืองไทยร้อน มาถึงสนามบินเย็นเพราะติดแอร์ ทั้งหมด แต่ที่สิงคโปร์ฝนตก

ดิฉันนึกสงสารหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อต้องฉันยา หน้าตาอิดโรย ดิฉันคิดว่าจะนิมนต์หลวงพ่อไปพักก่อน แต่หลวงพ่อไม่ยอมพักได้แก้ปัญหา แนะนำสั่งสอนผู้ที่ทุกข์ร้อนมาถามปัญหา

หลวงพ่อรับแขกอยู่ถึงเที่ยงคืนจึงได้เข้าที่พัก หลวงพ่อพักอยู่ในห้ององค์เดียว กว่าหลวงพ่จะสร่าง น้ำเสีจก็คึกมาก ประมาณเกือบตีสอง

ดิฉันไม่เคยได้อยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อ แต่พอไปถึงกโปร์ได้สังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดทราบว่า หลวงพ่อไม่ได้จำวัดเลย หลังจากรับแขกเสร็จแล้ว ก็นั่งสมาธิต่อจนกระทั่งรุ่งเช้า

วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หลวงพ่อดฉันเช้าและเพลที่บ้านที่เขยของดิฉัน ตอนบ่ายได้นิมนต์หลวงพ่ไปที่ ศูนย์วิทยาศาสตร์ของสิงคโปร์ (Singapore Science Centre) และเข้าชมภาพยนตร์ ๓ มิติ ใน Omni Theatre เรื่อง Ring of Fire

โรงละครที่ฉายภาพยนตร์ ๓ มิตินี้ ในกลุ่มประเทศอาเซียน (ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และบรูไน) มีที่ประเทศสิงคโปร์เพียงประเทศเดียว

ต่อจากนั้นได้ไปชมพิพิธภัณฑ์จำลองของประเทศจีน ที่สวนสาธารณะจูรง (Jurong Park) ซึ่งตั้งอยู่ที่Tang Dynasty Village

ณ ที่นี้มีวิหารเจ้าแม่กวนอิม หลวงพ่ได้นำปัจจัยใส่ของหยอดตู้ทำบุญกับเจ้าแม่กวนอิม ~~และ~~ให้ผู้ไปด้วยอธิษฐานจิต ขอสิ่งที่ต้องการจากเจ้าแม่ แต่ดิฉันไม่ได้ขออะไรเป็นส่วนตัว ได้แต่ขอให้ครอบครัวของดิฉันมีความสุข

หลวงพ่พูดกับพวกเราตอนหลังว่าตอนทำบุญกับเจ้าแม่กวนอิม ในใจนึกว่ารูปนี้สวย ก็ปรากฏให้เห็น องค์เทวดารักษาเจ้าแม่ ท่านจึงบอกให้พวกเราอธิษฐานจิตกัน

ต่อจากนั้นได้กลับที่พัก ถึงที่พักประมาณ ๕ โมงเย็น มีลูกศิษย์หลวงพ่ซึ่งรู้จักกับคุณศิชาติได้นิมนต์หลวงพ่ไปที่บ้าน ซึ่งดิฉันไม่ได้ตามไปด้วย กว่าหลวงพ่จะกลับถึงที่พักเกือบตี ทำให้แขกที่มาคอยที่ที่พักต้องกลับไปก่อน เพราะรุ่งเช้าต้องไปทำงาน

วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หลังจากฉันอาหารเช้าเสร็จแล้ว หลวงพ่ได้ไปฉันเพลที่บ้านกงสุลของสิงคโปร์ เขาให้การต้อนรับดีมาก

เขาจัดเตรียมอาหารไว้ถวายหลวงพ่วางไว้บน โต๊ะขนาดนี้ ๖๐ คน จนเต็มโต๊ะ ถวายให้หลวงพ่ฉันองค์เดียว แต่พอหลวงพ่ฉันเสร็จแล้วผู้ที่อยู่ในที่นั้น ก็รับประทานอาหารเหลือของหลวงพ่ทุกคน

ที่บ้านกงสุลนี้ คุณแม่ของท่านกงสุลอยู่ด้วย คุณแม่ท่านสอนลูกดีทุกคน เป็นใหญ่เป็นโตหมด ที่เป็นกงสุล นื่องเป็นหมอ

วันนี้เป็นวันทำงาน แต่แม่ให้ลูกหยุดงานหมดทุกคนเพื่อมากราบนมัสการหลวงพ่ แม่ได้สอนลูกให้กราบนมัสการหลวงพ่ตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้า เป็นการแสดงความเคารพอย่างสูง (วิธีการคือยืนพนมมือจรดหน้าผาก แล้วย่อตัวคุกเข่ากราบแบบเบญจางคประดิษฐ์แบบจีน แล้วลุกขึ้นยืนพนมมือ แล้วย่อตัวคุกเข่ากราบใหม่) ทำเช่นนี้ถึง ๓ ครั้ง

คุณแม่ของท่านกงสุล ถือศีล กินเจ สวดมนต์แบบจีน และนับถือเจ้าแม่กวนอิม

กงสุลคนนี้เคยมีปัญหาเรื่องการทำงาน คุณศิลาติแนะนำให้นำปริญญาลหวงพ่อ ลหวงพ่อสอนว่าให้
อดทน ถ้าลาออกจกงานแล้วจะเป็นบ้า ต่อไปได้ตำแหน่งสูงขึ้น เขาก็ปฏิบัติตาม และแก้ปัญหาได้
ขณะนี้ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นแล้ว

ท่านกงสุลเคยปวารณาตัวกับลหวงพ่อว่า ถ้าลหวงพ่อไปสิงคโปร์เมื่อไรให้โทร.บอก คราวนี้เมื่อ
ลหวงพ่อไปท่านและครอบครัวก็มาต้อนรับ

ต่อจากนั้นก็มีลูกศิษย์ได้นิมนต์ลหวงพ่อไปตามบ้านต่าง ๆ เพื่อถามปัญหาส่วนตัวและปัญหา
ครอบครัว

มีอยู่บ้านหนึ่งพอลหวงพ่อไปถึงปรากฏว่าฟ้าร้องคำรามฝนตกหนักนานนับชั่วโมง ลหวงพอนับได้
ว่าฟ้าร้อง ๕ ครั้ง

ดิฉันเป็นห่วงบ้าน จึงได้โทร.ไปที่บ้านเพื่อให้น้องเก็บผ้า แต่น้องบอกว่าที่บ้านไม่มีฝนทั้ง ๆ ที่อยู่
ห่างไม่ถึง ๒๐ กิโลเมตร และโทร. ไปที่บ้านพี่ชายให้จัดเตรียมรับลหวงพ่อถามว่าฝนตกหรือไม่ แต่พี่ชาย
บอกว่าฝนไม่ตก บ้านพี่ชายอยู่ห่างประมาณ ๑๐ กิโลเมตร

ลหวงพอบอกว่า ฝนตกครั้งนี้เกี่ยวเนื่องกับเจ้าของบ้าน ท่านหันไปถามเจ้าของบ้านว่า เคยขอ
อะไรเทพเจ้าบ้างหรือเปล่าเขาบอกว่าใช่

เขาเล่าว่าเมื่อก่อนเขายากจนมาก มีอาชีพขับรถแท็กซี่ อยู่มาจนถึงวันหนึ่ง มีอาหารเหลืออยู่เพียง
มือเดียว และไม่มีอีกแล้ว

จึงขออธิษฐานต่อเทพเจ้า ขอให้เงินใช้ ขออย่าได้จนอีกต่อไป พออธิษฐานเสร็จ ฟ้าก็ร้องขึ้นและ
ฝนตกหนักลงมา ต่อจากนั้นเขาก็ถูกลีตเตอร์รางวัลที่ ๑ ตอนนั้นเขาไม่จนแล้ว ลูกโตมีงานทำหมด แต่เขาก็
ยังขับรถแท็กซี่ต่อไป

ต่อจากนั้นก็ไปที่บ้านพี่ชายของดิฉัน ได้นิมนต์ลหวงพอนั่งบนโซฟาในห้องรับแขก ลหวงพอนั่ง
มองไปอีกห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องเก็บของ

มีกล่องใหญ่วางซ้อนกันอยู่บนเก้าอี้ ลหวงพอก็มองไปที่กล่อง จากนั้นกล่องหล่นลงมาจากเก้าอี้
ทั้ง ๆ ที่ไม่มีลมพัด ทำให้มองเห็นแม่กวอนิมพันมืออยู่ด้านหลัง

พี่ชายของดิฉันจึงยกมาให้ลหวงพ่อดู ทำด้วยหินเก่าสีขาวเหมือนงาช้าง อายุประมาณ ๑๐๐ ปี เป็น
ของมาจากสาธารณรัฐประชาชนจีน ลหวงพ่อชมว่าสวย พี่ชายจึงถวายลหวงพ่อให้นำมาวัดอัมพวัน ลหวง
พอบอกว่าคนจีนจะเข้าวัดเยอะเลย

กลางคืนมีลูกศิษย์ลหวงพ่อที่เคยมาบวชที่วัดอัมพวัน มาช่วยเป็นล่ามให้ ดิฉันได้ลากลับไปทำธุระ
ส่วนตัวที่บ้านของดิฉันซึ่งอยู่ใกล้กัน แล้วกลับมาในตอนหลัง

มีคนมาถามธรรมะมากมาย แต่ไม่ได้อัดเทปไว้ ดิฉันได้มาฟังปัญหาในตอนหลัง พอลจะยกตัวอย่าง
ได้ดังนี้

ปัญหา ๑ : พระสงฆ์ที่แสดงเกี่ยวกับการพนันไม่เข้า ยังไม่ออกเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า

ลหวงพ่อ : ตอบว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

ปัญหา ๒ : พระสงฆ์ไทยที่อยู่สิงคโปร์ไม่สอนธรรมะ ส่วนมากเป็นพระหมอดู และพระมนต์
พวกสิงคโปร์ไม่เข้าใจธรรมะที่แท้จริง

หลวงพ่อก : ตอบว่าพระอย่างนี้ไม่ถูกต้อง พระต้องสอนธรรมะช่วยเหลือประชาชน กิจกรรมของ
พระสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์แก่ประชาชน ไม่ใช่ให้หาย อำนาจพร

ปัญหา ๓ : เวลาบูชาพระทำไมต้องมีดอกไม้ รูป ๓ ดอก และ เทียน ๒ เล่ม

หลวงพ่อก : ดอกไม้หมายถึงพระสงฆ์ เทียน ๒ เล่ม หมายถึง พระธรรมวินัย รูป ๓ ดอก
หมายถึงพระพุทธเจ้ามีคุณ ๓ ประการคือ พระบริสุทธิคุณ พระปัญญาคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ

ปัญหา ๔ : คนที่มีความรู้เดี๋ยวนี้ไม่เชื่อพระสงฆ์แล้ว เพราะไม่มีเหตุผล แต่ยอมรับว่า คำสอน
ของพระพุทธเจ้าดีมาก

หลวงพ่อก : พระพุทธเจ้าสอนดี พระสงฆ์มีทั้งดีและไม่ดี มีทั้งปฏิบัติและไม่ปฏิบัติ จะไปลงโทษ
ว่าไม่ดีทั้งหมดไม่ได้ ดูเอาเองว่าปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าหรือไม่

ปัญหา ๕ : พี่เขยได้ถามหลวงพ่อกว่า คุณพ่อเขายังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ได้ทำงานแล้ว ได้รับเงินจากลูก
ๆ ตอนหลังได้มาขอเงินจากลูกเพิ่มจากที่ให้ประจำ พี่เขยทราบว่า พ่อนำเงินไปใช้ในทางที่ไม่ดีเล่นการ
พนัน ออกทราบบว่า การที่เขาให้เงินพ่อไปนั้น เขาจะบาปด้วยหรือไม่

หลวงพ่อก : ตอบว่าอย่าไปพูดให้พ่อเสียใจ ควรให้เงินพ่อน้อยลง โดยบอกว่าเรามีความจำเป็นที่
จะต้องใช้เงินในครอบครัว

คืนนั้นแขกจะกลับหมดก็เกือบตีสอง ทำธุระส่วนตัวเสร็จก็รีบตี

วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หลวงพ่อกันเข้าที่บ้านพี่ชาย ตอนเพลไปฉันที่บ้านลูกศิษย์คนหนึ่ง
มีคนมาถามปัญหาเกี่ยวกับโชคทายทายเพราะเขาเข้าใจผิดคิดว่าพระสงฆ์ไทยเป็นพระหมอดู

มี ดร. คนหนึ่งถามปัญหาครอบครัว...ถามว่า ภรรยาชวนฟ้องหย่ามา ๓ ปีแล้ว มีลูกด้วยกันแล้ว
ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไร

หลวงพ่อกบอกว่าแม่สามีสู้กับเขามากเกินไป เขาจึงทนอยู่ไม่ได้ภรรยาเป็นคนดีมาก

ได้แนะนำให้สวดมนต์แผ่เมตตาให้ภรรยา แม่เขาเพิ่งตาย จะไปฟ้องหย่ากันทำไม ให้อยู่ด้วยกัน
ต่อไปแล้วจะเข้าใจกันเอง

เขาน้ำตาซึมเลยเพราะหลวงพ่อกพูดเป็นความจริงทุกประการ แต่ภรรยาเขาไม่สามารถจะพูดได้
เพราะเป็นคนดีมากและมีความอดทนสูง เขาไม่ได้มีความโกรธเคืองอะไรกัน ภรรยาเพียงแต่ขอร้องว่าให้
หย่ากันตามกฎหมายและเขาจะกลับมาเลเซีย ที่บ้านเขามีบิมน้ำมัน รวยมากแต่เขายังคงรักสามีและลูก
เหมือนเดิม

ดร. คนนั้นซึ่งในองค์หลวงพ่อกมาก ที่สามารถล่วงรู้ความลับของครอบครัวเขาได้ ช่วยคลี่คลาย
ปัญหาให้แก่เขา ได้ชี้ให้เห็นจุดบกพร่องของครอบครัวเขาได้ และรับว่าจะปฏิบัติตามที่หลวงพ่อกแนะนำ

อีกบ้านหนึ่งได้นิมนต์หลวงพ่อกับไปต่อ บ้านนี้มีลูกสาวกำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยสิงคโปร์ น้องชายกำลังเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งคู่เป็นคนเรียนเก่ง แต่ไม่ยอมเรียนต่อ เพราะบ้านมีปัญหา

แม่ประสาทไม่ดี เนื่องจากพ่อเป็นคนใจเหี้ย และไม่ค่อยคบหาใครเวลาจะมาชอบขว้างปาสิ่งของเสียหาย ลูกสาวและลูกชายได้มาราบเรียนหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ได้เรียกพ่อเขามา (คนที่นิมนต์หลวงพ่อบ้าน) แล้วพูดว่า “อาตมาขอบิณฑบาตให้หยุดเหี้ย ให้เริ่มลดลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหยุดได้ เพราะลูกทั้งสองคนเป็นคนดีและเรียนเก่งด้วย

ถ้าไม่ดูแลภรรยาและลูกในตอนนี้ ต่อไปจะมีทุกข์มาก เพราะลูกจะทิ้งพ่อ”

ขณะที่ดิฉันแปลคำสอนของหลวงพ่อก็ให้เขาฟังเขาร้องไห้ มือสั่น ยืนมือไปจับมือหลวงพ่อกุมไว้ เหมือนจะรู้สำนึก มีสติขึ้นมาบ้างแล้ว สันไปทั้งตัว แต่พูดไม่ได้

หลวงพ่อก็เป่าสิริระให้ เขากราบหลวงพ่อ ๓ ครั้งแล้วถอยออกมา

มีครอบครัวหนึ่ง แม่กับลูกชายคนโตมีปัญหากัน เขาไม่ออกถามพระสงฆ์ไทย ทั้ง ๆ ที่เคยนับถือมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้เลิกนับถือแล้ว

ดิฉันบอกเขาว่า ให้ถามเถอะหลวงพ่อดูปัญหาได้ เขาจึงถาม

เขาถามว่า เมื่อก่อนเขาบูชาพระ สวดมนต์สม่ำเสมอ แต่ที่บ้านไม่มีความสุขเลยสักวันเดียว สามีชอบเล่นมั่วทำให้หมดตัว เงินไม่พอใช้จ่ายในครอบครัว มีลูกชาย ๕ คนเขามีปัญหากับลูกชายคนโต

เวลาคุยกับลูกชายคนโต ถ้าลูกชายเขาไม่พอใจขึ้นมา ก็ชูกำปั้นจะชกแม่แล้วพูดว่า “คุณเป็นแม่ผมแท้ ๆ หรือเปล่า” เพราะตั้งแต่เกิดมาก็ให้ไปอยู่กับยายจนอายุถึง ๗ ขวบ ถึงได้รับมาอยู่ด้วย และตัวแม่เองก็ไม่ค่อยชอบลูกชายคนนี้

หลวงพ่อบอกว่าเป็นกรรมจากอดีตที่แม่เคยทำไม่ได้ไว้ เมื่อมาทำดีให้ไว้พระสวดมนต์ กรรมจึงมาให้ผลเร็ว แต่ตัวเองคิดว่าไม่ได้ผล จึงได้หยุดไป ไม่สวดมนต์ ไม่บูชาพระ

ถ้าทำความดีไปเรื่อย ๆ ต่อไปจะดีขึ้น ให้อดทน ทนทุกข์ทรมานไปก่อน

เขาก็ยอมรับว่าเป็นกรรมของเขาและจะสวดมนต์ให้ไว้พระ แม่เมตตาต่อไป

คืนนั้นหลวงพ่อก็รีบแขกเกือบตีสาม กว่าจะพักได้ก็ใกล้ตีสี่

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หลวงพ่อดันเข้าที่บ้านแล้วไปฉันทะที่บ้านลูกศิษย์อีกบ้านหนึ่ง แล้วเดินทางต่อไปยังสนามบิน

ก่อนเข้าสนามบินได้แวะชมวัดทองเม้งจัน (Kong Meng San Temple) ซึ่งเป็นวัดจีนที่สวยมากอดีตเจ้าอาวาสวัดนี้มีตำแหน่งเป็นพระสังฆราชของพระในศาสนาพุทธที่สิงคโปร์ (President of Singapore Buddhists Federation Association) มีชื่อว่าเซ็กฮองชุน (Van. Seck Hong Choon) ตอนนี้ท่านมรณภาพไปแล้ว เป็นพระที่มีเมตตาดีมาก เคยได้รับพระราชทานเกียรติบัตรจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งประเทศไทย เชิดชูเกียรติที่ท่านมีเมตตาต่อประชาชน

ดิฉันส่งหลวงพ่อดีขึ้นเครื่องบินเวลาบ่ายโมง แล้วกลับบ้านพร้อมกับมีความรู้สึกที่ว่า หลวงพ่อไม่ได้มาพักผ่อนตามที่ตั้งใจนิมนต์ได้เลย แต่จิตใจที่ช่วยให้คนสิงคโปร์เปลี่ยนความคิดเห็นว่าพระสงฆ์ไทยที่ดำเนินรอยตามพระพุทธเจ้าก็ยังมี ไม่ใช่มีแค่พระหมอและพระพรมน้ำมนต์เท่านั้น

นอกจากนี้พระสงฆ์ไทยยังช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ทำให้เขาคลายจากทุกข์ที่กำลังประสบอยู่ได้

นับได้ว่าหลวงพ่มีความเมตตาอย่างยิ่งต่อดิฉันและครอบครัวของดิฉันตลอดทั้งชาวสิงคโปร์ที่ได้กราบนมัสการหลวงพ่อในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ

ดิฉันขอกราบแทบเท้านมัสการขอบพระคุณหลวงพ่อไว้เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ และตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสจะนิมนต์หลวงพ่อไปเยือนสิงคโปร์อีก

หมายเหตุ พี่ชายและพี่เขยของดิฉันเคยมาบวชเป็นพระภิกษุที่วัดอัมพวันเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๕ เป็นเวลา ๑๕ วัน

ผลการอบรม
ข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี

จังหวัดปราจีนบุรี โดยการนำของท่านอดีตผู้ว่าราชการจังหวัด นายประมวล รุจนเสรี ได้จัดโครงการฝึกอบรมข้าราชการเพื่อพัฒนาจิตเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ รุ่นละ ๔ วัน ๔ คืน มีผู้เข้ารับการอบรมจำนวนนับพันคน ดังได้มีรายละเอียดปรากฏในกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๕ แล้ว มีผู้เข้ารับการอบรมบางท่านเสนอผลการอบรมดังนี้

๑. กำหนัเบ็ม ใสสุก

ประกอบอาชีพค้าขายและมีกิจการรับเหมาก่อสร้างทั่วไป ได้รับคัดเลือกเป็นกำนันตำบลโคกปี่เป็ด ได้พัฒนาหมู่บ้านในตำบลเจริญก้าวหน้า ได้รับการคัดเลือกจากกรมการปกครองเป็นกำนันดีเด่นแห่งปี ได้รับรางวัล “กำนันแห่นบทองคำ”

ความคิดเห็นก่อนเข้ารับการอบรมธรรมะที่วัดอัมพวัน คิดว่าคงจะเข้ารับการอบรมไม่ตลอด ๕ วัน อาจจะต้องหนีกลับมาก่อน เพราะไม่เคยเข้ารับการอบรมที่ไหนเลยและคิดว่าคงจะไม่มีอะไรเป็นที่น่าสนใจ แต่ก็มีควมตั้งใจที่จะเข้ารับการอบรมตั้งแต่วันแรกจนถึงรุ่นสุดท้ายแล้ว แต่ก็ไม่มีเวลาว่างเนื่องจากกิจการประกอบอาชีพธุรกิจยุ่งมาก จนกระทั่งมารุ่นสุดท้าย กลัวว่าจะไม่ได้เข้ารับการอบรมจึงต้องรีบมา แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าตนเองจะอบรมได้ตลอด เพราะจิตใจยังเป็นกังวลต่อภารกิจที่หนักและห่างธุรกิจที่กระทำอยู่

พอเข้ารับการอบรมจริงๆ ได้พบกับหลวงพ่อบุญ ได้แนวทางการปฏิบัติตนในการดำเนินชีวิต มีความเข้าใจชีวิตได้อย่างดีว่าจะอะไรควรวาง อะไรควรยึดติดบ้าง ทำให้ใจสบาย สามารถเข้ารับการอบรมได้ตลอด และคิดว่าได้รับประโยชน์คุ้มค่ามาก หลังจากการเข้ารับการอบรมแล้วรู้สึกว่าการทำงานไม่ยุ่งยากเหมือนแต่ก่อน สามารถเข้าใจและมีสมาธิในการทำงานดีมาก ได้เชิญชวนผู้ใกล้ชิดและผู้ที่อยู่จัก ชี้โอกาสควรเข้ารับการอบรมธรรมะที่วัดอัมพวันแล้วนำมาปฏิบัติตน จะพบกับความสุขในการดำเนินชีวิตที่แท้จริง

๒. นายบุญนำ ชาติธรรม

นายบุญนำ ชาติธรรม อายุ ๔๕ ปี บ้านอยู่ จ. ปราจีนบุรี อาชีพ เกษตรกร ได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ดำรงตำแหน่งนี้มาแล้ว ๑๑ ปี

ได้เข้ารับการอบรมโครงการศตวรรษที่ ๒๑ ของจังหวัดปราจีนบุรี โดยอำเภอสระแก้ว ได้พิจารณาให้เข้ารับการอบรม ในรุ่นที่ ๔ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

ก่อนเข้ารับการอบรมมีการประพฤติตัว เป็นบุคคลที่ไม่เล่นการพนัน ไม่สูบบุหรี่ ปรกติจะไม่ดื่มสุรา จะดื่มสุราบ้างในบางครั้ง เช่น เทศกาลปีใหม่ ปรกติจะไปทำบุญที่วัดเขาสิงห์โต ซึ่งอยู่ห่างจากบ้าน ๑.๕ กม. และช่วยเหลืองานวัดเป็นประจำ ส่วนงานพัฒนาท้องถิ่น ก็จัดเป็นประจำอยู่แล้ว

หลังเข้ารับการอบรมโครงการศตวรรษที่ ๒๑ แล้วกลับมา ก็พยายามชักชวนบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด ได้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม ช่วยเหลือสังคมส่วนรวม มีการทำบุญร่วมกันทุกวันพระ ที่หมู่บ้านแห่งนี้มีเครื่องเสียงของหมู่บ้านไว้บริการโดยเสียค่าใช้จ่ายโดยประหยัด

ในฐานะเป็นหัวหน้าผู้ปกครองหมู่บ้าน หมู่บ้านแห่งนี้ ไม่มีการลักขโมย ทะเลาะวิวาท มี
ประชาชนในหมู่บ้านแห่งนี้ ๑๕ ครอบครัว

๓. นางพิมพ์ ปานสุข

ข้าพเจ้ารับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนวังน้ำเย็นวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ข้าพเจ้า
เริ่มรับราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาประมาณ ๑๒ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้าพเจ้า
ได้แต่งงานกับนายสมปอง ปานสุข ซึ่งรับราชการครูอยู่ที่เดียวกับข้าพเจ้าในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้าพเจ้าได้
ตั้งครรภ์ ต่อมาประมาณเดือนกุมภาพันธ์ข้าพเจ้าก็แท้งบุตร รวมแล้วก็ประมาณ ๒ เดือนกว่า ๆ หลังจากนั้น
นั้นข้าพเจ้าก็ไม่มีคิดว่า จะตั้งครรภ์อีกเลย

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ทางจังหวัดปราจีนบุรี โดยท่านผู้ว่าราชการจังหวัด จัดโครงการให้ข้าราชการใน
จังหวัดได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี และข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่ง
โอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วยโดยข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมในรุ่นที่ ๘ ระหว่างวันที่ ๑๓-๑๗
เดือนพฤษภาคม ๒๕๓๔

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าได้ไหว้พระพุทธรูปที่บ้านและตั้งจิตอธิษฐาน
ว่า “ถ้าข้าพเจ้ามีบุญวาสนาพอก็ขอให้ข้าพเจ้าได้ตั้งครรภ์ และในการไปวัดอัมพวันครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะตั้งใจ
ปฏิบัติธรรม” และข้าพเจ้าก็ได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดตลอดที่อยู่ที่วัดอัมพวัน จนกระทั่งกลับมาอยู่
ที่บ้าน ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติธรรมต่อตามที่ไปฝึกที่วัดอัมพวันมา อยู่ต่อมาข้าพเจ้าก็ตั้งครรภ์จริงๆให้
ข้าพเจ้าและสามีดีใจมาก ข้าพเจ้าขณะที่ท้องอยู่ที่ปฏิบัติธรรมตลอดเวลา จนกระทั่งข้าพเจ้าคลอดบุตร และ
เป็นที่น่าแปลกที่ข้าพเจ้าคลอดบุตรก่อนกำหนด คือตั้งครรภ์ประมาณ ๗ เดือนกว่า ๆ แต่บุตรของข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นหญิงนั้นมีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ มีน้ำหนักประมาณ ๒,๐๐๐ กรัม

เมื่อคลอดบุตรสาว ข้าพเจ้าและสามีมีความเห็นตรงกันว่าชื่อของบุตรสาวจะขอให้หลวงพ่ोजริญ
ซึ่งเป็นหลวงพ่ที่ข้าพเจ้าและสามีเคารพนับถือตั้งชื่อให้ ข้าพเจ้าจึงให้สามีขับรถไปหาหลวงพ่ที่วัดอัม
พวัน และก่อนไปข้าพเจ้าให้สามีจุดธูปตั้งจิตในการไปครั้งนี้ ขอให้พบหลวงพ่ แลปรากฏว่าไปถึงวัดก็พบ
หลวงพ่จริง ๆ หลวงพ่ได้ตั้งชื่อบุตรสาวของข้าพเจ้าว่าเด็กหญิงญาณทวี ปานสุข

เรื่องเล่ามาทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งที่เกิดกับข้าพเจ้าจริงๆ และข้าพเจ้าก็จะขอปฏิบัติธรรมตามที่หลวง
พ่แนะนำต่อไป

“ธรรมปิติ ธรรมปฏิบัติ”

○ ถิ่นสถาน “อัมพวัน” ปฏิบัติ
เห็นจิ้งจาด เขิญฐมา ณ ที่นี้
สัปปายะ เขือกเขิน สบายดี
ครูสอนมี เมตตา น่าสนใจ

○ ใครแบกทุกข์ โศกบ้าง วางไว้ก่อน
ค่อยค่อยผ่อน ก่อน “ละ” จะดีไหม
ปฏิบัติ กรรมฐาน ต้องฝึกใจ
หนักแน่นไว้ เพียรต่อ อย่าท้อกายฯ

○ ไม่กี่วัน ท่านจะเห็น เป็นจริงหนอ
สุขที่รอ ไซ้อยู่ไกล เกินปองหาย
อยู่ที่ “จิต” พิจารณา พันอบาย
สุขก่อนตาย ดีแท้ แน่ใจจ้จฯ

○ โอ้อึ้นหนอ นิ่งหนอ ฐูปวดหนอ
ขว้างหนอ ไซ้่างหนอ พองยุบหนอ
ทำอะไร ทุกอย่างไซ้รี ไม่ลืม “น”
ให้มี “หนอ” ตามคิด พิชิตมารฯ

○ เอาสติ จับ “หนอ” คลอคูจิต
ไม่เขวผิด นอกทาง คั่งคำขาน
“หนอ”ตามรู้ เป็นครู คู่ดวงมัลย์
ทางนิพพาน พบแน่ แก่ใจเอย

○ ยืนกำหนด ลดกิเลส วิเศษแท้
เดิน แน่วแน่ ค่อยย่าง อย่างห้วนไหว
นิ่ง เป็นฐาน ตบะกล้า ภาวนาไป
นอน “ละ” ใน สัจจาร ดับขันธเอยฯ

○ โรงพยาบาล	เป็นสถาน	การรักษา
แก้ด้วยยา	โรคภัย	หายหมดสิ้น
แต่โรค “กรรม	ตามสนอง”	ต้องมลทิน
จะหากิน	ยาใด	ไม่ได้ความ

○ ตนช่วยตน	พ้นกรรม	พอทำได้
ปฏิบัติธรรม	นั้นใจ	ได้ความนั้น
มารีบทำ	ก่อนตาย	สบายแฮ
หากรอแก่	กายโง่	ลงโลงฟรีๆ

○ ใบไม้ร่วง	หล่นดิน	ใช้สิ้นค่า
สีสดสวย	งามตา	ก็มากหลาย
เปรียบคนเฒ่า	เก่าแก่	แม่ใกล้ตาย
ดีมาภมาย	สั่งสม	ให้ชมกันๆ

○ ตัวเรานี้	ความดี	มีแล้วหรือ
มัวยึดถือ	เงินทอง	กายกองนั้น
อวดตะแบง	แก่งแย่ง	แข่งประชัน
สุดท้ายนั้น	ก็ตายเปล่า	เป็นเถ้าเมรุๆ

ป่วย “กาย” ไปเข้าโรงพยาบาล
 ป่วย “กรรม” ต้องเข้าโรงธรรมทาน

พัฒนา อุ่นวัฒนกุล
 จังหวัดสมุทรปราการ
 ๒๑-๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

